

MẬT HƯƠNG NGỌT ĐÀO

Matcha Cookie

Mục lục

<u>Chương 1</u>	
<u>Chương 2</u>	
<u>Chương 3</u>	
<u>Chương 4</u>	
<u>Chương 5</u>	
<u>Chương 6</u>	
<u>Chương 7</u>	
<u>Chương 8</u>	
<u>Chương 9</u>	
<u>Chương 10</u>	
<u>Chương 11</u>	
<u>Chương 12</u>	
<u>Chương 13</u>	
<u>Chương 14</u>	
<u>Chương 15</u>	
<u>Chương 16</u>	
<u>Chương 17</u>	
<u>Chương 18</u>	
<u>Chương 19</u>	
<u>Chương 20</u>	
<u>Chương 21</u>	
<u>Chương 22</u>	
<u>Chương 23</u>	
<u>Chương 24</u>	
<u>Chương 25</u>	
<u>Chương 26</u>	
<u>Chương 27</u>	
<u>Chương 28</u>	
<u>Chương 29</u>	
<u>Chương 30</u>	
<u>Chương 31</u>	
<u>Chương 32</u>	
<u>Chương 33</u>	
<u>Chương 34</u>	
<u>Chương 35</u>	
<u>Chương 36</u>	
<u>Chương 37</u>	
<u>Chương 38</u>	
<u>Chương 39</u>	
<u>Chương 40</u>	
<u>Chương 41</u>	
<u>Chương 42</u>	
<u>Chương 43</u>	
<u>Chương 44</u>	
<u>Chương 45</u>	

Chương 46
Chương 47
Chương 48
Chương 49
Chương 50
Chương 51
Chương 52
Chương 53
Chương 54
Chương 55
Chương 56
Chương 57
Chương 58
Chương 59
Chương 60
Chương 61
Chương 62
Chương 63
Chương 64
Chương 65
Chương Cuối

MẬT NGỌT HƯƠNG ĐÀO

Matcha Cookie
www.dtv-ebook.com

Chương 1

Chương 1: A Đào

Chuyển ngữ: Tặc Gia

— Mật ngọt hương đào —

Mây mù ôm trọn lấy núi sâu, một gốc đại thụ vườn cảnh vắt ngang trời, thiếu nữ mặc váy xanh xinh tươi trong sáng nằm ngủ say ở đó.

Hai chân trần trắng nõn như ngọc bích, mấy ngón chân mẫm mĩm giống như có thể vắt được ra cả nước.

Mộng đẹp say sưa, bên tai bỗng vang lên chuỗi âm thanh dồn dập. Vốn A Đào không bận tâm cho lắm, nhưng loáng thoáng nghe được tên Thước Dực, nàng mới mở mắt ra nhìn sang con bộ rùa thất tình.

“Mày nói gì thế?”

Bộ rùa thất tình lo lắng đập cánh bay, mắt nó tròn to, mấy chấm đen trên cánh như muốn văng ra mắt: “Thước Dực, Thước Dực bị Sơn bá[1] bắt đi rồi, cô nhanh tới cứu nàng ấy đi”.

[1] Bá: bá chủ, cường hào, ác bá.

Nơi đây là Di Sơn, Di Sơn hoàn toàn tách biệt với thế gian, mấy chục ngàn năm qua, đây là nơi giam giữ các yêu tinh phạm phải những tội lớn nghịch trời, phong ấn ở nơi này để cải tà quy chính, từ đó cũng không còn cơ hội nhìn thấy ánh mặt trời.

Ngoài những yêu tinh này, có một phần nhỏ là các tinh linh yêu ma lớn lên ở ngọn núi Di Sơn từ khi nhỏ, còn cả một vài tán yêu[2] khác.

[2] Tán yêu: yêu tinh lang thang, lẻ tẻ.

A Đào chính là đào tinh ở núi Di Sơn này. Nàng không biết mình đã tu luyện ở đây được bao năm, nàng chỉ biết phép thuật của nàng cao hơn đa số các yêu tinh trên núi, lúc đầu mấy yêu tinh khác thấy nàng non nớt như hoa ngọc, bọn nó có ý bắt nạt nàng, cho đến khi A Đào đánh hết bọn yêu vật không có mắt mũi kia cho hồn phi phách tán, thanh danh của nàng lan rộng khắp Di Sơn, từ nay về sau, yêu tinh yêu quái nào thấy nàng cũng phải đi đường vòng.

A Đào thân đơn chiếc bóng cũng khá là tự tại. Chỉ có một lần hiếm khi làm việc thiện, cứu được một cây Thuộc Dược tinh hai trăm năm đạo hạnh ở trên đường. Từ xưa tới nay, trên núi Di Sơn chỉ có mạnh được yếu thua, Thuộc Dược tinh có phép thuật yếu kém đến mức này, nhưng lại là một yêu nữ trời sinh có dung nhan tuyệt mỹ, đương nhiên cũng là đối tượng bắt nạt tranh giành của nam yêu trên núi.

Ở núi Di Sơn, chuyện kết hôn xưa nay do ước định mà thành, nếu nam yêu bắt nữ yêu về động, hành sự xong thì đã là phu thê. Đương nhiên, nữ yêu cũng theo quy tắc đó, nếu thấy thích nam yêu tuần tú trẻ trung nào cũng có thể đánh hãn hôn mê rồi lôi về hang động.

Nay A Đào nghe được tin Thuộc Dược bị Sơn bá bắt đi, nàng điếm khẩu quyết cấp tốc chạy tới chỗ Sơn động, sau khi tới nơi, A Đào giơ tay xách tên Sơn bá óc đầy bụng phệ kia ra, tay không đánh hãn về nguyên dạng.

Thuộc Dược khóc lóc vội buộc lại xiêm y rồi mới ngã nhào vào lòng của A Đào.

A Đào thờ ơ nói: “Được rồi, không sao rồi”.

Thuộc Dược nức nở một lúc rồi nhìn con lợn rừng thành tinh sóng soài trên

mặt đất, nàng ta đi tới đập thêm mấy phát cho hả giận.

*

A Đào đưa Thuộc Dực về sơn động rồi đi tới con suối vùng phụ cận tắm rửa, tiện tay giặt sạch xiêm y vừa mới bị bẩn ở sơn động lúc nãy.

Nàng ngâm người trong nước, tắm giặt sạch sẽ mấy lần mới quyết định đứng lên. Đợi đến khi đứng dậy, nàng bất ngờ nhìn thấy ở trong rừng rậm cách con suối không xa, ẩn hiện một góc áo trắng tinh.

Đây cũng không phải lần đầu tiên bị người ta rình ngó, nhưng từ khi thanh danh của nàng lan rộng khắp trong ngoài, đã rất lâu rồi không có ai dám đến nhìn trộm nàng tắm rửa. A Đào nhìn một lúc rồi vớt một cục đá dưới đáy nước lên, vươn tay ném mạnh về hướng đó.

“Nhìn đại gia nhà người!”

Sau khi ném xong, A Đào không thấy bóng người đằng kia nữa, lúc này nàng mới mặc xiêm y lên bờ, bước tới căn nhà gỗ nhỏ mà Thuộc Dực đang ở.

Bây giờ Thuộc Dực đã không sao, nàng ấy vừa ngâm nga vừa tưới hoa trong nhà, A Đào tiện tay ném túi sách trên vai cho nàng ấy.

Thuộc Dực mở ra xem thử sách bên trong, mấy quyển mới tinh nhưng bên trong rỗng tuếch, nàng cau mày nói: “A Đào, nàng lại không làm bài tập hả, ngày mai phải tới học đường đi học rồi, nếu bị Sơn Trưởng biết, ông ấy sẽ đau lòng lắm đó”.

Sơn Trưởng của Di Sơn là một cây hòe tinh năm ngàn năm đạo hạnh, thấy chương khí ở Di Sơn mù mịt, ông mới phát động đám tiểu yêu bên cạnh bắt đầu cùng chinh đồn, suốt mấy trăm năm qua, chúng yêu tinh được ông dạy dỗ đã nghiêm túc hơn nhiều, gió núi Di Sơn cũng hài hòa không ít. Sơn Trưởng xách mấy tiểu yêu ăn không ngồi rồi ở Di Sơn tới lớp, không chỉ không cần đóng học

phí, một ngày còn được cho ba bữa, thế là tiểu yêu trên núi Di Sơn đều lũ lượt kéo đi. Đương nhiên A Đào cũng không thiếu mấy thứ đồ ăn này, nhưng mà Thước Dực cứ nhõng nhẽo đòi tới, nàng nói muốn đọc sách biết chữ, tăng cường học vấn, thế là kéo A Đào đi cùng.

Mỗi mùa đông hạ sẽ có một kì nghỉ, bây giờ sáu mươi ngày nghỉ hè sắp trôi qua mà A Đào còn chưa thêm đặng tới một bài

A Đào không vội, bởi vì bài tập của nàng đều là do Thước Dực làm giúp cả.

Thước Dực quen tay cầm cây bút lông ngỗng, khởi động xong thì nhanh chóng làm bài, vừa làm lại vừa nhắc: “Lần này là lần cuối cùng đó, lần tới nàng phải tự làm bài”.

A Đào thản nhiên ờ một tiếng, không để bụng.

*

Ngày hôm sau.

A Đào đi theo Thước Dực tới học đường, thấy đám yêu tinh tụ tập ở bên ngoài lớp học, ra chiều náo nhiệt vui vẻ lắm, nhưng mà chúng yêu không phải đệ tử của học đường cũng tới đây rất nhiều.

Sơn Trưởng hòa ái dễ gần thấy A Đào và Thước Dực đúng giờ tới lớp thì đi sang, vui vẻ nói to: “A Đào này, sau này phải chăm hơn nữa nhé, cuối cùng Di Sơn chúng ta cũng có hi vọng rồi... thiên giới phái ba vị tiên quân xuống đây dạy học, cô phải thể hiện tốt vào nghe”.

MẬT NGỌT HƯƠNG ĐÀO

Matcha Cookie
www.dtv-ebook.com

Chương 2

Chương 2: Lần đầu gặp gỡ.

Chuyển ngữ: Tặc Gia

Từ xưa tới nay, núi Di Sơn ngăn cách với tam giới, chưa bao giờ có tiên quân nào tới nơi này chỉ dạy, khó trách Sơn Trưởng lại vui mừng như vậy.

Thước Dực đứng bên cạnh A Đào phấn khích siết chặt ống tay áo của nàng: “Trời ơi, ba vị tiên quân kia mới tuấn tú làm sao, đặc biệt là người mặc áo trắng đứng giữa...”

A Đào ngược mắt lên nhìn sang ba vị tiên quân đứng cách đó không xa, bên trái là vị mặc áo màu xanh lục, bên phải là áo bào xanh lam, người nào người nấy đẹp trai lai láng hơn nam yêu ở Di Sơn này nhiều, hơn nữa y quan thì sạch sẽ, lại có dáng vẻ tiên phong đạo cốt có một không hai của riêng người tiên giới, đặc biệt là vị tiên quân mặc áo trắng ở giữa, người gầy cao cao, có lẽ tiên cấp cũng cao nhất trong ba người, bởi vì dù cho hấn đứng yên lặng lặng, trên người vẫn tản ra ánh hào quang nhẹ nhàng, đó là tiên huy mà chỉ những tiên cấp đến cấp bậc nhất định mới có được.

Sơn Trưởng dẫn A Đào đi tới trước mặt của ba vị tiên quân.

Giới thiệu người bên trái: “Đây là Vô Vi tiên quân.” Sau đó là bên phải, “Đây là Đan Đề tiên quân.”

Cuối cùng mới dừng lại ở giữa: “Đây là Đình Hòa thượng tiên.”

Quả nhiên cấp bậc không giống nhau.

Sau đó Sơn Trường tiếp tục giới thiệu nàng như ba người vừa nãy: “Còn đây là A Đào, là đào yêu lớn lên ở Di Sơn chúng ta, cũng là yêu tinh có tư chất tốt nhất ở trong lũ yêu này.”

A Đào khẽ ừ nhẹ một tiếng, Thước Dực bên cạnh vẫn e thẹn ngại ngùng, liên tục ngược nhìn ba vị nam tử có dung mạo xuất chúng, cuối cùng một người trong số đó phóng tầm mắt khinh nhờn như có như không, nàng mới đỏ mặt rồi lần lượt vấn an.

Vô Vi tiên quân mặc áo xanh lục trông có vẻ tốt tính, hần quay lại nói với Sơn Trường: “Dạo trước ta có nghe, dưới sự dẫn dắt của Sơn Trường, núi Di Sơn càng phần vinh tiến tới, khác hẳn với hình ảnh chướng khí nặng nề của ngày xưa, hôm nay có dịp nhìn xem thử quả là không phải dối. Hai tiểu yêu này trông cực kì linh khí, tố chất cũng tốt lắm.”

Sơn Trường cười toe toét, ngoài miệng còn giả bộ: “Nào có nào có! Vẫn phải nhờ các vị thượng tiên, tiên quân chỉ bảo cho.”

Tính tình của vị Đan Đề tiên quân mặc áo màu xanh lam thì không tốt cho lắm, Sơn Trường vừa dẫn bọn họ đi nhìn xem hoàn cảnh ở học đường thế nào, quả thật là khó có thể sánh được với những nơi thanh nhã. Đan Đề tiên quân xuất thân từ thế gia thiên giới, vô cùng tôn quý, vốn hần chỉ nên đi dạy ở Cửu Tiêu Các trên thiên giới mà thôi, giờ đột nhiên bị phái đến một nơi chó ăn đá gà ăn sỏi thế này, trong lòng hần thấy rất không dễ chịu. Huống chi bây giờ còn nghe Vô Vi tiên quân nói mấy câu khách sáo, hần nhú mày quan sát hai tiểu yêu trước mặt, cây Thước Dực yêu không bắt mắt chút nào, đã thế linh khí còn bình thường hết sức, còn cô đào tinh này...

Đan Đề tiên quân tự nhận đã đi vạn bụi hoa, nhưng hần chưa từng thấy một nàng đào tinh nào lại đẹp đến nhường này, da thịt trắng nõn non mềm như mọng nước, đó là thứ dù tô son điểm phấn cũng không sao làm được, càng bắt mắt hơn là, cô nàng đào tinh này lại có vòng ngực “vô cùng nhỏ”, bộ quần áo ngoại cỡ khoác qua loa lên người, thế mà đường cong trước ngực vẫn vô cùng

sống động, mà hình như nàng ta lại không biết điều đó, cứ cà nhơn cà chớn lết tới đây.

Khuôn mặt xinh xắn lại thanh thuần nhường ấy, Đan Đề tiên quân khinh bỉ nói trong lòng: Hóa ra thế gian này lại có một yêu vật không chịu nổi như thế!

Người nào đó liếc nhìn vùng mỹ cảnh bao la dưới chân cổ ngọc ngà mảnh khảnh thêm mấy bận.

Chuyện ba vị tiên quân đến Di Sơn làm chúng yêu ở đây phẫn khích đến sục sôi. Thước Dực làm bài tập cho A Đào rồi đến bên an ủi, nàng nói: “Ta nghe nói nếu có biểu hiện tốt, sau này khi tiên quân rời đi có khi còn mang được một người”.

Cái này còn hấp dẫn hơn nhiều so với đồ tiếp tế.

Trong núi Di Sơn này, có lẽ không có tiểu yêu nào không muốn đi thăm thú bên ngoài. Nhưng bốn phía Di Sơn đều giăng đầy kết giới, là do Thần tộc của thiên giới bày ra, yêu tinh không phá được. Có những tiểu yêu khát khao được giải phóng ra ngoài rồi muốn thử, nhưng người xông vào kết giới chỉ chung một cái kết mà thôi, biến thành tro bụi.

Bây giờ chính là cơ hội tốt nhất trong suốt ngàn năm qua.

Thấy A Đào không để ý chút nào, Thước Dực bèn hỏi lại: “Lẽ nào... nàng không muốn sao?”

Như Sơn Trường đã nói, A Đào là tiểu yêu có tư chất tốt nhất trong bọn họ, nếu có thể biểu hiện tốt một chút, chắc chắn cơ hội này sẽ nằm trong tay nàng ấy.

A Đào lại chẳng nói chẳng rằng.

Thước Dực nói tiếp: “Cũng phải nhỉ, sao mà không muốn được, ta cũng muốn lắm, nhưng mà ta...” Đạo hạnh của nàng quá tầm thường, bình thường dù

cố gắng đi nữa cũng khó có thể bộc lộ được tài năng.

Ba vị tiên quân bắt đầu bàn bạc cùng Sơn Trường, lập ra kế hoạch dạy học. Vô Vi tiên quân và Đan Đề tiên quân cùng nhất trí cho rằng, y quan của các tiểu yêu ở núi Di Sơn cần phải được chỉnh đốn, việc đầu tiên không phải là dạy phép mà là các lễ nghi cơ bản. Lúc trước Sơn Trường chỉ yêu cầu mọi người không được đến muộn về sớm, phải hoàn thành việc học hành đúng hạn, những điều khác ông cũng không quản thúc nhiều, nhưng bây giờ cần thống nhất nội quy.

Các tiểu yêu hơn hở muốn thể hiện bản thân ở trước mặt tiên quân, người người xung phong nhận quét tước.

Lúc Sơn Trường và ba vị tiên quân nọ gọi mọi người tập trung, thông báo sẽ đo đạc để may đồ phù hợp, từ đó thống nhất đồng phục lớp.

Các tiểu yêu ngày thường vẫn tranh nhau chen lấn, lúc này đây lại xếp hàng nghiêm chỉnh, từng người một đi tới chỗ Vô Vi tiên quân và Đan Đề tiên quân lấy số đo, ghi kích thước.

Sơn Trường nhìn cảnh tượng ngay ngắn thẳng hàng trước nay chưa từng có, đột nhiên lại lệ nóng tuôn trào, ông cảm thấy tháng ngày núi Di Sơn quay trở về chính đạo đã nằm gọn trong tay.

Mãi đến tận người cuối...

Thước Dực được Vô Vi tiên quân lấy số đo xong, nàng thấy A Đào vẫn lẳng lẳng đứng cuối, Đan Đề tiên quân đã cầm vải thước trong tay chờ một lúc, nàng ấy cũng không buồn đưa tay, chẳng nói chẳng rằng cứ nhìn nàng chăm chăm.

“A Đào...” Thước Dực đi qua nhắc, “Mau đưa tay lên, để tiên quân đo kích thước cho nàng”.

Ấn tượng lần đầu tiên là vô cùng quan trọng, nàng không mong A Đào sẽ để lại ấn tượng xấu ở trong lòng tiên quân.

A Đào từ tốn liếc Đan Đề tiên quân rồi đáp lại: “Ta không muốn hấn đo.”

Mọi người cảm thấy A Đào thật quá đáng, ngày thường nàng ta vẫn ỷ tu vi mình cao hơn mà ngông cuồng tự đại, chưa bao giờ để tâm mấy tiểu yêu bình thường, bây giờ trước mặt tiên quân còn làm mình làm mẩy, chẳng lẽ không muốn sống nữa sao!

Đan Đề tiên quân thấy ngực nàng khủng bố đến mức ấy, vốn còn tưởng nàng không đứng đắn gì, nào ngờ vừa nghe nàng nói vậy, vẻ mặt hấn sụp đổ ngay lập tức.

Cuối cùng Vô Vi tiên quân tốt tính nhất đi ra, trấn an Đan Đề tiên quân rồi nhìn sang A Đào: “Đan Đề tiên quân đo áo lâu như vậy chắc cũng mệt mỏi rồi, hay là để ta giúp cho nhé?”

Y hết tới làm hòa.

Vốn cứ tưởng khúc nhạc dạo ngắn ngủi sẽ qua đi như thế, nào ngờ đào yêu lại mặt không đổi sắc, nhếch cằm nhìn về phía xa xa: “... Ta muốn hấn đo cơ.”

Không gian yên tĩnh ngay tức thì.

Ánh mắt của Vô Vi tiên quân nhìn theo hướng mà đào yêu vừa chỉ, thấy nam tử áo bào trắng nhẹ nhàng ở đằng kia, dù ở giữa Di Sơn hỗn loạn đến nhường này, hấn vẫn giữ được phong thái của thượng tiên đến vậy, như thể đang lạc trong tiên giới với tiên khí lượn quanh.

Đình Hòa thượng tiên này không phải là tiên quân bình thường, mẫu thân hấn là phu nhân Thanh Loan của bộ tộc Phượng Hoàng, phụ thân hấn lại là Đông Cực đế quân của ngọn núi Cửu Nguyên.

Mà bản thân hấn chính là kì tài ở thiên giới, mới mấy ngàn năm đạo hạnh đã giành được chức thượng tiên tôn sư, có hi vọng ngày sau có thể sẽ thành thần.

Một thượng tiên tôn quý đến bậc này, sao có thể đo đồ cho tiểu yêu nhỏ bé?

Vô Vi tiên quân ho nhẹ một tiếng rồi đáp lại: “Thế không được đâu, thượng tiên tôn quý đến bậc nào, ta thấy cô nên...”

Đang định khuyên bảo dạy dỗ cô nàng đào yêu nhỏ nên nghe lời mới tốt, không ngờ phía sau lưng lại vang lên tiếng trầm thấp nhẹ nhàng.

“... Để ta.”

MẬT NGỌT HƯƠNG ĐÀO

Matcha Cookie
www.dtv-ebook.com

Chương 3

Chương 3: Giảng bài

Chuyển ngữ: Tặc Gia

Người vừa nói chuyện chính là Đình Hòa thượng tiên.

Người nọ ung dung bước tới đây, khuôn mặt tuấn tú nhu hòa không hề kênh kiệu ra vẻ là thượng tiên, nhưng khí chất trên người hắn cũng đủ khiến cho một đám tiểu yêu bất giác nảy sinh lòng kính trọng. Hắn đi tới bên cạnh Vô Vi tiên quân, cầm lấy vải thước trong tay hắn rồi nói với A Đào: “Cô nâng hai tay lên”.

Đình Hòa thượng tiên có huyết thống cao quý, mẫu thân hắn là phu nhân Thanh Loan, từ nhỏ đã giáo dục nghiêm khắc, bởi vậy mới có thể bồi dưỡng hắn thành tấm gương quân tử cho chúng tiên thiên giới.

Thước Dực đứng bên nín thở đến mức ong cả đầu, đột nhiên nàng lại phản ứng nhanh, vội nói với A Đào: “Đưa tay, thượng tiên bảo nàng đưa tay đó.”

Mặt A Đào vẫn không chút cảm xúc nhưng hiếm khi lại nghe lời như vậy, ngoan ngoãn giơ hai tay lên.

Lúc này Thước Dực mới nhếch môi hài lòng, đứng cạnh.

A Đào vừa giơ cao hai tay, “hung khí”[1] phía trước cũng nảy nảy lên theo, khí thế ào ào như ngã cây đổ núi, dù Đình Hòa thượng tiên rất thanh tâm quả dục, nhưng đây cũng là lần đầu tiên đối mặt với tình huống kiểu này. Hương đào thanh ngọt dường như nồng nàn hơn một chút, Đình Hòa từ tốn nói: “Không cần đưa cao tới vậy đâu.”

[1] bộ ngực

“Ồ.” A Đào đáp lại không nghiêm túc là bao, vẫn kiêu tùy tiện trước sau như một, “Không cần đo ngực ạ?”

“Không cần.”

Lớp học chỉ cần thống nhất trang phục chứ không quan tâm nhiều đến thế. Vừa rồi mọi người đã đo đạc xong xuôi, chỉ cần chiều cao và độ dài của cánh tay là được, trừ những người có hình thể đặc biệt hơn một chút mới cần ghi chú lại.

Vừa nhìn đã biết cô đào yêu nhỏ này chẳng chú tâm chút nào.

Đình Hòa ngẫm nghĩ. Xem lời nói cử chỉ của nàng ấy là biết, có lẽ đào yêu này cũng là một trong các học sinh cần phải chú ý hơn.

*

Sau khi ghi kích thước xong, nhóm tiểu yêu trong lớp cùng tới giúp Sơn Trường dọn dẹp. Lớp học ở Di Sơn sơ sài và thô sơ, cũng không có tên gọi, cho nên Sơn Trường mới mời Đình Hòa thượng tiên đặt cho lớp cái tên, từ đó lớp học ở núi Di Sơn có tên chính thức là Nhất Ngôn Các, bảng hiệu được treo lên tường hoành, nhìn đúng là ra dáng.

Hi Quỳnh là một cây hoa hướng dương yêu ở trên núi Di Sơn, vốn nàng ta đã không thích tác phong thường ngày của A Đào, tu vi cũng không cao như nàng, thế là trong lòng càng bất mãn, cuối cùng chỉ có thể trút hết bất mãn ở sau lưng. Đúng lúc này nàng thấy A Đào lại lớn lối như thế, dám yêu cầu vị thượng tiên cao cao tại thượng nọ đo kích thước cho mình, đã thế còn không biết xấu hổ ưỡn ngực ở trước mặt thượng tiên, đúng là một ả đào xanh lá.

Hi Quỳnh rướn giọng: “Cứ tưởng mình đẹp lắm đấy à, thế nên tất cả mọi người phải quay vòng quanh mình nữa hay sao, thượng tiên người ta là ai chứ? Có biết tiên tử trên thiên giới sao không, ai thèm để ý bốn lạng thịt trước ngực nàng thế

hả?”

Mấy câu này quả là rất chói tai. Hải đường yêu bên cạnh vốn thân thiết với nàng liền phản bác: “Ta thấy A Đào không phải giống đào đó đâu...”

Hi Quỳnh bần sang chỗ Hải Đường một cái trừng sắc lẹm.

Hải Đường đành nín thinh.

Nàng biết Hi Quỳnh không thích A Đào, ngoài chuyện tác phòng hằng ngày chẳng hợp nhau, còn một nguyên nhân quan trọng khác, đó là vì biểu ca Khước Độc Độc mà Hi Quỳnh thích lại một lòng một dạ với A Đào. Khó mà trách được, Mặc dù tính A Đào không tốt nhưng tu vi lại cao, người ta giỏi người ta có quyền tự cao tự đại, hơn nữa A Đào còn da trắng dáng xinh, Hi Quỳnh đâu có cửa sánh bằng.

Đặc tính giống loài cũng ảnh hưởng khá nhiều, giống như nam nữ tộc Hưởng Dương khi hóa thành hình người đều da đen thui thúi, đặc biệt là da mặt, sao có thể so được với A Đào mọng nước xinh xắn đó được đây?

*

Sau khi hết bận, nhiều tiểu yêu bắt đầu quay trở về. Tiếng chuông vào học thường nhật vẫn chưa vang, chúng tiểu yêu cùng dọn bàn sạch sẽ, như kiểu sắp tông cửa xông ra, bây giờ Sơn Trường lại giục mọi người nhanh đi về, nhiều tên yêu quái bịn rịn chẳng nỡ đi, ai cũng muốn thể hiện tích cực hơn một chút.

Lúc mọi người về hết, Sơn Trường mới dẫn ba vị tiên quân đi tới khu nhà ở đã chuẩn bị tươm tất.

Tọa lạc ở sau Nhất ngôn Đường, cách đó một con sông, đối diện với bờ là ba căn nhà gỗ. Hai căn gần bờ hơn một chút, một căn nhà khác lại hơi xa.

Đình Hòa thượng tiên được sắp xếp ở căn nhà xa nọ.

Mà Vô Vi tiên quân và Đan Đề tiên quân lại gần hơn một chút. Vì cũng khá gần, đương nhiên Vô Vi Tiên Quân sẽ đi ngang cửa nhà Đan Đề tiên quân. Mà Đan Đề vừa nhìn căn nhà gỗ đã thấy rõ mồn một, đơn sơ tới mức khiến người ta cảm phần, hẳn đang định dùng phép thuật chỉnh đốn lại một chút, Vô Vi tiên quân bèn ngăn cản: “Thượng tiên vẫn ở được như thường, không bình phẩm một câu, chúng ta như vậy... có được không?”

Lần này đi tới núi Di Sơn, tuy là lần rèn luyện trước khi tới Cửu Tiêu Các dạy học, nhưng hai người họ cũng thấy may mắn vì được xếp chung với Đình Hòa thượng tiên, cứ ngỡ sẽ được sắp xếp đến trường học nào đó giàu một chút, dù sao Cửu Tiêu các cao tầng lộng lẫy đến như vậy, dù gì cũng phải nể mặt Đình Hòa thượng tiên chứ. Ai ngờ mọi chuyện giải quyết chung, vận may của thượng tiên Đình Hòa quá sức kém, bực thế nào lại bốc được lớp học kém nhất ở trên núi Di Sơn, bọn họ nào dám hé một câu oán hận?

*

Ngày khai giảng chính thức của Nhất Ngôn Đường ở Di Sơn, các đệ tử đến báo tên đã ngồi đầy trong lớp.

Đệ tử Nhất Ngôn Đường vừa nhận được đồng phục học sinh mới tinh từ trong tay Sơn Trưởng, màu sắc thống nhất là màu xanh, trang phục rộng thùng thình nên không được đẹp lắm. Nhưng cho dù có xấu xí cỡ nào, mặc chung một bộ đồ như vậy, lúc lướt mắt qua là một vùng xanh biếc dạt dào, tinh thần cũng trở nên phấn chấn.

Nhiều đệ tử quá nên chia làm hai lớp.

Lúc Đình Hòa chuẩn bị giáo án bước vào lớp, nhìn thấy các đệ tử đã ngồi yên nghiêm chỉnh, ai nấy đều rục rờ hẳn lên, nhìn cũng không tệ lắm. Hẳn khế mỉm cười, có đệ tử nhiệt tình đứng lên chào hỏi hẳn, Đình Hòa đáp lại: “Không cần khách sáo đâu”. Hẳn nói thêm: “Đã tới đông đủ chưa?”

Giờ học của Đình Hòa thượng tiên ai mà dám tới muộn? Mọi người không

cần nghĩ đã đáp luôn đông đủ.

Đình Hòa cười nhẹ, tán dương: “Tốt lắm”. Đang chuẩn bị khen tiếp để cổ vũ sĩ khí của các em, bỗng nhiên tiếng bước chân ung dung từ bên ngoài vang tới.

Dù không quá ồn ào, nhưng nghe qua cũng biết đối phương uyển chuyển đến mức nào, Đình Hòa lại là một thượng tiên, cho nên hẳn càng nhạy bén với âm thanh hơn những người khác nữa. Vừa quay đầu lại đã thấy tiểu cô nương khoan thai bước vào cửa.

Rõ ràng cũng là bộ trường bào màu xanh cùng kiểu dáng, nhưng mấy nữ đệ tử dù có đẹp hơn nữa, sau khi mặc vào cứ như khoác lên mình cái bao tải màu xanh, có nhiều hơn mấy phần thôn vị.

Nhưng cô nương trước mặt...

Mái tóc đen tùy tiện buộc lên, khuôn mặt tươi cười không trang điểm, chiếc áo rộng màu xanh khoác trên người càng tôn thêm làn da trắng nõn ửng hồng. Dù xiêm y đồng phục không có kiểu cách riêng, những đệ tử nhỏ bé không khác nhau là mấy, nhưng với nàng hình như phần ngực còn hơi nhỏ, trông chỗ đó có vẻ khá căng phồng.

A Đào thoáng nhíu mày, nhìn về phía hẳn: “Ta có thể vào không?”

Đình Hòa hơi ngẩn ra, ho nhẹ một tiếng: “Vào đi”.

A Đào nở nụ cười tươi tắn, như thói quen ngày thường, nàng đi thẳng tới vị trí cuối cùng, túi sách nhỏ trong tay được ném qua một bên, nàng ngồi xuống nằm nhoài lên bàn ngủ.

Mọi người đã quá quen với A Đào như vậy nên chẳng nói gì nhiều, cứ ngồi ngoan ngoãn phần khởi chờ Đình Hòa chỉ dạy.

Không ngờ khuôn mặt tuần tú ôn hòa của Đình Hòa thượng tiên lại hơi nhíu một chút, hẳn nói: “Đệ tử cuối cùng hàng thứ ba”.

Hả?

Đệ tử cuối cùng, hàng thứ ba?

Mọi người đồng loạt quay đầu.

Người ngồi bàn kế cuối là Thước Dực đã sắp khóc mất rồi. Nàng nhéo khuôn mặt nhỏ nhắn trắng mịn của mình, dù vẫn ngồi thẳng nhưng hai tay lại đặt ra sau lưng, cầm cán bút đâm nhẹ vào người nằm úp sấp phía sau.

Nàng nhẹ giọng nhắc nhở: “A Đào, thượng tiên gọi nàng kìa”.

A Đào nhúu mày từ từ ngẩng đầu lên, neho mắt lại, khuôn mặt thoáng ửng hồng vì mới vừa tỉnh giấc.

Thượng tiên trên bực sang sảng nói: “Tới ngồi chỗ cạnh ta”.

MẬT NGỌT HƯƠNG ĐÀO

Matcha Cookie
www.dtv-ebook.com

Chương 4

Chương 4: Vẻ đẹp nguy hiểm.

Chuyển ngữ: Tặc Gia

A Đào nhú mào vừa định hỏi tại sao, Thước Dực đã quay người làm khẩu hình với nàng, ra hiệu bảo không nên gây sự. Mà sau khi thượng tiên dứt lời, một nam đệ tử thức thời chạy tới trước mặt nàng: “Mời lên”.

A Đào chờ dẫn đứng dậy. Hai nam đệ tử nọ một người khiêng bàn một người khiêng ghế dời tới bên cạnh bàn gỗ của thượng tiên.

Đình Hòa thượng tiên quay lại nói với A Đào: “Cô tới ngồi đây đi”.

Thuở nhỏ Đình Hòa thượng tiên đã tiếp nhận hình thức giáo dục bậc cao ở Cửu Tiêu Các, vốn xuất chúng xưa nay, đi học đầy đủ, nhưng hẳn cũng từng nhìn thấy các tiên quân dạy học ở Cửu Tiêu Các xử lý các đệ tử không ngoan như thế nào. Một trong số các biện pháp đó, chính là dời bàn học của đệ tử ít chăm chú nghe giảng đến bên cạnh phụ tử, ngay dưới mi mắt của mình, nếu nó dám ngủ gật mình có thể cầm ngay cây thước gỗ để đốc thúc tức thì.

Tính Đình Hòa điềm đạm, thích yên tĩnh, đương nhiên hẳn sẽ không tùy tiện dùng những cách xử phạt về thể xác với đệ tử của mình, hơn nữa người không ngoan lại là cô nương nhà người ta, đương nhiên cũng nên giữ mặt mũi cho nàng. Thế là hẳn nói: “Ngồi gần một chút có thể nghe giảng bài rõ hơn”.

Thước Dực thấy A Đào vẫn đứng yên tại chỗ thì thúc giục: “Nghe thượng tiên nói chưa, mau tới đi”.

A Đào ngược mắt nhìn thượng tiên đang đứng trên bục nọ, thoáng nhú mảy bất đắc dĩ đi tới vị trí của thượng tiên, sau đó xoay người ngồi xuống bên bàn học.

Lúc này vầng trán của Đình Hòa thượng tiên mới thoải mái hơn một chút, hần nói: “Tốt lắm, chúng ta bắt đầu nhé”.

Hai bàn sát cạnh nhau, ở vị trí “chúng tinh cùng nguyệt”[1] như vậy, dù có muốn ngủ A Đào cũng không sao ngủ được. Nhưng tại vị trí này, lúc nàng không muốn nghe giảng cũng không thể ngắm nhìn phong cảnh ở bên ngoài như ngày thường được nữa, chỉ có thể ngược lên nhìn nam tử trong bộ tuyết bào ở trước mặt mà thôi. Tầm mắt cũng vừa vịn là bao, chạm ngay vào đũng quần người nọ.

[1] trăm sao vây quanh trăng

Không biết từ khi nào, A Đào vốn không nghe giảng bài, suốt một giờ học cứ nhìn đũng quần chăm chú thế.

Đình Hoàn thượng tiên kết thúc giờ học rất là nhanh. Khi tan học, nhóm tiểu yêu tụ tập lại bàn tán về cô nàng A Đào không biết thẹn, dám trăm phương ngàn kế muốn gây sự chú ý với thượng tiên.

Có người không hề ghét A Đào nên cũng nói đỡ cho: “Ta thấy không phải nàng ấy có ý đó đâu mà, thường ngày đến lớp vẫn vậy thôi”.

Tiểu yêu khác phụ họa: “Đúng đó, đúng đó. Nhưng mà cho dù không nghe giảng đi nữa, nàng ấy vẫn là người có phép thuật tốt nhất trong bọn mình, đúng là trâu bò quá. Danh hiệu hoa khôi của núi cũng đúng mà”. Nói xong còn đưa ngón tay cái lên.

Hi Quỳnh bĩu môi: “Mấy người thì biết cái gì? Ngày thường nàng ta tự tỏ ý thanh cao ưa làm mình làm mấy, giả bộ như chẳng quan tâm gì, thế hôm nay thì sao? Đình Hòa thượng tiên là người có chức vụ cao nhất trong ba vị tiên quân, nếu nàng ta cấu kết với Đình Hòa thượng tiên, đến khi ngài kết thúc dạy học là

có thể dẫn nàng ta theo cùng”.

Lũ yêu trầm mặc, họ thấy Hi Quỳ nói cũng đúng, ai mà mong ở lại núi Di Sơn cả đời, mãi mãi không thấy ánh mặt trời được đây?

Hi Quỳ còn bổ sung một câu: “Có thể bám được thượng tiên thì muốn tu luyện thành tiên cũng trong tầm tay đó”.

Dù yêu tinh trong núi Di Sơn có tu vi cao thế nào đi nữa, vừa sinh ra đã không có Tiên duyên, với mọi người mà nói, chuyện tu tiên chẳng khác việc năm mơ ban ngày”.

*

Trong phòng ăn, Thước Dực múc cơm cho A Đào rồi ngồi chung với nàng, cô bạn phấn khởi nhích đầu sang: “Sao rồi sao rồi? Ngồi gần thượng tiên thế có cảm giác gì không?”

A Đào nhú mào nhìn dáng vẻ mong chờ của nàng ta, chậm rãi đáp: “... Dài quá”.

Ôi trời!

Thước Dực che mặt thẹn thùng: “Ngại quá đi à!”

“Ta nói chân mà”.

“...O” Thước Dực thả hai tay đang che mặt xuống, nét đỏ ửng trên mặt còn chưa kịp tan đi, nàng ho nhẹ một tiếng: “Thì ta cũng nói chân mà, nếu không thì cái gì được hả?... A Đào, nàng không thuần khiết quá đi mất”. Thước Dực nói năng đồng dục rồi múc một ít món mà A Đào thích ăn trong đĩa cơm của mình, đặt lên phần cơm của nàng: “Ăn đi ăn đi, buổi chiều không thoải mái như thế này nữa đâu”.

A Đào khẽ cong môi không nói nữa, chỉ chăm chú ăn cơm.

Ở một bên khác, Sơn Trường khách sáo trình bày với ba vị tiên quân: “Ở đây là thâm sơn cùng cốc, chiêm đải khó chu toàn, hi vọng thượng tiên và tiên quân đừng chê”.

Đan Đề tiên quân nhìn đồng rau dưa một màu xanh lá ngay trước mặt, hần nghĩ sao mà không chê được? Nhưng mà Đình Hòa thượng tiên còn chưa tỏ ý gì, mình đành phải nghiêm túc đáp lời Sơn Trường; “Phong phú lắm rồi, Sơn Trường có lòng qáu”.

Thấy thượng tiên thỏa mãn, Sơn Trường cũng nhẹ nhõm thở phào, ông nói: “Thượng tiên thấy được là tốt rồi, đây đều là thức ăn mà ta tự trồng, đảm màu xanh tươi không ô nhiễm, ba vị cứ yên tâm dùng”.

Đình Hòa khẽ mỉm cười ưu nhã dùng cơm.

Sơn Trường lại do dự một lúc, cẩn thận từng li từng tí một hỏi: “Ta nghe nói... sáng nay A Đào chộc thượng tiên không vui?”

Đình Hòa thấy Sơn Trường lo lắng đến mức này, hần cũng nói luôn: “Không có đâu. Nàng ấy rất có tư chất đó, chỉ vì không có người chỉ dẫn cho mà thôi, nếu có người chỉ dạy, tương lai sau này khó mà đo đếm được. Ta cũng tiếc cho tài năng của nàng nên mới hi vọng sớm quay về chính đạo, không nên ăn không ngồi rồi cả ngày nữa”.

Đôi mắt Sơn Trường long lanh không gì sánh được, ông kích động đáp lời: “Có lời này của thượng tiên là ta yên tâm rồi. Thực chẳng dám giấu giếm, lúc trước ta cũng nghĩ như vậy, nhưng phép thuật thấp kém, ta không có gì dạy cho nàng, không dạy được nên cũng khó ép nàng ấy nghe theo. Bây giờ A Đào may mắn được thượng tiên ưu ái, đó cũng là phúc phận ba đời của A Đào”.

Đan Đề tiên quân còn nhai đậu dưa trong miệng, hần nghĩ thâm vì sao nàng ta may mắn hả? Chẳng qua là vì mặt đào trước ngực mượt mà đầy đặn hơn người khác mà thôi.

*

Buổi chiều là tiết học ngoài trời, giữa cái nắng chang chang, chúng tiểu yêu Nhất Ngôn Đường trong bộ đồ đồng phục trắng hàng đứng trong sân.

Ba vị tiên quân áp dụng cách dạy ở Cửu Tiêu Các, vừa mới khai giảng thì không vội giảng bài mà nên để mọi người làm quen nhau trước đã, tăng cường ý thức đoàn độ, vì vậy mới có buổi huấn luyện ngoài trời này. Nội dung tập huấn chủ yếu là cách đi đứng và tiến bước, nếu có thể làm điều đó chỉnh tề, tinh thần tướng mạo cũng lộ ra từ đó. Nhưng mà chúng tiểu yêu Di Sơn đã quen không bị trói buộc gì, ngày thường cứ đi lại ngông nghênh, ngồi cho thoải mái, bây giờ lại bắt họ đứng nghiêm tại chỗ, không cho động đậy cũng không được nói cười, còn khó chịu hơn phải ngồi học trong lớp.

Đứng rờn rã nửa canh giờ, ba vị tiên quân mới nói: “Nghỉ ngơi một lúc đi”.

Lũ yêu bây giờ chẳng khác nào không xương, la hét thảm thương ngồi xuống đất để nghỉ.

Mặt trời đang độ chói chang, gương mặt tuần tú như ngọc trắng của Đình Hòa cũng bị nắng chiếu trở nên hây hây đỏ. Hắn cầm lấy túi nước trên bàn chuẩn bị uống, không ngờ vừa mới mở nắp ra, một bàn tay vươn tới giật mất túi nước trong tay hắn.

Mùi hương đào trong veo.

Đôi mắt hơi rũ xuống của hắn vừa ngước lên, đang định nói chuyện thì thấy tiểu cô nương trước mặt, khuôn mặt bị phơi nắng đỏ hồng, chớp mũi và văng trán sáng bóng sũng mồ hôi.

Đào yêu cần nhiều nước, nhất là không chịu nổi khi nắng trời quá mạnh, thấy nàng ngẩng đầu lên, uống từng ngụm nước lớn cũng biết nàng khát đến thế nào, vì vậy hắn không nỡ trách mắng.

Nhưng mà nàng ấy uống gấp quá, lúc ngửa đầu lên, cần cổ trắng như tuyết tạo thành một đường cong duyên dáng, nước từ đôi môi đỏ bồng của nàng chảy xuôi xuống dọc theo bên cổ, rơi vào sơn cổ giữa khuôn ngực cao ngất trắng như tuyết. Vạt áo bị thấm ướt, khung cảnh mỹ lệ bao la càng lồ lộ.

Đình Hòa hơi ngơ ngẩn, sau đó hắt vội dịch mắt sang, nhìn thấy không ít nam đệ tử bên cạnh mở mắt to xanh biết ngẩn ngơ qua nhìn.

Lúc này hắt mới thoáng nhú mi, xoay người chặn ngang trước người nàng, vờ như không có gì xảy ra.

A Đào uống hơn nửa túi nước mới thấy thoải mái hơn một chút.

Khi đó Đình Hòa mới xoay người nhìn nàng.

Dưới ánh mặt trời chói chang, bờ môi nàng cũng khô ráo rất nhanh, trơn bóng và mọng nước dù không cần tô vẽ. Nàng chớp mắt nhìn Đình Hòa rồi tiện tay ném túi nước vào lòng hắt: “Đa tạ”. Nói xong thì xoay người trở về phía đội ngũ.

Thước Dực vừa mới múc hai bình nước cầm sang, chạy tới chỗ A Đào: “Đến đây đến đây, ta xếp hàng lâu quá”. Nói xong thì đưa một bình tới trước mặt nàng.

A Đào chỉ nhìn mà không nhận, nàng nói: “Ta uống rồi.

“Hả?” Thước Dực định hỏi trước nay nàng không mang túi nước, thế thì nàng uống nước ở đâu? Nhưng mà nhớ ra nàng ấy xinh xắn như thế mà, bao nhiêu người ở Nhất Ngôn Đường chen nhau theo đuổi, chắc có nam yêu nào đó đưa nước cho nàng cũng không chừng, thế nên nàng cũng không hỏi nữa.

Vừa lúc Hải Đường yêu đi tới, hỏi Thước Dực: “Ta không có nước này, cho ta uống trước nhé? Lần tới ta múc nước cho cô”.

Thước Dực dễ tính, nàng nhìn A Đào thấy nàng không nói gì thì thoải mái

đưa túi nước thừa cho Hải Đường yêu.

Sau mấy phút nghỉ ngơi lại tiếp tục đợt tập huấn buổi chiều.

Tập huấn buổi chiều vừa kết thúc, chúng đệ tử Nhất Ngôn Đường đau nhức toàn thân co ro trên mặt đất. Mấy người khác đứng nghỉ ngơi uống nước ở một bên, A Đào ngược mắt nhìn xem thử, Đình Hòa thượng tiên đã đi rồi, nhưng mà trên bàn gỗ lại để quên túi nước. A Đào đi tới cầm túi nước lên xem, lắc lắc mấy lần mới thấy trong nặng trĩu, không biết được đổ đầy lúc nào.

Nghĩ tới điều gì đó, A Đào khẽ cong môi nhè nhẹ.

Có nữ yêu đi qua thấy nàng cầm bình nước mà không uống, cứ tưởng nàng không khát nên liếm môi hỏi thử: “Này... A Đào, cho ta mượn túi nước này được không?”

A Đào đáp luôn không cần nghĩ: “Không cho”.

MẬT NGỌT HƯƠNG ĐÀO

Matcha Cookie
www.dtv-ebook.com

Chương 5

Chương 5: Bọt nước.

Chuyển ngữ: Tặc Gia

Nửa tháng tập huấn kết thúc, các đệ tử Nhất Ngôn Đường đều bị cháy nắng đến đen nhẻm. Thước Dực méo miệng nhìn A Đào, uất ức: “Tại sao mọi người đều bị nắng ăn da mà nàng thì không vậy?” Nhìn A Đào mà xem, khuôn mặt trắng nõn phúng phính mới xinh xắn làm sao, chẳng khác gì lúc chưa đi tập huấn. Nàng càng oán giận hơn: “Bất công quá đi mất”.

Theo lý thuyết, đào yêu ở Di Sơn đâu có ít, nhưng chỉ có mỗi A Đào trời sinh đã quyến rũ vậy rồi, đẹp hơn cả hồ yêu và nhiều hoa yêu khác.

Nhưng mà đẹp quá cũng dễ khiến người ta thù hằn, ví dụ như mấy cô nàng Hi Quý và Hải Đường vẫn hay nói xấu sau lưng A Đào đấy thôi. Hi Quý liếc mắt nhìn A Đào ngực to eo nhỏ đứng không xa, thì thầm to nhỏ với Hải Đường: “Tối hôm qua ta về nhà muộn, thế là tình cờ ta nhìn thấy trong một bụi rậm ở bên bờ sông cạnh Nhất Ngôn Đường cứ lắc lư một lúc, chốc lát sau lại thấy Đan Đề tiên quân kéo quần lên đi ra, mà người trong bụi kia nhìn dáng rất giống với A Đào”.

Hải Đường mở to hai mắt đáp: “Không thể nào?!”

Hi Quý cười mĩa, khoanh tay lại nói: “Sao mà không được chứ?”

Nữ yêu không giống như các nữ tử ở nhân gian, họ không hay nói về chuyện trinh tiết hay những trói buộc trong khuôn phép, chỉ cần thấy hợp thì có thể song tu ngay cả lần đầu tiên gặp gỡ. Mặc dù Đan Đề tiên quân này kém xa với Đình

Hòa thượng tiên, nhưng nếu không so với thượng tiên, đứng riêng một chỗ cũng là một mỹ nam anh tuấn lỗi lạc. Ân ái với một nam nhân như vậy cũng không phải là lỗi, huống chi nếu cảm dỗ được Đan Đề tiên quân, có khi còn có được cơ hội ra khỏi núi Di Sơn.

Đình Hòa tình cờ đứng cách đó không xa, hẳn nghe thấy Hi Quỳ và Hải Đường nói vậy thì bất giác nhú mày.

Mặc dù cô đào yêu kia tính tình hơi quái gở, nhưng cũng không phải là loại đào tùy tiện đến thế này.

*

Ngày hôm đó, Sơn Trường mời ba vị tiên quân cùng hội nghị, ông nói: “Những ngày gần đây có một số nữ đệ tử lúc về bị nam yêu theo đuôi...”

Vấn đề trị an luôn là đại sự hàng đầu ở núi Di Sơn, phần lớn yêu tinh trong núi đều là các yêu tinh đại gian đại ác và vi phạm pháp luật, sau đó mới bị đưa đến núi giam cầm, ở đây họ không hề hối lỗi sửa sai mà còn sai hơn nữa, chuyên bắt nạt các yêu tinh bản địa vốn lớn lên ở núi. Sơn Trường từng tập hợp các yêu tinh bản địa, chống đối lại các yêu vật tà ác, có người dẫn đầu, chúng yêu tinh cùng đồng lòng đồng dạ, thế là mấy yêu ác không còn dám tùy tiện xuất hiện nữa. Tuy vậy vẫn còn một số ít, nhân lúc mây đen gió lớn, chúng vẫn hay theo đuôi các yêu tinh lạc bầy, dùng yêu chú để bắt lấy nữ yêu.

Mặc dù ba người Đình Hòa thượng tiên là tiên quân thiên giới, nhưng hôm nay đã đến núi Di Sơn dạy học thì cũng phải nhập gia tùy tục, nếu không phải vạn bất đắc dĩ, đương nhiên họ sẽ không dùng tiên thuật thay đổi núi Di Sơn, dù sao vạn vật đều có quy luật riêng của nó, Di Sơn đã tồn tại hơn mười ngàn năm, cũng nên để nó phát triển theo quy luật.

Nhưng mà nếu bọn họ đã tới, họ cũng không thể giả vờ bỏ qua những vấn đề như vậy.

Vô Vi tiên quân hỏi thăm: “Những nữ đệ tử kia đều ở rải rác quá, nữ yêu độc thân mà ở nơi hẻo lánh, xảy ra chuyện cũng khó ai biết được”.

Sơn Trưởng cảm thấy Vô Vi tiên quân nói quá chuẩn xác: “Đúng vậy, có mấy đệ tử ở vùng hẻo lánh lắm”.

Đình Hòa suy nghĩ một chút rồi từ tốn đáp: “Nếu đã vậy, ta và hai vị tiên quân có thể đi khảo sát hoàn cảnh sống của chúng đệ tử, nếu ở vùng hoang vu không bằng hãy tập trung nhau lại, xây một học xá ở cạnh Nhất Ngôn Đường, để các đệ tử có thể ở cùng nhau”.

Sơn Trưởng trợn to hai mắt, vỗ bảp đùi khen ngợi: “Đề nghị của Thượng tiên hay quá, nếu các đệ tử đều ở đây, mỗi sáng đến trường cũng thuận tiện hơn nhiều. Nếu có chuyện bất trắc xảy ra, chúng ta cũng là những người đầu tiên chạy tới. Hơn nữa có thượng tiên và hai vị tiên quân ở đây, chắc sẽ chẳng có yêu ác nào dám tới đây gây chuyện”.

Vốn Sơn Trưởng đã cực kì sùng bái Đình Hòa thượng tiên, ông thấy mặc dù thân phận của người này cao cao tại thượng đến mức ấy, nhưng lại vô cùng gần gũi với mọi người, chưa bao giờ thấy thượng tiên kênh kiệu đòi hỏi gì hết cả, hơn nữa ngài ấy còn tỉ mỉ giảng bài cho lũ yêu ở Nhất Ngôn Đường, đúng là phúc đức của chúng tiểu yêu.

Sơn Trưởng là người thuộc phái hành động, rất nhanh sau đó ông đã lên danh sách, chia núi Di Sơn ra làm bốn vùng Đông Tây Nam Bắc, ông, thượng tiên, và hai vị tiên quân, mỗi người chịu trách nhiệm một phương, dựa trên danh sách đó, họ sẽ đi thăm hỏi từng nhà yêu tinh một, thấy nơi nào vắng vẻ thì dò hỏi xem họ có muốn tới học đường nghỉ lại hay không.

Danh sách có tổng cộng bốn phần, Đình Hòa hơi cúi đầu, bàn tay rộng lớn với các khớp xương rõ ràng lảng lảng nắm danh sách trong tay, xem lướt một lượt, nhìn thấy cái tên cuối cùng lại thoáng run lên.

A Đào.

*

Bỏ ra ròng rã hai canh giờ, Đình Hòa tới hỏi thăm lần lượt các gia đình đệ tử có tên trong danh sách. Phần lớn chúng đệ tử tu luyện ở Nhất Ngôn Đường đều có tư chất khá tốt, thấy hắc tới thì cung kính tiếp lời, lúc hắc đi cả nhà đều ra ngoài đưa tiễn, có người còn gửi tặng mấy sản vật quê nhà. Nhưng mà đều bị hắc lựa lời từ chối.

Trong danh sách còn hai cái tên nữa.

Đình Hòa đi tới nơi ở của Thuộc Dực.

Thuộc Dực ở trong một căn nhà gỗ nhỏ, nàng đang đứng trong sân tưới hoa cỏ, thấy Đình Hòa đi tới thì hoảng sợ đến mức dội hết cả bình nước lên hoa. Hai tay vội vàng lau hai bên, bước lên phía trước: “Thượng tiên”.

Đình Hòa gật đầu, để Thuộc Dực điền vào tờ khai, hắc thì đi vòng quanh nhìn tình hình xem thử, hỏi dò xung quanh có yêu tinh nào hay phá phách hay không.

Thuộc Dực cười nói: “Trước kia thì cũng có, lúc nào đệ tử cũng bị mấy yêu quái kia bắt nạt, hơn nữa đệ tử không đánh được người ta, đành phải trốn đi, sau này... Sau này A Đào xuất hiện, đệ tử không còn bị mấy yêu quái kia bắt nạt nữa, với lại có A Đào ở đây, yêu quái cũng không dám xuất hiện”.

Thuộc Dực rất sùng bái A Đào.

Đình Hòa nhớ tới cô nàng đào yêu nhỏ, đúng là cũng có thiên phú lắm, hắc nói: “Có lúc nào nàng ấy không đánh lại được không?”

Thuộc Dực suy ngẫm một lúc rồi mới đáp: “Có chứ. Nếu chỉ đánh với một thì đương nhiên A Đào sẽ thắng được dễ dàng, nhưng mà có một đạo báo tinh và hổ yêu cùng đi, tổng cộng có đến mười mấy con, mặc dù cuối cùng A Đào cũng thắng nhưng bị thương rất nặng... Khi đó nàng ấy ngã vào trong vũng máu, đệ

tử còn tưởng nàng ấy chết mất rồi”. Kể tới đây, Thước Dực cũng thấy hơi tự trách, phép thuật của nàng không giỏi, lúc nào cũng kéo chân A Đào, cho nên lúc Sơn Trường mở lớp, nàng rất muốn đi là vì vậy, nàng muốn cố gắng học cho giỏi, không phải vì hi vọng xa vời có một ngày có thể giỏi giang như A Đào, bảo vệ được A Đào, nàng chỉ mong vào những lúc khó khăn, nàng có thể kề vai chiến đấu mà không phải trốn sang một bên ẩn nấp.

Đình Hòa khẽ ừ một tiếng, sau đó đi tới nơi ở của A Đào.

Chỗ A Đào cách không xa nhà Thước Dực, có điều chỗ Thước Dực thì sắc màu rực rỡ, rất có phong cách của một cô nương nhà khuê các, còn khi bước vào căn nhà gỗ nhỏ sát vách của A Đào, vừa nhìn đã thấy rõ bên trong.

Rất ít đồ, và cực kì bừa bộn.

Nhìn là biết một cô nàng yêu tinh chẳng mấy khi dọn dẹp.

Đình Hòa đi vào, nhìn đồng xiêm y chõng chất ở trên ghế, tự nhiên hắt lại sinh ra một kiểu kích động muốn dọn dẹp cho nàng. Xưa nay hắt vốn không chịu được bẩn thỉu.

Nhưng mà vào nhà cũng không thấy bóng dáng đào yêu đâu.

Đi vào sâu bên trong, ngang qua hậu viện, phía sau nhà gỗ là một ngọn núi nhỏ, có một dòng suối róc rách chảy từ trên núi xuống, nước trong veo thanh khiết, tạo thành một cái ao nhỏ ngay trong vườn.

Mặt ao mờ mịt đầy hơi nước, phía trên mặt đất có một bộ xiêm y, chính là đồng phục của chúng đệ tử Nhất Ngôn Đường.

Đình Hòa lại đi về phía trước mấy bước, nơi nước suối chảy xuống có một vật gì đó màu đỏ như ẩn hiện, hắt đi qua cúi người nhìn thử, hóa ra là một quả đào hồng to tròn mọng nước.

Quả đào này to bằng một trái dưa hấu cỡ nhỏ, hồng hào tròn trịa.

Đúng là quả đào ngon.

Đình Hòa cầm lên nhìn chăm chú, hai bên là hai múi đào no đủ, ngón tay giữa thon dài vô tình đặt lên nơi lõm vào ở ngay chỗ rãnh đào.

Ngón tay vô thức vuốt nhẹ lên.

Sau đó một khắc, từ khe đào chậm chậm chảy ra một giọt nước trong suốt.

Đình Hòa ngừng một chút, chớp mũi ngửi thấy mùi hương đào nồng nặc, hần nhìn lên mặt đào dính nhớt ở trên ngón tay mình, bỗng nghĩ tới điều gì, tai hần nóng bừng lên, theo bản năng ném quả đào ra ngoài.

Quả đào mướt mà lăn vài vòng trên đất, sau khi ánh hồng lóe lên đã biến thành hình dáng thiếu nữ đầy uyển chuyển.

MẬT NGỌT HƯƠNG ĐÀO

Matcha Cookie
www.dtv-ebook.com

Chương 6

(Chú thích: Từ đầu truyện đến giờ các bạn cứ gặp nhiều câu như [Không phải loại đào đó], [Không phải loại tiên đó], thực ra các bạn cứ hiểu như cta là con người thì hay nói câu [Tui không phải loại người đó], nên đào thì ‘loại đào’, tiên thì ‘loại tiên’, yêu thì ‘loại yêu’... bla bla)

MẬT NGỌT HƯƠNG ĐÀO

Matcha Cookie
www.dtv-ebook.com

Chương 7

Đình Hòa theo bản năng giơ tay ra đỡ, sau đó hương đào thơm ngào ngạt liền xộc vào mũi hắn. Nàng khác với những Đào yêu còn lại, thân thể mềm mại bóng loáng, mềm tới mức hắn không dám ôm chặt. Mà lúc này ôm lấy thân thể nàng, mật hắn không tránh khỏi núi đồi cao ngất kia.

Khuôn mặt tuần lãng của thượng tiên không kịp phòng bị đã giống như đình tán úp mạnh vào khe sườn động lòng người.

Mặt Đình Hòa nóng bừng, vội thả nàng xuống. Hắn nghiêng mặt sang một bên, thản nhiên nói: “Đừng làm loạn.”

A Đào nhìn nam tử tuần tú vô song trước mặt, cúi đầu đá mấy cục đất dưới chân, mở miệng nói: “...Dối trá.”

Sơn Trưởng đã kể cho Đình Hòa nghe không ít chuyện về nàng, biết nàng thiên tư thông minh nhưng tính tình cao ngạo nên có ít bạn bè. Nghĩ lại cũng đúng, mấy ngày nay bên người nàng trừ Thước Dực ra cũng chẳng có ai nữa. Đình Hòa nói: “Không còn sớm nữa, về đi.”

A Đào nhìn hắn liếc mắt một cái, đôi mắt xinh đẹp khẽ nhú lại: “Được.”

Sau đó xoay người đi.

Đình Hòa nhìn bóng dáng thướt tha của nàng, ánh mắt dừng lại. Không phải nàng đang đợi mình ư? Sao giờ lại ngoan ngoãn nghe lời đi như vậy? Hắn hơi nhú mày khó hiểu, nhưng thấy sắc trời đã tối, ở Di sơn lại không an toàn, vì thế không do dự bước lên nói: “Thôi, để ta đưa trò về.”

A Đào cũng không nói gì, thản nhiên để thượng tiên đưa nàng về.

Mấy tiểu yêu trốn trong bụi cây ngửi được mùi tiên khí lập tức chuồn thẳng, nào dám đi ra gây sự?

Đình Hòa đưa A Đào đến trước cửa nhà liền dừng lại, nói: “Mấy ngày nay Di sơn không an toàn, buổi tối nếu không có việc thì đừng đi ra ngoài.”

A Đào ‘Ồ’ một tiếng, dáng vẻ cà lơ phất phơ thế kia không biết có nghe hiểu gì không nữa.

Đình Hòa lại nói tiếp: “Học xá đang xây, trò một mình ở đây cũng không tốt, vẫn nên ở học xá cùng các đệ tử cho thỏa đáng, như vậy cũng có thể chăm sóc quan tâm lẫn nhau.” Theo lời Thước Dực thì A Đào không định ở lại học xá mà tiếp tục học ngoại trú. Có điều chỗ nàng ở quá hẻo lánh, Sơn Trưởng nói pháp thuật của nàng lợi hại nên không cần lo lắng, nhưng dù sao nàng vẫn là một cô nương, vẫn có thể gặp nguy hiểm chứ.

A Đào ngẩng đầu nhìn hẳn: “Thượng tiên chỉ muốn nói chuyện này thôi hả?”

Đình Hòa bỗng nhớ tới chuyện kia, do dự một lát vẫn gật đầu.

A Đào nói: “Được thôi, ta cũng trả lời thượng tiên luôn, ta chỉ ở chỗ này thôi, không thích ở chung với nhiều người.”

Đào yêu cứng đầu này....

Đình Hòa cũng không khuyên nữa, xoay người đi về.

Đi ngang qua nhà Thước Dực cũng vừa lúc Thước Dực trong phòng đi ra, thấy thượng tiên liền mang về mặt sùng bái: “Thượng tiên đến đây ạ?”

Đình Hòa khẽ gật đầu, vẻ mặt ôn hòa.

Hắn nhìn Thước Dực một cái, theo bản năng nhìn về phía căn nhà nhỏ của

A Đào, bỗng thấy A Đào còn chưa đi vào, có một nam tử trẻ tuổi mặc quần áo màu vàng đứng ngoài cửa nói chuyện với nàng. Ngoài Thước Dực ra, không phải nàng không có bạn bè nào khác sao? Nam nhân này...

Thước Dực cũng thấy, khẽ ‘O’ một tiếng, nói: “Kia không phải Bưởi tinh hả?”

Đình Hòa băng quơ hỏi: “Bạn của A Đào à?”

Thước Dực lắc đầu, chỉ vào mình tự hào nói: “A Đào chỉ có một mình đệ tử là bạn thôi. Còn hẳn là trái bưởi đại ở Di sơn, nghe nói có một ngàn năm đạo hạnh, mà hẳn toàn nhận mình phong lưu phóng khoáng, thích theo đuôi A Đào, nhưng A Đào không thích hẳn đâu.” Nói đến tên Bưởi tinh này, Thước Dực nói mãi cũng không hết chuyện, “..... Ai cũng biết bộ tộc Bưởi tinh nổi tiếng da mặt dày, tên Bưởi tinh này còn mặt dày hơn nữa, một bên nói thích A Đào, một bên lại dây dưa với nữ yêu khác...”

Đình Hòa thấy hẳn nói chuyện cợt nhả với A Đào như vậy, chợt nghĩ Thước Dực nói đúng: Đúng là một gã bưởi mặt dày vô sỉ.

Nhưng mà...

Thước Dực trợn tròn mắt: “Trời, sao A Đào lại cho hẳn đi vào?”

Đình Hòa nhú mày, cũng không kiềm chế được, sai bước đi qua.

Bưởi tinh kia thấy thượng tiên áo quần trắng tinh, cả người tiên khí, hẳn không phải người nông cạn, liền cất giọng nói: “Đây không phải thượng tiên sao? Ngưỡng mộ đã lâu ngưỡng mộ đã lâu.”

Đình Hòa gật đầu, lại nói với A Đào: “Ta còn có một số việc muốn nói với trò.”

A Đào khẽ cười, nhẹ nhàng đi vào nhà gỗ.

Bưởi tinh cũng lon ton đi theo, mà Đình Hòa lại thâm sâu liếc hắt một cái.

Bưởi tinh mặc dù da mặt dày nhưng cũng không phải loại không có đầu óc, thấy thượng tiên nhìn mình như thế liền không dám đi vào. Nhưng mà hôm nay khó khăn lắm A Đào mới tốt với hắt một tẹo, mà lại... Aizz! Bưởi tinh chấp tay chào thượng tiên, sau đi khỏi.

Đình Hòa đi vào, xoay người đóng cửa nhà lại, thấy bưởi tinh kia đã đi xa hắt mới đi vào phòng trong.

Cảnh tượng không khác hôm trước là bao, nhà gỗ trống trơn, chỉ có một cái giường và một cái bàn, ngay cả ghế cũng không có. Nàng ngồi trên giường lẳng lẳng nhìn hắt.

Đình Hòa chớp mắt nhìn quần áo quăng tứ tung trên đất, cúi người nhặt lên để gọn một chỗ, nói: “Nữ nhân thì phải có dáng vẻ của nữ nhân, Bưởi tinh kia danh tính không tốt, sau này ít qua lại với hắt thì hơn...” Đình Hòa giữ mình trong sạch mấy ngàn năm, xưa giờ toàn tiếp xúc với tiên nữ xuất thân cao quý trên thiên giới, có phủ đệ người nào nào không phong nhã tinh tế? Đây là lần đầu tiên hắt thấy nhà của một cô nương bừa bộn tới mức này, mà vật dụng trong nhà lại ít tới đáng thương.

Nhìn một cái thôi đã không chịu nổi, hắt dọn quần áo cho nàng, lại dọn dẹp nhà cửa một lượt. Giặt quần áo đương nhiên là dùng phép thuật, giặt xong thấy quần áo có mấy vết rách, Đình Hòa lại vá giúp nàng, xếp ngay ngắn đặt trên bàn. Lại thấy nàng suốt ngày đi chân đất, mà đôi chân ngọc nõn nà kia lại vô cùng mềm mại, bèn làm cho nàng một đôi giày thêu tinh xảo.

A Đào lẳng lẳng nhìn hắt dọn dẹp, mặc dù hứng thú nhưng cũng không nói gì.

Tới khi Đình Hòa cầm đôi giày thêu đến trước mặt nàng.

Đình Hòa nói: “Nhấc chân lên.....”

“..... À.” A Đào thản nhiên cười nhìn hăn, đáp.

Đình Hòa cầm đôi giày tinh xảo trong tay, thấy bắp đùi trắng như tuyết lộ ra ngoài ống quần, tay run lên, bên tai nóng bừng: “... Bảo trò nhắc chân lên chứ không phải dặng chân ra.”

MẬT NGỌT HƯƠNG ĐÀO

Matcha Cookie
www.dtv-ebook.com

Chương 8

MẬT NGỌT HƯƠNG ĐÀO

Matcha Cookie
www.dtv-ebook.com

Chương 9

MẬT NGỌT HƯƠNG ĐÀO

Matcha Cookie
www.dtv-ebook.com

Chương 10

MẬT NGỌT HƯƠNG ĐÀO

Matcha Cookie
www.dtv-ebook.com

Chương 11

Chương 11: Bảo thủ

Chuyển ngữ: Tặc Gia

Nắng sớm nhạt mờ.

Ở Di Sơn xưa nay vẫn mây mù bay lượn, đột nhiên hôm đó có tiết trời rất tốt, sương mù tan đi, hiện ra khung cảnh với ý xuân dạt dào.

Chim sẻ đầu cành líu ra líu rít, hai vị Vô Vi tiên quân và Đan Đề tiên quân vừa mới bước ra khỏi căn nhà gỗ nhỏ, chào hỏi cùng nhau đi đến Nhất Ngôn Đường.

Mới đầu họ còn định đi cùng Đình Hòa thượng tiên, nhưng mà Đình Hòa thượng tiên cổ hủ quá, mặc dù tuổi hắc còn rất trẻ, nhưng lúc nào cũng làm hết trách nhiệm, mỗi ngày đều thức dậy thật sớm, tới khi chạng vạng còn chưa trở lại nhà, phải giải thích hết tất cả các vấn đề của chúng đệ tử Nhất Ngôn Đường, sau đó hắc còn đi kiểm tra khu học xá mới xây ở bên kia. Đi qua đi lại nhiều như vậy, còn thời gian dư thừa đâu kia chứ?

Lúc trước, họ còn dẫn đo đến thân phận của Đình Hòa thượng tiên, dù sao hắc có xuất thân cao quý thế, tận tâm tận lực cũng nên làm. Còn về phía họ, nếu có thức dậy muộn Đình Hòa thượng tiên một chút, buổi tối về sớm một chút, cũng chẳng ai có thể nói được gì. Dù sao Đình Hòa thượng tiên cũng đã sống đến mấy ngàn năm, cho nên hắc cũng hiểu biết một số đạo lý về đối nhân xử thế. Lần nào cũng để cho họ về nhà sớm hơn mình, sáng sớm cũng không cần phải đến trường cùng hắc. Đã như thế, Vô Vi tiên quân và Đan Đề tiên quân còn

muốn oán hận gì nữa đây?

Vô Vi tiên quân mặc một bộ áo bào màu xanh lục rất chỉnh tề, nhìn Đan Đề tiên quân liên tục ngáp dài ngáp ngắn, hắn không nhịn được thúc giục người kia: “Tiên quân nhanh lên nào, bây giờ cũng không còn sớm nữa, không nên tới trễ đâu”.

Mặc dù việc dạy học ở học xá nghèo nàn lạc hậu này cũng không dễ dàng gì, nhưng tính ra cũng khá là có lợi, chẳng hạn như ở đây không có những yêu cầu nghiêm khắc ở khắp nơi, có lúc lười biếng, mắc sai lầm cũng không ai hay biết. Lúc đầu Đan Đề tiên quân còn hay oán thán việc đi dạy học ở Di Sơn, nhưng đã đến đây rồi thì vẫn phải ở lại, vẫn phải thích ứng với hoàn cảnh. Bây giờ có lẽ là tìm ra thú vui trong cực khổ, chí ít cũng nhàn nhã hơn nhiều, cuộc sống cứ bình thản mà trôi.

Có lẽ Vô Vi tiên quân có trách nhiệm hơn Đan Đề tiên quân một chút. Hắn không thể so sánh với xuất thân thế gia của Đan Đề tiên quân, được như ngày hôm nay đều là do một mình mình đi tới, nếu lần này việc dạy học thuận lợi, hắn có thể đi dạy ở Cửu Tiêu các, đây chính là một cái chén vàng rơi vào người.

Trước mắt, hai người bọn họ không thể làm được như Đình Hòa thượng tiên, nhưng nếu dạy học mà không thể tự lấy mình làm gương, còn hay đến trễ như thế này thì nói ai cho được.

Đan Đề tiên quân cũng biết tính người kia, hắn vội đáp: “Biết rồi”.

Dọc theo bờ sông đi thẳng lên cầu gỗ, Vô Vi tiên quân kinh ngạc nói: “Đó không phải là...”

Cái gì? Đan Đề tiên quân cũng ngược mắt nhìn lên, một bóng người mờ ảo trong ánh nắng rực rỡ buổi sớm mai, từ từ đi về phía bên này như trăng thanh gió mát.

Tiên huy (*) độc nhất vô nhị đó, không phải Đình Hòa thượng tiên thì có thể

là ai?

(*) Tiên huy: ánh sáng bao quanh thần tiên

Lúc đi tới đó, Đan Đề tiên quân mới bỗng phản ứng lại, hần sững sờ hỏi thăm: “Chào thượng, thượng tiên”.

Đình Hòa trong mũ áo chỉnh tề, khuôn mặt như núi xa, nhún nhường chào hỏi lại: “Chào hai vị tiên quân”.

Sau đó hần lại nhẹ nhàng nói: “Cùng đi đi”.

Đan Đề tiên quân gật đầu, cùng nhau đi tới Nhất Ngôn Đường. Hần đi được hai bước thì hơi chậm lại đi sau lưng thượng tiên, sau đó mới nghiêng đầu nhìn sang Vô Vi tiên quân ngay bên cạnh.

Hai người trao đổi mắt với nhau.

Mặc dù Đình Hòa thượng tiên cực kì nghiêm khắc với bản thân, nhưng dù có là thượng tiên đi chăng nữa, không phải mọi chuyện đều giống với ý mình. Thần tiên thỉnh thoảng dấy muộn cũng chẳng có gì ghê gớm.

Đan Đề tiên quân cũng gật gù, cảm thấy rất có lý.

Hần ngẩng đầu nhìn thượng tiên đang đi ngay phía trước, đột nhiên lại có cảm giác thượng tiên gần đấy hơn chút rồi.

.

Tiết đầu tiên là giờ của thượng tiên, vừa bước vào lớp học, các đệ tử bên trong đã ngồi yên ngay ngắn. Thượng tiên chuẩn bị trình bày nội dung bài giảng ngày hôm nay, phía dưới bỗng vang lên giọng nói: “Thượng tiên ời, hôm nay còn chưa điểm danh ạ”.

Người vừa nói chính là Hi Quỳnh.

Cô nàng tủm tỉm cười trông cực kì vui vẻ.

Mà Thước Dực đang ngồi ở dãy bàn thứ hai từ dưới lên cũng hiểu vì sao nàng ta lại vui sướng đến vậy. Hôm nay A Đào lại trốn học, sáng sớm lúc nàng đến tìm thì không thấy A Đào ở trong nhà.

Một nữ yêu đi ra ngoài một mình vào buổi tối là chuyện cực kì nguy hiểm, nhưng A Đào đã quen như thế rồi, hơn nữa với tu vi của nàng, những yêu tinh khác ở Di Sơn không dám bắt nạt đâu... Có lẽ lại chạy đến cây đào nào đó phơi nắng rồi.

Thấy thượng tiên không có ý điểm danh, Thước Dực còn thở phào nhẹ nhõm. Đúng lúc ấy Hi Quỳnh lại cố ý đề nghị việc điểm danh, nàng biết nhất định là nàng ta cố ý, muốn thượng tiên nghĩ rằng A Đào là một nữ đệ tử kém cỏi như thế nào.

Trốn cũng không trốn được. Nhân lúc trước khi thượng tiên kịp điểm danh, Thước Dực đã siết chặt năm tay, lo lắng đứng lên, thành thật nói: “Hôm nay A Đào không khỏe nên xin được nghỉ ạ...”

“Sao mà ngày nào nàng ta cũng thấy không khỏe thế, ngày nào cũng nghỉ, không phải mọi ngày nàng ta tài giỏi lắm kia mà? Ở Nhất Ngôn Đường này có yêu tinh nào giỏi hơn nàng ta sao?” Hi Quỳnh biết nhất định là Thước Dực nói dối, nàng ta khoanh tay trước ngực, nhíu mày nói tiếp: “... Nói không chừng tối hôm qua đào yêu kia lăn lộn với một nam yêu nào đó rồi cũng nên”.

Thước Dực vốn nhất gan, nhưng chỉ cần liên quan đến A Đào, nàng sẽ không chịu nhượng bộ một chút nào. Đang định mở miệng tranh luận với cô nàng Hi Quỳnh phách lối, đột nhiên nàng lại nghe thấy giọng nói trầm thấp rõ ràng của thượng tiên trên bục: “Lớp học có phải là chỗ cho mấy trò cãi nhau ồn ào thế không hả? Tất cả ngồi xuống đi”.

Cho dù thượng tiên dễ tính thật thì dù gì ngài ấy cũng là thượng tiên, lúc nói chuyện cũng có mấy phần uy nghiêm, nghiêm khắc.

Hai người đành phải ngồi xuống.

Thượng tiên lướt nhìn chúng đệ tử dưới bực một lượt: “Ngoài A Đào xin nghỉ ra, còn lại đều đông đủ phải không?”

Các trò cùng gật đầu đáp lại. Thượng tiên khẽ ừ một tiếng, không nói gì thêm nữa, bắt đầu chính thức giảng bài mới.

Dưới bàn học, Hi Quỳnh siết chặt nắm tay mình, cảm giận không thôi. Bất mãn ròn rã suốt tiết học, đến khi nghỉ tiết, nàng ta lặng lẽ chạy tới chỗ thượng tiên, trình bày cho rõ: “Thượng tiên mới tới Di Sơn nên có lẽ còn chưa hiểu A Đào, ngày thường nàng ta vẫn làm trò gần gũi, cũng không hòa đồng với mọi người...”

Lặng lẽ quan sát sắc mặt của thượng tiên một chút, thấy hần hơi nhú mào, Hi Quỳnh còn cho là vì lời nói của mình có tác dụng. Nàng ta nói tiếp: “Nghe nói quan hệ giữa nàng ta với mấy nam yêu không trong sạch gì mấy, gần đây còn thấy thân thiết với một cây bưởi tinh, Thượng tiên đến từ thiên giới, những chuyện bẩn thỉu như thế này không nên lọt tai ngài mới phải, nhưng đệ tử không muốn thượng tiên không hề hay biết gì, hôm nay A Đào không đến lớp, rõ ràng là không tôn trọng thượng tiên rồi...”

Đình Hòa còn đang cầm bút viết giáo án.

Từ nhỏ hắn đã học theo mẫu thân mình là Thanh Loan phu nhân, làm một vị thần tiên đường đường chính chính, cho nên chữ viết của hắn cũng rất ngay ngắn và phóng khoáng. Đình Hòa đặt bút xuống, bình tĩnh trả lời người kia: “Không nên bàn luận sau lưng người khác”.

Hi Quỳnh cực kì không phục, nàng đang định nói tiếp thì Sơn Trưởng đã vào phòng, định cùng thượng tiên tới nhà ăn dùng cơm. Sơn Trưởng dung túng cho A Đào như thế nào, từ trước tới giờ Hi Quỳnh đều biết cả, cho nên nàng ta cũng không dám nói xấu A Đào ở trước mặt Sơn Trưởng, đành phải biết điều đi về trước.

Sơn Trường đi cùng thượng tiên tới nhà ăn dùng cơm. Trên bàn là bốn món ăn và một món canh, đa số là các rau dưa xanh non ở Di Sơn, đúng là rất hợp ý thượng tiên. Vì thế mấy ngày nay hần rất thích dùng bữa. Sau khi cơm nước xong, một bóng người mặc áo màu xanh lam thướt tha đi tới, thiếu nữ xinh đẹp động lòng người, Sơn Trường lên tiếng giới thiệu với thượng tiên: “Đây là cháu họ của ta, Cam Lam[1], thức ăn hôm nay đều là do con bé làm cả”.

[1] Cam Lam: bông cải xanh

Cam Lam cũng được xem là một cô nương xinh đẹp hiền huệ ở Di Sơn, ngày thường nàng ta không chịu nổi mấy nam yêu thô bỉ ở nơi này, tiêu chuẩn rất cao, cho nên đến giờ vẫn còn đang độc thân. Không ngờ lại có ba vị tiên quân đến đây, một trong số đó lại còn là thượng tiên, đương nhiên nàng ta cũng muốn biểu hiện tốt một chút.

Hơn nữa, hiếm khi gặp được một thượng tiên thích ăn rau củ như người này. Sau khi được Sơn Trường giới thiệu, đôi gò má phớt hồng đứng ngay bên cạnh hần, trông rất trong sáng và đáng yêu, không hề giống kiểu người một tay cầm nôi, một tay cầm xào trộn hùng hù hũ hũ thường thấy trong phòng bếp.

Thượng tiên khách sáo tán dương một vài câu.

Cam Lam nghe vậy thì đôi mắt sáng lên, xấu hổ đáp: “Nếu thượng tiên thích ăn thì ăn nhiều một chút”.

Đình Hòa gắp một miếng, sau khi thưởng thức thì đúng là ngon thật. Hần cúi mắt suy nghĩ một chút mới nói với Sơn Trường: “Buổi sáng ta ăn hơi muộn nên giờ vẫn chưa thấy đói lắm, ta có thể gói mấy món này mang về nhà ăn không?”

Sơn Trường còn đang ngạc nhiên chưa biết phải nói gì, Cam Lam bên cạnh đã kích động không thôi, gật đầu liên tục: “Được ạ, được ạ”. Sau đó, nàng ta nhanh nhẹn đóng gói cơm nước cho thượng tiên mang về.

Nghe thượng tiên nhẹ nhàng nói thêm một câu nữa: “Phiền cô cho ta thêm một phần cơm”. Thế là có người lại đổ mặt múc một hộp cơm đầy, thấy thượng tiên nhìn yếu đuối như vậy, nhưng không ngờ lại ăn khỏe ghê cơ, trái ngược như vậy lại càng đáng yêu hơn.

Đình Hòa nhận lấy phần cơm nước đã được gói kĩ càng, cảm ơn Cam Lam rồi tạm biệt Sơn Trường, sau đó mới sải bước đi về căn nhà nhỏ của mình.

Chậm rãi đi vào đình viện, hần nhìn mấy cây hoa trong viện nở rộ sau một đêm, bây giờ đang đung đưa khoe sắc, đẹp đẽ lạ thường. Tiếp tục đi vào trong, Đình Hòa đưa tay đẩy cửa lớn, sau khi vào còn lặng lẽ khép cửa, từng động tác đều từ tốn nhẹ nhàng. Cầm hộp cơm vào phòng rồi bắt đầu dọn ra trên chiếc bàn gỗ bên cửa sổ.

Sau đó hần mới đi tới bên chiếc giường màn rủ, nhẹ nhàng vén màn lên.

Mái tóc đen như mực xõa tung trên chiếc gối duy nhất ở trên giường, phần gáy ngọc ngà và tinh tế, làn da như sương như tuyết, dáng người nghiêng nghiêng yếu điệu... là một nữ nhân như được khắc ra từ bạch ngọc, ngay cả ở thiên giới cũng khó mà tìm thấy.

Ánh mắt của hần hơi ngẩn ra, nhanh chóng đưa tay kéo chăn che lại phần trước ngực đang lồ lộ bên ngoài, lòng bàn tay vô tình chạm vào làn da nõn nà nhẵn mịn, hần hơi ngừng lại rồi chột thu tay. Sau đó nhẹ nhàng ho một tiếng, không nhanh không chậm nói: “Đứng dậy ăn cơm đã rồi lại nghỉ”.

MẬT NGỌT HƯƠNG ĐÀO

Matcha Cookie
www.dtv-ebook.com

Chương 12

Chương 12: Biện pháp

Chuyển ngữ: Tặc Gia

A Đào vừa xoay người lại đã thấy thượng tiên đứng bên giường, tuần tú vô song, cao to mạnh mẽ. Nàng cũng không vội đứng lên mà đưa tay chống đầu, hơi híp mắt lại như lười biếng. Mặc dù căn nhà gỗ này của Đình Hòa khá là đơn giản, nhưng phòng ngủ hướng nam lại sạch sẽ vô cùng, màn giường vừa vén lên, ánh mặt trời dịu nhẹ đã nhanh chóng tràn vào. Cánh tay ngọc ngà trơn bóng, trắng như tuyết, đôi môi đỏ tươi hơi hé mở, nàng từ từ nói: “Thượng tiên khỏe ghê cơ”.

Gương mặt tuần tú của Đình Hòa thoáng ửng hồng. Nhìn hắn có vẻ hơi yếu đuối, nhưng xưa nay vẫn thường xuyên rèn luyện, đương nhiên sẽ cường tráng vô cùng. Nhất thời hắn cũng không biết phải nói gì cho phải, dù sao đây là lần đầu tiên hắn gặp phải một chuyện như thế này... thế là hắn nói: “Đứng lên rửa mặt đã”.

A Đào không nói thêm gì nữa, nàng tùy ý khoác một bộ y phục rồi xuống giường. Đình Hòa nhìn nàng mặc bộ tằm y rộng thùng thình của mình, đôi chân trắng nõn để lộ ra, đi đến cái hồ sau vườn rửa mặt.

Đình Hòa nhìn một lúc rồi cầm một đôi giày của mình, đi tới.

Mặt hồ sâu sau gợn sóng nhỏ li ti, nàng hơi cúi người nhúng ướt chiếc khăn lụa trong tay, vắt khô rồi bắt đầu lau mặt. Giọt nước chảy dọc theo gò má của nàng, nhẹ nhàng lướt qua khuôn cằm và rơi lên y phục. Tiếp sau đó là lau cổ và

ngực... Đình Hòa nhìn thấy thì nhắm hai mắt lại, lúc hăn mở mắt ra, đáy mắt đã là nét trong lành.

A Đào lau tóc quay lại phòng thì nhìn thấy trước mặt có thêm một đôi giày. Nàng nhìn sang bóng người đang quay lưng về phía chiếc bàn gỗ. A Đào nhẹ nhàng nhét mũi chân vào giày, rồi lạch bạch đi sang. Sau đó nàng ném chiếc khăn lụa trong tay về phía hăn, ngồi xuống bắt đầu dùng cơm.

Đình Hòa bắt được tấm khăn rồi vắt lên giá gỗ, nhìn nàng đang ăn rất ngon miệng. Đúng là cái cách nàng yên tĩnh ăn cơm khiến người khác thích hơn nhiều lúc nàng phách lối của ngày thường. Dù gì cũng chỉ là một tiểu cô nương mà thôi, hoạt bát vui vẻ với nhiều bằng hữu thì mới phải. Hăn vén áo ngồi xuống đối diện nàng, làm như lơ đãng nhìn qua nàng một chút, hăn hỏi: “Nàng... có chỗ nào cảm thấy không thoải mái lắm không?”

Hình như A Đào đang đói lắm, nàng ăn được nhiều hơn lúc bình thường, nhưng mà có lẽ cảm thấy chuyện đó chẳng có gì, nàng nhìn hăn, đáp: “Ta có thể khó chịu chỗ nào đây?”

Quả đào này...

Đúng lúc đó, bên ngoài vang lên tiếng gõ cửa, ngay sau đó là giọng của Đan Đề tiên quân.

Đình Hòa liếc mắt về phía đó, sau đó lại nhìn sang A Đào đang ngoảnh mặt làm ngơ tiếp tục cầm đũa dùng cơm. Hăn nghĩ một chút rồi đứng dậy, đi tới, giọng nói vẫn như thường: “Có chuyện gì vậy Đan Đề tiên quân?”

Ở bên ngoài, Đan Đề tiên quân đang đứng bên cạnh Vô Vi tiên quân, Vô Vi tiên quân kéo tay áo hăn ý bảo đừng phá nữa. Nhưng mà trông Đan Đề tiên quân có vẻ đang cực kì phấn khởi, hăn là tay tình trường lão luyện, lúc sáng còn chưa nghĩ rõ ràng, hăn cứ tưởng thượng tiên thức dậy muộn mà thôi. Bây giờ lại biết chuyện thượng tiên không hề dùng bữa ở nhà ăn mà lại đóng gói mang về nhà. Hăn cảm giác có gì đó là lạ... Hơn nữa cái quả đào tình ngực to eo nhỏ đó cũng

không hề tới lớp!

Nhất định tối hôm qua đào tinh kia ngủ lại.

Đan Đề tinh quân càng nghĩ càng thấy mình có lý, nếu bây giờ không tận mắt nhìn thấy, sao mà hăn chịu rời đi cho được?

Hăn nói: “Nghe Sơn Trường nói thượng tiên thấy không khỏe, cho nên ta và Vô Vi tiên quân tới xem thử thế nào”. Người ta có lòng tốt tới thăm, với tính tình khiêm tốn lễ độ của thượng tiên, nào có lý đóng cửa không ra gặp?

Đình Hòa dừng một lúc, nhìn sang chỗ A Đào đang dùng bữa, hăn thấy cũng không có cảnh gì mà người ta không thể nhìn thấy được, cho nên mở cửa ra. Vừa bước vào phòng, đối mặt với hai vị tiên quân, Vô Vi tiên quân nhanh chóng hành lễ với hăn, Đan Đề chào hỏi xong thì hỏi: “Thượng tiên đã thấy khá hơn chưa?” Ánh mắt lại liếc vào bên trong, rơi xuống chiếc bàn gỗ được bày bên cửa sổ, phía trên là hộp cơm đã được dọn ra bàn. “Quấy rầy thượng tiên dùng bữa rồi”.

Đương nhiên Đình Hòa sẽ không tính toán mấy chuyện nhỏ thế này, hăn nhìn theo tầm mắt của Đan Đề, bên cửa sổ chỉ còn cơm nữa và một đôi bát đĩa. Hăn cúi mắt xuống đối đáp mấy câu với Đan Đề tiên quân, người kia lại muốn vào uống thêm một chén nước. Sau khi hai người đó rời đi, Đình Hòa mới khép cửa lại, đi vào gọi nàng ra dùng bữa: “Có thể ra rồi”.

Nhưng mà không thấy quả đào đó đi ra.

Đi thật à... Đình Hòa nghi hoặc, hăn nhìn bát cơm còn dư nữa, nhìn cách nàng ấy ăn cơm lúc vừa rồi, có lẽ là đói lắm.

Không biết đã no hay chưa nữa.

*

Buổi chiều, A Đào vẫn không hề tới học, đương nhiên Sơn Trường cũng chẳng lạ lắm gì. Ông rất trọng người tài, cho dù mọi người không thích A Đào đi

chẳng nữa, nhưng ông lại thấy quả đào yêu này rất là có cá tính, bản tính cũng không xấu, sợ thượng tiên thất vọng nên mới giải thích lại với hân: “A Đào không quen bị ràng buộc, để ngày mai ta nói lại với nàng, thượng tiên đừng để bụng”.

Thượng tiên thoải mái nói: “Không cần lo lắng”.

Cho dù nói là vậy, ông cũng nhận ra trên vầng trán của thượng tiên hình như hơi nhíu lại, có lẽ trong lòng hân vẫn thấy bận tâm về A Đào. Đây là cơ hội ngàn năm có một, nếu biểu hiện tốt có khi sẽ được rời khỏi Di Sơn này.

Sau khi Sơn Trưởng giải quyết mọi chuyện xong, lúc trở lại, gương mặt già nua hiện lên nét buồn rầu.

Đình Hòa hỏi thử thì Sơn Trưởng mới nói: “Vốn không nên để thượng tiên biết được chuyện thế này, nếu thượng tiên đã hỏi ta cũng không che giấu...” Ông bèn kể chuyện một nam yêu tài giỏi ở Nhất Ngôn Đường làm một quả vải tinh lớn bụng. “Ta đã nhìn Trúc Sinh trưởng thành như bây giờ, từ bé nó đã rất hiểu chuyện, ngoan ngoãn biết điều, sao lại làm chuyện hồ đồ như vậy chứ?”

Mặc dù chúng tiểu yêu ở Nhất Ngôn Đường đều cực kì lười nhác, nhưng chỉ có cây trúc yêu này là rất có khí chất, cũng là người nổi trội.

Đan Đề tiên quân đứng bên nghe thấy vậy, hân ra vẻ đã từng trải sự đời, khoanh tay nói: “Tình yêu nam nữ là chuyện thường tình của con người, nam nhân phong lưu cũng vô cùng dễ hiểu, nhưng mà phong lưu cũng phải có nguyên tắc của phong lưu, có những biện pháp là cần thiết. Ta nghĩ nên phổ cập một số kiến thức về mặt này cho các đệ tử, nhớ lại có đệ tử bước theo bánh xe đổ của Trúc yêu”.

Sơn Trưởng gật gù, ông thấy Đan Đề tiên quân nói vậy rất có lý, ông bèn nói: “Đúng vậy”. Đang định hỏi thượng tiên, đột nhiên nhìn thấy vẻ mặt ngài ấy hơi hoảng hốt, như thể không yên lòng.

MẬT NGỌT HƯƠNG ĐÀO

Matcha Cookie
www.dtv-ebook.com

Chương 13

Chương 13: Đơn độc

Chuyển ngữ: Tặc Gia

Sau khi chuyện của Trúc Sinh và Vải tinh xảy ra, Sơn Trường mới bắt đầu truyền bá kiến thức về mặt này tới các đệ tử Nhất Ngôn Đường. Yêu khác với con người, họ không hề cảm kích khi nói tới những chuyện thế này, hơn nữa đa số đều thoải mái mà làm, chỉ sợ sẽ xảy ra phiền phức, vì vậy tất cả đều lắng nghe chăm chú.

Sau khi nghe xong, các học trò xếp hàng đi nhận đồ sinh để kế hoạch[1] phát miễn phí.

[1] chính là BCS đó

Sơn Trường thấy, sau khi ba tiên quân đến đây, chúng đệ tử biết điều hơn rất nhiều, tác phong làm việc cũng không còn hỗn loạn như ngày thường, xếp hàng cũng ngay ngắn trật tự, tự dưng ông lại có cảm giác lệ nóng lưng tròng.

Nếu các tiểu yêu Di Sơn có thể học được một số đạo lý đối nhân xử thế của tiên quân, điều này còn hiệu quả hơn nhiều so với việc tự mình tu luyện một ngàn tám trăm năm.

Thước Dực xấu hổ kéo A Đào đi tới đó xếp hàng.

Khác với lúc bình thường khi A Đào bỏ tiết, nàng chỉ trốn nửa ngày rồi lại quay về trường, như thế này cũng tiến bộ lắm rồi.

Nàng được A Đào bảo vệ, nên tính cách rất nhẹ nhàng dễ bị người ta gạt, đối với những chuyện như thế này cũng không hay biết gì, do đó lần này tới đây Thước Dực lại thấy không thoải mái.

Sau khi mắc cỡ đỏ mặt nhận một hộp, nàng vội vàng nhét vào túi nhỏ ở bên hông, sau đó mới nói với Cam Lam là người đang phát đồ dùng sinh đẻ kết hoạch: “Sư tỷ ơi, còn A Đào nữa”.

Cam Lam chỉ là học sinh dự thính ở Nhất Ngôn Đường, phần lớn thời gian nàng đều ở nhà ăn, ít khi lên lớp. Bởi vì nàng là họ hàng của Sơn Trường, cho nên mọi người mới gọi là sư tỷ.

Cam Lam ngược mắt nhìn A Đào một cái, thấy khuôn mặt nàng ta tựa phù dung, xinh đẹp vô ngần, giữa đôi mày còn tăng thêm mấy phần quyến rũ khác ngày thường, cái tướng không đành lòng như thế, cho nên càng ngày nàng càng không thích A Đào này... hình như lại còn mơ ước đến cả thượng tiên kia.

Nàng đảo mắt cầm lấy một hộp, vừa nói chuyện với Thước Dực, vừa lặng lẽ lấy một cái kim may, đâm kim vào mấy cái.

Sau đó mới cười khanh khách đưa cho Thước Dực: “Của A Đào đây”.

Thước Dực nói cảm ơn một tiếng rồi xoay người cầm cái hộp nhỏ trong tay nhét vào tay A Đào, nghiêm mặt nói: “Vừa rồi Sơn Trường nói hay lắm ấy nhé. Lo trước tránh họa... không cho nàng ném đâu”.

Tính tình A Đào không tốt lắm, bình thường nàng ấy chỉ tôn trọng Sơn Trường và nghe lời của Thước Dực mà thôi. Nàng nhẹ nhàng vuốt nhẹ vật trong tay, trầm mặc một hồi nhưng lại không ném mất.

Lúc này Thước Dực mới yên tâm.

Cam Lam mang sổ còn lại đi tới chỗ Sơn Trường, nhìn thấy mấy vị tiên quân đều ở đây, nàng ta lần lượt hành lễ từng người một.

Sau đó Cam Lam ngoan ngoãn nói với Sơn Trường: “Đã phát xong rồi ạ, đây là chỗ còn lại”.

Cảnh mọi người xếp hàng nhận đồ Sơn Trường đều thấy hết, ông hài lòng vuốt ve chòm râu hoa râm ngay bên mép, nói lại: “Còn dư thì cứ để đó đi”. Chỉ sang tủ gỗ ở trên cùng, phía trên đặt mấy hàng thư tịch, ở giữa còn có hai ngăn kéo.

Cam Lam đi qua mở ngăn ra, thả đồ vào trong. Trước khi đi nàng ta còn tình ý liếc nhìn ba vị tiên quân thêm một lượt, ánh mắt dừng lại trên người Đình Hòa thượng tiên, thoáng ngượng ngùng.

Đan Đề tiên quân cũng nháy mắt với Vô Vi tiên quân, mập mờ cười cợt.

Buổi chiều là giờ lên lớp của Đan Đề tiên quân và Vô Vi tiên quân, Sơn Trường cũng đi kiểm tra mấy học xá mới xây.

Một mình Đình Hòa ngồi đây chuẩn bị giáo án. Bình thường lòng hẩn như nước lặng, nhưng lúc này đây lại có chút không yên.

Ngồi một chốc lại do dự đứng lên, từ từ đi tới chỗ tủ gỗ, hẩn mở ngăn kéo ra nhìn một lúc, sau đó mới giơ tay cầm lấy hai hộp nhét vào tay áo rộng. Sau đó quay trở lại chỗ ngồi như chưa có chuyện gì, an tâm soạn bài.

Ánh mặt trời chiếu rọi.

Gương mặt tuần tú của thượng tiên như bạch ngọc khắc thành, áo dài buông xuống, ánh hào quang rực rỡ vòng quanh, nhưng nếu đưa mắt nhìn thật kĩ, có thể thấy bên tai hẩn ửng lên sắc nhạ hồng.

*

Chuẩn bị hết tiết, Sơn Trường cũng vừa lúc quay về, sau lưng còn dẫn theo một người, ôn tồn nói với người kia: “Sơn Trường cũng muốn tốt cho cháu, cháu xem Thước Dực đi, vừa nói sẽ ở cùng mọi người trong học xá, bây giờ nghe

cháu không muốn ở, con bé cũng không ở nữa rồi. Ta biết cháu không thích ở chung với người khác, thế thì ta sắp xếp cho hai đứa ở cùng, cháu thấy thế nào?

Từ xa đã nghe thấy tiếng.

Đình Hòa ngẩng đầu lên, phía sau Sơn Trường là một bóng người màu xanh non như mầm nhú trên cành, mềm mại nõn nà như chớm nở, nàng còn chưa đến gần, hương đào nhè nhẹ đã tràn ngập.

Về mặt Đình Hòa bỗng trở nên mất tự nhiên chỉ trong chớp mắt, rất nhanh sau đó lại lẳng lặng tiếp tục làm hết việc của mình.

A Đào đáp lại: “Cháu quen ở một mình rồi”.

Sơn Trường thở dài một hơi, tiếp tục làm công tác tư tưởng cho A Đào: “Sao cháu không chịu nghe ta khuyên bảo chút nào vậy, mặc dù tu vi của cháu đã là đệ nhất, đệ nhị ở Di Sơn này rồi, nhưng dù sao cũng là một cô nương, nhờ gặp nguy hiểm thì phiền lắm. Cháu rất có thiên phú, nếu có thể cố gắng tu luyện, chưa chắc cả đời đã phải ở lại Di Sơn....” Nói xong, ông liếc nhìn đáng vẻ chăm chú cầm bút của thượng tiên ngồi cách đó không xa, “Cháu xem, thượng tiên cũng rất tán thưởng cháu, có thể đào tạo thành tài được”.

Lúc này, A Đào mới khẽ nhìn lướt qua Đình Hòa, ánh mắt đầy bình tĩnh.

Nàng ngẫm nghĩ một lát rồi gật đầu đáp lại: “... Được”.

Đôi mắt của Sơn Trường đột nhiên trợn thật to, ông không ngờ A Đào lại đồng ý nhanh như thế, ông còn tưởng nàng ấy rất ngang bướng nữa kìa, có lẽ phải nói thêm mấy lần nữa mới xuôi. Thế là Sơn Trường tươi cười, cứ gật đầu liên tục: “Cháu hiểu là tốt rồi”.

Đan Đề và Vô Vi tiên quân còn chưa vào đến cửa đã nghe thấy tiếng cười sang sảng của Sơn Trường, còn tưởng là đang có chuyện vui, nhưng sau đó họ lại thấy một bóng người lả lướt ở bên trong, bộ trang phục màu xanh đơn giản và

chất phác, nhưng lúc khoác lên người lại trước lồi sau vênh khiến cho người khác phải mơ màng lâng lâng. Hiếm khi nhìn thấy cặp lông mày như thế, Đan Đề tiên quân vô thức nhìn mấy bận, đúng là một quả đào tinh phong tao quá.

Hắn ho nhẹ một tiếng, ngẩng đầu nghiêm mặt bước vào trong, ra vẻ như quân tử phong độ lắm.

Sơn Trường cười nói với A Đào: “Được rồi, hôm nay tới đây thôi, cháu về sớm đi nhé, ngày mai không cho xin nghỉ nữa”.

Ông cũng hiểu rõ tính A Đào, thỉnh thoảng cũng phải mắt nhắm mắt mở với những lần vô cơ trốn học của nàng ấy.

A Đào đi ra ngoài thì chuẩn bị về nhà cùng Thước Dực. Nhưng mà Thước Dực lại xấu hổ chạy tới nói với nàng: “A Đào, nàng về trước đi nha. Hôm nay ta phải đi qua bên kia phụ với Lan Hoa sư huynh rồi”.

Lan Hoa là sư huynh thường xuyên xem bệnh trị thương cho các đệ tử Nhất Ngôn Đường. Là cây lan yêu một ngàn năm trăm năm tu vi. Từ sau khi tận mắt nhìn thấy A Đào bị thương, Thước Dực tự thấy tu vi mình không cao, cho nên nàng muốn luyện tập để có y thuật giỏi, chuẩn bị sẵn sàng cho bất cứ tình huống nào cũng có thể trị bệnh cứu người. Hơn nữa Lan Hoa sư huynh rất tốt tính, không chê nàng gốc mà đồng ý dạy nàng.

A Đào gật đầu ừ một tiếng, thấy Thước Dực chạy đi tìm Lan Hoa sư huynh, nàng cũng chuẩn bị đi về trước.

Đi được mấy bước thì có người từ phía sau gọi lại, A Đào quay người nhìn xem thử, là một nam tử mặc áo bào xanh lam, phong lưu phóng khoáng, một tay cầm quạt giấy trông phong độ ngời ngời.

Chính là Đan Đề tiên quân.

Thường này lúc gặp A Đào, Đan Đề tiên quân vẫn tỏ ra cực kì nghiêm túc,

nhưng bây giờ đã là ngoài giờ học, trông hần mỉm cười phớt phớt rất dễ gần, hần nói: “Gần đây ở Di Sơn thường xuyên xảy ra các trường hợp nữ đệ tử bị bám theo, chỗ ở của trò lại khá xa, hôm nay vừa lúc ta rảnh rỗi, tiện đường đưa trò về nhà nhé”.

A Đào đang định đáp lời thì nhìn thấy một bóng người đi tới, nàng nhìn sang người nọ.

Mà Đan Đề tiên quân cũng đưa mắt theo mắt của A Đào, nhìn thấy bóng người sau lưng mình cách một đoạn không xa, thế mà hần lại không cảm thấy.

Đan Đề sửng sốt một lúc rồi vội nở nụ cười, hành lễ với thượng tiên xong thì hiền hòa nói tiếp: “Không phải thượng tiên chuẩn bị đi giám sát tiến độ xây học xá đấy à? Sao còn chưa đi? Hay là có chuyện gì gấp chưa xử lý?”

Đình Hòa gật đầu, nói: “Đúng là có một chuyện...” Hần nhìn về phía A Đào rồi nói với Đan Đề tiên quân: “Sáng nay trò ấy xin nghỉ, vừa này Sơn Trưởng bảo ta phụ đạo cho một mình nàng sau giờ học...”

Hần lại nhìn sang chỗ A Đào: “Buổi sáng trò đã không đi rồi, bây giờ phụ đạo cũng trốn học nữa sao?”

MẬT NGỌT HƯƠNG ĐÀO

Matcha Cookie
www.dtv-ebook.com

Chương 14

Chương 14: Đứng đắn

Chuyển ngữ: Tặc Gia

A Đào nhìn về phía hần, đôi mắt híp lại cười, hiếm khi ra dáng cô học trò ngoan ngoãn trả lời hần: “...Không trốn đâu”.

Đan Đề tiên quân rất thức thời, hần cười cười quay sang nói với thượng tiên: “Chẳng trách Sơn Trưởng lại kính trọng thượng tiên như thế này, ngài là người cẩn trọng, đến thời gian nghỉ cũng không quên dạy bù cho đệ tử, quả là tấm gương cho chúng ta”. Nói xong hần lại chấp tay với thượng tiên rồi nói với A Đào: “Nếu thượng tiên đồng ý dạy bù cho trò cũng là phúc của trò, chữ của ngài là chữ châu chữ ngọc, trò phải ghi nhớ những lời vàng ngọc của thượng tiên, không nên trốn tiết trên lớp nữa”.

Thấy Đan Đề đi rồi, mấy đệ tử Nhất Ngôn Đường cũng lục tục về nhà, thỉnh thoảng lại đi ngang qua bên cạnh Đình Hòa thượng tiên.

Đa số là các tiểu yêu ở Di Sơn.

Yêu tính khó sửa, buổi sáng họ luôn cố gắng thể hiện ở trước mặt tinh quân, ngoan ngoãn nghe lời trên lớp học, bây giờ đã là ngoài giờ rồi, bản tính vốn có của họ lại lần lượt lộ ra. Có người thì giần gân giần cốt, bước đi nói chuyện cũng thoải mái hơn nhiều. Có hai cây Kim Ngân Hoa yêu đi ngang qua, kim là đực, ngân là cái, cây hoa đực cầm hộp sinh đẻ kế hoạch được phát sáng hôm nay, cười gian xảo với cây hoa bên cạnh: “Lát nữa nhất định ta sẽ làm cho nàng không xuống giường nổi”.

Cây hoa yêu cái bên cạnh e then tựa sát vào cạnh hăn.

Giọng nói của họ không lớn nhưng thượng tiên lại nghe được rõ ràng, nhất thời sắc mặt cũng hơi mất tự nhiên, hăn vô thức ho khan một tiếng.

Kim Ngân yêu nhìn lại mới thấy là thượng tiên, hăn trợn to hai mắt vội vàng quay lại dáng vẻ ngoan ngoãn đúng phận của ngày thường, sau khi hành lễ với thượng tiên thì ảo não dắt dúi nhau rời đi.

Mặt trời sắp lặn, ráng chiều bao phủ cả bầu trời Di Sơn như nhuộm bằng máu đỏ, rực rỡ vô ngần. Thượng tiên mặc một chiếc trường bào tay áo lớn, trắng toát như màu tuyết, đắm chìm trong ánh tà dương và gió mát dịu êm, khoáng đạt thoải mái như bất cứ lúc nào cũng có thể đạp lên ráng chiều quay trở về. Hăn rũ ống tay áo vang lên một tiếng vang rất nhỏ, đôi mắt Đình Hòa nhìn sang A Đào ngay bên cạnh, nghiêm túc nói: “Đi thôi”.

Sau đó không buồn nhìn xem phản ứng của A Đào, nói xong là đi thẳng về phía trước một mạch.

A Đào liếc mắt đứng yên, nhìn theo bóng lưng hăn chậm rãi đi xa, nhìn một lúc rồi cũng đành theo bước.

Hai người đi dọc theo bờ sông, ở đoạn cuối chính là căn nhà gỗ nhỏ của Đình Hòa. Cả một đường chẳng ai nói câu gì, Đình Hòa cũng không ngoảnh lại xem, nhưng hăn vẫn có thể cảm giác được nàng ấy vẫn lảng lạng theo mình, còn cả khí tức ở trên người nàng nữa. Tâm tình lại dần dần thả lỏng... hình như quả đào yêu này cũng không phải không nghe lời lắm đâu.

Bước chân của hăn cố ý rề rà hơn một chút, đợi tới khi cảm giác nàng đi bên cạnh mình, hăn mới lên tiếng: “Mặc dù nói thế này thì không thích hợp lắm, nhưng mà ta vẫn phải nhắc nhở nàng một câu... nếu có thể, sau này nàng không nên ở riêng với Đan Đề”.

A Đào lại hỏi: “Vì sao cơ?”

Chuyện này...

Đình Hòa quay đầu sang nhìn nàng một chút, thấy góc mặt mịn màng như phấn, đôi môi căng đỏ, đôi mắt sáng và hàng lông mày như sương bụi, vẻ đẹp lộ lộ như thế đó. Hắn vội vàng thu lại tầm mắt, nghiêm túc trả lời: “Hắn có hơi...” Từ nhỏ Đình Hòa đã rất có khí phách quân tử, chưa bao giờ nói xấu ở sau lưng người khác, cho nên bây giờ hắn lại thấy không quen.

Dừng một chút rồi nói tiếp: “Không được đứng đắn lắm”.

Mặc dù không quá thân thiết với Đan Đề, nhưng hành vi cử chỉ của hắn thì Đình Hòa vẫn biết. Nhưng mà mỗi người đều có sở thích của riêng mình, cho dù hắn có không thích đi chăng nữa, nhưng người ta làm gì cũng không liên quan đến hắn mà.

A Đào khẽ bật cười.

Bình thường rất ít khi nàng cười, lúc cười lên đôi mắt sáng rực như sao trời, không còn vẻ cao ngạo ít lời giống ngày thường, trông mới giống một cô gái đang tuổi thanh xuân ngây thơ rực rỡ.

Đình Hòa thẹn mặt: “Nàng cười cái gì?”

A Đào đi tới đứng đối diện với hắn, nàng ngẩng đầu lên hỏi: “Không đứng đắn lắm à?” Sau đó lại đưa tay cầm lấy một vật từ trong ống tay áo thùng thình của Đình Hòa, sau đó lại nhẹ nhàng đẩy nó về phía lồng ngực của Đình Hòa, ngón tay thon dài trắng nõn, nàng nhẹ hỏi: “...Còn không đứng đắn hơn thượng tiên nữa à?”

Đột nhiên hương đào ép lại gần, chui tọt vào khoang mũi. Đôi mắt Đình Hòa bỗng mở to, sau đó hắn vội đưa tay cầm lấy món đồ chọt chọt trước ngực mình. Chỉ có điều lại nắm được bàn tay của thiếu nữ trước mặt. Lúc Đình Hòa nắm được, một bàn tay nhỏ bé mềm mại không xương được siết trong tay mình.

Hắn nắm tay nàng sừng sốt một lát, đến khi phản ứng được mới vội vàng thả ra.

Lặng lặng khoanh tay trước mặt nàng, sắc mặt Đình Hòa vẫn như thường, hắn nói: “Nếu nàng muốn thì cho nàng đấy”. Lúc xế chiều nàng cũng nhận đó thôi, ở Di Sơn chuyện này cũng đâu ghê gớm lắm.

Chỉ là... nhịp tim đột ngột tăng nhanh, Đình Hòa mất tự nhiên cất bước về phía trước, đi xuyên qua khoảng sân trước nhà rồi bước vào nhà gỗ.

Vừa mới mở cửa, A Đào sau lưng hắn đã nhét món đồ đó vào tay mình lần nữa, nhẹ nhàng nói một câu: “Cầm cho chắc”.

Ngay lúc hắn vẫn còn hoảng hốt, nàng đã đi thẳng vào trong nhà, tới cạnh bên bàn gỗ, cầm ly lên rót nước rồi tự uống.

Đình Hòa đứng trước ngưỡng cửa bên ngoài liếc nhìn một lúc, hắn vô thức nắm chặt vật trong tay, sau đó nhét nó vào ngăn kéo ở tủ quần áo bên cạnh giường.

Sau khi đứng yên suy nghĩ một hồi lâu, hắn mới đi tới cạnh A Đào: “Mặc dù nàng có tu vi cao, nhưng ngày thường vẫn nên đến lớp học. Sáng nay nàng không đi, ta đã soạn lại nội dung cho nàng rồi, cái này... nàng cầm xem đi”.

Cả buổi chiều nay hắn vừa viết lại những ý chính trong này, đưa qua cho nàng.

A Đào ngồi trên băng ghế nhìn quyển sách mà Đình Hòa đưa tới, nét chữ trên sách rất mạnh mẽ, nước chảy mây trôi, nét chữ cũng giống như hắn vậy.

Nàng khéo léo cười cười đáp lại: “Ngài không cần đưa ta mấy thứ này làm gì, ta không thích xem”.

Diễn hình của việc xao nhãng học hành. Với thân phận của Đình Hòa, dù các tiểu yêu Nhất Ngôn Đường có không thích học bài, nhưng trước mặt hắn vẫn giả

vờ giả vờ, chỉ có nàng chẳng buồn che giấu một chút nào, không thích thì cứ không thích đấy, ai nói gì cũng đều vô ích cả.

Hắn ngồi xuống, tiếp tục nói với nàng: “Sơn Trưởng kì vọng vào nàng lắm, nàng không nên phụ lòng ông ấy”.

Mới ở Di Sơn được mấy ngày, nhưng trước mặt Đình Hòa, người Sơn Trưởng nhắc tới nhiều nhất chính là A Đào đây. Trong lòng Đình Hòa cũng hiểu rõ, A Đào rất có thiên phú, nhưng nếu cứ không chịu cần tiên, sớm muộn nàng cũng bị phai mờ. Đã như thế, chắc chắn nàng sẽ không có cơ hội rời khỏi núi Di Sơn. Nếu hắn đã gặp rồi thì sao có thể trơ mắt nhìn nàng đi đường lệch. Nhưng mà thuyết phục được quả đào này cũng không phải dễ dàng.

A Đào nhìn thấy hắn ân cần dạy dỗ như thế thì đành nói: “Ta suy nghĩ thêm đã”.

Cái gì mà nghĩ thêm kia chứ, rõ ràng là chỉ đáp qua loa. Đình Hòa cũng không nhắc lại chuyện này nữa, nhưng mà không nói tới bài vở thì hình như cũng không có gì mà nói nữa... không đúng, vẫn còn. Đình Hòa do dự một lúc, hắn thấy có mấy lời vẫn phải nói với nàng, Đình Hòa ngược mắt lên nhìn: “Chuyện tối hôm qua...”

Sau đó lại không biết phải nói tiếp thế nào.

A Đào bình tĩnh ồ một tiếng, nói thẳng: “Tối hôm qua ta thấy rất thoải mái”.

Sống trong những hoàn cảnh khác nhau dẫn đến tư tưởng cũng khác biệt hoàn toàn, hắn cảm thấy chuyện này rất khó để mở lời, còn nàng lại thấy chuyện đó bình thường hết đổi. Giống như tối hôm qua họ ăn cơm cùng nhau, sau đó nhận xét bữa cơm ngon lắm vậy. Đình Hòa nắm chặt ống tay áo, hình như với nàng mà nói, chuyện đó rất bình thường thì phải... cảm giác không thể nói thành lời, nhưng có vẻ không được thoải mái lắm.

Đình Hòa bình tĩnh một lúc rồi mới thả lỏng hơn, hắn nghĩ chuyện mình lo

lẳng chắc sẽ không xảy ra.

Nhưng lại không phải là cảm giác trút được gánh nặng như tưởng tượng.

Đình Hòa nói tiếp: “Nếu nàng không thích học thì hôm nay cứ dừng ở đây thôi. Để ta đưa nàng về”. Giọng điệu của hắn lạnh lùng hơn khi nãy. Nói xong, hắn đứng dậy chuẩn bị đi ra ngoài, nhưng mà A Đào vẫn ngồi trên băng ghế, chẳng có ý đứng lên.

A Đào ngửa đầu lên nhìn hắn, lười biếng nói: “Ta hơi đói”.

Quả đào này... Đình Hòa thoáng nhíu mày, nghĩ đến buổi trưa trông nàng như đói lắm. Có lẽ ăn được mấy miếng cũng chưa no.

Mà thôi, Đình Hòa nói lại: “Nàng chờ ta một lúc”.

“Được”. A Đào cười đáp.

Hai khắc sau...

Trên bàn gỗ được dọn lên bốn món một canh, cơm canh nóng hổi. Mặc dù đều là thức ăn chay nhưng sắc hương vị đều đủ cả. Di Sơn hoàn toàn tách biệt với thế gian nhưng cũng có điểm tốt, chẳng hạn như khắp núi rừng đều một màu xanh biếc, chỗ khác làm sao mà bì được. Đặt bát canh cuối cùng lên, Đình Hòa ra sân sau rửa bát, vừa đi được vài bữa đã nghe thấy tiếng động ở phía sau.

Quay đầu nhìn lại, A Đào lại dùng tay ăn cơm.

Cảnh tượng thế này không phải hắn chưa từng nhìn thấy, trong phòng ăn ở Nhất Ngôn Đường, hầu như các đệ tử đều ăn cơm kiểu này, hùng hổ như hổ đói. Đường nhiên hắn cũng không quen với kiểu hoang dã như thế này, nhưng chưa hề nghĩ tới chuyện sửa lại, vậy mà hình ảnh trước mắt... Đình Hòa cau mày, hắn không suy nghĩ nhiều, cầm bát đưa đi sang, sau đó rút một đôi đũa ra đánh lên tay của nàng.

A Đào bất giác thu tay lại, đôi mắt nhìn hẩn hơi kinh ngạc.

Đình Hòa thượng tiên lớn tiếng dạy dỗ: “Đi rửa tay trước đã”.

Thế là có người theo hẩn ra hậu viện rửa tay. Cuối cùng lúc trở lại bàn cơm, nhận lấy bộ bát đĩa mà Đình Hòa đưa tới, A Đào mới cầm đĩa gắp rau.

Đình Hòa nhìn nàng ngoan ngoãn dùng cơm, so với cái kiêu đưa tay bốc đồ như vừa rồi thì đoan trang hơn nhiều. Nhưng mà hình như có vẻ không đúng lắm... mới ăn một chút đã không ăn thêm nữa.

Không phải mới rồi còn nói đói nữa mà?

Mặc dù Đình Hòa không phải người tự phụ, nhưng với tài nghệ nấu nướng của mình thì hẩn hiểu rất rõ, mẫu thân hẩn Thanh Loan phu nhân thích nhất là được ăn cơm mà biểu tấu làm cho, thỉnh thoảng lại sang chỗ biểu ca Dung Lâm, hẩn cũng đi qua chỗ biểu tấu học một chút. Vốn Đình Hòa học cái gì cũng nhanh, khả năng nấu nướng cũng như vậy. Nhưng mà vì thân phận của mình, rất ít khi hẩn tự mình xuống bếp.

Nếu không phải là vì món ăn, Đình Hòa suy nghĩ một chút thì hiểu ra, mấy tiểu cô nương tuổi này vẫn thường giữ dáng không dám ăn sợ mập. Thực ra mập một chút cũng tốt lắm mà... Đình Hòa hỏi thử: “Sao thế? Không phải nàng nói là đang đói lắm mà?”

Đúng là nàng nói. A Đào nhìn hẩn: “Không có món mặn ạ?”

Nàng tưởng chỗ hẩn là quán cơm đầy hả, còn bắt đầu gọi món? Đình Hòa để tính nên cũng không để bụng làm gì, nhưng đến mẫu thân muốn ăn cơm hẩn nấu còn chưa chắc được ăn, bây giờ tự mình rửa tay làm canh thang cho nàng, nàng lại còn chê cơm này chay quá.

Đình Hòa dừng một chút rồi mới nói với nàng: “Ta không biết cách làm món mặn”.

Ồ.

A Đào không nói nữa, cúi đầu miễn cưỡng ăn vài miếng.

*

Ngày hôm sau, Thuộc Dược nghe nói A Đào đồng ý ở lại học xá mới, nàng vui mừng không ngớt, nói với A Đào: “Nàng chịu ở lại là tốt rồi, nàng yên tâm, sau này dọn vệ sinh cứ để cho ta lo, nàng cứ tới ở là được rồi”.

Thuộc Dược ngoan ngoãn hiền lành, thích nhất là may vá và làm các việc nhà. Còn A Đào lại không hề đụng tay đến mấy chuyện thế này. Từ sau khi hai người quen biết nhau, thỉnh thoảng Thuộc Dược lại sang nhà A Đào quét tước dọn vệ sinh, giặt quần áo, làm cơm, đã thế A Đào cũng tự nhiên bắt đầu thân với nàng.

A Đào không hề hứng thú với những chuyện thế này, Thuộc Dược lại tiếp tục oán trách: “Bài giảng sáng qua của thượng tiên thâm sâu quá, ngài ấy giảng lui giảng tới mấy lần mà ta vẫn không hiểu... dù có ghi lại cũng không sao nhớ được”.

Thuộc Dược rất chăm chỉ làm bài, nhưng bình thường nếu một người luôn cần cù siêng năng thì học lực của họ không hề tốt.

A Đào suy nghĩ một chút rồi cầm quyển sách trong túi đưa cho nàng.

Hả? Thuộc Dược tò mò nhận lấy, vừa mở ra nhìn thử, bên trong là nội dung bài giảng hôm qua của thượng tiên, ghi chép ngay ngắn, tường tận, hơn nữa còn dễ hiểu, sinh động hơn ở trên lớp rất nhiều...

Nàng phấn khích ôm sách, chớp mắt mấy cái rồi nhẹ giọng nói: “Nàng lợi hại quá đi”. Đây chính là suy nghĩ của Thuộc Dược, nàng chỉ cảm thấy A Đào quá lợi hại, chứ không hề nghi ngờ đến chuyện nàng ấy lấy nó như thế nào.

A Đào để túi xách xuống rồi ngồi vào vị trí, hôm nay Thuộc Dược đến gọi

nàng từ sớm, cho nên hiếm khi không đi trễ. A Đào định bỏ túi xách vào ngăn bàn, nhưng sau khi mở ngăn kéo ra, nàng lại nhìn thấy một túi đồ bên trong.

Thước Dực cũng nhích qua: “Đây là...”

A Đào mở tấm vải màu xanh buộc ở bên ngoài ra, vừa mở nắp, mùi canh thịt hầm như phảng phất bay khắp chốn.

MẬT NGỌT HƯƠNG ĐÀO

Matcha Cookie
www.dtv-ebook.com

Chương 15

Chương 15: Ứng viên

Chuyển ngữ: Mạn Thầu

Biên tập: Tặc Gia

Mùi thịt đậm đà bay khắp học đường.

A Đào lẳng lẳng nhìn bát canh thịt heo trước mặt mình rồi rơi vào suy tư, đúng lúc đó, Hi Quỳnh và Hải Đường cũng cùng nhau đi vào. Hiếm khi nhìn thấy A Đào lên lớp sớm, Hi Quỳnh cũng thấy hơi kinh ngạc, lại còn mùi thịt thơm phảng phất, ánh mắt nàng ta rơi xuống bát canh thịt heo trước mặt A Đào, Hi Quỳnh khoanh tay móc mĩa: “Không biết tình lang nào có lòng đưa tới nhỉ, đúng là tử mĩ ghê”.

Hi Quỳnh bắt mắt với A Đào, cũng biết A Đào có được tu vi cao, tính tình thì lại không tốt mấy, vì thế có nhiều lời nàng ta không dám nói thẳng trước mặt nàng.

Ví như bát canh giò heo được hầm cẩn thận này, vừa nhìn đã biết không phải do nàng ta tự nấu. Bên cạnh A Đào chỉ có một người bạn duy nhất là Thước Dực, Thước Dực này lại là người nhất gan đầu có dám sát sinh, A Đào cũng không biết tự làm mấy chuyện phiền phức như thế này, có lẽ có ai đó ái mộ muốn làm nàng ta vui, cho nên mới cẩn thận chăm sóc kiểu như vậy.

Hi Quỳnh lại nhìn tới khuôn ngực cao vút no đủ của nàng ta.....đã đến mức đó rồi, hầm canh giò heo thế này chẳng lẽ còn muốn to hơn nữa?

A Đào vẫn không hề để ý đến Hi Quỳnh, nàng cầm cái thìa trong tay rồi múc canh.

Hải Đường đứng cạnh Hi Quỳnh ngửi thấy mùi hương đó, ánh mắt bỗng trở nên lấp lánh như sao. Thức ăn ở Nhất Ngôn Đường đều cho vào nồi lớn, còn bát canh giò heo hầm cách thủy này lại vô cùng tỉ mỉ. Chỉ có điều lũ yêu ở Di Sơn không am hiểu chuyện nấu nướng là bao, ngày trước toàn ăn tươi nuốt sống, những năm gần đây mới được Sơn Trưởng chấn chỉnh lại, dần dần chú ý nhiều hơn. Khả năng bếp núc phát triển mới được vài chục năm, cho nên làm được những món rau đơn giản cũng đã hiếm lắm rồi.

Lại nói, Cam Lam, cháu gái của Sơn Trưởng có nhan sắc xinh đẹp động lòng người, nhưng ở Di Sơn này, số cô nương xinh đẹp hơn nàng ta phải nói là nhiều vô số kể. Nhưng nhờ có khả năng bếp núc tuyệt vời của nàng ấy, phần đông nam yêu mới sinh lòng ái mộ, họ cảm thấy nữ tử hiền lành, biết chăm lo việc nhà như Cam Lam mới đích thực là người vợ tuyệt vời.

Hải Đường nuốt nước miếng, lại gần cảm thán: “Canh này thơm quá.”

Ở Di Sơn này cũng có nam yêu nấu nướng giỏi vậy sao. Nếu có thật thì đúng là cực phẩm, sao nàng ta lại chưa gặp lần nào.

Nhìn Hải Đường không có tiền đồ gì như vậy, Hi Quỳnh mới liếc nàng một cái. Lúc này Hải Đường mới im thin thít không dám nói gì thêm, quay lại chỗ ngồi của mình ở phía trên, chỉ có điều nhân lúc Hi Quỳnh không chú ý, nàng ấy lại xoay đầu nhìn lại, ngửi mùi hương đó thêm lần nữa.

Rất nhanh đã đến giờ vào lớp.

Đình Hòa mới bước vào đã trông thấy A Đào đang cầm thìa uống canh, trên bàn là mấy mẫu xương gặm rồi nằm bừa bãi. Canh còn khá nóng, mặt nàng ấy bị hơi nóng bốc lên nên ửng nét hồng hồng, đôi mắt long lanh nước, trên môi còn vương một lớp mỡ, trông nàng càng xinh đẹp lạ thường.

Hắn nhìn thoáng qua rồi mỉm cười gật đầu chào hỏi chúng đệ tử.

Sau khi đặt sách lên bục giảng, Đình Hòa mới cúi đầu nói với A Đào:”Vào lớp rồi thì cất đồ đi đã, chờ tí nữa rồi ăn.”

Thượng Dược ngồi ở góc tận cùng, sợ A Đào không nghe thượng tiên nói nên nàng càng lo lắng, nhưng không ngờ sau lời nhắc nhở của Đình Hòa, A Đào lại ngoan ngoãn thu dọn canh giò heo mang cất.

Đúng như trong suy nghĩ của hắn. cô nàng Đào yêu đó cũng không phải khó tính bướng bỉnh như người ta đồn đại, chỉ cần nói lý cho nàng hiểu, dần dần nàng ấy sẽ tiếp thu.

Hắn mỉm cười, hăng giọng chuẩn bị giảng bài.

Trước buổi học hôm nay còn phát sinh một chuyện, mới vừa nãy Sơn Trường và mấy vị tiên quân đã đề cập với hắn, trong số các đệ tử Nhất Ngôn Đường, mỗi tiên quân nên chọn một người làm trợ giảng. Như vậy, các đệ tử có thể phụ giúp tiên quân một số việc vặt vãnh. Đình Hòa cảm thấy đề nghị này không tệ, hắn sẽ có thêm thời gian để giúp chúng đệ tử những việc ý nghĩa hơn.

Thượng tiên vừa mới trình bày xong, chúng đệ tử đang ngồi bỗng trở nên nhốn nháo

Trở thành trợ giảng của thượng tiên tất nhiên sẽ có càng nhiều thời gian cùng tiếp xúc....Đến lúc thượng tiên rời khỏi đây, nếu muốn chọn một đệ tử đưa ra khỏi Di Sơn, người đó sẽ có cơ hội lớn hơn đệ tử khác.

Ngay lập tức, hai nam yêu đứng dậy mong muốn được làm trợ giảng của thượng tiên.

Hai nam yêu này có biểu hiện khá tốt, chuyện riêng tư thế nào tạm thời không nhắc tới, nhưng trước mặt thượng tiên họ vẫn luôn thể hiện nghiêm túc và giản dị.

Còn có một nam yêu khác với mái tóc màu vàng kim đứng dậy, hắc gãi đầu rồi nói: “Ta cũng muốn được làm trợ giảng của thượng tiên.”

Đình Hòa nhìn qua là đã nhận ra ngay, đây chính là nam yêu trong hai cây kim ngân hoa đi ngang qua mình vào buổi tan học ngày hôm nọ... Hắc quay lại nhìn chúng đệ tử ngồi dưới lớp, hiền hòa hỏi: “Còn ai không?”

“Còn ta.”

Hi Quỳnh lập tức đứng lên, giơ tay cao, xúc động nói với thượng tiên: “Ta thấy rất hứng thú với môn học mà thượng tiên giảng dạy, cũng có rất nhiều điều chưa hiểu muốn người chỉ bảo thêm....nếu được làm trợ giảng của thượng tiên, nhất định ta sẽ cố gắng hơn”.

Với bốn người vừa mới tự ứng cử, mỗi người đều có điểm mạnh riêng.

Đình Hòa nhìn bốn người một lượt, nhú mày suy ngẫm.

Bỗng nhiên có tiếng ghế bị xô dịch vang lên, ngay sau đó, chỗ ngồi ở bên cạnh tay hắc, đệ tử ngồi cách hắc gần nhất cũng từ từ đứng dậy.

Các đệ tử trong lớp nhốn nháo nhìn sang rồi vô cùng kinh ngạc. Bóng dáng yếu điệu duyên dáng này, chính là A Đào – người chưa bao giờ lên tiếng trong lớp học.

Đình Hòa cũng thấy giật cả mình, vẻ mặt hắc nhanh nhóng trở lại bình thường, hỏi nàng một cách rất thản nhiên: “Trò cũng muốn sao?”

“Vâng.” A Đào gật đầu.

Bây giờ đã có năm người tự ứng cử.

Đình Hòa nhìn A Đào rồi suy nghĩ một lúc... Đây chỉ là một việc khá nhỏ vào trước giờ lên lớp, không nên để mất nhiều thời gian. Cho nên hắc nhanh chóng trả lời: “Thế thì trò đảm nhiệm đi.”

Ba nam yêu còn lại tất nhiên là không phục, nhưng thượng tiên đã nói ra lựa chọn như vậy, cũng chỉ ừ rừ ngồi lại chỗ. Dù sao khuôn mặt A Đào xinh đẹp như vậy, họ đường đường là nam yêu, làm sao mà tranh giành vị trí trợ giảng với một cô gái.

Nhưng vẫn còn một người không phục. Hi Quỳnh vẫn đứng không chịu ngồi, nàng ta tức giận hỏi thượng tiên: “Ngày thường A Đào vẫn tự do lười biếng, nàng ta cũng không hứng thú mấy với môn của thượng tiên, có tư cách gì mà trở thành trợ giảng của thượng tiên được chứ?”

Hi Quỳnh uất ức không chịu nổi, thế nên mới bức xúc buột miệng nói một tràng. Nhưng những điều nàng nói đều là thật, ngoài tu vi cao hơn người khác được đôi chút, kiến thức lý luận của A Đào lại thấp hơn đệ tử khác rất nhiều, hơn nữa nhiều lần còn không nộp bài tập, cho dù có nộp cũng là do Thước Dực chép hộ nàng, một học trò như vậy, sao có thể trở thành trợ giảng của thượng tiên được chứ? Đa số các nữ đệ tử cũng cùng chung nhận định.

Thượng tiên trầm mặc chốc lát rồi mới nói: “Trò nói cũng có lý.”

Hi Quỳnh cười cười, đắc ý liếc mắt nhìn A Đào.

Sau đó nàng ta nghe thấy thượng tiên lại nói thêm: “Cũng giống như trò nói, mọi ngày A Đào luôn tự do biếng nhác, trên lớp lại không chú ý bài, cho nên ta mới sắp xếp để trò ấy làm trợ giảng của mình..... Công việc trợ giảng không phải là chuyện gì quá tốt, chủ yếu chỉ lo vài việc vặt. Nhưng như vậy mới có thể thay đổi khiến trò ấy trở nên tích cực hơn. Còn như trò đã thấy yêu thích môn học này như vậy, không làm trợ giảng mới có thể chăm chú nghe bài được tốt hơn”. Nói tới đây hẳn mới ngừng một chút, nhìn về phía A Đào, “Trò ấy không như vậy.”

Chúng đệ tử nghe xong cũng thấy thượng tiên nói đúng ghê.

Đình Hòa quay lại hỏi A Đào: “...Trò có bằng lòng không?”

MẬT NGỌT HƯƠNG ĐÀO

Matcha Cookie
www.dtv-ebook.com

Chương 16

Chương 16: Lượng nước

Chuyển ngữ: Mạn Thầu

Biên tập: Tặc Gia

Sau khi kết thúc buổi học, Đình Hòa thu dọn đồ dùng giảng dạy chuẩn bị quay trở về. A Đào đứng dậy đi tới bên cạnh hắn, đưa tay cầm lấy mấy đồ kia: “Ta cầm cho”.

Đình Hòa nhìn thấy biểu cảm nghiêm túc của nàng, dẫn đo suy nghĩ hay cứ để cho nàng cầm nó vậy.

Vốn cứ tưởng nàng chỉ hứng thú trong chốc lát, nhưng nhìn thấy cảnh này hình như nàng ấy còn có phần trách nhiệm. Có thể xem đây là việc tốt, nếu A Đào nghiêm túc hơn một chút, học giỏi phần kiến thức lý luận, rồi sẽ có cơ hội được đặc cách rời khỏi Di Sơn vào một ngày nào đó.

Hắn gật đầu, nói lại: “Ta có việc muốn dặn dò trò thêm, trò theo ta ra ngoài”.

A Đào ôm dụng cụ giảng bài theo Đình Hòa ra ngoài.

Chúng đệ tử trong lớp học nhìn theo bóng hai người đang lần lượt rời đi, tự nhiên lại thấy hâm mộ và ghen tị.

Bọn họ cũng muốn thượng tiên ấn tượng tốt về mình, cho nên nhiều lần đến gặp hắn hỏi bài, hơn nữa còn dành thời gian để chăm chú nghiên cứu bài dạy của ba vị tiên quân, có thể nói đã nỗ lực rất nhiều. Vậy mà A Đào này ngày nào cũng

lười lười biếng biếng, không ngờ lại may mắn đến vậy, dễ dàng được thượng tiên ưu ái. Sao bọn họ có thể ngờ được đây?

Hi Quỳnh tức giận đến nghiến răng, Hải Đường bèn an ủi đôi lời:” Đừng giận nữa, không phải còn có Vô Vi tiên quân và Đan Đề tiên quân đó sao. Vẫn còn cơ hội mà.”

Nói là như vậy, nhưng hai vị tiên quân kia sao có thể so với Đình Hòa thượng tiên được kia chứ.

Nàng ta ầm ỨC nói: “Xem ả A Đào kia có thể làm trợ giảng được bao lâu!”

Tính tình của Đình Hòa thượng tiên khá tốt, dù nàng ta nhiều lần trốn học hẳn cũng không để bụng, chẳng những thế còn sẵn lòng cho nàng ta cơ hội, nhưng Hi Quỳnh hiểu A Đào rất rõ, nàng ta không phải là kiểu yêu quái bằng lòng bị trói buộc. Nếu vẫn xảy ra việc trốn học hay không nộp bài tập giống trước đây, việc trợ giảng này tất nhiên là không thể lâu dài, không những thế còn có thể khiến cho Đình Hòa thượng tiên thất vọng về nàng ta.

Đến lúc đó nàng sẽ có cơ hội.

Nghĩ như vậy, tâm trạng Hi Quỳnh mới vui lên một chút.

Đi tới hành lang bên ngoài, Đình Hòa nghe thấy tiếng bước chân lẻo đẻo theo sau thì mới nói:” Lúc này chắc nàng nghe giảng rồi, nhưng những buổi học trước thì lại thiếu, cho nên có lẽ nàng không hiểu. Cũng gần tối rồi, sau khi tan học nàng về nhà xem kỹ lại ghi chép mà ta đưa nàng ấy.”

Ngày trước, lúc nàng lên lớp vẫn thường hay ham ngủ, cho dù không ngủ thì nhìn dáng vẻ đó có lẽ cũng không hề tập trung, nhưng hôm nay lại khác, trông nàng tiến bộ hơn rất nhiều. Mọi việc tiến hành theo tuần tự, hẳn vẫn nên kiên nhẫn dạy bảo nàng thì hơn.

A Đào nhìn hẳn một cái rồi bắt đầu thương lượng: “Thượng tiên không

hướng dẫn ta sau giờ học nữa à.”

Đình Hòa trầm mặc giây lát mới nói nhanh: “Học bổ túc không thể lâu dài được, mọi chuyện đều tùy thuộc vào năng. Trước tiên năng phải tự mình ôn tập đã, nếu có chỗ nào không hiểu, bất cứ lúc nào đều có thể qua đây hỏi ta mà.”

“Bất cứ lúc nào?” A Đào ngẩng đầu lên hỏi hần.

Đình Hòa hơi dừng lại một chút, khẽ ừ một tiếng rồi lặng thinh không nói, nhưng mà bước chân bỗng nhanh hơn mấy phần.

Lúc cùng nhau đi vào, Sơn Trường và Đan Đề tiên quân đều ở đó, thấy A Đào đi sau lưng Đình Hòa thượng tiên, tâm trạng Sơn Trường thoáng bồn chồn, cứ tưởng A Đào lại phạm sai lầm gì.

Đình Hòa biết, thật ra ông ấy chỉ quan tâm đến A Đào mà thôi, hần bèn nói lại:” Năng đã được ta chọn làm trợ giảng.”

Sơn Trường mở to hai mắt. Trong suy nghĩ của ông, nếu thượng tiên có thể dạy được A Đào đã là tốt lắm rồi, đã thế tính tình A Đào còn ngỗ ngược, rất khó quản giáo, người ta đường đường là thượng tiên, ông không thể ép buộc thượng tiên đặc biệt quan tâm đến người ta. Lúc trước Sơn Trường từng nghe được mấy lời ca ngợi về thượng tiên, ông cũng cảm thấy thượng tiên có vẻ khá khiêm nhường, không ngờ ngài ấy lại tán thưởng A Đào, đã thế còn chọn A Đào làm trợ giảng.

Ông xúc động nói ngay: “Được thượng tiên khen ngợi cũng là vinh hạnh của A Đào”.

Ông lại nhìn về phía A Đào: “Còn không mau cảm ơn thượng tiên. Sau này cháu phải cư xử cho tốt đấy.”

Thấy Sơn Trường kích động quá mức, Đình Hòa mới thông thả tiếp lời:” Không cần đâu, đây vốn là trách nhiệm của ta.” Nói xong hần ung dung ngồi

xuống, đưa tay cầm lấy cốc trà ngay bên cạnh, uống một ngụm nước trà.

Đan Đề tiên quân nhìn ra điểm quan trọng tức thì, trong lòng sáng tỏ, hần khoan thai bàn bạc: “Thượng tiên có ánh mắt tinh tường, lúc đầu ta cũng từng nghĩ để cho A Đào làm trợ giảng của mình, không ngờ thượng tiên lại giành trước một bước...” Hần còn ra vẻ như vô cùng tiếc nuối.

Chứng kiến thượng tiên và Đan Đề tiên quân đều coi trọng A Đào, Sơn Trưởng tươi cười trông cực kì vui sướng, nhưng thật ra ông đã quên mất ngày thường Đan Đề tiên quân có thích A Đào đâu kia chứ, chẳng qua nhất thời vẫn chưa suy nghĩ nhiều.

Nói xong lời này, Đan Đề tiên quân mới quan sát biểu cảm của Đình Hòa thượng tiên. Mặc dù thời gian làm việc chung không lâu, nhưng mấy ngày này, hần cũng có hiểu biết đôi phần về vị thượng tiên này, tuy rằng có xuất thân cao quý, nhưng đích thật ngài ấy khiêm tốn và tốt tính vô cùng, cho nên nếu hần thể hiện mình tiếc nuối thế này, chắc chắn Đình Hòa thượng tiên này sẽ rộng lượng nhường lại cô trợ giảng này đây.

Bây giờ...

Đình Hòa nhẹ nhàng đặt chén trà xuống, nhìn về phía Đan Đề tiên quân, mỉm cười nói với hần: “Thật ra đệ tử tên là Hi Quỳnh cũng không tồi.”

Hình như cô nàng Hi Quỳnh kia và A Đào có khúc mắc gì đó, cộng thêm sự việc ngày hôm nay, chỉ sợ mâu thuẫn sẽ sâu sắc hơn nhiều, nếu như Hi Quỳnh cũng trở thành trợ giảng của Đan Đề tiên quân, bất mãn trong lòng sẽ giảm đi đôi chút.

Đan Đề Tiên quân cười nói: “Ta cũng cảm thấy không tệ lắm, đa tạ thượng tiên đã giới thiệu.” Sau đó hần cầm đồ dùng giảng dạy rồi đứng lên, “Thời gian không còn sớm nữa, ta đi trước.”

Đình Hòa gật đầu, sau đó nghiêm túc căn dặn A Đào những việc cần làm của

trợ giảng: “Thực ra vừa nãy ở trên lớp ta cũng đã nói rồi, chủ yếu chỉ là mấy việc vặt mà thôi, buổi sáng thì đến sớm một chút, thu bài tập của các đệ tử rồi đưa lại cho ta, trước giờ học qua chỗ ta một chuyến, cầm bài tập đã chấm phát lại cho mọi người. Nếu có việc khác ta sẽ báo trước cho...”

A Đào chính thức trở thành trợ giảng của Đình Hòa thượng tiên, mà Đan Đề tiên quân lại chọn Hi Quý, về phần Vô Vi tiên quân, hẳn lại chọn một bạn nam đệ tử làm trợ giảng của mình, chính là cây kim ngân hoa yêu trong nhóm kim hoa yêu.

Ba vị tiên quân đều chọn xong trợ giảng, tuy rằng tiếc nuối vì đã không được chọn, nhưng những chúng yêu còn lại vẫn cố gắng nghe giảng, biểu hiện càng lúc càng tốt hơn.

Sau giờ học, Đình Hòa sẽ đi xem xét tiến độ của học xá mới xây, sau đó quay về nhà gỗ nhỏ của mình, trong tay còn cầm một giỏ rau dưa mà Sơn Trường nhiệt tình đưa cho hẳn, bên trong có đủ các loại rau củ tươi sống như cải xanh, bí ngô, là đồ mà Sơn Trường tự mình trồng được.

Từ trước đến nay hẳn vẫn theo phương châm không công không hưởng lộc, nhưng sau khi đi đến Di Sơn này, Sơn Trường tiếp đãi quá nhiệt tình, khiến hẳn khó mà từ chối nổi. Đều nói yêu quái ở Di Sơn hoành hành ngang ngược, tập trung ở đây toàn là những yêu vật tội ác tày trời không sao cảm hóa được, nhưng hôm nay nhìn lại, ở Di Sơn cũng có những sinh linh thuần phác.

Vừa mới đẩy cửa vào, một làn hương đào nhẹ nhẹ phả vào mặt.

Đình Hòa nhìn lại, cô nàng Đào yêu nọ đang ngồi trên chiếc bàn nhỏ bên cửa sổ, trên tay là tách trà bằng gốm trắng nhâm nhi, sắc môi ánh nước. Có lẽ bởi nàng vốn là đào, cho nên nàng mới thích uống nước, uống rất nhiều, lượng nước trong cơ thể cũng nhiều lên như thế...

Trông mới mềm mại tươi tắn làm sao

Thấy hộp thức ăn đặt trên bàn, hắn cũng biết được ý đồ nàng đến đây, chắc là sau khi ăn xong đến trả lại hộp canh, Đình Hòa bèn nói lại với nàng: “Không cần đi một chuyến thế đâu, ngày mai đưa cho ta cũng được”.

Hắn đi tới mở hộp thức ăn ra, cái chén cách thủy chưa được rửa sạch ở bên trong, thấy vậy nhưng không sao trách được.

Xem chỗ ở cũng biết nàng ấy không thích làm việc nhà, đương nhiên cũng không làm được mấy chuyện như rửa chén.

Vì vậy hắn cũng không tỏ ra ghét bỏ, tự giác cầm bát cách thủy đi ra sân sau rồi rửa sạch. Đây cũng là một thói quen của hắn, không quen nhìn đồ bẩn hay bừa bộn.

Đình Hòa đi đến bên hồ rửa sạch chén cách thủy, lúc rửa gần xong, hắn bỗng nhìn thấy chiếc bóng phản chiếu của A Đào xuất hiện trên mặt hồ. Tiếp tục rửa bát mà không nhìn nàng nữa, đột nhiên A Đào lại đưa tay thoải mái chạm vào lớp mặt nước trong veo, bên tai là thanh âm nhàn nhã: “Thượng tiên hầm canh giò heo uống rất ngon”.

Thích là tốt rồi.

Mặc dù nàng không quan tâm lắm, nhưng từ nhỏ hắn được dạy bảo như vậy rồi, lúc nào cũng cảm thấy như mình đã chiếm tiện nghi của nàng ấy, chén canh giò heo hầm cách thủy cũng chẳng đáng là gì.

Đang định nói chuyện, bỗng nhiên lại nghe tiếng A Đào cười khẽ.

Hắn nhìn nàng khó hiểu, không biết tại sao nàng lại cười như thế.

Khuôn mặt A Đào như tranh vẽ, nàng mở miệng hỏi hắn: “Vì sao thượng tiên lại muốn hầm canh giò heo cho ta?”

Vì sao à? Đình Hòa mở miệng như muốn nói, nhưng hắn lại thấy câu hỏi này có đôi phần kỳ lạ, nàng thích đồ ăn mặn, canh giò heo thì không hợp chỗ nào.

A Đào lại gần hơn một chút mới giơ tay, ấn đầu hẳn xuống đè vào trước ngực mình, sau đó mới nhẹ nhàng cúi đầu cắn vành tai của hẳn.

Giọng nói của nàng ấm áp lạ thường, hương thơm nhẹ nhàng phảng phất.

“Thật ra thượng tiên....thích phải không?”

MẬT NGỌT HƯƠNG ĐÀO

Matcha Cookie
www.dtv-ebook.com

Chương 17

Chương 17: Văn nhã

Chuyển ngữ: Mạn Thầu

Biên tập: Tặc Gia

Khe đào ẩn hiện giữa đôi gò ngực, A Đào làm động tác như vậy, cảm xúc cũng mãnh liệt vô cùng. Cảm giác mềm mại lan tỏa trên khuôn mặt, Đình Hòa vội vã ngẩng đầu lên, nắm chặt lấy cổ tay mảnh khảnh, lạnh lùng nói lại: “Đừng quấy nữa.”

Thấy đôi mắt nàng ấy bỗng ánh lên nét cười, tùy ý trả lời hần: “Được”. Nhưng đột nhiên nàng lại sáp đến gần, vươn đầu lưỡi mịn màng nhẹ nhàng liếm khê trên mặt hần.

Cơ thể hần khê run lên, Đình Hòa mở to hai mắt, đến lúc phản ứng lại được, A Đào đã đứng thẳng người rồi.

Sải bước đi đến tảng đá lớn bên hồ, vừa ngồi xuống, A Đào đã thả chân xuống nước. Bắp chân đầy đặn tinh tế, mắt cá chân thon thon xinh đẹp, ngón chân nhẹ nhàng lướt trên mặt nước, bọt nước tung tóe văng lên chân nàng. Bình thường hình như nàng ấy không thích đi giày lấm, nhưng sau khi hần đưa nàng một đôi, nàng vẫn luôn mang nó suốt. Với một người không quen việc đi giày, đôi chân của nàng giống hệt như da thịt trên người, trắng nõn và mềm mại, gan bàn chân cũng không hề thô ráp. Trời sinh quyến rũ có lẽ là như vậy.

Không biết bao giờ nàng ấy sẽ rời đi. Nhưng bây giờ nhìn thấy A Đào vẫn

nhàn nhả như vậy, hắn cũng không muốn hỏi nàng câu hỏi đó, chuẩn bị vào nhà làm cơm chiều.

Gió nhẹ thổi, lướt khẽ qua mặt hắn.

Nơi được nàng ấy chạm qua, gò má, vành tai, bất tri bất giác dần dần lại nóng lên.

Bỗng nghe thấy tiếng nước xối xả, Đình Hòa quay đầu nhìn thoáng qua, mái tóc đen thiếu nữ tung bay lá lướt, xiêm y thoải mái rớt xuống chân, nàng ấy tùy ý giẫm lên trên rồi nhẹ bước vào hồ. Đình Hòa nhìn thoáng qua rồi lập tức vội vàng xoay đầu lại, nắm chặt cái chén cách thủy trong tay mình, bước thẳng một mạch đi vào nhà.

Nào ngờ vì sai bước quá nhanh, không cẩn thận vấp chân vào bậc cửa.

A Đào nhàn nhả dựa đầu vào tảng đá, nghe thấy tiếng kêu và bóng lưng bất ổn của người kia, nhếch môi mỉm cười.

*

Mẫu thân của Đình Hòa – Thanh Loan phu nhân ra lệnh cho Thanh Điều đưa tin, có việc khẩn cấp gọi hắn phải về nhà một chuyến.

Đình Hòa đã đến Di Sơn giảng dạy một thời gian, mặc dù đây không phải là nơi cao quý chính thống như học đường Thiên giới, nhưng sự thật cũng không kém cõi như hắn từng tưởng tượng, đến giờ đã thích ứng được rồi. Mặc dù Thanh Loan phu nhân chỉ có duy nhất một người con là hắn, nhưng từ nhỏ đã quản giáo cực nghiêm, cho nên chưa bao giờ bà dùng thân phận để giúp đỡ hắn gì. Lúc Đình Hòa bốc thăm phải đi đến Di Sơn dạy học, buổi tối trước ngày hắn phải đi, Thanh Loan phu nhân chỉ dặn dò vài việc, chuẩn bị cho hắn thêm ít đồ, ngoài ra thì không còn gì khác. Bây giờ Thanh Loan phu nhân lại gọi hắn về nhà, có lẽ không phải là muốn điều hắn đi mà đã xảy ra chuyện gì rồi.

Trong thời gian dạy học cũng không phải là không được về nhà, hơn nữa Sơn Trường cũng là người rất thấu tình đạt lý, ông ấy bèn nói với thượng tiên: “Chắc Thanh Loan phu nhân có chuyện gì quan trọng, Thượng tiên cứ về đi, ở đây đã có ta và hai vị tiên quân rồi.”

Vô Vi tiên quân cũng gật đầu: “Đúng vậy, thượng tiên cứ yên tâm về nhà.”

Đan Đề tiên quân cũng thản nhiên phụ họa theo cùng họ, chẳng qua trong lòng ông lại thấy, lần này Đình Hòa thượng tiên rời khỏi đây, không biết là bận việc thật không, hay là một đi không trở lại.

Mẫu thân có chuyện, đương nhiên Đình Hòa phải về nhà. Đúng lúc nhìn thấy A Đào khệ nệ ôm một chồng sách đi tới đây, phía sau là Thước Dực cũng giúp đỡ một tay, chồng sách nàng ấy cầm trên tay còn dày hơn cả xấp của A Đào. Đây là bài tập của các đệ tử mang tới cho Đình Hòa chấm điểm.

Vừa rời ở bên ngoài cũng nghe thấy phong phanh, đợi đến sau khi đặt sách lên trên bàn, Thước Dực đi theo sau A Đào mới dè dặt hỏi hẩn: “Thượng tiên....phải quay về ạ?”

Đình Hòa khẽ gật đầu: “Mẫu thân ta có việc nên phải về nhà một chuyến.”

Là vậy à....Thước Dực buột miệng hỏi: “Vậy thượng tiên còn quay lại đây không?” Hiếm khi có tiên quân chịu đến đây dạy học, chỉ sợ đột nhiên lại bỏ về, dù sao Di Sơn cũng không tốt là bao.

Việc này.....Đình Hòa vô thức nhìn thoáng qua A Đào, thấy sắc mặt của nàng vẫn thản nhiên như trước, giống như không có cảm xúc gì. Hẩn thoáng nhíu mi, đáp lại câu hỏi của Thước Dực: “Khi nào xử lý xong xuôi mọi chuyện, ta sẽ về.”

Nghe thấy vậy, Thước Dực mới phẩn khởi gật đầu: “Vâng ạ!”

Đình Hòa quay về Cửu Nguyên Sơn là vì có chuyện quan trọng thật, sức

khỏe mẫu thân của hần – Thanh Loan phu nhân không có gì đáng ngại, nhưng bà lại thay hần lựa chọn đối tượng rồi gọi về gặp mặt. Người đó là Hồng Châu thần nữ của Bắc Hải.

Hồng Châu thần nữ nổi tiếng với nhan sắc khuynh thành trong tam giới, tính ra cũng rất xứng đôi với thân phận của Đình Hòa. Đình Hòa nhú mày không vui vẻ là bao.

Thanh Loan phu nhân khoan thai cao quý là thế, nhưng ở trước mặt con trai mình, bà cũng giống như những mẫu thân nhà khác, không nhịn được mở lời: “Con nhanh học hỏi Dung Lâm ấy, người ta đã sắp làm cha của chín đứa trẻ rồi kia kìa....Con xem, lần này có thành được không đây?”

Dung Lâm là biểu ca của Đình Hòa, đã đứng hàng thượng thần tôn sư.

Thanh Loan phu nhân lại nói tiếp: “Hồng Châu là thần nữ Bắc Hải, cháu gái của Tiểu Liên, con cũng gặp rồi đó. Mặc dù không được hiền lành, giỏi chăm việc nhà giống Tiểu Liên, nhưng tính ra cũng xinh xắn, dịu dàng. Quan trọng là Thủy tộc có khả năng sinh con nối dõi, mẫu thân đã để ý thử rồi, Hồng Châu thần nữ hông to lắm, rất dễ sinh đẻ.....”

Đình Hòa không biết phải làm sao, trên trán của hần cứ giật lên thành thịch.

Tiểu Liên mà Thanh Loan phu nhân vừa nhắc tới chính là phu nhân của Dung Lâm thượng thần, vốn là một con cá mè hoa nho nhỏ ở trong Động Trạch Hồ, nhân duyên trùng hợp gả tới Cửu Trọng thiên, đó cũng là giai thoại trong tam giới. Bây giờ phu thê hai người rất ân ái, gia đình đầm ấm, đã năm trăm năm liên tiếp nhận danh hiệu vợ chồng kiêu mẫu, thời gian trước họ vừa vui mừng đón chào thêm quý tử. Mặc dù Thanh Loan phu nhân vui vẻ ôm cháu trai, nhưng cứ nghĩ đến con trai lớn tuổi vẫn còn độc thân trong nhà mình, bà lại càng sốt ruột vội vàng lo chuyện hôn nhân thay cho nó.

Tuy Đình Hòa không lấy làm vui vẻ, nhưng Thanh Loan phu nhân cứ nằng nặc không thôi, hần đành phải cố gắng đi tới buổi xem mặt.

Minh Nguyệt Lâu nổi tiếng là nơi giao lưu gặp mặt ở Thiên giới.

Trăng sáng soi trên biển, mà ở trên Minh Nguyệt Lâu này, ta còn có thể ngắm nhìn trăng sáng từ từ dâng lên giữa gợn mây, xé tan rặng mây rồi phủ vẩy ánh bạc.

Nhờ mối quan hệ với cô mẫu của mình, Hồng Châu thần nữ đã từng gặp gỡ Đình Hòa thượng tiên được vài lần, nàng thấy hẳn là một người tuấn tú, văn nhã và phong độ quân tử, cho nên cũng cảm mến trong lòng. Lần này nghe phụ thân của mình là Bắc Hải thần quân làm mối cho nàng đi xem mặt, lúc đầu nàng còn không muốn đi, nhưng vừa nghe đối tượng là Đình Hòa thượng tiên, Hồng Châu lại e thẹn gật đầu.

Ngay lúc này đây, nhìn thấy Đình Hòa thượng tiên nho nhã mà cao quý vô song, quả thật là hào hoa phong nhã, khuynh đảo chúng sinh..... Hồng Châu vội vàng sửa ngay tính tình trẻ con của ngày thường, ngượng ngùng, nhẹ giọng nói: “Nghe nói gần đây Đình Hòa thượng tiên tới Di Sơn dạy học, vất vả cho thượng tiên rồi.”

Di Sơn chẳng phải nơi tốt lành, tất nhiên tới đó cũng chính là chịu khổ.

Đình Hòa liền đáp: “Đa tạ thần nữ đã quan tâm, có điều Di Sơn không hề thảm hại như những lời đồn đãi, ở đó cũng có rất nhiều điều tốt đẹp, yêu quái cũng có thiên phú, thông minh, tính cách thiện lương và thuần khiết.

Hồng Châu thần nữ cũng gật đầu đồng ý, nàng thấy thượng tiên đẹp trai như thế này, nói cái gì cũng đều đúng cả thôi.

Hồng Châu thần nữ khẽ mỉm cười, nắm chặt khăn tay hồi hộp nói: “Vừa rồi ta quên tự giới thiệu, ta là con gái độc nhất ở trong tộc, thượng tiên cũng nên hiểu thêm về tập tục Bắc Hải, nếu như hai chúng ta thành thân, thượng tiên sẽ phải ở rể Bắc Hải nhà ta.”

Long tộc Bắc Hải tôn sùng tập tục mẫu hệ, đây là tập quán của ngàn vạn năm

qua. Đối với thượng tiên mà nói, chỉ sợ sẽ có hơi thiệt thòi, nhưng cứ nghĩ tới biểu ca của thượng tiên, Dung lâm thượng thần mà xem, mặc dù hắn vẫn tiếp tục ở lại Cửu Trọng Thiên sau khi hai người họ thành thân, nhưng cũng xem như đang ở rể Bắc Hải, đã có một người thì sẽ có thứ hai, anh em họ cùng nhau ở rể cũng có bạn bè rồi.

Mặc dù Đình Hòa làm gì cũng đứng đắn, nhưng tư tưởng của hắn lại không hề bảo thủ, nếu mẫu thân Thanh Loan phu nhân đã sắp xếp cho hắn cuộc gặp mặt này rồi, có lẽ bà cũng đồng ý điều kiện để hắn đi ở rể. Thật ra Hồng Châu thần nữ là mỹ nhân có tiếng ở Tam giới, vậy mà hắn lại không hề có ý muốn kết hôn.....

Thấy Thượng thần lặng im không lên tiếng, Hồng Châu thần nữ còn tưởng là hắn không bằng lòng.

Nam tử ở rể sẽ cảm thấy mất mặt, vì vậy mỗi lần đi xem mắt, Hồng Châu luôn nói chuyện này trước, bao nhiêu người bon chen, vồn vã tới lúc đó bộc lộ hết ra. Không ngờ thượng tiên cũng...

Nữ sinh hướng ngoại, Hồng Châu thần nữ không phải là ngoại lệ, nàng sốt ruột nói thêm: “Nếu như Thượng tiên không thể chấp nhận được việc này, cũng có cách để bàn bạc lại mà, chỉ cần ta về trao đổi với phụ vương là được.”

Đình Hòa lập tức lên tiếng: “Ta không có ý này.”

Hồng Châu thần nữ vẫn nghĩ là hắn lo điều đó. Bởi vậy bầu không khí nói chuyện mới có phần cứng nhắc, ánh trăng cũng lạnh hiu buồn tẻ, Hồng Châu suy nghĩ rồi đưa ra đề nghị: “Bây giờ cảnh đêm thiên phố đẹp lắm đấy, thượng tiên có muốn đi dạo cùng ta không?”

Đã đồng ý tới đây xem mặt rồi, dù không có hứng thú kia chẳng nữa thì vẫn phải tôn trọng người đối diện. Đình Hòa gật đầu đi dạo với Hồng Châu thần nữ.

Thiên phố là khu phố sầm uất của thiên giới, y hương tấn ảnh[1], các tiên nữ

tiên quân nắm tay nhau cùng đi dạo khắp nơi, náo nhiệt lạ thường. Hồng Châu thần nữ liếc mắt chiêm ngưỡng tư thế oai hùng của thượng tiên bên cạnh, mặc dù hần văn nhĩ là thế, nhưng thân hình cao lớn cực kì có khí phách nam tử, đã thế lại tuấn lãng vô song.

[1] Y hương tấn ảnh: mùi áo bóng tóc

Ngày trước đệ nhất mỹ nam ở thiên giới chính là biểu ca của hần Dung Lâm thượng thần, nhưng sau khi Dung Lâm thượng thần lập gia đình, tên tuổi đệ nhất mỹ nam đã chuyển sang Đình Hòa thượng tiên, ...đúng thật là xứng đáng.

Hồng Châu thần nữ rất tự tin vào nhan sắc của mình, hơn nữa nàng cũng biết Thanh Loan phu nhân rất thích mình, mẫu người mà phu nhân ưng ý là những phụ nữ có đức hạnh, biết chăm lo việc nhà, cho nên nàng cũng khá nắm chắc cơ hội được làm con dâu của phu nhân, chỉ cần xin cô nàng chỉ bảo thêm là được.

Hồng Châu thần nữ và hần đi vào một cửa hàng trang sức.

Đình Hòa không biết gì nhiều với mấy thứ kiểu này, nhìn Hồng Châu thần nữ chọn chọn lựa lựa, hần cũng tùy tiện xem mấy món, đột nhiên nhìn thấy một chiếc hộp gấm đỏ đang để mở, bên trong là một chiếc lắc chân tinh xảo.

Lấp lánh rực rỡ, chạm trổ tinh tế, giống hệt bông hoa đào và cánh đào sống động.

Đình Hòa nhìn thêm vài lần nữa, ông chủ cửa hàng cũng khá là tinh ý, ông vội vàng giới thiệu cho hần ngay: “Thượng tiên tinh tường quá, đây là kiểu lắc chân mới nhất của cửa hàng, chỉ có duy nhất một cái thôi....”

Còn tính đưa sang cho hần xem, “Thượng tiên nhìn thử chế tác đó mà xem, cực kì tinh tế, nếu mang vào thì đẹp phải biết đấy”.

Vốn cũng không phải muốn mua đồ trang sức, Hồng Châu thần nữ vẫn luôn liếc nhìn về thượng tiên, cho nên nàng ta để ý ngay, nhìn thấy Đình Hòa thượng

tiên tao nhã, lịch sự là thế, không ngờ lại.....

Hồng Châu đỏ mặt, thoáng có nét ngượng ngùng, lần đầu gặp mặt đã mua tặng lăcchân, ám chỉ này có vẻ quá lộ liễu.

Nhanh quá đi.

Rất xấu hổ đó.....Hong Châu thần nữ vò vò khăn tay.

Bỗng nhiên nàng nghe thấy giọng nói trầm thấp rõ ràng của thượng tiên:
“.....Gói cái này lại cho ta.”

MẬT NGỌT HƯƠNG ĐÀO

Matcha Cookie
www.dtv-ebook.com

Chương 18

Tiệm trang sức này Hồng Châu hay ghé thăm, từng món ở đây đều có giá trị xa xỉ, huống chi là loại mới nhất này.

Thế nhưng Đình Hòa chẳng cần đắn đo đã mua nó.

Mặc dù hắn vừa mới đi dạy, bổng lộc không nhiều lắm, nhưng hắn xuất thân giàu có, ở Cửu Nguyên sơn thứ không thiếu nhất chính là vàng bạc châu báu. Hơn nữa Đình Hòa cũng không phải là dạng công tử sống an nhàn sung sướng, nhìn thư sinh thế thôi chứ cũng là người biết nhìn xa trông rộng, mấy năm nay cùng biểu ca Dung Lâm làm ăn buôn bán, không lâu trước đây đã mua một tòa phủ đệ ở Cửu Trọng Thiên.

Hồng Châu thần nữ thấy hắn mua lắc chân ngay trước mặt mình, lại cố ý không cho nàng nhìn thấy, lặng lẽ cất đi, nghĩ có lẽ hắn ngượng ngùng, chắc là muốn cho nàng bất ngờ đây.

Nghĩ vậy, nàng bỗng thấy ngọt ngào ghê cơ.

Chờ một lát mới đi qua.

Đình Hòa áo trắng phiêu phiêu, thấy Hồng Châu thần nữ hai tay trống trơn, vô cùng khách khí hỏi: “Thần nữ có ưng cái nào không?” Cùng bước vào tiệm, lại là thân thích, đương nhiên phải cho người ta ít mặt mũi. Thanh Loan phu nhân từ nhỏ đã dạy nhi tử mình là nếu đi cùng con gái nhà người ta thì mình đương nhiên phải chi bạc.

Thượng tiên là người hiền lành, ra tay hào phóng, Hồng Châu thần nữ cũng

xuất thân cao quý, dĩ nhiên không ham mấy món trang sức này. Có điều nàng cũng hiểu chút ít về nam nhân, nếu nàng từ chối thẳng thừng sợ hấn sẽ hiểu lầm, lỡ khiến hấn cảm thấy mình vô tình với hấn thì cũng không tốt. Nghĩ nghĩ, nàng liền nói với Đình Hòa thượng tiên: “Mấy trang sức này ta cũng không ưng lắm. À, phía trước có tiệm điểm tâm rất ngon, chi bằng thượng tiên cùng ta đi qua đó?”

Nhận trang sức của thượng tiên không thỏa đáng lắm, nhưng nếu là mấy thứ điểm tâm này nọ không đáng mấy tiền thì cũng chẳng ảnh hưởng gì hết.

Đình Hòa gật đầu, đến tiệm điểm tâm với nàng ta.

Hồng Châu thần nữ là người tỉ mỉ, nói tiệm điểm tâm này ngon thì chắc hẳn phải ngon rồi. Đình Hòa đi vào liền thấy bày bán vô số điểm tâm rực rỡ muôn màu, đúng là tinh xảo, trông ngon miệng vô cùng.

Tiểu cô nương có vẻ đều thích ăn mấy thứ này...

Hồng Châu thần nữ chọn mấy món mình thích ăn, thấy thượng tiên cũng đang chọn lựa, bèn đi qua hỏi: “Thượng tiên mua về cho Thanh Loan phu nhân dùng thử sao?”

Đình Hòa lắc đầu. Mẫu thân hấn không thích ăn mấy thứ điểm tâm này. Mà suốt năm trăm năm nay bà ấy bị tay nghề của biểu tẩu làm cho quen miệng, những đồ ăn bên ngoài bà chẳng thiết tha gì nữa. Hấn nói với Hồng Châu thần nữ: “Ngày mai phải về Di sơn, mua mấy thứ này về cho đệ tử bên đó.”

Di sơn bị ngăn cách với tam giới, chúng tiểu yêu ở đó đương nhiên không biết gì về thế giới bên ngoài cả, càng chưa bao giờ được hưởng qua những món ngon vật lạ trên thiên giới.

Hồng Châu thần nữ thấy thượng tiên còn cẩn thận lựa chọn, nhìn vô cùng chăm chú, ngón tay thon dài trắng nõn cầm lên đặt xuống, mặt nàng lại càng đỏ hơn. Cảm thấy nam tử vừa đẹp trai lại vừa tốt tính giống như Đình Hòa thượng

tiên ngày càng hiếm... mà lại còn có lòng nhân ái như vậy nữa...

Mà nàng lại may mắn gặp được.

Thế là nàng cười nói: “Ta cũng mua một ít, coi như là tâm ý của ta, thượng tiên nhất định phải cầm giúp ta nhé.”

Yêu ai yêu cả đường đi, mặc dù danh tiếng của Di sơn ở tam giới không tốt, nhưng nếu những tiểu yêu ở đó là đệ tử của thượng tiên, thì nàng cũng quan tâm đến chúng.

Lúc Đình Hòa về, Thanh Loan phu nhân đang nói chuyện với biểu tẩu của hân, kể chuyện về con trai của Xung Hư tôn giả – vị tiên quân dạy học ở Cửu Tiêu các.

Chuyện này đã ầm ĩ trên thiên giới suốt mấy ngày nay.

Thanh Loan phu nhân nói: “Chưa thành thân đã sống với nhau, chưa có giấy đăng kí đã to bụng, đây là hành vi của người đứng đắn à? Đúng là kì cục!”

Thanh Loan phu nhân tính thoải mái, nhưng tư tưởng lại vô cùng bảo thủ, chỉ thích nữ tử hiền lành dịu dàng.

Vị Xung Hư tôn giả kia cũng là người cổ hủ, cậy có tài nên khinh người, không cúi đầu trước một ai, sau này vì thế nên mới vào Cửu Tiêu các dạy học, mà con trai ông ta cũng giỏi dang, là đệ tử gương mẫu của Cửu Tiêu các. Nay con trai gây ra chuyện lớn như vậy, mặc dù không thích nhưng chẳng thể làm lớn chuyện được, đành phải nhanh chóng cho con trai kết hôn.

Đình Hòa đi qua chào mẫu thân, biểu tẩu, thấy hai người nói chuyện vui vẻ cũng không quấy rầy, trở về thu dọn hành lý để mai đi.

Thanh Loan phu nhân rất ưng ý Hồng Châu thần nữ, con trai mặc dù mọi mặt đều tốt, nhưng quá thật thà. Nam nhân thật thà thì sao cưới vợ được chứ?

Hôm sau Đình Hòa trở về Di sơn. Vừa lúc đám đệ tử ở hai lớp phải làm bài kiểm tra, thi môn mà Vô Vi Tiên quân dạy. Vô Vi Tiên quân chỉ có một người, không thể coi thi ở hai lớp được, ban đầu định nhờ Đan Đề Tiên quân coi thi giùm, nay thấy thượng tiên trở về, Đan Đề Tiên quân biết hãn tốt tính, đành chuyển sang nhờ hãn.

Đây chỉ là việc nhỏ, Đình Hòa đương nhiên không từ chối. Đợi tiếng chuông vang lên, liền cầm đề thi của Vô Vi Tiên quân đi qua lớp thứ hai coi thi.

Chúng đệ tử trong lớp nhìn thấy thượng tiên thì vô cùng hưng phấn, thấy thượng tiên ra dấu im lặng, mọi người cũng lặng lẽ ngồi xuống, ngoan ngoãn truyền tay nhau đề thi, đợi tiếng chuông vang lên liền cầm bút làm bài.

Lớp học bỗng chốc lặng ngắt như tờ, chỉ có tiếng các đệ tử múa bút thành văn.

Sơn Trưởng cố ý mang trà đến, Đình Hòa cảm ơn, ngồi trên bục giảng uống trà, thi thoảng nhìn xuống các đệ tử.

Ánh mắt vô thức nhìn xuống bàn cuối dãy, liền thấy một cô đào ngồi đó, nằm dài xuống bàn, chẳng hề để ý tới bài thi...

Nàng vẫn ngồi ở vị trí đó, chỉ đến tiết của hãn mới ngồi cạnh bục giảng. Vị trí kia vừa sát bên cửa sổ, vừa là bàn cuối cùng, rất bất tiện, nhưng nàng xưa giờ vẫn thế, hai vị tiên quân kia cũng không để ý, mở một mắt nhắm một mắt cho qua, nhưng Đình Hòa không giống vậy.

Nghĩ một lát, Đình Hòa đứng dậy bước xuống.

Các đệ tử đang làm bài lập tức khẩn trương, cúi đầu viết chữ.

Qua một, hai dãy bàn đi xuống, lại bước qua mấy dãy, cuối cùng đi xuống vị trí cuối lớp kia, cúi đầu liền thấy giấy thi trên bàn trống trơn, ngay cả tên cũng

không viết.

Đình Hòa lập tức nhú mày, giơ tay gõ nhẹ lên bàn của nàng mấy cái, nhỏ giọng nhắc nhở: “Lo canh thời gian làm bài đi!”

A Đào chậm rãi ngẩng đầu, nhìn khuôn mặt tuần lãng của thượng tiên.

Nàng nhếch môi một cái, nhú mày, nhưng cũng nghe lời thượng tiên, giơ tay cầm bút.

Thấy nàng nghe lời, Đình Hòa khoanh tay đứng đó cảm thấy mừng một chút, có điều khi thấy nàng viết mấy chữ xiêu vẹo trên giấy, vừa nhìn là biết nàng rất ít khi cầm bút... Đình Hòa bất đắc dĩ, nhưng dù sao nàng cũng bắt đầu làm bài, đây là chuyện tốt.

Chỉ thấy nàng viết tên mình xong cũng không viết thêm nữa, đôi mắt đen láy nhìn nhìn bài thi, rồi lại ngẩng đầu nhìn hắn.

Ánh mắt nàng ngời sáng, cười tươi nhìn hắn, nhưng Đình Hòa làm sao nhìn không ra được, nàng không biết giải.

Bài đầu tiên không làm, bỏ qua cũng được, làm bài thứ hai đi, nhìn hắn làm cái gì?

Đình Hòa đứng một lát, sau đó quay về bục giảng, ánh mắt như vô tình lướt qua bàn cuối cùng thêm mấy lần. Thấy a Đào cầm cây bút xoay xoay, ngoài tên ra không hề viết thêm chữ nào nữa. Tiếp tục uống một ngụm trà, Đình Hòa không bước xuống nữa.

Một lúc lâu sau, Đình Hòa mới nhắc nhở các đệ tử: “Còn một khắc.”

Nghe vậy, đệ tử bên dưới thi nhau hét lên, vội vàng làm bài thật nhanh, một số ít đã làm xong thì cẩn thận dò bài lại.

Đình Hòa lại nhìn nhìn A Đào, thấy nàng chống cằm nhìn ra cửa sổ, ống tay

áo rộng thùng thình rơi xuống, lộ ra cánh tay trắng nõn. Ánh mặt trời sau trưa hơi chói, nàng híp mắt lại, tóc đen như mực, vẻ mặt hưởng thụ nhàn nhã,

Thôi..... Đình Hòa thở dài.

A Đào vốn chẳng quan tâm đến bài vở, trước đây mỗi khi kiểm tra Thước Dực luôn lén đưa giấy cho nàng. Ban đầu nàng lười chép, Thước Dực phải năn nỉ đủ đường, mãi tới khi gần hết giờ nàng mới chép vài dòng đáp án. Sơn Trường thấy nàng không phải nộp giấy trắng đã vui mừng rồi.

Mà nay Đình Hòa thượng tiên coi thi, các đệ tử bên dưới không dám ho he tí gì, dù sao cũng chẳng ai thoát khỏi ánh mắt thượng tiên cả. Thước Dực ngồi phía trước cũng sốt ruột vô cùng.

Lặng lặng chờ thu bài thi, còn chừng nửa khắc nữa, a Đào chợt nghe có tiếng động vang lên, ngẩng đầu thấy trước mặt mình loáng thoáng xuất hiện một quầng sáng, bên trên có từng dòng chữ ngay ngắn.

A Đào khẽ híp mắt, phát hiện các đệ tử trong phòng không ai chú ý tới, mà chỉ có mình nàng thấy được...

Nghĩ tới điều gì đó, A Đào nhìn lên bức giảng, chỉ thấy Đình Hòa thượng tiên uống trà, vẻ mặt nghiêm túc trước sau như một.

A Đào cười cười.

Sau đó nghe tiếng nói bên tai, giục nàng: “Nhanh làm bài đi.”

.....Ồ.

A Đào không nhanh không chậm cầm bút, chấm chấm mực nước, bắt đầu chép đáp án.

MẬT NGỌT HƯƠNG ĐÀO

Matcha Cookie
www.dtv-ebook.com

Chương 19

Tiếng chuông reo lên, chúng đệ tử đặt bút xuống, đệ tử ngồi bàn đầu đứng dậy thu bài.

Thước Dực ngồi phía trước a Đào lập tức xoay người nhìn xuống. Thấy bài thi của nàng có chữ, mặc dù không viết hết trang giấy nhưng cũng coi như không phải nộp giấy trắng, thầm thở phào nhẹ nhõm. Còn nàng, đề thi hơi khó, nàng làm hết những câu dễ, đến câu khó thì viết đại đáp án, ngấm lại có thể vớt được ít điểm. Và lại Vô Vi tiên quân dễ tính, thấy nàng viết nhiều chữ chắc cũng châm chước điểm cố gắng chứ nhỉ.

Xưa nay Thước Dực luôn cố gắng học hành, bây giờ càng khổ công học tập hơn, bài thi nào cũng làm vô cùng tỉ mỉ. Đây là môn cơ sở để tiên quân đánh giá, nếu thường ngày biểu hiện tốt, thì cũng để lại ấn tượng tốt trong lòng tiên quân. Dù sao tiên quân đều thích đệ tử giỏi dang mà.

A Đào là trợ giảng của Đình Hòa, thu bài thi xong đương nhiên nàng sẽ ôm bài thi giùm hắn. Nàng theo Đình Hòa đi ra ngoài, đang đi thì Đình Hòa nói: “Đưa bài thi cho ta.”

A Đào đưa xấp bài thi cho hắn.

Đình Hòa giơ tay nhận, tùy ý lật qua mấy bài thi, đến bài cuối cùng hắn liếc qua mấy lần, sau đó khẽ nhún mày.

Ban nãy hắn đưa đáp án cho nàng là đã làm trái nguyên tắc suốt mấy ngàn năm của hắn, lại không ngờ cô Đào này đến chép đáp án cũng không biết. Vì thời gian không đủ, nàng chỉ chép được nửa bài, chữ viết mặc dù xiêu vẹo nhưng

lại viết chính xác toàn bộ đáp án...

Có ai chép bài như vậy chứ ? Không biết phải giả bộ chép sai mấy chữ à ?

Hắn giơ tay vuốt ve bài thi, sửa mấy chữ thành sai, sau đó điềm nhiên xếp bài thi lại.

Người thấy bên cạnh có hương Đào thoang thoảng, Đình Hòa mở miệng định nói, lại nghĩ tối nay thế nào nàng cũng qua chỗ hắn, chiếc lắc chân kia để tối đưa cho nàng cũng được. Bèn nói: “Ta mang ít điểm tâm trên thiên giới về, chờ lát nàng đi chia cho các đệ tử.”

Là trợ giảng thì phải làm những việc vặt này. A Đào gật đầu đáp lại, đi theo hắn lấy điểm tâm.

Đi vào, Đình Hòa đưa bài thi cho Vô Vi tiên quân. Vô Vi tiên quân lúc nào cũng cung kính lễ nghĩa, vội vàng đứng dậy nói: “Làm phiền thượng tiên.”

Đình Hòa nói không cần khách khí, lại gọi a Đào qua, đưa hai giỏ điểm tâm cho nàng. Cuối cùng lấy trong người ra một bình hồ lô ngọc, nói: “Đây là của nàng. Ta bỏ bên trong.” Phụ tử quan tâm trợ giảng hơn một chút cũng là chuyện bình thường, nhưng để những đệ tử khác biết được cũng khó tránh bị ghen tị.

A Đào ôm hai giỏ điểm tâm đi qua, Thước Dực vội đến giúp. Mở nắp ra thấy bên trong là những chiếc bánh ngọt tinh xảo, Thước Dực tròn mắt, hớn hờ nói: “Đây là điểm tâm của Thiên giới đó! Đẹp quá đi thôi.”

Đồ ăn ở Di sơn xưa nay chỉ coi trọng số lượng cùng tốc độ, làm gì có điểm tâm tinh xảo thế này chứ? Mọi người vừa nghe lập tức xúm lại, xếp hàng nhận bánh, xong lại cẩn thận nâng niu, không nỡ ăn. Thước Dực cầm điểm tâm, cẩn thận nâng trong tay, chợt nhớ tới một chuyện, hỏi a Đào: “Tối nay mọi người tổ chức tiệc, a Đào nàng đi không?”

A Đào xưa nay không tham gia mấy hoạt động này.

Liên lắc đầu một cái nói: “Nàng đi đi.”

Thước Dực đúng là muốn đi, bởi Lan Hoa sư huynh mà nàng ngưỡng mộ cũng tham dự, chỉ là đi một mình nàng hơi ngượng. Nhưng nàng chỉ có một mình a Đào là bạn... Nghĩ một chút, Thước Dực liền đến gần, nhỏ giọng nói: “À... Ờ.. a Đào nàng có thể đi cùng ta không?” Sau đó giơ một ngón tay, nháy mắt mấy cái: “Chỉ một lần này thôi có được không?”

Vốn cũng không ôm ấp hi vọng gì, nhưng mấy ngày nay a Đào có vẻ dễ tính, nàng liền thử năn nỉ. Thấy đôi mắt đẹp của a Đào nhìn nàng một cái, cuối cùng lại gật đầu đồng ý.

•

Buổi chiều Vô Vi tiên quân chấm bài thi. Đây là bài thi đầu tiên của các tiểu yêu ở Di sơn, thường ngày thấy bọn họ có vẻ học hành chăm chỉ, đến khi thi liền lộ ra hết. Tư chất như vậy làm sao sánh được với đệ nhất học phủ Cửu tiêu các trên thiên giới chứ. Chấm xong bài thi cuối cùng, Vô Vi tiên quân liền nói với Đình Hòa thượng tiên: “Thường ngày thấy a Đào không chăm chú nghe giảng, vậy mà làm bài thi cũng tốt, có điều viết bài hơi chậm.”

Mà bài thi mới giải được một nửa kia phần lớn đều đúng. So với những đệ tử viết lung tung thì tốt hơn nhiều.

Thực ra Vô Vi tiên quân không thích đệ tử như a Đào, cảm thấy nàng ngang ngạnh, nhưng giờ a Đào kia đã là trợ giảng của thượng tiên, dĩ nhiên phải cho thượng tiên mấy phần mặt mũi.

Đình Hòa đang phê bài tập, nghe vậy sắc mặt như thường: “Nàng ấy đúng là có thiên phú, nhưng không chuyên tâm.”

Điểm ấy Vô Vi tiên quân cũng đồng ý, hẳn cũng thấy a Đào có thiên phú trong các tiết thực hành. Không giống như các môn lý thuyết, đến tiết thực hành nàng chỉ cần nhìn một lần đã tinh thông. Vô Vi tiên quân cười đáp: “Đúng vậy,

nếu thượng tiên chỉ dạy thêm, thì tiểu yêu này có thể thành tài đấy.”

Đây cũng chỉ là lời khen khách sáo, dù sao cô Đào này chỉ là yêu tinh ở Di sơn, cả đời cũng chỉ có thể ở chỗ này, có học nhiều phép thuật hơn nữa cũng chẳng có chỗ thi triển. Mà thượng tiên bây giờ nhiệt tình chỉ dạy, nhưng thân phận hèn hạ cao quý, chờ thời gian kết thúc, còn có liên hệ gì với Di sơn nữa đây?

Tan học, Đình Hòa trở về nhà gỗ nhỏ, chuẩn bị cơm nước xong xuôi vẫn chưa thấy a Đào đến.

Đứng trong sân một lúc, thấy sắc trời dần tối, Đình Hòa liền đi ra cửa. Lúc đi ngang qua cầu gỗ chợt thấy hai đệ tử đi về phía này, chính là Hi Quỳnh và Hải Đường.

Hi Quỳnh thấy thượng tiên thì vô cùng vui vẻ, lúc trước nàng ta không được làm trợ giảng của thượng tiên, nhưng cuối cùng cũng được làm trợ giảng cho Đan Đề tiên quân, hơn nữa Đan Đề tiên quân ưu ái nàng ta, điều này khiến nàng ta dễ chịu hơn chút. Hành lễ với thượng tiên xong, Hi Quỳnh liền nói: “Đã muộn rồi mà thượng tiên còn đi ra ngoài sao? Hay là để quên thứ gì ở lớp học, có muốn đệ tử đi lấy thay ngài không?”

Đình Hòa ngọc thụ anh tư, áo trắng phiêu phiêu, ngay cả đế giày cũng không dính một hạt bụi nhỏ. Hắn nói không cần, đang định đi thì Hi Quỳnh bỗng gọi lại, bảo là có việc muốn nói.

Đình Hòa nghiêng đầu nhìn, thấy Hi Quỳnh nhú mày nói: “Đáng ra cũng không nên nói với thượng tiên, nhưng a Đào kia bây giờ lại là trợ giảng của người, thượng tiên coi trọng nàng ta như vậy, vẫn nên để thượng tiên biết thì hơn...”

Đình Hòa không nói gì. Hi Quỳnh hơi lúng túng, tiếp tục nói: “Những lời hôm trước đệ tử nói với thượng tiên là thật, cô Đào này hành vi phóng dăng, giống như hai ngày trước đi theo nam yêu bên ngoài tới nửa đêm, hôm nay còn dự tiệc ở bên bờ hồ Lâm Khê, chắc lại ngủ bên ngoài cho coi...”

Sợ thượng tiên không tin, Hi Quỳnh thúc cùi chỏ vào Hải Đường bên cạnh: “Đúng không?”

Hải Đường lúc này mới phản ứng lại, hùa theo Hi Quỳnh: “Vâng, đúng đúng ạ, tận mắt đệ tử nhìn thấy nàng ta trang điểm lộng lẫy, đi cùng Thước Dực qua đó.”

A Đào kia làm việc thế nào còn phải chờ xem xét, nhưng hành vi lết lút đâm thọc như vậy làm hẳn thấy khó chịu. Hẳn xưa nay rộng lượng, cũng không chấp nhặt với nữ đệ tử, nhưng nữ yêu Hi Quỳnh này cứ ba lần bốn lượt... Đình Hòa thấy không thoải mái, không biết bởi vì nàng ta cứ soi mói a Đào, hay vì hành vi của cô Đào kia nữa.

Thần sắc ôn hòa nhưng giọng nói lạnh lùng: “Chuyện riêng tư của người khác không ai có quyền hỏi, phu tử như ta cũng vậy. Sau này đừng đi nói lung tung khắp nơi như thế, nữ tử có giáo dưỡng không ai làm vậy.”

Hi Quỳnh mặt trắng bệch, cắn môi muốn nói rõ ràng là a Đào sai, nàng nói một chút thì có làm sao?

Nhưng nàng ta còn chưa kịp mở miệng thì thượng tiên nháy mắt liền biến mất.

•

Bờ hồ Lâm Khê là nơi giải trí thường ngày của yêu quái ở Di sơn, đến đêm náo nhiệt vô cùng. A Đào cùng Thước Dực đi đến, vừa bước vào liền thấy một nam tử mặc trường bào nhã nhặn thanh tú, Thước Dực then thùng bước lên chào một tiếng: “Lan Hoa sư huynh.”

Lan chính là quân tử trong các loài hoa, khí chất của Lan Hoa đương nhiên khác biệt với các nam yêu ở Di sơn, nếu không ngửi thấy yêu khí, thì nhìn qua đúng là có mấy phần khí chất tiên quân trên thiên giới. Thước Dực cảm thấy khí chất của Lan Hoa tương tự với thượng tiên, mặc dù không sánh bằng, nhưng

ở Di sơn này đã thuộc hàng xuất sắc.

Lan Hoa thấy a Đào cùng Thước Dực bèn lễ độ mời hai nàng vào, nhìn thấy đám nam nữ yêu đương ngồi bên trong, lại phát hiện Bưởi tình cũng ở đó.

Bưởi tình phong lưu thành tính, da mặt lại dày, chính là khách quen ở đây. Lúc này hắn đang giơ chén trò chuyện vui vẻ với hoa yêu đối diện, tới khi liếc thấy hai người phía sau Lan Hoa, khuôn mặt tuấn tú lập tức cứng đờ, nhếch miệng, ánh mắt đại ra, vẻ mặt kinh ngạc.

Thấy vị cô nương mặc y phục màu xanh, dung nhan xinh đẹp vô ngần, không phải là a Đào mà hắn sáng nhớ chiều mong hay sao?

Thấy vậy, hắn không nói chuyện với hoa yêu kia nữa, đứng dậy đi đón a Đào.

A Đào cùng Thước Dực vào chỗ ngồi, Lan Hoa chu đáo đưa cho hai nàng rượu trái cây thơm ngọt, hắn cùng nói chuyện cùng Thước Dực, mà quả bưởi tình kia thì xúm xít bên a Đào, nói không ngừng.

Bưởi tình thấy a Đào thường ngày lạnh nhạt, mà hôm nay lại đến chỗ này, chắc hẳn xuân tâm nảy mầm đây.

Hắn là cao thủ tình trường, lại tuấn tú bất phàm, nếu ân cần với nàng chút thì chắc sẽ có cơ hội. Thấy trước mặt nàng để một ly rượu trái cây, Bưởi tình liền cầm một cái chén khác để trước mặt nàng, sau đó cầm bầu rượu lên rót cho nàng một chén: “Đến đây rồi, chỉ uống rượu trái cây thì vô vị quá. Đây là rượu nguyên chất mà ta ủ suốt trăm năm, a Đào cô nương, nàng nếm thử chút đi?”

Nữ nhân mà, uống say hắn mới tiện ra tay.

Thấy nàng bất động, Bưởi tình liền giơ chén lên, đưa tới bên miệng nàng: “A Đào cô nương, nàng. . .”

Tay bỗng nhiên không thể nhúc nhích, Bưởi tình giơ chén, kinh ngạc. Tu vi của hắn không thấp, lại bị người làm phép mà không hề phát hiện,

Bưởi tỉnh ngẩng đầu.

Liền thấy cách chừng năm bước có một bóng người không hề phù hợp với nơi này đứng đó, ngọc thụ lâm phong, cao cao tại thượng.

“Nàng ấy không uống.”

Đình Hòa lạnh nhạt nói với hắn.

Một khắc sau, cái chén trong tay Bưởi tỉnh ‘choang’ một tiếng rơi xuống nền đất vỡ tan, bọt nước tung tóe.

•

Trăng sáng sao thưa, a Đào đi cạnh Đình Hòa, suốt cả đoạn đường thượng tiên im lặng, nàng cũng không nói gì, hai người nhanh chóng đi về nhà gỗ.

Trong phòng ánh nến rạng rỡ, bàn gỗ cạnh cửa sổ bày bốn món ăn một chén canh, hai bộ bát đĩa, còn hiếm hoi có một món mận. A Đào liếc qua, dừng lại một lát

Thấy hắn vẫn không nói lời nào, bèn đến bên bàn gỗ rót nước uống.

Đình Hòa nhìn theo bóng lưng yếu điệu của nàng, mặc dù bé ngoan theo hắn về, nhưng chẳng hề nói một câu. Gã Bưởi tỉnh kia da mặt dày cứ bám theo nàng mãi, mà nàng không phải không biết, hôm nay lại còn... Tính nàng bướng bỉnh, Đình Hòa nghĩ một lát rồi bước lên nói với nàng: “Mấy chỗ như thế sau này đừng đi nữa. Tên Bưởi tỉnh kia cũng không phải hạng lương thiện, tu vi của nàng mặc dù cao hơn hắn, nhưng còn chưa trải đời, không phải đối thủ của hắn đâu.”

A Đào cầm chén uống nước, thoáng giương mắt nhìn hắn, nhìn hắn rõ ràng đang tức giận, lại vì tu dưỡng cao mà phải kiềm chế phát tiết, dáng vẻ đó hơi buồn cười.

Thực ra nàng không thích đùa giỡn người khác, nhưng lại thích chọc hăn, bèn nhẹ nhàng đặt chén xuống, cố ý cười cười nói: “Vậy nếu. . . Ta càng muốn đi thì sao?”

Cô Đào này. . .

Đình Hòa nhìn đôi mắt nàng cong cong, nàng cười thật đẹp, một nữ yêu như vậy, quả bướng kia nhìn thấy sao cam lòng dời mắt đi chứ? Đình Hòa lẳng lẳng nhìn nàng, nhìn rất lâu, sau đó cầm lấy hai tay nàng, ép nàng tựa vào cửa sổ: “Nếu nàng lại đi, ta liền...”

“Ngài liền làm sao?” Nàng vẫn không sợ hăn, cười khanh khách nhìn dáng vẻ hăn muốn dạy dỗ nàng nhưng không có chỗ xuống tay.

“... Ta liền XXX nàng.”

MẬT NGỌT HƯƠNG ĐÀO

Matcha Cookie
www.dtv-ebook.com

Chương 20

Đình Hòa là quân tử số một trên thiên giới, ngày thường cũng toàn kết giao với bằng hữu nho nhã lễ độ. Tiên quân tu dưỡng tốt như vậy, những lời thô tục thế này dĩ nhiên không học. Có điều ngày xưa hẳn từng xem mấy quyển sách giải trí trong thư phòng của biểu ca Dung Lâm, nội dung trong đó làm quân tử số một ngày ấy trợn mắt há mồm, lại tò mò không thể dừng lại. Lúc ấy hẳn mặt đỏ tai hồng, lại biết thêm được nhiều kiến thức, không ngờ trên đời lại có loại sách như vậy.

Nay không hiểu sao lại bị tiểu yêu này làm cho tức giận, lời nói thô tục không tìm được thốt ra.

Mà lại nói câu thô tục nhất.

Bàn tay nắm cổ tay nàng thoáng dừng một lát, Đình Hòa cúi đầu nhìn vào mắt nàng. Hắn hắng giọng, nói: “Tóm lại không được đi nữa.” Quả bướng kia lúc nào cũng như hồ rình mồi, tuyệt đối không được tiếp xúc với hắn nữa.

Sau đó thả tay xuống, thấy Đào yêu kia còn đứng đó, nhắc nàng: “Nàng ngồi chờ một lát, ta đi hâm nóng đồ ăn.”

Bữa cơm im lặng, a Đào không động vào mấy món chay kia, chỉ ăn sạch sẽ món mặn, Đình Hòa thoáng nhíu mày. Đào chính là thực vật, hẳn chưa từng thấy cô đào nào thích ăn thịt đến vậy.

Ăn tối xong Đình Hòa thu dọn chén đĩa, còn a Đào ra cái hồ sau nhà tắm rửa.

Nàng ngủ lại đây nhưng không mang theo y phục để thay, cởi quần áo xong

tùy ý ném trên đất, Đình Hòa nhìn thấy tiện tay giặt sạch, lại cầm một bộ đồ ngủ sạch sẽ của mình đặt trên tảng đá.

Y phục giặt sạch rồi phơi lên, lúc Đình Hòa vào nhà thì A Đào đã tắm xong, mặc áo ngủ màu trắng rộng thùng thình, nghiêng đầu, cầm khăn lau tóc.

Mặt nàng vẫn còn vương giọt nước, cả người như phủ sương, tươi non mơn mớn.

Mà tư thế ngồi của nàng cũng cực kỳ bất nhã, xưa nay những tiên tử hẳn từng gặp đều có cử chỉ tao nhã, mà cô đào này dáng ngồi tùy tiện, quần áo rộng thùng thình, lại vì tư thế ngồi của nàng mà ống quần trượt xuống tận bắp đùi, đôi chân trắng nõn như tuyết lộ ra.

Đình Hòa nhìn chốc lát mới đi qua, cầm một cái áo choàng trên giá khoát lên thắt lưng nàng, che khuất hai chân.

A Đào quay đầu nhìn hẩn cười: “Ta không lạnh.”

Đây không phải vấn đề là có lạnh hay không, dù thế nào cũng phải che chắn. Đình Hòa nói: “Nữ nhân không được tùy tiện như thế.”

Mẫu thân hẳn cực kỳ không thích nữ tử có hành vi như vậy. Lúc trước có Hồng Kiều tiên tử thích ăn mặc đẹp, làm nữ tử tam giới học theo, mẫu thân hẳn cảm thấy Hồng Kiều tiên tử thích nổi trội, cử chỉ khác người, nữ tử nên dịu dàng nhu thuận một chút.

Hẩn sinh ra trên thiên giới, nhận sự giáo dục tốt nhất, ý nghĩ của thượng tiên làm sao dám tiểu yêu lớn lên ở Di sơn này hiểu được. A Đào cầm khăn tiếp tục lau tóc, nói: “Ta chỉ tùy tiện trước mặt thượng tiên thôi.”

Hình như thế thật.

Đình Hòa nhìn sườn mặt xinh đẹp của nàng, trắng mịn như ngọc, môi đỏ mọng nước. Nếu nàng thật sự là người phóng đảng thì không thể nào chỉ quần

quýt lấy mình, bằng nhan sắc của nàng thì đám nam yêu ở Di sơn đã sớm đổ xô tới. Còn lời nói của Hi Quỳnh, mặc dù nàng ta nhiều lần nói xấu a Đào, nhưng mấy ngày nay hắn ở chung với nàng cũng chưa bao giờ thấy nàng dây dưa với nam tử khác, chỉ có quả bưởi kia... Nàng là yêu, so sánh với tiên tử trên thiên giới thật không thích hợp, những lời nói với nàng trước đây cũng chỉ là mấy chuyện thường tình.

Có điều sau này...

Sau này không cho phép nữa.

Tóc khô rồi, A Đào mới nằm xuống giường, nói với hắn: “Không còn sớm nữa, thượng tiên nghỉ ngơi đi?”

Sơn Trường rất tôn trọng ba vị tiên quân, nhưng Di sơn tài nguyên có hạn, căn nhà gỗ này rất đơn sơ, cái giường ở đây cũng chỉ nằm vừa một người, nếu hai người cùng ngủ thì hơi chật. Đình Hòa rũ mắt, đứng dậy nói: “Ta còn phải soạn bài, nàng ngủ trước đi.”

A Đào cũng không giữ hắn, hắn muốn đi soạn bài thì cứ đi đi, nàng ngủ trước.

Đình Hòa thấy nàng nói ngủ liền ngủ, khuôn mặt yêu kiều mang theo nét trẻ con, bỗng nhiên thấy thú vị, khóe môi cong lên, đứng dậy đi soạn bài.

Tối khuya, A Đào đang say ngủ bỗng cảm giác có người nhẹ nhàng nằm cổ chân nàng. Tu vi nàng cao hơn các tiểu yêu ở Di sơn, mặc dù hắn là thượng tiên, nhưng khi đụng vào nàng, cho dù cẩn thận thế nào đi chăng nữa thì nàng vẫn phát hiện ngay. Không mở mắt, tiếp tục ngủ.

Thượng tiên trên thiên giới đương nhiên tao nhã vô song, nhưng không phải đều thanh tâm quả dục. Điểm này nàng đã thể nghiệm qua, ấn tượng khắc sâu.

Lúc nàng cho hắn không cần, lại thừa dịp nàng ngủ lén lút muốn...

Chờ một lát, bàn tay nắm cổ chân nàng lại không lướt lên trên, chỉ nghe lạch cách một tiếng, sau đó cổ chân lành lạnh. A Đào hé mắt nhìn qua, thấy cổ chân của mình có thêm một cái lắc. Không có chút pháp thuật gì hết, chỉ là một cái lắc chân tinh xảo bình thường.

Đúng là hợp với nàng.

Đeo xong, Đình Hòa thả chân nàng xuống, lại duỗi tay cầm chân đắp lên người nàng. Lúc đêm góc chăn, Đình Hòa cúi đầu nhìn thoáng qua mặt nàng. Giơ tay vén lọn tóc rối tung, khẽ cúi người hôn lên trán nàng, sau đó nhanh chóng đứng thẳng lại.

Nến trong phòng bập bùng cháy, a Đào chậm rãi mở mắt, nhìn thấy sườn mặt tuần lãng của thượng tiên.

..... Còn có bên tai ửng đỏ.

•

Hôm sau A Đào vừa vào lớp đã bị Thước Dực kéo sang một bên.

Thước Dực lo lắng hỏi: “Hôm qua thượng tiên có mắng nàng không?” Sau đó nhíu mày tự trách: “Biết vậy không rủ nàng đi làm gì, lỡ để thượng tiên có ấn tượng xấu về nàng thì không hay rồi.”

Đây là cơ hội ngàn năm có một, Thước Dực từng nghĩ đến khi thượng tiên cùng hai vị tiên quân trở về thiên giới có thể thuận tiện mang theo một người cùng đi, nếu có thì chắc chắn sẽ đưa tiểu yêu ưu tú nhất, dù thế nào cũng không tới lượt nàng.

Với nàng thì đây là ước muốn xa vời, nhưng vẫn cần cù chăm chỉ, còn a Đào tư chất thông minh, thượng tiên cũng khen nàng ấy... mà nay a Đào còn làm trợ giảng của thượng tiên nữa.

Nếu vì việc này làm thượng tiên cảm thấy A Đào là người phóng đãng, vậy

thì tội của nàng không thể tha thứ được.

Thước Dực thật thà, bộ tộc hoa yêu ai nấy đều thông minh xinh đẹp, còn nàng hơi ngốc một chút. Ngày thường hiền lành đáng yêu làm người ta quý mến, nhưng gặp chuyện lại không đủ thông minh mà suy nghĩ.

A Đào ngồi xuống, nói: “Không có, thượng tiên không phải người không biết phân rõ phải trái.”

Nói cũng đúng.

Thước Dực cẩn thận ngẫm lại, thấy thượng tiên nhã nhặn tốt tính, đúng là không có khả năng vì chuyện nhỏ này mà nghi ngờ yêu phẩm của a Đào.

Thế là khẽ gật đầu: “Vậy thì tốt rồi, không có việc gì là tốt rồi.” Nhưng nhớ tới vẻ mặt hôm qua của thượng tiên, ngài ấy có vẻ tức giận mà? Thước Dực thấy nghi hoặc, nhưng nhìn a Đào ung dung bình tĩnh, cảm thấy mình đã nghĩ nhiều rồi.

Thượng tiên nghĩ gì, phạm yêu nho nhỏ như các nàng làm sao hiểu nổi?

Lúc Hi Quỳ bước vào liền thấy A Đào nhàn nhã ngồi bên kia, giống như thường ngày vẫn vậy, ánh mắt hơi híp lại.

Chuyện hôm qua nàng ta cũng nghe ngóng được một chút, a Đào và Bưởi tình đang dây dưa thì bị Đình Hòa thượng tiên bắt tại chỗ. Thân là trợ giảng của thượng tiên mà lại có hành vi phóng đảng như vậy, xem ra sắp bị hủy bỏ tư cách làm trợ giảng rồi.

Tiếc là mình đã làm trợ giảng của Đan Đề Tiên quân rồi, mà Đan Đề Tiên quân cũng có vẻ coi trọng mình, cho dù a Đào không được làm trợ giảng của thượng tiên nữa thì cũng chẳng đến lượt nàng ta.

Chỉ là.....

Không phải a Đào là được rồi.

Nghĩ vậy nàng ta thấy vui vẻ, cùng Hải Đường ngồi xuống.

Nữ tử luôn thích soi mói, Hi Quỳnh ngày nào cũng để ý a Đào, thấy A Đào ngực to eo nhỏ, trắng trẻo mịn màng, đôi mắt cũng to, trên người lúc nào cũng thơm mùi đào, đúng là trời sinh lãng lờ. Nhưng đáng người đẹp thì sao chứ, y phục của a Đào mặc suốt mấy năm trời, còn bị phai màu nữa. Đâu giống như mình là dòng dõi bộ tộc Hoa hương dương, gia tộc phồn thịnh, mình còn là nữ nhi được sủng ái nhất nữa, y phục chả bao giờ thiếu. Mỗi khi nghĩ tới điểm này, Hi Quỳnh mới thấy dễ chịu một chút.

Mà bây giờ... a Đào kia không biết từ khi nào đã bắt đầu đi giày, không nhắc tới đôi giày tinh xảo khéo léo kia, bây giờ lại thấy cổ chân nàng ta lại có thêm một sợi lắc chân lấp lánh, còn có hình trái đào, lá đào nữa, giống như được làm riêng cho a Đào kia vậy, lúc đi còn vang lên tiếng chuông nhỏ nữa.

Nàng ta chưa bao giờ thấy chiếc lắc chân nào đẹp như vậy.

Kiểu dáng này, Di sơn chắc chắn không có.

Với thẩm mỹ của chúng yêu ở Di sơn, thì thấy cái gì đẹp một chút là đeo trên tay, trên cổ để dễ bề khoe khoang, làm sao nghĩ đến chuyện làm ra chiếc lắc chân đẹp như vậy chứ?

Hi Quỳnh hoài nghi, lại nghĩ đến lần trước có nam nhân nào đó hầm canh móng heo cho cô đào kia nữa, một nam nhân vừa chu đáo vừa có tay nghề nấu ăn cao như vậy, chắc hẳn chiếc lắc chân này cũng là của hắn tặng thôi. Không biết do hâm mộ hay là ghen tị, mà cảm giác vui sướng của Hi Quỳnh nháy mắt tan biến, phụng phịu ngồi xuống vị trí của mình.

Đệ tử đến đông đủ rồi, Sơn Trường liền đến, sắp xếp phòng ở cho mọi người.

Sơn trường là người chất phác, chẳng những lo cho chúng đệ tử ngày hai bữa

cơm miễn phí, mà học xá cũng cho mọi người ở miễn phí, nam yêu và nữ yêu ở riêng, một phòng hai người.

A Đào và Thước Dực được sắp chung phòng.

Để chúc mừng ngày vui này, hôm nay mọi người được nghỉ học một ngày, Sơn Trường cùng ba vị tiên quân dẫn chúng đệ tử lên đỉnh Lưu Vân dã ngoại.

Nghe thông báo, đám tiểu yêu liền hoan hô nhảy nhót.

Yêu tính là vậy, không thích bị gò bó, nhưng vì muốn để lại ấn tượng tốt cho ba vị tiên quân nên lúc nào cũng phải tỏ ra mình là một tiểu yêu ngoan ngoãn chăm chỉ học hành. Nay có thể quang minh chính đại đi ra ngoài chơi, ai cũng hào hứng.

Sơn Trường thấy đám tiểu yêu vui vẻ như vậy, trên mặt cũng tươi cười, thấy ba vị tiên quân đến đây, bước lại nói: “Các đệ tử ham chơi, mấy ngày nay thượng tiên cùng hai vị tiên quân vất vả quá rồi. Hôm nay trời đẹp, vừa lúc mọi người được nghỉ học một ngày, nếu ba vị Tiên quân không chê thì mời các ngài cùng đi lên đỉnh Lưu Vân dã ngoại, tiện thể ném thử món ăn dân dã ở Di sơn.”

Đan Đề Tiên quân quen sống an nhàn sung sướng, đã sớm không kiên nhẫn, thấy đám tiểu yêu tư chất kém cỏi giống như đầu gỗ, dạy thế nào cũng chẳng thông minh lên được. Vừa nghe Sơn Trường nói có thể nghỉ ngơi dã ngoại, liền vui vẻ nói: “Được thôi, vậy thì tốt quá.”

Vô Vi Tiên quân cũng gật đầu.

Đình Hòa ngẩng đầu nhìn phía xa, thấy đám tiểu yêu hào hứng dọn đồ chuẩn bị lên đỉnh Lưu Vân, ai nấy cười nói hớn hở, đương nhiên hẳn cũng không làm mọi người mất hứng, gật đầu nói: “Vậy làm phiền Sơn Trường”

Đỉnh Lưu Vân chính là ngọn núi cao nhất ở Di sơn, mây mù bao phủ, đỉnh núi ngập tràn hoa thơm cỏ lạ, đến tối dường như có thể chạm đến mặt trăng.

Sơn Trường dẫn chúng đệ tử đi bộ lên đỉnh núi cheo leo, để rèn luyện cho bọn họ nghị lực và tính nhẫn nại. Nếu là ngày thường thì đám tiểu yêu sẽ lén sử dụng pháp thuật, còn hôm nay lại có ba vị tiên quân đi cùng, thấy ba người họ thân phận tôn quý mà cũng không dùng pháp thuật, thế là chúng tiểu yêu cũng phải đầm đìa mồ hôi tự leo núi.

Một lúc sau đã đến đỉnh Lưu Vân.

Giữa trưa, ánh nắng chan hòa, bốn phía đầy hoa thơm rực rỡ.

Các đệ tử lấy dụng cụ nướng ra, nam yêu phụ trách đi chuẩn bị nguyên liệu, nữ yêu thì nhóm lửa, chuẩn bị chén bát.

Bảy, tám người chia làm một tổ, nam nữ đều có, tổng cộng chia làm bốn tổ, vừa đủ chia cho Sơn Trường và ba vị tiên quân phụ trách. Sơn Trường hỏi thượng tiên và hai vị tiên quân muốn phụ trách tổ nào, Thước Dực cầm bát lá vừa lúc đi ngang qua, nghe Sơn Trường hỏi vậy, hào hứng nói: “Thượng tiên phụ trách tổ chúng ta đi, a Đào cũng ở đó, nàng ấy là trợ giảng của ngài mà.”

Thượng tiên chung tổ với trợ giảng của mình, đó là điều hiển nhiên thôi, hơn nữa đệ tử đã mở miệng nói như vậy, thượng tiên dễ tính đương nhiên cũng nể mặt nàng.

Sơn Trường nói: “Đừng nói vậy, để thượng tiên tự chọn.”

Thước Dực nói không sai, nhưng Sơn Trường biết a Đào không phải người chu đáo, cho dù thượng tiên chung tổ với nàng, thì nàng chưa chắc đã chuẩn bị đồ ăn cho thượng tiên.

Đình Hòa mỉm cười nói với Sơn Trường: “Không sao, vậy chọn tổ này đi.”

Thượng tiên đúng là dễ tính... Sơn Trường cảm khái, gật đầu, thực ra cũng chẳng có gì, nếu a Đào không chuẩn bị thì còn có Thước Dực đó thôi, nàng là người hiền lành nhất trong đám đệ tử.

Thế là nói với Thước Dực: “Nhớ nướng món đặc sản cho thượng tiên nếm thử, đừng chậm trễ thượng tiên.”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Thước Dực đỏ bừng, vội vã gặt đầu, sau đó mời thượng tiên đi qua.

A Đào tính cách không tốt lắm nhưng cũng không quá mức khó gần, tỉ mỉ như hiện tại, nàng cũng đang vô cùng nghiêm túc nhóm lửa. Đỉnh Hòa đi qua, thấy nàng bị lửa chiếu vào mặt, trán cùng chóp mũi đầy mồ hôi, mặt đỏ bừng.

Nhìn một lát, chợt nghe Thước Dực nói: “Thượng tiên, ngài ngồi ở đây đi.”

Xoay người nhìn qua, thấy Thước Dực đã chuẩn bị cho hắn một cái ghế, lau chùi sạch sẽ, mời hắn đi qua đó.

Các đệ tử đều bận rộn, sao hắn có thể ngồi không được? Liên nói với Thước Dực: “Không cần.” Sau đó đi đến cạnh a Đào, cúi đầu nói với nàng: “Đưa cây gập than cho ta, nàng đi bóc tỏi đi.”

A Đào ngẩng đầu nhìn thượng tiên, gặt đầu một cái, sau đó hỏi hắn: “Bóc bao nhiêu?”

Đỉnh Hòa cầm lấy cây gập than trong tay nàng, thản nhiên nói: “Bóc hết.”

Nàng không biết hắn thích ăn tỏi như vậy. Nếu thượng tiên đã lên tiếng, trợ giảng như A Đào đương nhiên phải tuân theo, im lặng đi qua bóc tỏi.

Nghe bước chân nàng rời đi, Đỉnh Hòa nghiêng đầu nhìn lại, thấy nàng chạy tới chiếc bàn gỗ nhỏ bên gốc cây ngoạn ngoạn bóc tỏi.

Bóc hết chùng đó, hắn chỗ đồ nướng này cũng có thể ăn được rồi.

MẬT NGỌT HƯƠNG ĐÀO

Matcha Cookie
www.dtv-ebook.com

Chương 21

Đỉnh Lưu Vân sương khói lượn lờ, mùi thức ăn thơm phức lan tỏa.

Đan Đề Tiên quân cùng Vô Vi Tiên quân ngồi trước bàn nhỏ dưới gốc cây ăn đồ nướng.

Cùng tổ với A Đào và Thước Dực là một hoa quỳnh tinh nam, tên là Dạ

Đàm, ngày thường làn da trắng nõn, vô cùng thanh tú, nhưng hai mắt có quầng thâm, trông lúc nào cũng như mất ngủ vậy.

Dạ Đàm mặc dù đã hóa thành hình người, nhưng bởi vì thuộc họ quỳnh, nên mỗi đêm đến giờ tý đều vô cùng hưng phấn. Tối không ngủ được, nên ban ngày lúc nào cũng trong bộ dạng thiếu ngủ.

Dạ Đàm thấy hai vị Tiên quân đều nghỉ ngơi, mà thượng tiên thì vẫn phụ giúp mọi người, bèn đi qua nói: “Đồ nướng cũng gần xong hết rồi, thượng tiên nghỉ ngơi trước đi ạ, uống trà giải khát.”

Đình Hòa ưu ái đệ tử, nhưng cũng không thể quá dễ dãi được, vẫn cần có uy nghiêm. Lúc này phụ giúp mọi người là thuận tay thôi, nghe Dạ Đàm nói vậy bèn đi tới bàn dưới gốc cây ngồi nghỉ. Dạ Đàm cùng Thước Dực liền mang mấy xâu đồ nướng qua, để thượng tiên nếm thử.

A Đào vẫn còn ngồi dưới gốc cây bóc tỏi.

Ngón tay nàng trắng trẻo thon dài, nhìn mảnh mai, nhưng những tép tỏi nàng bóc đều phân làm mấy mảnh vụn. Đình Hòa bất đắc dĩ cười cười, sau đó nghiêm mặt nói với nàng: “Đủ rồi, nàng mang qua đây đi.”

Bóc một chén tỏi đầy ắp cũng không phải chuyện vất vả gì. A Đào không phải là Thước Dực, có một vài chuyện chỉ cần ngẫm lại là biết.

Lúc này Dạ Đàm cùng Thước Dực đi qua, lại mang xâu đồ nướng đặt lên bàn nhỏ, nhìn A Đào nói: “A Đào nàng nghỉ ngơi đi, đồ nướng cũng sắp xong rồi, ta ăn thử thấy không tệ, nàng cũng thử xem.”

Nói xong đưa một xâu rau cải nướng cho a Đào.

A Đào không thích ăn đồ chay, nhưng thấy Thước Dực ân cần như vậy, nể tình cắn một miếng, chờ Thước Dực với Dạ Đàm đi nướng tiếp mới bỏ xâu rau xuống cái chén không trên bàn.

Ở chung với cô đào này một thời gian, Đình Hòa cũng hiểu khẩu vị của nàng, đồ ăn chay như vậy chắc chắn nàng không thích.

Mà khẩu vị của hắn lại trái ngược với nàng, không thích ăn mặn, chỉ thích ăn chay. Nấm rừng ở Di sơn ngon vô cùng, là món đặc sản mà thiên giới chẳng có. Đình Hòa ăn nhiều một ít.

Chung tổ với bọn họ còn có hai nữ yêu, thấy a Đào cứ ngồi một chỗ bóc tỏi liền nghĩ là nàng lười biếng, khó chịu ra mặt. Thước Dực thấy thế liền gọi A Đào đi qua.

Đình Hòa ăn một lát, thấy y phục trắng tinh trên người dính ít tro bụi, trên tay cũng bẩn, bèn đi đến con suối nhỏ gần đó rửa tay. Mới đi vài bước, cảm giác phía sau có người bám theo hắn, chờ tới chỗ vắng vẻ Đình Hòa mới xoay người lại, nói: “Cam Lam cô nương có việc gì?”

Đi theo thượng tiên chính là Cam Lam.

Nàng ta mặc dù không phải đệ tử chính thức, nhưng đi dã ngoại nấu ăn không thể thiếu nàng ta được. Những đồ nàng nướng, các nam yêu đều muốn xếp hàng chờ được nếm thử đó. Mặc dù nàng ta khinh thường những nam yêu thô tục kia, nhưng nữ nhi mà, vẫn thích cảm giác được người ta theo đuổi vây quanh.

Nàng ta khẽ mỉm cười chào một tiếng “Thượng tiên”, sau đó chậm rãi đi qua, đưa gói xôi nướng còn nóng hổi cho hắn: “Đây là mấy món ta tự tay làm, hy vọng thượng tiên thích.”

Còn chưa mở gói giấy dầu ra đã ngửi thấy mùi thịt thơm phức.

Người thôi cũng biết ngon vô cùng, nhưng hắn không ăn thịt. Lại nhìn dáng vẻ ngượng ngùng của cô gái bấp trước mặt, Đình Hòa toan từ chối: “Không.....” Bỗng nhiên nghĩ tới cái gì, dừng một chút, khiêm tốn nói: “Cam Lam cô nương vất vả rồi.”

Thượng tiên tao nhã vô song, càng nhìn lại càng thêm ái mộ.

“..... Không vất vả, không vất vả .” Cam Lam mặt đỏ bừng, đưa hai gói đồ nướng cho thượng tiên rồi che mặt chạy đi.

Các đệ tử đang ngồi ăn đồ nướng thấy Cam Lam then thùng đi qua, thì nhau suy đoán. Hi Quỳnh ngưỡng mộ thượng tiên đã lâu, đương nhiên chuyện gì liên quan tới thượng tiên cũng để ý, thấy cô cải bắp này ỷ mình có chút tài nấu nướng đã muốn câu dẫn thượng tiên, cái chiêu ‘Muốn bắt được trái tim nam nhân thì trước tiên phải bắt được dạ dày của hắn’ đã xưa rồi, biện pháp cũ rích này mà cũng nghĩ ra được, tưởng thượng tiên giống mấy nam yêu quê mùa ở Di sơn này hả?

Hi Quỳnh lẩm bẩm, Hải Đường bên cạnh chợt nói với nàng ta: “Nhưng mà... Khi này ta thấy Cam Lam cầm hai gói đồ nướng đi qua, mà coi nàng ta vui vẻ như vậy, hẳn thượng tiên đã nhận rồi...”

Đương nhiên nàng ta thấy được, nhưng trong lòng Hi Quỳnh vẫn thấy bức bối, cầm que gỗ đâm mạnh xuống bàn, nói: “Thượng tiên tu dưỡng tốt, lịch sự nên mới nhận thôi.”

Có lẽ vậy, Hải Đường nói cũng đúng.

A Đào cùng Thước Dực vừa bưng đĩa ngang qua, chợt nghe đám Hi Quỳnh nói. Có điều hai người không quan tâm. Mà lúc a Đào ngồi xuống liền thấy cái chén ban nãy mình bỏ râu rau cải đã trống không, còn bên cạnh lại nhiều hơn một cái xiên que sạch sẽ.

A Đào liền nói với Thước Dực là mình đi ra suối rửa tay.

Thước Dực gật đầu: “Nàng đi đi, nhưng phải nhanh đấy, chậm là bọn họ ăn hết.” Vừa này nàng nghe mấy nữ yêu nói là a Đào không nướng đồ ăn, nên bọn họ phải nhân lúc nàng không để ý ăn hết phần luôn.

A Đào nhìn Thước Dực phồng má, thản nhiên ‘ừ’ một tiếng, liền đi vào rừng.

Đi một lát liền nghe tiếng nước chảy róc rách, chim riu rít hót vang. Dọc theo dòng suối đi qua liền thấy một bóng dáng cao gầy đứng trên tảng đá, thấy nàng đi qua liền ngẩng đầu nhìn.

Đình Hòa không biết nàng bỗng nhiên tới, vừa rửa sạch tay, đợi nàng đến trước mặt mình mới nói: “Rửa tay trước đi.”

Đây là thói quen của hắn, trước khi dùng bữa phải rửa sạch tay. Nhưng a Đào lại không hề động. Đình Hòa nhìn nàng, mới đưa hai gói đồ ăn đặt ở bên cho nàng: “Ăn một chút đi.” Cùng tổ với nàng đều là hoa yêu, hoa là thực vật, đồ nướng đương nhiên không có thức ăn mặn, mà cô đào thích ăn thịt này đương nhiên sẽ không ăn mấy thứ đó.

Mùi thịt thơm phức, nàng đã ngửi thấy từ lâu, nhưng không vội cầm lấy ăn, chỉ lẳng lặng nhìn thượng tiên.

Tia nắng xuyên qua tán cây rơi trên người hắn, khuôn mặt tuấn nhã, tôn quý bất phàm, hoàn toàn không hợp với Di sơn hoang dại này.

A Đào cười cười, nói: “Được thôi.”

Nàng xoay người đi rửa tay, rửa xong đi qua thấy thượng tiên đã mở gói giấy dầu, những xâu thịt nướng bên trong được làm vô cùng tinh xảo, còn có hai xâu thịt làm thành hình trái tim. Tay Đình Hòa khựng lại, nhìn nàng một cái, thấy nàng không để tâm, cầm xâu thịt lên ăn.

Răng trắng muốt, môi anh đào dính chút mỡ, mọng nước mê người.

Đình Hòa nghiêng đầu, dù ngồi trên khe núi bên dòng suối thì sống lưng vẫn thẳng tắp, tư thế đoan chính, vạt áo khoát lên đầu gối theo gió nhẹ nhàng lay động, tao nhã tuyệt thế.

“Thượng tiên.” A Đào ngồi bên nhẹ nhàng gọi hân.

Đình Hòa nhìn nàng:“Chuyện gì?”

A Đào nói:“Thượng tiên không ăn sao?”

Đình Hòa chậm rãi nói:“Ta không ăn thịt.”

“Vậ à?” Nàng nghe vậy cũng không hỏi nhiều nữa, tiếp tục cúi đầu ăn thịt. Đình Hòa quay đầu, cũng tiếp tục nhìn phong cảnh xung quanh.

“..... Thượng tiên.” Nàng lại gọi hân.

Đình Hòa định quay đầu lại hỏi chuyện gì, nào ngờ vừa quay đầu liền có hương đào thoảng tới.

Xen lẫn mùi thịt thơm phức.

Hai cánh hoa xinh đẹp mềm mại dán lên môi mình, cơ thể Đình Hòa thoáng run lên, theo bản năng ôm lấy thân thể nàng, dĩ nhiên cũng cảm nhận được mùi thịt bên môi. Nhưng chỉ do dự trong chớp mắt, Đình Hòa nhanh chóng mở miệng.

Ngay sau đó, miếng thịt thơm phức kia liền bị đầu lưỡi nom mềm đẩy vào miệng hân.

MẬT NGỌT HƯƠNG ĐÀO

Matcha Cookie
www.dtv-ebook.com

Chương 22

Nước thịt hương đào, bớt đi cảm giác thịt nướng ngán mỡ, lại hơn một chút vị quả trong veo. Cổ họng Đình Hòa lên xuống, miếng thịt đã xuống bụng mà vẫn còn liếm láp công cụ đưa thịt kia, giống như đứa trẻ tham ăn, ăn xong còn thèm thường liếm bát, phải liếm tới khi sạch sẽ mới thôi.

Sau đó Đình Hòa chợt nghe A Đào hỏi: “Tay thượng tiên đặt ở đâu vậy?”

Hử?

Đình Hòa ngẩn ra, cảm giác bàn tay đang vuốt ve thứ mềm mại, mới bất giác phản ứng lại. Hai gò má đỏ bừng, dừng một lát, nhưng cũng không vội vã buông tay.

.

Thượng tiên nghỉ ngơi xong trở về, Cam Lam nướng thịt phía xa giường mắt nhìn hẳn, dáng vẻ then thùng muốn nói lại thôi. Đình Hòa chưa từng liếc nàng ta một cái.

Lúc a Đào đi qua, tổ của nàng ăn đã đồ nướng xong. Có nữ yêu thấy nàng trở về, cố ý nói: “Sao giờ mới về, bọn ta ăn xong hết rồi.”

Thước Dực bên cạnh căn môi bất mãn, tính nàng yếu đuối, mặc dù muốn để giành đồ ăn cho a Đào nhưng cũng không tranh nổi với đám nữ yêu. Cũng may là a Đào không thích ăn mấy thứ rau nấm đó, liền liếc nhìn thượng tiên, thấy hẳn y phục chỉnh tề, phong thái quân tử.

Ăn uống xong rồi, Sơn Trường sai các đệ tử quét dọn sạch sẽ nơi đây. Di sơn

là nơi non xanh nước biếc, mà đỉnh Lưu Vân này lại là đỉnh núi cao nhất Di sơn, dĩ nhiên phải bảo tồn, không thể phá hủy cảnh đẹp hoang sơ được. Đợi mặt trời ngả về hướng tây, Sơn Trường lại bảo các nam đệ tử dựng lều trại, ba đến năm người ngủ một lều, nam nữ ở riêng.

Còn thượng tiên và hai vị tiên quân thân phận cao quý, đương nhiên không thể để họ ở chung được, mỗi người đều ngủ lều riêng.

Đình Hòa thượng tiên ở căn lều chính giữa, lều bên trái là Đan Đề Tiên quân, còn bên phải là Vô Vi Tiên quân .

Đêm trăng sáng tỏ, đứng trên đỉnh Lưu Vân có thể ngắm được trăng tròn vành vạnh, quang sáng lung linh.

Đình Hòa đứng trên đỉnh núi, tay áo bay bay, thưởng thức cảnh đêm mờ ảo. Sơn Trường bước tới gần hăn, hành lễ: “Thượng tiên.”

Đình Hòa thấy Sơn Trường, khách khí nói: “Sơn Trường không cần đa lễ, ngài có chuyện gì không?”

Sơn Trường nhìn Đình Hòa thượng tiên tiên tư vô song, nhớ ngày trước khi nhận được thông báo là có ba vị tiên quân đến đây, trong đó còn có một vị là thượng tiên ở Cửu Trọng Thiên, ông vừa vui mừng lại vừa bất an. Nơi nhỏ bé của bọn họ suốt trăm ngàn năm không có nhân vật lớn nào đến, Di sơn ở tam giới danh tiếng vô cùng tể, ai cũng nghĩ nơi này đều là yêu quái tội ác tà trời, chỉ mình ông thấy đám tiểu yêu này không phải đều ác độc, chỉ do thiếu người quản lý dạy bảo nên mới ngang ngược thôi.

Qua mấy ngày ở chung, Sơn Trường cũng biết được tiên phẩm của Đình Hòa thượng tiên, không hổ là quân tử số một trên tiên giới. Người phong nhã như vậy, hạ mình đến một nơi nhỏ bé thế này mà không có nửa câu oán hận, lại còn nghiêm chỉnh tấn trách.

Nay học xá cũng xây xong, chờ các đệ tử vào ở, nếu quản lý nghiêm ngặt thì

tính cách bọn họ có thể thay đổi, mà quan trọng hơn là đảm bảo an toàn.

Ba vị Tiên quân mấy ngày nay giảng bài còn tốt hơn nhiều lần so với với ông lão nhải mấy trăm năm, thậm chí ông còn nghĩ, nếu thượng tiên có thể ở đây giảng bài mãi, chỉ dẫn đám tiểu yêu về chính đạo thì tốt rồi.

Sơn Trưởng thở dài một tiếng, nói: “Hôm nay thấy các đệ tử vui vẻ như thế, ta cũng vui lây. Tin rằng khi thượng tiên cùng các tiên quân đi rồi, các vị đệ tử cũng sẽ nhớ kỹ thời gian vui vẻ này.”

Càng lớn tuổi càng suy nghĩ nhiều, ngày thường cũng thích lão nhải, huống chi Sơn Trưởng vốn là lão yêu nói nhiều.

Đình Hòa nghe xong không nói gì, hắn cùng Đan Đề Tiên quân, Vô Vi Tiên quân chỉ đến dạy một thời gian ngắn, đến tháng ba thông qua khảo hạch là bọn họ sẽ vào dạy học ở học phủ đệ nhất trên thiên giới – Cửu Tiêu các.

Cửu Tiêu các đệ tử đều là tinh anh trong tam giới, đương nhiên đám tiểu yêu ở Di sơn này không thể sánh được .

Trước khi đến đây hắn nghe nói yêu quái ở Di sơn hung ác nham hiểm, những kẻ bị nhốt ở đây nếu không phạm tội ác tày trời, thì cũng là đời sau của yêu quái vô cùng ác độc, để tránh sinh linh đồ thán thì bọn họ đời đời kiếp kiếp đều bị nhốt tại nơi này, vĩnh viễn không thấy mặt trời.

Nhưng tiếp xúc rồi hắn lại thay đổi suy nghĩ.

Đình Hòa thượng tiên nói:“ Sơn Trưởng nghĩ gì ta cũng hiểu. Mấy ngày trước quay về thiên giới ta cũng từng nghĩ đến chuyện này, ta cùng hai vị tiên quân nếu có thể đến Di sơn giảng dạy, thì chứng tỏ thiên giới vẫn quan tâm đến Di sơn. Đợi khi ta quay về sẽ đề xuất với Cửu Tiêu các, cho Di sơn học đường vào danh nghĩa của Cửu Tiêu các.”

Sơn Trưởng vui mừng:“Thượng tiên ngài..... Những lời ngài nói là thật ư?”

Đình Hòa khẽ gật đầu. Thật ra hẳn nghĩ, cách tốt nhất là giải trừ kết giới ở Di sơn, nhưng sau khi tìm hiểu lịch sử của Di sơn rồi thì biết đây là chuyện không thể. Cho mấy tiểu yêu ưu tú ở Di sơn ít thanh danh, để họ có ngày được ngẩng đầu, đây là chuyện mà hẳn có thể làm được thôi.

Sơn Trưởng cảm kích lão lệ tung hoành: “Có lời này của thượng tiên, tiểu yêu thực sự thấy vui thay cho các đệ tử. Thượng tiên yên tâm, cho dù ngày sau thượng tiên cùng các vị Tiên quân rời khỏi Di sơn, ta cũng sẽ dạy dỗ bọn nhỏ, cho chúng trở thành yêu tinh tốt. Ta tin tưởng sẽ có ngày tam giới phải thay đổi cái nhìn về Di sơn chúng ta.”

Đình Hòa gật đầu, cảm thấy có Sơn Trưởng như ông thì Di sơn có hi vọng.

Sắc trời không còn sớm, Sơn Trưởng không quấy rầy thượng tiên nghỉ ngơi, liền cáo biệt. Đám tiểu yêu trẻ tuổi tinh lực dư thừa, buổi tối kết nhóm chơi vô cùng náo nhiệt. Đình Hòa chậm rãi đi về lều, chỉ thấy bên trong ánh nến mờ ảo, có người đang trải giường chiếu cho hẳn. Đình Hòa thoáng kinh ngạc, sau đó đi qua, đứng sau lưng nàng nói: “Không phải trải như vậy, để ta đi.”

Nói xong cầm lấy khăn trải giường trong tay A Đào.

Nàng không bao giờ làm việc nhà thì làm sao biết trải giường chiếu? Đình Hòa hỏi: “Sao nàng lại vào đây?”

A Đào thấy hẳn xoay người, động tác thành thạo, nói: “Sơn Trưởng bảo ta tới.”

Nàng là trợ giảng của hẳn, những việc vặt thế này Sơn Trưởng đương nhiên sẽ bảo nàng làm. Có điều... Nàng đâu phải là tiểu yêu người ta nói gì là nghe nấy

Đình Hòa người nàng. Thấy lúc không nói chuyện trông nàng ngọt ngào đáng yêu, có điều ít giao thiệp, dễ đắc tội với người ta. Nàng cũng là tiểu yêu ở Di, cho dù tu vi cao tới đâu thì cả đời chỉ có thể ở trong này. Nếu hẳn không vô tình

đến Di sơn dạy học, thì cũng không gặp được nàng.

A Đào thấy hắc ngơ ngác sững sờ, không còn dáng vẻ thượng tiên tao nhã vô song, da mặt mỏng thường ngày nữa. Nàng không sợ hắc, không sợ thân phận của hắc, chỉ thích trêu chọc hắc. Nhưng lều trại của hắc ở giữa hai vị tiên quân, ngay sát bên cạnh như vậy, lại ngủ màn trời chiếu đất, với tính cách cổ hủ của hắc thì chắc chắn không dám làm chuyện quá giới hạn với nàng đâu.

chuẩn bị rời đi.

Nào ngờ nàng mới đi được vài bước thì có một bàn tay ấm áp nhẹ nhàng nắm cổ tay nàng. Nàng dừng bước lại, quay đầu nhìn.

“..... Đêm nay ở lại đi.”

.....

Đan Đề Tiên quân cùng Vô Vi Tiên quân đang tản bộ về, đến Di sơn mấy ngày này, chỉ có hôm nay thoải mái nhàn nhã một chút. Đan Đề Tiên quân phất phơ quạt giấy, tâm tình rất tốt. Đi đến trước lều, hai người chuẩn bị đi chào hỏi thượng tiên rồi về nghỉ ngơi thì thấy ánh nến trong lều thượng tiên lúc sáng lúc tối, sau lại bày kết giới, hoàn toàn ngăn cách với xung quanh.

Thoáng chốc, không phát hiện động tĩnh bên trong nữa.

Đan Đề Tiên quân nói:“Sao lại bày kết giới? Thượng tiên ngủ sớm vậy à?”

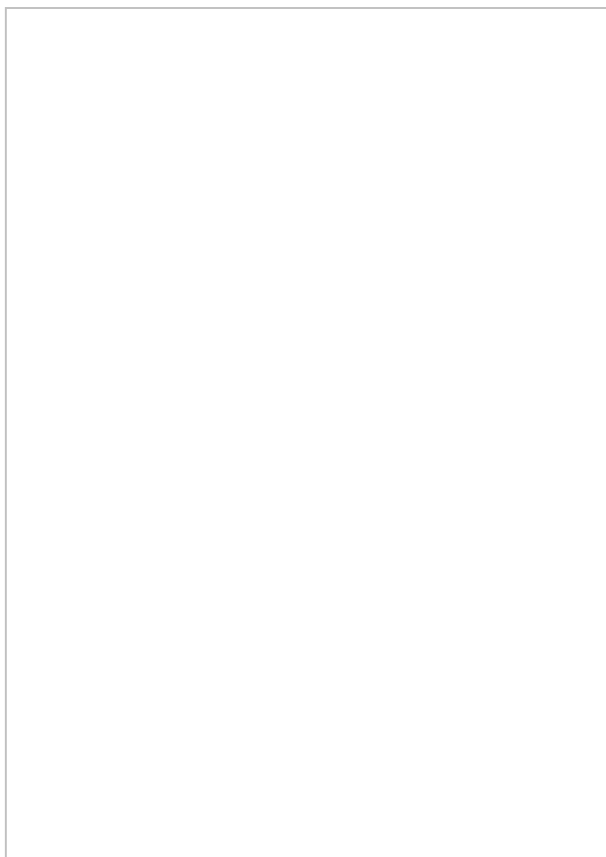
Vô Vi Tiên quân thấy bình thường, nói: “Hôm nay chơi cả ngày, mọi người đều mệt mỏi. Lại nói thượng tiên thích yên lặng, bày kết giới để thanh tĩnh thôi. Đan Đề Tiên quân cũng nghỉ sớm đi.”

Có vẻ cũng đúng. Nhưng mà... sao cứ thấy có gì đó không thích hợp nhỉ?

MẬT NGỌT HƯƠNG ĐÀO

Matcha Cookie
www.dtv-ebook.com

Chương 23

Xa xa nghe trong lều trướng có tiếng Đào nước nở, xen lẫn tiếng tiên hừ nhẹ, cùng Đào làm chuyện ‘không trong sáng’.

Ban đầu còn chưa thích ứng, Đào không ngừng run rẩy, thanh âm hai người dần hỗn loạn, đệm giường có chút khó khăn.

Đào nước nở.

Lát sau tiên vào, rên lên, Đào ngửa đầu, tiên ngậm nhũ hừ, Đào run rẩy không thôi.

Đào tới, tiên ôm Đào dậy, tiên căn lại nhập chốn đào nguyên, róc rách không thôi.

Khi đó, tiếng cơ thể tiên va chạm, tiếng thở dốc từ miệng vang lên, tiếng tiên ngâm nhũ, tiếng thở hỗn hển, tiếng giường nệm, tiếng áo quần sột soạt, tiếng ra vào trong Đào, đồng loạt vang lên.

Lát sau tiên ngừng, Đào cũng nỉ non, xong xuôi, cùng nhau nằm xuống. Đào nhi cũng dần buồn ngủ. Tiên dần ngừng vỗ nhẹ lên người Đào, hô hấp khẽ dồn dập, tiếng vải vóc sột soạt, Đào trong mộng khẽ rên một tiếng

Bỗng tiên nói khẽ ‘Đừng ngủ’, tiên lại tiến vào, Đào cũng hét lên lên, hai người rên rì.

Một lát sau tiếng tiên vội vàng, tiếng thở dồn dập, tiếng giường kéo kẹt. Xen lẫn tiếng động mãnh liệt, tiếng nước, tiếng hôn, vang lên không ngừng; Lại xen lẫn tiếng Đào nhi cầu cứu, tiếng nước nở, tiếng va chạm, tiếng chuông bạc thanh thúy. Những tiếng cần có, đều có hết.

Mặc dù tiên có ngàn năm tu vi, xem vạn quyển sách, muốn ngừng mà không được, càng làm càng mê, không thể thoát ra.

Bỗng nhiên tiên rên một tiếng, tiếng động chấm dứt. Vén cửa lều nhìn xem, một Đào, một Tiên, một giường, một chăn, một la trưởng mà thôi.

.....

Trời mờ sáng trên đỉnh Lưu Vân, đám tiểu yêu đã tốp năm tốp ba tỉnh dậy, cùng nhau ra bờ suối rửa mặt.

Dạ Đàm vươn vai bước ra khỏi lều, hai mắt thâm quầng hiện diện trên khuôn mặt thanh tú, thấy Thước Dực liền bước đến chào: “Sao chỉ có mình nàng, a Đào đâu?”

Giấc ngủ của hắn không tốt lắm, cũng may tu vi tốt, cho dù ngủ không đủ

giấc thì làn da vẫn mịn màng như hoa tộc vậy.

Hoa quỳnh bộ tộc đến nửa đêm là lúc dung nhan đẹp nhất, mà không mấy người có thể thưởng thức được.

Thước Dực nào biết A Đào đi đâu? Nàng ấy xưa nay không chịu quản thúc, nhưng may là không ai có thể bắt nạt nàng ấy được.

Thước Dực đang định nói, Hi Quỳnh đi ngang qua cười khẩy: “Còn đi đâu được chứ? Đêm qua có cơ hội tốt như vậy đương nhiên phải lăn lộn trong bụi cỏ với nam yêu nào đó rồi. Cũng không biết đối tượng là một người hay nhiều người nữa.” Nói xong còn cười cười nhìn Dạ Đàm, “Loại yêu không sống về đêm như người không biết đâu.”

Đêm qua không cần đi học, chúng đệ tử ăn tối xong lựa lúc đêm khuya vắng người, tìm đối tượng ưng ý đến nơi yên tĩnh nào đó ái ân. Đây cũng chẳng phải chuyện lớn.

Dạ Đàm không thích Hi Quỳnh, ngày thường hẳn tiếp xúc với Thước Dực A Đào không nhiều, nhưng cảm thấy hai người tốt hơn Hi Quỳnh nhiều lắm. Hơn nữa hẳn không sống về đêm thì thế nào? Hẳn sống ra sao có liên quan nửa đồng đến nàng ta không?

Thước Dực cũng biết Hi Quỳnh nói hơi quá đáng, nhưng lại không biết phản bác thế nào.

Hi Quỳnh đi khỏi. Thấy Thước Dực nhíu mi yếu ớt, Dạ Đàm liền an ủi: “Đừng nghĩ nhiều, nàng ta là loại yêu gì mọi người đều biết, nàng đừng để trong lòng.”

Thước Dực không có bạn bè, hôm qua ở chung tổ với Dạ Đàm, thấy hẳn là người tốt tính, lập tức gật đầu: “Ừm, ta sẽ không để trong lòng, a Đào cũng không phải loại đào đó.”

Dạ Đàm gật đầu, lại ngẩng đầu nhìn bóng dáng Hi Quỳnh phía xa, suy nghĩ bay

bồng: Hẳn không sống về đêm thì làm sao? Hi Quỳ chắc chắn ghen tị hẳn càng về đêm càng xinh đẹp.

•

Đình Hòa nghe bên ngoài có tiếng Sơn Trường gọi, mời hẳn đi ăn sáng. Đình Hòa xoa mi tâm, nói: “Sơn Trường đi trước đi, lát sau ta đến.”

Sơn Trường bên ngoài gật đầu, cười từ ái. Thượng tiên luôn cần mẫn, ngày nào cũng dậy sớm, hôm nay khó lắm mới thấy ngài ấy lười biếng, đương nhiên ông không thể quấy rầy, bèn nói: Thượng tiên cứ nghỉ ngơi đi, bữa sáng để ta bảo đệ tử để riêng cho ngài.”

Đình Hòa đành phải nói một tiếng đa tạ, nghe tiếng bước chân Sơn Trường dần khuất xa, mới dụi dằm nói với a Đào bên cạnh: “Mau dậy đi.”

A Đào đương nhiên nghe thấy tiếng Sơn Trường, cho dù toàn thân rã rời cũng đành phải ngồi dậy. Cởi áo ngủ của thượng tiên trên người ra, A Đào vươn tay cầm lấy cái yếm chậm rãi mặc vào.

Đình Hòa đang mặc áo ngoài, thấy nàng mặc y phục, dùng một lát, ánh mắt dời qua chỗ khác.

Dưới chân không biết giẫm phải cái gì, Đình Hòa cúi đầu, thấy trên đất rải rác ‘đồ sinh đẻ kế hoạch’ hôm qua dùng, mặt đỏ bừng, cúi người nhặt lên.

Đêm qua hẳn không mang, dùng hộp của nàng, là cái được phát miễn phí.

Lại nhìn sang, thấy nàng mặc yếm, không nhịn được nói: “Ta mua cho nàng, nàng không thích à?”

Cái gì?

A Đào đang cúi đầu thắt dây áo, ngẩng đầu nhìn thượng tiên.

Đình Hòa thấy nàng không biết thật, mới hỏi nàng cái bình ngọc hồ lô ngày ấy hẳn cho nàng đâu. Bên trong không chỉ có điểm tâm, mà còn có mấy cái yếm nữa.

Đình Hòa cầm một cái màu hồng cánh sen thêu hình hoa đào, đi qua: “Đừng dùng cái kia nữa, mặc cái này đi.”

A Đào thật sự không biết bình hồ lô còn có cái này. Nàng nhận lấy, nhìn một lát, thấy là cái yếm, cong môi nhìn về phía thượng tiên: “Mặc thế nào?”

Đình Hòa sửng sốt. Nàng thân là nữ tử, chẳng lẽ không biết phải mặc yếm thế nào à? Có điều... cái yếm này đúng là không giống với loại nàng hay mặc.

Hắn do dự một lát, mới ngồi xuống cạnh nàng: “Đưa cho ta.”

Nàng dung mạo xinh đẹp tươi non, mà cơ thể mềm mại lại dầy thì tốt hơn các nữ yêu khác, bầu ngực kia đúng là bao la hùng vĩ. Nếu là nữ tử khác, có dáng người như vậy thì đương nhiên sẽ dành tâm tư cho ăn mặc, nhưng nàng thì không. Hắn đã từng đến chỗ ở của nàng, tủ đồ chỉ có mấy bộ xiêm y, mà phần lớn đều có vết khâu vá, mặc dù trời sinh quyến rũ, nhưng vẫn cảm thấy đáng tiếc.

Còn như cái yếm này, mặc dù sạch sẽ, nhưng giặt nhiều quá đã bị phai màu, hơn nữa nàng dầy thì nhanh, cái yếm này đã không vừa người nữa. Nhưng nàng không để ý, mỗi lần mặc yếm, rõ ràng không nhét vào được lại ép buộc chính mình. Nếu không phải vậy thì hắn đã không mua cho nàng mấy cái.

Đình Hòa cúi người đi qua, cời nút thắt giùm nàng, một bên kiên nhẫn giảng giải cho nàng giống như giảng bài vậy: “Trước tiên cầm lấy nút thắt, sau lưng có ba hàng nút, lúc nàng mặc thấy cái nào thoải mái thì buộc. Còn cái dây đai này cũng có thể điều chỉnh...”

Đây là kiểu dáng đang lưu hành trên thiên giới, hắn không có kinh nghiệm, lúc đi mua cũng do chủ quán giới thiệu. Thế là tiện thể học cách làm sao để mặc

luôn.

“Còn có.....”

Nói tới bước cuối cùng, ánh mắt Đình Hòa thoáng trầm xuống, hơi dừng lại.

A Đào đúng là chưa bao giờ mặc loại yếm này, nháy mắt mấy cái hỏi hân: “Còn có cái gì?”

Ngón tay Đình Hòa khoát lên vai nàng, thoáng dừng một lát, sau đó hít sâu một hơi, đưa tay luồn dưới nách nàng, giúp nàng làm điều chỉnh một chút.

Chỉnh xong, Đình Hòa không nhìn nàng nữa, đứng dậy xoay người đưa lưng về phía nàng.

Bàn tay bên trong tay áo theo bản năng nắm chặt, ngữ khí thản nhiên nói: “Nàng xem có chỗ nào không thoải mái không, tự điều chỉnh một chút.”

Phía vang lên tiếng A Đào: “Ừm, được rồi.”

Đình Hòa lúc này mới xoay người sang. Thấy nàng đã mặc xong đồng phục màu xanh, nhưng có lẽ vì thay đổi cái yếm thích hợp, mà trước ngực lại thêm cao ngất, hơn nữa trước đây mặc loại yếm truyền thống, nay đổi sang loại yếm mới này, khe rãnh ở giữa lại càng sâu hơn. Đình Hòa thấy nàng muốn đứng dậy, lập tức nhíu mi, vội nói: “Chờ một chút.”

“Hử?” A Đào nghi hoặc nhìn hân.

Một lát sau Đình Hòa mới thu kim chỉ.

Sau đó đưa tay chỉnh lại cổ áo cho nàng.

Cổ áo rộng mở ban đầu nay kín lại, chỉ lộ cần cổ ngọc ngà, còn cảnh đẹp trước ngực ban nãy lộ ra, nay không có chỗ thể hiện nữa.

MẬT NGỌT HƯƠNG ĐÀO

Matcha Cookie
www.dtv-ebook.com

Chương 24

Sơn Trường cùng hai vị tiên quân đang ăn sáng, thấy thượng tiên thanh nhã tú dật chậm rãi đến, lập tức hỏi: “Đình Lưu Vân ve kêu chim hót, không biết có quấy rầy thượng tiên nghỉ ngơi?”

Đình Hòa thượng tiên nghiêm nhiên tinh thần phấn chấn, tiên tư vô song, khiêm tốn nói: “Không sao, ta ngủ rất ngon.”

Nói xong vén áo bào ngồi xuống, cùng ba người kia ăn sáng.

Đan Đề Tiên quân ngồi bên trái thượng tiên ghé mắt nhìn lại. Trâm bạch ngọc, đội vân quan, sườn mặt tuần lãng của thượng tiên nếu nhìn kỹ thấy làn da không chút khuyết điểm. Ánh mắt dọc theo cằm hằn chậm rãi dời xuống, nhìn thấy gì, hơi nheo mắt lại, cười nói: “Thượng tiên đúng là dễ tính, tiểu tiên thấy người thượng tiên có vết đỏ, con muỗi ở Lưu Phong này đúng là to gan, ngay cả thượng tiên cũng dám đốt.”

Ngữ khí giống như vô cùng kính trọng thượng tiên.

Sơn Trường nghe vậy nhìn lại, đúng là dưới gáy thượng tiên, chỗ cổ áo có mấy vết đỏ.

Sơn Trường biết muỗi ở Di sơn luôn ngang ngược, nhưng không ngờ lại ngang ngược tới mức này, dám động đến người thượng tiên của Cửu Trọng Thiên, lập tức thay đổi sắc mặt, căng thẳng nói: “Là tiểu yêu quần giáo không nghiêm, mong thượng tiên trách phạt.”

Ông là Sơn Trường, đương nhiên những chuyện lớn nhỏ ở Di sơn này đều

thuộc trách nhiệm của ông.

Tay Đình Hòa đang cầm bánh bột mì chọt ngừng lại, chậm rãi buông bánh, cúi đầu nhìn cổ áo, đúng là có mấy dấu đỏ mờ mờ. Nhớ lại một đêm phóng túng hôm qua, tai thượng tiên đỏ bừng, ngoài mặt lại đoan chính, chậm rãi kéo cổ áo che đi những vết đỏ.

Xong mới nói với Sơn Trường: “Muỗi đốt thôi, không phải chuyện nghiêm trọng gì, hơn nữa việc này không liên quan gì đến Sơn Trường, Sơn Trường đừng tự trách.”

Sao ông có thể không tự trách được chứ? Thấy Đình Hòa thượng tiên tốt như vậy, Sơn Trường càng thêm áy náy, nghĩ trong lòng nhất định phải triệu tập đám muỗi ở Di sơn giáo huấn một phen mới được.

Đan Đề Tiên quân ăn bánh, nhìn Đình Hòa thượng tiên nói chuyện với Sơn Trường, khóe miệng thoáng nhếch lên.

Đi dã ngoại xong các đệ tử đương nhiên phải quay về học đường. Những đệ tử ở trong học xá thì nhận nhiệm vụ chuyển đồ vào ở.

A Đào cùng Thước Dực ở một phòng, nữ hài tử thường nhiều đồ đạc còn A Đào lại thanh thoi, nàng chỉ có mấy bộ đồ cũ, càng không nói đến trang sức linh tinh.

Thước Dực chu đáo dọn dẹp phòng, trải giường cho A Đào xong lại bận rộn làm chuyện khác, vui vẻ nói với nàng: “Ở trong học xá cũng tốt, nghe nói thượng tiên cùng các Tiên quân đôi khi còn đi kiểm tra nữa, thời gian tự học mình cũng có thể hỏi bài các ngài ấy.”

Ở trong học xá vừa đảm bảo an toàn cho các tiểu yêu, lại vừa đưa bọn họ vào khuôn khổ. Mỗi ngày nghỉ ngơi đúng giờ, hơn nữa đến tối còn có một canh giờ tự học.

Thấy A Đào không nói gì, Thước Dực quay đầu nhìn, chỉ thấy A Đào đã ngủ từ khi nào. Thế là đi qua, cầm chân đắp cho nàng.

Nhìn nàng nằm nghiêng trên giường, ngực nhô cao rõ ràng, Thước Dực là nữ nhân mà thấy cũng thẹn thùng.

Thước Dực đi ra ngoài xách nước, bước qua hành lang dưới lầu thì gặp Đình Hòa thượng tiên, cung kính hành lễ.

Đình Hòa thấy thường ngày nàng ấy cùng A Đào như hình với bóng, mà giờ chỉ có mình Thước Dực, bèn hỏi: “A Đào đâu?”

A Đào là trợ giảng của thượng tiên, Thước Dực cũng chẳng nghĩ nhiều, nói: “A Đào đêm qua ngủ không ngon, giờ đang ngủ bù ạ.” Nói xong ngoan ngoan hỏi thượng tiên: “Thượng tiên chữa bài xong rồi cần a Đào đi lấy ạ? Hay để trò đi thay nàng ấy?”

Đình Hòa cúi đầu ừ một tiếng, nhưng cũng không nói gì thêm.

Thước Dực nhìn theo bóng lưng thượng tiên, cảm thấy thượng tiên không hổ là thượng tiên, chỉ nhìn bóng lưng thôi cũng thấy cao quý như vậy. Sau đó nhanh chân đi xách nước, lại thuận đường đi lấy bài tập cho A Đào.

Ngang qua học đường, Đình Hòa chợt thấy có bóng người màu vàng bên trong. Giờ đã tan học từ lâu, còn một lúc nữa mới tới giờ tự học, với tính cách của đám tiểu yêu Di sơn thì làm gì có ai chăm chỉ ở lại học chứ?

Đình Hòa xưa nay luôn thích những đệ tử chăm chỉ cố gắng, bèn bước vào, thấy một thân ảnh gầy gò ngồi trong góc dưới cùng, tay không biết cầm cái gì, đang lật mặt bàn lên.

Thấy thượng tiên bước vào, đệ tử kia giật mình mở to hai mắt, lắp bắp nói: “Thượng, thượng tiên.”

Là nam súc yêu lớp bên cạnh, tên Ngọc Quân, ngày thường nhất gan, trước

đây còn phạm tội nên bị giam vào U Ti Cục. Có điều U Ti Cục ở Di sơn không được quy củ như trên Cửu Tiêu các, hẳn ở trong đó nếm không ít đau khổ. Đình Hòa thấy hẳn thường xuyên bị các tiểu yêu khác xa lánh, cũng ngẫm quan tâm tới hẳn nhiều hơn.

Lúc này thấy lén lút ở chỗ ngồi của A Đào, liền hỏi: “Trò ở đây làm gì?”

Ngọc Quán nắm vật gì đó trong tay, khuôn mặt trắng nõn đỏ bừng, lắp bắp nói: “Trò, trò định...” Hẳn ngẩng đầu, đôi mắt ngập nước như nai con, nói nhỏ: “Tiểu yêu ngưỡng mộ A Đào đã lâu, hôm nay chuẩn bị bày tỏ với A Đào.”

A Đào rất xinh đẹp, nam yêu ngưỡng mộ nàng không phải ít, nhưng nàng tính tình cao ngạo, những nam yêu kia ngưỡng mộ nàng cũng không dám thổ lộ. Mà cục yêu nhất gan này... Đình Hòa thân nhiên nhìn hẳn một cái, thấy mặc dù hẳn gầy yếu, nhưng cũng coi như một thiếu niên tuấn tú.

Đình Hòa nói: “Vì sao trò ngưỡng mộ nàng ấy?”

A?

Ngọc Quán mở to hai mắt, môi hé mở, trông cũng đáng yêu.

Sau đó đỏ mặt, cúi đầu nói: “Trò ngu dốt bẩm sinh, pháp thuật kém cỏi, người khác chỉ cần học một ngày là xong, còn trò mất ba ngày cũng không học nổi. Khi trò còn nhỏ nghe mẫu thân nói người có thiên phú nhất ở Di sơn là Đào yêu. Sau này nhập học may mắn được biết a Đào, cho dù chỉ đứng nhìn từ xa cũng đủ làm trò dao động. Lần trước thấy A Đào cô nương biểu hiện ở môn thực hành, trò liền, trò liền càng thêm thương nhớ...”

Nói xong lời cuối cùng, thiếu niên ngáy thơ mặt đỏ bừng, nhưng cũng mỉm cười thỏa mãn.

Đình Hòa nhú mày, cảm thấy không thoải mái, tiếp tục nói: “Vậy trò muốn theo đuổi nàng ấy?”

Ngọc Quán lắc đầu, nói chuyện cũng trôi chảy hơn, kiên định đáp: “A Đào cô nương không phải vật trong ao, ngày sau nhất định không ở Di sơn nhỏ bé này được. Trò không mong được bầu bạn cạnh nàng ấy, chỉ cầu được cùng nàng ái ân, có một đoạn tình duyên ngắn ngủi là được.”

Đối với tiểu yêu Di sơn mà nói, đoạn tình duyên chóng vánh cũng chẳng lạ lắm gì.

Đình Hòa trầm mặc thật lâu, sau đó nhìn phong cảnh ngoài cửa sổ, chậm rãi nói: “Trò si tình như thế, đúng là hiếm thấy, nhưng bây giờ vẫn phải lấy học tập làm đầu.”

Ngọc Quán liên tục gật đầu: “Thượng tiên nói phải, trong học đường trò nhất định không quấy rầy A Đào cô nương.”

Đình Hòa cúi đầu “Ừ” một tiếng, mới liếc nhìn phong thư trong tay hắn, ân cần nói: “Thân là phu tử, vốn không nên quản việc tư của trò. Nhưng thường ngày ta vẫn quan tâm trò, hôm nay trò lại có can đảm như vậy, đúng là hiếm thấy. Có điều... trong thư trừ việc bày tỏ ngưỡng mộ ra, thì còn viết gì nữa?”

Ngọc Quán thấy thượng tiên không trách mắng mà còn ôn hòa dạy bảo, lập tức nói: “Hẹn A Đào cô nương đêm mai giờ tý gặp ở bên bờ suối ạ.”

Gặp gỡ làm gì, đương nhiên không cần nói cũng biết.

Đình Hòa xoay người sang chỗ khác, khoanh tay đứng: “Tình cảm là việc không thể miễn cưỡng, hôm nay trò đưa thư, nếu A Đào đồng ý ước hẹn thì là ý hợp tâm đầu, đúng là chuyện tốt. Nhưng nếu không đến chỗ hẹn thì chứng tỏ nàng từ chối trò, nếu là vậy thì đừng dây dưa nữa, tránh để mất lòng nhau.”

Thượng tiên nói nghe có đạo lý vô cùng.

Ngọc Quán gật đầu, trong lòng đã chuẩn bị tinh thần bị từ chối, nhưng vẫn còn hi vọng mỏng manh, rằng A Đào cô nương có thể đồng ý.

Hắn bỏ phong thư tâm tình suốt mướt dài ba trang giấy vào ngăn kéo, sau đó nói với thượng tiên: “Thượng tiên yên tâm, nếu A Đào cô nương không có tình cảm với trò, thì trò nhất định không làm phiền nàng ấy nữa, từ nay về sau kiên định tu hành, lấy A Đào cô nương làm gương.”

Đình Hòa thượng tiên nhìn thiếu niên gật đầu, cổ vũ nói: “Tốt lắm.”

Ngọc Quán lưu luyến nhìn cái bàn kia một lần nữa rồi mới rời đi.

Đội Ngọc Quán đi rồi, Đình Hòa mới bước lại bàn, cầm bức thư tình dày cộm của thiếu niên ngày thơ kia bỏ vào trong tay áo, mặt không đổi sắc bước ra khỏi học đường.

Buổi tối là giờ tự học của các đệ tử. Người phụ trách là Đình Hòa thượng tiên và Đan Đề Tiên quân. Hai vị cũng không cần giám sát mọi người, mà chỉ thi thoảng đi vào xem các đệ tử có chăm chỉ ôn bài hay không thôi.

Có điều tiêu yêu lười nhác, không có Tiên quân quản giáo thì chỉ một lát đã không thể ngồi yên.

Thước Dực đang nghiêm túc xem bài vở, bỗng Dạ Đàm bên cạnh gõ gõ tay nàng, sau đó lấy dưới bàn ra một xấp lá cây, trên lá có nhiều gân xanh khác nhau, giống như đánh dấu thứ tự để phân biệt lớn nhỏ.

Hắn nói nhỏ với Thước Dực nói: “Chơi bài không?”

Thước Dực lắc đầu, nàng còn muốn ôn bài, không chơi đâu.

Dạ Đàm biết nàng chăm học, không rủ nữa, lại nhìn A Đào phía sau. Nếu là trước đây thì hắn không rủ nàng, nhưng sau lần đi dã ngoại hắn cảm thấy A Đào này cũng không quá khó gần.

Thế là nhỏ giọng hỏi A Đào: “A Đào A Đào, chơi không?”

A Đào đang buồn chán. Nàng làm trợ giảng nên cũng không thể trốn học

được. Thấy Dạ Đàm cầm bài lá cây rủ nàng chơi, liền gật đầu nói: “Được thôi.”

Dạ Đàm sững sốt, không ngờ A Đào đồng ý thật, bèn vội vàng bê bàn qua ghép vào bàn của nàng. Hi Quỳnh ngồi bên kia thấy vậy cũng đi qua nói: “Vừa lúc làm bài xong, chơi chung đi.”

Dạ Đàm mặc dù không thích Hi Quỳnh, nhưng giờ nàng ta chủ động muốn chơi cùng cũng không tiện từ chối, đành đi rửa lá cây rồi chia cho ba người.

Hi Quỳnh xếp bài, động tác thành thạo, nàng ta liếc A Đào một cái: “Chơi cái này cần phải có thưởng mới được, chi bằng... nếu ai thua thì phải trả lời người thắng ba câu hỏi, dù hỏi cái gì cũng phải trả lời, đồng ý không?”

A Đào thản nhiên nhìn Hi Quỳnh một cái, ừ.

Dạ Đàm cũng lập tức gật đầu: “Được.”

Hi Quỳnh cười cười, nhanh chóng xếp bài xong.

Hi Quỳnh mặc dù pháp thuật không bằng A Đào nhưng cũng là cao thủ chơi bài, mà đây lại là lần đầu tiên A Đào chơi, đương nhiên nàng thua.

Hi Quỳnh mỉm cười, khoanh tay nói: “Ta hỏi đây.”

Đan Đề Tiên quân đứng nép bên cửa nhìn vào. Hắn không phát ra tiếng động, các tiểu yêu bên trong dĩ nhiên không phát hiện được.

Ngày thường ở trong lớp còn tỏ vẻ chăm chỉ, chỉ cần bọn họ không có mặt liền lập tức hiện nguyên hình.

Đan Đề Tiên quân đang định bước vào răn dạy, ngẩng đầu lại thấy thượng tiên đến. Bèn nhỏ giọng nói: “Thượng tiên.” Sau đó chỉ vào bên trong, nói: “Ngài nhìn xem, đám tiểu yêu còn ra thể thống gì? Không coi đây là học đường sao?”

Sắc mặt Đình Hòa cũng không ôn hòa như thường nhật.

Thấy bên góc trong cùng của phòng học, A Đào và Dạ Đàm ngồi cạnh nhau, y phục không sửa sang cẩn thận, trước ngực lộ cảnh xuân, mà nàng lại hồn nhiên không biết.

Sau đó thấy Hi Quỳnh hỏi nàng:“Ừm, người còn trong trắng không?”

Lời này nói ra, đám nam nữ yêu ngồi xem đều hưng phấn tò mò nhìn A Đào. A Đào có trăm ngàn năm đạo hạnh, mà ở Di sơn, những tiểu yêu một hai trăm tuổi cũng ít người còn thân hoàn bích. Có điều A Đào này mặc dù có vô vàn lời đồn đãi, nhưng chưa ai thực sự thấy nàng dây dưa với nam yêu nào cả. Cho dù phong lưu đa tình như Bưởi tinh A Đào cũng không để ý.

Đây chẳng phải chuyện bí mật gì, A Đào đáp:“Không phải.”

Nghe vậy, mọi người xung quanh cũng không ngạc nhiên mấy.

Đan Đề Tiên quân đang định bước vào dạy bảo, nhưng cũng có chút tò mò với câu hỏi của Hi Quỳnh, liền đứng ngoài nghe.

Câu hỏi thứ hai, Hi Quỳnh cười cười, hỏi:“Thế... người đó có ở trong này không?” ‘Người đó’ đương nhiên là chỉ nam yêu qua lại với A Đào.

A Đào ngồi trong góc, mọi người đều đang nhìn nàng, mà nàng chỉ cần liếc mắt là thấy hai vị Tiên quân đứng sau cửa, ánh mắt lướt qua áo bào trắng tinh, A Đào gật đầu:“Có.”

Đình Hòa dĩ nhiên biết cuộc sống của tiểu yêu ở Di sơn, trước đây phóng túng thế nào hẳn cũng không so đo, nhưng thấy nàng không kiêng dè nói trước mặt mình như vậy, trong lòng vẫn thấy không thoải mái.

Đan Đề Tiên quân cười cười, nói nhỏ với thượng tiên:“Thú vị.”

Ánh mắt Đình Hòa nhiễm một tầng băng lạnh, ngón tay vô tình chạm phải phong thư dày cộm mới thu, tay khẽ lướt qua, phong thư kia liền hóa thành tro bụi.

Hi Quỳ không ngờ A Đào lại phối hợp như thế, càng thêm kích động, liền hỏi câu cuối cùng: “Mấy người?”

A Đào cười cười, ánh mắt nhìn thẳng người đứng ngoài cửa, trả lời: “...Một người.”

MẬT NGỌT HƯƠNG ĐÀO

Matcha Cookie
www.dtv-ebook.com

Chương 25

Sao lại chỉ có một người được? Đám tiểu yêu ngồi hóng hớt cũng không tin, cảm thấy A Đào nói dối.

Sau lưng không biết ai hô lên một tiếng, đám tiểu yêu quay lại thấy thượng tiên cùng Đan Đề Tiên quân đứng ngoài cửa, vội vàng tản ra, ai nấy về chỗ của mình.

Dạ Đàm cũng vội khiêng bàn về, ngồi ngay ngắn.

Nhưng đã quá chậm, Đan Đề Tiên quân cùng Đình Hòa thượng tiên một trước một sau bước vào, Đan Đề Tiên quân nhìn các đệ tử một cái, giơ ngón tay chỉ: “Trò, trò, còn trò nữa, đứng lên.”

Chỉ Dạ Đàm, Hi Quỳnh cùng A Đào ban nãy chơi bài.

Ba người lập tức đứng lên.

Hi Quỳnh là trợ giảng của Đan Đề Tiên quân nên rất kính nể hẳn, lúc này bị Đan Đề Tiên quân bắt tại trận, sợ tới hoa dung thất sắc, chỉ sợ hình tượng chăm chỉ ngoan hiền của mình nháy mắt sụp đổ.

Từ khi các đệ tử ở học xá, bọn họ tan học còn phải gánh thêm nhiều nhiệm vụ, Đan Đề Tiên quân trong lòng không thoải mái, lúc này thấy các đệ tử còn lười biếng như vậy, đối với ba người cầm đầu không thể tha được, liền quát bọn họ ra ngoài hành lang đứng phạt.

Thước Dực cũng hoảng sợ, thấy A Đào bị phạt, do dự một lát cũng can đảm đứng dậy, nói với Đan Đề Tiên quân: “Trò, trò cũng chơi ạ.” Nàng cũng không

nói dối, đầu tiên Dạ Đàm rủ nàng chơi, nếu nàng không từ chối thì hẳn cũng không tìm A Đào. Tóm lại nàng cũng muốn chịu phạt chung với A Đào.

Đan Đề Tiên quân thuận miệng nói: “Vây trò cũng đi cùng bọn họ đi.”

“Vâng.” Thước Dực đứng dậy, mỉm cười nhìn A Đào, bốn người cùng đi ra ngoài đứng.

Đan Đề Tiên quân nhìn theo bóng dáng họ, đi đến cạnh thượng tiên, nói: “Ta xử lí như vậy, thượng tiên có ý kiến gì không?”

Làm ồn trong giờ tự học như thế, phạt đứng cũng không có gì. Thượng tiên gật đầu nói: “Tiên quân xử phạt rất thỏa đáng.”

Gió đêm ngoài hành lang phơ phất, mát lạnh. Bên ngoài trăng sáng sao thưa, phong cảnh cũng không tồi. Hi Quỳnh nhón đi ra, chờ không nhìn thấy Đan Đề Tiên quân mới quay qua mắng Dạ Đàm: “Đều tại ngươi!” Nếu không phải hẳn, thì nàng ta đã không bị Đan Đề Tiên quân xử phạt.

Dạ Đàm nhú mày, cảm thấy Hi Quỳnh này không chỉ mặt đen mà lòng cũng đen, A Đào người ta còn chưa nói gì mà nàng ta dám mắng hẳn? Tự nàng ta đòi chơi đấy chứ!

Thế là hẳn cũng không để ý Hi Quỳnh, chỉ xoay người nói với Thước Dực: “Sao nàng hồ đồ thế? Vừa nãy trước mặt Đan Đề Tiên quân sao nàng lại nói lung tung vậy chứ?”

Thước Dực thấy mình không sai, dù sao nàng cũng không thể để A Đào bị phạt đứng một mình được, nếu không thể xin thay nàng ấy, vậy đi cùng là được.

Bốn người cùng đứng, Thước Dực và Dạ Đàm đứng giữa, Hi Quỳnh đứng cạnh Dạ Đàm, còn A Đào cạnh Thước Dực, đứng ngoài cùng. Thước Dực nhìn A Đào, nhỏ giọng nói: “Đều là lỗi tại ta, nếu từ đầu ta đồng ý chơi bài với Dạ Đàm thì tốt rồi.” Như thế cũng không liên lụy tới A Đào.

A Đào thấy phật đứng chẳng có gì nghiêm trọng cả, dù sao nàng đã quá quen với chuyện này. Ngày thường nàng không thích nói nhiều, lúc này nhìn thấy Thước Dực nhíu mày tự trách, thần nhiên nói: “Đừng lo lắng, đứng bên ngoài còn thoải mái hơn.” Nàng không thích làm bài tập, ngồi trong đó còn không bằng đứng bên ngoài hóng gió.

Thước Dực cười cười, vui vẻ “Ừ” một tiếng.

Dạ Đàm thấy Thước Dực có vẻ nhẹ lòng cũng cười theo, cảm thấy đứng ngắm trăng sao như vậy cũng không tệ, mà A Đào nhìn thế nhưng cũng là một đào yêu tốt.

Hắn đứng đó khẽ mỉm cười, lúc Thước Dực quay đầu nhìn hắn thoáng kinh ngạc, khẽ ‘O’ một tiếng. Dạ Đàm kỳ quái nói: “Làm sao vậy?”

Thước Dực nhỏ giọng nói: “Mặt của huynh.....”

A Đào cùng Hi Quỳnh cũng quay sang nhìn Dạ Đàm, chỉ thấy nam tử thanh tú trắng trẻo ban đầu càng về khuya khuôn mặt càng trở nên tuần lãng, môi đỏ mọng, thậm chí ánh mắt cũng trở nên sâu thẳm hút hồn, gió thổi qua, từng lọn tóc tung bay, ngay cả làn da cũng trở nên căng mịn.

Hi Quỳnh nhìn thấy cũng kinh ngạc không thôi.

Dạ Đàm thay đổi dáng vẻ buồn ngủ ban ngày, trở nên phấn chấn, ánh mắt lấp lánh nói: “Có gì ngạc nhiên đâu, bộ tộc quỳnh hoa chúng ta đều vậy.”

Đêm khuya nở rộ, thời khắc đẹp nhất lại không người thưởng thức.

Từ giờ tới nửa đêm còn một đoạn thời gian mà đã đẹp như vậy rồi. Thước Dực nhìn mãi cũng thấy ngượng ngùng, khẽ nói: “Thật, thật đẹp.”

Sau đó xê dịch bước chân, xích lại gần A Đào.

A Đào ngáp một cái. Nàng buồn ngủ, ánh mắt phủ sương, môi đỏ mềm mại,

thân thể linh lung, gió đêm phất qua làn váy nàng, đôi chân thon dài mảnh khảnh như ẩn như hiện.

Lúc Đình Hòa đi ra thấy dáng vẻ buồn ngủ của nàng. Mà ba vị tiểu yêu còn lại trông thấy hăn liền lập tức đứng thẳng, lễ phép nói: “Thượng tiên.”

Đình Hòa gật đầu, nhìn thoáng qua A Đào, nhẹ nhàng nói với nàng: “Theo ta lại đây.”

Thượng tiên gọi một mình A Đào đi, chắc hẳn muốn trách mắng nàng một trận. Thước Dực gấp đến đỏ mắt, muốn đuổi theo lại bị Dạ Đàm giữ lại: “Được rồi, nàng yên tâm, A Đào là trợ giảng của thượng tiên, cho dù thật sự mắng nàng ấy thì cũng chỉ vì muốn tốt cho A Đào thôi.”

Phải không? Thước Dực vẫn có chút không yên lòng, nhìn khuôn mặt Dạ Đàm càng trở nên xinh đẹp, đành nói: “Hy vọng là vậy.”

Đình Hòa gọi một mình A Đào đi ra, đi một đoạn mới xoay người, nhìn y phục nàng chưa chỉnh lại, giơ tay thắt lại dây áo cho nàng: “Sau này đừng quên nữa.” Đồng phục này vốn vô cùng bảo thủ, lại bị nàng mặc thành kiểu phong trần quyến rũ. Dây áo thắt lại mới nghiêm chỉnh hơn một chút.

A Đào cúi đầu nhìn tay thượng tiên, sau đó nhẹ nhàng cười hắc hắc: “Đụng phải.”

Đình Hòa ngừng một chút, lập tức thu tay về. Lần này đương nhiên không phải hăn cố ý.

A Đào hỏi hăn: “Thượng tiên bảo ta đi ra là muốn nói gì?”

Nói gì? Đình Hòa nhớ lại câu nói của nàng ban nãy, trong lòng có cảm giác kỳ lạ, hăn nhìn nàng, ánh mắt dịu dàng, mở miệng nói: “Vừa nãy nàng...” Nhìn vào đôi mắt nàng, Đình Hòa chợt im lặng. Cho dù thế nào, chuyện đó cũng không quan trọng nữa rồi. Nghĩ nghĩ, Đình Hòa mới nói, “Ta đã xin bên Cửu Tiêu các cho Di sơn ít danh ngạch, đến lúc đó đệ tử nào biểu hiện giỏi nhất có

thể ra khỏi Di sơn, vào Cửu Tiêu các nhập học.”

Khi đó thân phận đã khác rồi.

Mi mắt A Đào khẽ run, hỏi hần:“Thượng tiên có giúp ta không?”

Đình Hòa vội nói:“Chuyện này phải dựa vào chính bản thân nàng, nếu nàng biểu hiện xuất sắc thì sẽ có tên trong danh sách thôi, nếu không thể, ta cũng...” Đình Hòa nhìn Đào yêu trước mặt, hần với nàng dù sao cũng dây dưa không rõ, nếu nàng không trở hết tài năng, thật sự hần có thể mặc kệ nàng ư? Mấy ngàn năm tu dưỡng nói cho hần là công việc cần phải công chính liêm minh, nhưng mà...

“Còn hai tháng nữa, mấy ngày này phải biểu hiện cho tốt, mấy môn thực hành nàng học rất tốt, còn bên lý luận cần cố gắng hơn, có gì không hiểu cứ hỏi ta.”

A Đào nói:“Được thôi.”

Ai cũng nói tính nàng không tốt, nhưng hần không thấy vậy. Quan hệ giữa nàng và hần đã không phải sư sinh bình thường nữa, nếu hần vẫn công chính như cũ, không thiên vị nàng, nàng phải không nghe lời mới đúng. Đình Hòa mơ hồ có cảm giác kỳ lạ, giống như hần hi vọng nàng không ngoan ngoãn nghe lời như vậy, phải muốn hần thiên vị nàng, giúp nàng đi cửa sau, vậy hần còn có cơ để lên giúp nàng... Nhưng một câu nàng cũng không nói.

Đình Hòa đáp:“Nàng hiểu được là tốt rồi.”

Định đưa nàng về, lại thấy y phục nàng phong phanh, buổi tối hơi lạnh, liền đưa tay cởi ngoại bào phủ cho nàng.

A Đào lại nói:“Ta không lạnh.”

Đình Hòa tự tay sửa lại y phục cho nàng: “Chờ nàng cảm thấy lạnh thì đã muộn rồi.”

Có một loại lạnh tên là ‘thượng tiên cảm thấy người lạnh’. A Đào cười cười, mặc kệ hăn khoác ngoại bào cho mình.

Hôm sau Đình Hòa đi dạy, ngang qua lớp bên cạnh thấy Đan Đề Tiên quân đang giáo huấn một đệ tử. Đình Hòa thiện tâm, đi qua người bị thấy Đan Đề mắng lại chính là nam súc yêu tên Ngọc Quán. Hăn nhìn về phía Đan Đề, nói: “Tiên quân có gì nổi giận?”

Đan Đề Tiên quân liền nói với hăn: “Súc yêu này ngày thường chậm chạp cũng thôi đi, nay còn học theo người khác đi muộn, hôm nay đến muộn hơn nửa tiết!”

Như thế Đình Hòa cũng không tiện nói giúp hăn. Dù sao đi học muộn phải chịu phạt, hăn không thể làm trái quy định. Chờ Ngọc Quán ngoan ngoãn đứng ngoài hành lang, Đan Đề Tiên quân chuẩn bị dạy tiết khác, hăn mới nhìn về phía thượng tiên: “Đêm qua trò đứng bên bờ suối đợi A Đào cô nường cả đêm, nàng nhưng không xuất hiện.”

Hăn không có bạn bè nên chuyện này không ai biết, chỉ sợ nam yêu khác nghe được sẽ nói hăn là ‘cóc ghẻ đòi ăn thịt thiên nga’. Cũng may lúc này còn có thượng tiên để tâm sự.

Liền nói tiếp, “Thượng tiên, có phải trò không tốt không? Nên a Đào cô nường mới không thích trò.”

Rõ ràng trong thư hăn viết vô cùng chân thành tha thiết.

Đình Hòa trầm mặc thật lâu, sau đó nói: “Nam tử không nên hối hận, nếu biết mình không tốt thì nên cố gắng tu hành, đừng đặt hết tâm trí vào tình cảm cá nhân.”

Ngọc Quán gật đầu, giơ tay lau lau nước mắt, nức nở: “Thượng tiên nói phải.”

Thấy hăn hai mắt đầm lệ, đúng là đáng thương, Đình Hòa cũng không nhìn

nữa, đi về lớp dạy học.

Đình Hòa đang dạy thì Sơn Trưởng vui mừng tìm hân. Đình Hòa bỏ sách xuống, bảo các đệ tử tự học, đi ra khỏi lớp hỏi Sơn Trưởng: “Sơn Trưởng có chuyện gì?”

Sơn Trưởng mặt mày vui vẻ dẫn Đình Hòa đi ra ngoài: “Thượng tiên nhìn xem –”

Đình Hòa thuận theo ánh mắt Sơn Trưởng nhìn lại, thấy bên kia hành lang có một bóng dáng màu đỏ xinh đẹp, đúng là Hồng Châu thần nữ mới gặp không lâu. Hồng Châu thần nữ thấy thượng tiên, khuôn mặt đỏ bừng, bước lên nói: “Tới đây đột ngột, quấy rầy thượng tiên rồi.”

Đình Hòa khách khí đáp lại.

Hồng Châu thần nữ tới đây là muốn gặp thượng tiên, nhưng cũng có chuyện quan trọng muốn thông báo, lần trước Đình Hòa đề cử với Cửu Tiêu các nay đã được phê chuẩn, Hồng Châu thần nữ đưa công văn cho thượng tiên: “Thượng tiên chăm lo cho đám tiểu yêu Di sơn, bọn họ tất nhiên sẽ cảm kích trong lòng .”

Cửu Tiêu các làm việc hiệu suất cao, nay đã phê chuẩn, cho Di sơn 5 danh ngạch. Hai tháng sau từ ba vị Tiên quân chọn lựa sẽ tuyển ra năm đệ tử xuất sắc nhất, theo các tiên quân ra khỏi Di sơn, vào học phủ đệ nhất thiên giới là Cửu Tiêu các tu hành.

Đình Hòa thấy Hồng Châu thần nữ mang đến tin vui như vậy, nói: “Thần nữ ngàn dặm xa xôi tới đây, đúng là vất vả .”

Hồng Châu thần nữ thấy hân không chỉ thiện tâm mà còn quan tâm mình như vậy, trong lòng ngọt ngào nói: “Không vất vả, đây là việc ta nên làm. Ta biết Di sơn ngăn cách với bên ngoài, đi lại không tiện, nên cố ý mang theo ít quần áo đồ dùng, Sơn Trưởng phát cho mọi người đi, coi như chút tâm ý nho nhỏ của ta.

Đình Hòa thông báo tin tốt này cho đám tiểu yêu, mọi người nghe xong vui mừng hơn hở, thề trong hai tháng này phải biểu hiện thật tốt để được chọn. Lại thấy Hồng Châu thần nữ y phục hoa lệ, xinh đẹp vô song, khí chất thanh tao, nam yêu không nhin được liếc thêm mấy lần, mà nữ yêu lại hâm mộ không thôi, có điều, nếu có thể vào Cửu Tiêu các thì những thứ y phục đẹp đẽ kia các nàng cũng có.

Buổi chiều tan học, Sơn Trường mời ba vị Tiên quân đi thảo luận kế hoạch thi cử, còn Hồng Châu thần nữ phát quần áo đồ dùng cho các đệ tử.

Ở đây mặc dù đơn sơ, nhưng so với khi ba vị Tiên quân mới đến thì đã tốt hơn nhiều. Nhưng yêu ai yêu cả đường đi, Hồng Châu thần nữ thấy thượng tiên quan tâm các đệ tử như vậy, nhìn đám tiểu yêu cũng thấy thân thiết hơn mấy phần.

Bèn bảo bọn họ xếp hàng, cùng với hai nữ tiên đi cùng phân phát đồ dùng quần áo.

A Đào cũng bị Thước Dực kéo đi xếp hàng, đứng ở vị trí cuối cùng.

Thước Dực nói nhỏ:“Hồng Châu thần đúng là cao quý, khác hẳn với nữ yêu ở Di sơn chúng ta.” Nhưng nàng vẫn cảm thấy A Đào xinh đẹp nhất, có điều a Đào không thích ăn diện, nếu mặc vào y phục đẹp giống như Hồng Châu thần nữ thì chắc chắn a Đào lộng lẫy hơn.

Đến phiên Thước Dực, Thước Dực nhận một bộ y phục từ tay Hồng Châu thần nữ, lấy tay vuốt ve, cảm giác chất vải mềm mịn, lúc này mới vội cảm tạ thần nữ, đứng sang một bên.

Tiếp theo chính là A Đào .

Hồng Châu thần nữ còn chưa ngẩng đầu đã ngửi thấy hương đào trong veo.

Tới khi nhìn thấy tiểu nữ yêu diễm lệ kia, người kiến thức rộng rãi như thần

nữ cũng phải sửng sốt. Nơi nhỏ bé như Di sơn này mà cũng có nữ yêu xinh đẹp vậy sao?

Dù sao vẫn là thần nữ, chỉ liếc mắt một cái đã trở lại bình thường, đánh giá Đào yêu trước mắt, thấy dáng người nàng nóng bỏng, đúng kiểu mặc gì cũng thấy đẹp, bèn đưa cho nàng một bộ váy dài.

A Đào cầm váy bước đi .

Hương Đào dần khuất xa, Hồng Châu thần nữ luôn cảm thấy có gì đó không thích hợp, đợi nghĩ tới một chuyện mới ngẩng đầu, nhìn nơi mắt cá chân của a Đào kia, nói với nàng: “Người đứng lại đã.”

Đình Hòa cùng Sơn Trường và hai vị Tiên quân bàn bạc kế hoạch thi cử xong mới biết Hồng Châu thần nữ một mình gọi A Đào đi.

Cô đào này trước mặt hẳn cũng ngoan ngoãn, còn đối với người ngoài luôn hờ hững, sợ nàng đắc tội Hồng Châu thần nữ, vì thế vội đi qua giúp nàng.

Lúc hẳn tới, Hồng Châu thần nữ đang đứng cạnh dòng suối nói với A Đào: “Cứ tưởng đệ tử của thượng tiên cũng phải có nửa phần tu dưỡng giống chàng, không ngờ lại có kẻ không biết xấu hổ như ngươi. Người nói thật đi, ăn cắp sợi lặc chân này khi nào?”

Mỗi món trang sức ở cửa hàng trên thiên giới kia đều là độc nhất vô nhị, sợi lặc chân này nàng thấy thượng tiên cẩn thận cất vào túi, tuyệt đối không nhận lầm. Vậy mà lại bị Đào yêu này ăn cắp, còn ngang nhiên đeo vào chân.

Đó là món trang sức mà thượng tiên muốn tặng nàng, có ý nghĩa vô cùng, Hồng Châu thần nữ được nuông chiều từ bé làm sao nhịn được?

A Đào không biết Hồng Châu thần nữ này đang nói cái gì nữa, chỉ đáp: “Ta không ăn cắp.”

Vật chứng rõ ràng như vậy rồi mà còn ngụy biện! Nàng chưa bao giờ gặp đào

yêu nào mặt dày đến vậy! Hồng Châu thần nữ tức giận, muốn phát tác.

Từ xa Đình Hòa nhìn thấy tiên khí của Hồng Châu thần nữ tỏa ra, dáng vẻ như muốn bùng nổ, vội vàng chạy đến: “Thần nữ chậm đã.”

Nhìn thấy thượng tiên, Hồng Châu thần nữ thu liễm lại, đem ngọn nguồn kể với thượng tiên: “... Đây chỉ là chuyện nhỏ, giải quyết riêng là được, nhưng không ngờ Đào yêu này lại ngang bướng đến vậy, ta tức giận quá mới...” Nể mặt đào yêu này là đệ tử của thượng tiên nên nàng mới gọi riêng ra nói chuyện, bằng không đã vạch trần trước mặt mọi người rồi.

Đình Hòa biết nguyên do thần nữ tức giận, mới nghiêng đầu nhìn A Đào bên cạnh, thấy nàng không hao tổn một cọng tóc mới thở dài nhẹ nhõm.

Hồng Châu thần nữ thấy sắc mặt Đình Hòa thượng tiên nghiêm nghị, có lẽ hẳn đang nghĩ xem nên trừng phạt a Đào này thế nào, đang định ra vẻ hào phóng nói giúp nàng ta một tiếng, để thượng tiên chút mặt mũi. Dù sao làm lớn chuyện này cũng không tốt, có vẻ như nàng nhỏ mọn quá.

Lại thấy thượng tiên tao nhã vô song giơ tay kéo tiểu yêu ra sau mình, khiêm tốn hữu lễ nói với nàng: “Thần nữ hiểu lầm ..... Sợi lặc chân này là ta tặng cho A Đào .”

Sơn Trường nghe nói Hồng Châu thần nữ đi vội vã, ngay cả bữa tối cũng không dùng, cảm thấy đáng tiếc. Nhưng vừa nghĩ đến chuyện có 5 người có thể ra khỏi Di sơn, trong lòng liền kích động không thôi. Lúc dùng bữa cùng thượng tiên liền ân cần gấp cho hẳn rất nhiều đồ ăn: “Thượng tiên ăn nhiều một chút.”

Đình Hòa nhìn thức ăn trên bàn, nghĩ nghĩ, vẫn quyết định mang về ăn, liền nhờ Cam Lam gói giùm hẳn. Cam Lam đã biết thói quen của thượng tiên từ lâu, gói cho hẳn thêm một phần đồ ăn nữa, nhìn theo bóng dáng thượng tiên rời đi.

Hoàng hôn tắt nắng, sương mù dần buông.

Bước vào sân thấy A Đào đang nằm trên cây chợp mắt, chân nhỏ buông xuống, làn váy tung bay, trong lòng bỗng nhiên kiên định thêm vài phần. Cô Đào ngủ say sưa, hăn cũng không quấy rầy, bỏ thức ăn chay lên bàn, lại đi phòng bếp chuẩn bị thức ăn mặn.

Không cần phải gọi nàng dậy, Đào yêu này chỉ cần ngửi thấy mùi thịt là tự động trèo xuống thôi.

Ăn tối xong, Đình Hòa vài lần muốn nói với nàng chuyện Hồng Châu thần nữ, nhưng lại không biết mở miệng thế nào. Lúc chuẩn bị đi ngủ, Đình Hòa mới nghĩ tới một việc, bèn ngồi xuống cái ghế cạnh nàng: “Đưa tay cho ta.”

A Đào cũng không hỏi hăn làm gì, đưa tay ra, thấy thượng tiên cầm một cây kéo cúi đầu cẩn thận cắt móng tay cho nàng.

Móng tay của nàng sạch sẽ mượt mà nhưng hơi dài một chút, vậy nên lần trước mới để lại dấu vết trên người hăn. Đình Hòa cắt xong móng tay lại bảo nàng cởi giày, tiếp tục cắt móng chân cho nàng.

Cắt xong Đình Hòa mới bỏ cây kéo xuống: “Đi rửa đi.”

Cắt móng xong đương nhiên phải rửa tay chân sạch sẽ.

A Đào cong ngón chân, ngáp mấy cái: “Để mai rồi rửa.”

Ngày mai lại nói ngày mai nữa, chỉ là câu nói lấy lệ thôi.

Đình Hòa thấy nàng lười biếng như vậy, nhíu mày đứng dậy đi ra sau nhà.

Một lát sau thượng tiên bê một chậu nước ấm đến, lau mặt lau tay cho nàng, lại vén y bào nhắc hai chân nàng bỏ vào chậu.

A Đào thấy hăn thích làm việc như vậy cũng tùy hăn, để hăn rửa chân cho mình. Còn chuyện Hồng Châu thần nữ nàng chẳng quan tâm.

Nhưng thượng tiên không vậy, cúi đầu nhìn đôi chân ngọc, chậm rãi nói: “Chuyện hôm nay chỉ là hiểu lầm, Hồng Châu thần nữ cũng không phải cố ý, nàng đừng giữ trong lòng.”

Hắn đã muốn nói, A Đào cũng thuận theo hỏi: “Thượng tiên cùng nàng ta có quan hệ tốt lắm à?”

Cũng không phải tốt lắm, chỉ là họ hàng thông gia mà thôi, cái khác cũng là... Đình Hòa chậm rãi nói: “Lúc trước từng theo lời phụ mẫu đi xem mặt...”

Lời còn chưa dứt, chậu gỗ ‘ầm’ một tiếng nước văng tung tóe, đũng quần thượng tiên bị dính nước, vật lớn hùng vĩ ngổ đồng liền hiện lên rõ ràng.

Làm ướt tiên căn của thượng tiên, A Đào nhấc chân lên, cười cười nhìn hắn: “Ta vô ý.”

Có vô ý hay không cũng chẳng trách nàng được. Đình Hòa đứng dậy đi lại tú quần áo, chuẩn bị thay chiếc quần sạch sẽ khác.

Nhưng vừa cởi dây lưng, phía sau liền có một cơ thể mềm mại dán lên, Đình Hòa căng thẳng, một tay giữ lưng quần, giọng khàn khàn lại nghiêm trang nói: “Đừng làm loạn!”

Nhưng lý trí quá mỏng manh, tay thượng tiên giữ lưng quần khẽ buông, xoay người nắm lấy tay tiểu yêu phía sau, đang muốn dạy dỗ nàng một phen thì bỗng nghe ‘ầm’ một tiếng.

Cửa phòng ngủ chợt mở ra, Đình Hòa nhìn người đột nhiên xuất hiện ngoài cửa, nói: “Mẫu thân.”

Thanh Loan phu nhân nổi giận đùng đùng mà đến, thấy một màn như vậy cũng khiếp sợ. Bà liếc nữ yêu đứng cạnh con trai xong mới thản nhiên nhìn về phía Đình Hòa.

“Mặc quần đi ra cho ta!”

MẬT NGỌT HƯƠNG ĐÀO

Matcha Cookie
www.dtv-ebook.com

Chương 26

Đình Hòa thay một cái quần sạch sẽ khác, dẫn A Đào đi ra.

Thanh Loan phu nhân an vị bên ngoài

Bà nhìn con trai không còn dáng vẻ chật vật như ban nãy, y phục trắng toát, dáng người cao ngất, tuấn lãng vô song, phong thái quân tử, mặc cho ai nhìn cũng đều phải cung kính.

Người ngoài nói bà dạy con trai khéo, nhưng chỉ bà hiểu được đứa con trai này từ nhỏ đã hiền lành, lại có thiên phú, dù dạy thế nào cũng không hư được.

Mà hiện tại —

Ánh mắt Thanh Loan phu nhân liếc qua a Đào bên cạnh Đình Hòa, Đào yêu này nhìn qua chừng sáu trăm năm đạo hạnh, trắng trẻo xinh đẹp, nhìn cũng bắt mắt, nhưng chỉ là tiểu yêu Di sơn, người hoang dã, nhìn thô鄙 không chịu nổi, nào có dáng vẻ thê tử hiền lành chứ?

Nghĩ đến hình ảnh khó coi vừa rồi, Thanh Loan phu nhân cảm thấy mạch máu trên trán nhảy lên, phải đưa tay xoa trán mới bình tĩnh lại được: “Nói đi, hai người tiến triển tới đâu rồi?”

Đình Hòa không biết vì sao mẩu thân đột ngột đến, mà hân da mặt mỏng, chuyện thế này không biết phải mở miệng nói thế nào.

Đình Hòa im lặng, Thanh Loan phu nhân trong lòng hiểu rõ, lại nhìn nhà gỗ nhỏ này chén bát đều có cả đôi, bên ngoài còn phơi cái yếm của nữ nhân, mặc dù bày kết giới người khác không thấy được, nhưng cũng không gạt nổi ánh mắt

của bà. Con trai bà giữ mình trong sạch suốt 6 ngàn năm, đến Di sơn chưa đầy một tháng lại cùng Đào yêu này chung đụng.

Thanh Loan phu nhân lạnh lùng nói: “Con đó, sao không học được tí nào từ biểu ca con vậy? Dung Lâm cùng biểu tẩu của con cũng quen nhau một thời gian ngắn là sống chung, nhưng nó phải có hôn thư (*) mới làm vậy. Con nhìn con xem, ra thể thống gì nữa!.... Nhìn thấy nữ yêu ngực lớn này là không bước đi nổi nữa hả?”

(*) Hôn thư: giấy đăng ký kết hôn

Bình thường Đình Hòa thượng tiên cao cao tại thượng, Di sơn này ai gặp hãn cũng phải cung kính, mà lúc này đứng trước mặt Thanh Loan phu nhân hãn cũng chỉ là đứa con trai bình thường. Thanh Loan phu nhân rất uy nghiêm, nhưng A Đào cũng không sợ điều đó, nghe bà mắng vậy, mở miệng nói: “Là ta câu dẫn thượng tiên, bà đừng nói ngài ấy như vậy.”

Đúng là nàng nhất thời hứng thú, cảm thấy Tiên quân trên thiên giới này thú vị nên mới câu dẫn hãn, sau ở chung cũng thấy hòa hợp. Hãn nấu cho nàng ăn, tặng nàng cái yếm, những thứ đó nàng rất thích. Mà nàng cũng chẳng mất gì cả.

Thanh Loan phu nhân thấy nàng không chỉ bề ngoài dụ hoặc mà ăn mặc cũng hở hang, ngực bự như vậy, còn ra thể thống gì? Vậy mà còn dám chống đối bà nữa? Cả tam giới này có ai dám nói chuyện với bà như thế không?

Thanh Loan phu nhân phất tay áo đứng dậy, trừng mắt nói: “Tiểu yêu người đúng là không biết trời cao đất rộng, người cho là có Đình Hòa che chở thì ta không làm gì được người ư? Người có biết, ta chỉ cần phẩy tay một cái là có thể diệt đạo hạnh của người, cho người trở về nguyên hình?”

A Đào chưa bao giờ sợ ai, đang định nói lại thì Đình Hòa kéo nàng sang một bên, thấp giọng nói: “Đừng cãi nữa.” Hãn nhú mày, lời nói nghiêm khắc hơn bình thường, thấy mẫu thân cùng A Đào không ai nhường ai, đành phải trấn an mẫu thân trước vậy, nói: “Nàng ra hậu viện chờ ta, ta nói mấy câu với mẫu thân

đã.”

A Đào cũng không thích vị Thanh Loan phu nhân này, thấy Đình Hòa thiên vị mẫu thân hẳn cũng không nói nhiều, tránh khỏi tay hẳn, đi ra hậu viện.

A Đào ra ngoài rồi, Đình Hòa mới nói: “Mẫu thân sao hôm nay lại đến tận đây?”

Giờ lại hỏi sao bà đến đây!

Thanh Loan phu nhân tức giận nhìn hẳn một cái, lúc trước Đình Hòa cùng Hồng Châu thần nữ xem mặt bà cũng vui mừng, hôm sau Hồng Châu thần nữ kia đến chào hỏi bà, bà cảm thấy việc này chắc thành. Lại nghe nàng ta chủ động đi Di sơn, chắc phải ở lại mấy ngày bồi dưỡng cảm tình, không ngờ Hồng Châu thần nữ ở chưa đầy một ngày đã về mất. Mặc dù không biết lý do, nhưng Thanh Loan phu nhân đoán chắc là do con trai quá nghiêm túc, không hiểu tình nhi nữ của Hồng Châu, thế là bà mới đến đây để khai sáng cho con trai.

Nào ngờ lại thấy cảnh con trai y phục không chỉnh ôm ấp nữ yêu kia.

Nếu bà đến chậm một bước, còn không biết phải bắt gặp cảnh không sạch sẽ gì nữa đây.

Giờ lại hỏi câu này với bà, là muốn trách bà phá hỏng chuyện tốt của hẳn sao?

Thấy mẫu thân không đáp, cũng đành thôi. Đình Hòa rũ mắt, chậm rãi nói: “Vừa rồi mẫu thân trách Đình Hòa với A Đào vô danh vô phận đã ở cùng nhau, nếu mẫu thân đồng ý, Đình Hòa ngày mai liền dẫn A Đào đi lĩnh hôn thư.”

Thanh Loan phu nhân tưởng con trai chỉ hồ đồ nhất thời mà thôi, giờ nghe hẳn nói vậy lập tức nổi giận: “Đào yêu kia nhìn là biết không phải hạng đứng đắn, đáng vẻ lẳng lơ, thiên giới có tiên tử nào không tốt hơn nó chứ?”

“..... Mẫu thân vẫn dạy con, cưới vợ phải cưới người hiền, nếu nó là người

đứng đắn, hiền lương thực đức thì mẫu thân cũng không để ý đến xuất thân của nó làm gì. Ngày xưa khi Dung Lâm và A Liên thành thân, mẫu thân có ý kiến gì không? Khi ấy A Liên chỉ là tiểu yêu xuất thân nơi thôn dã, chưa từng biết đến thế giới bên ngoài, nhưng con bé luôn ngoan ngoãn chăm sóc cho Dung Lâm, tề gia nội trợ chu toàn, đó mới là thê tử tốt.”

Thanh Loan phu nhân nói thật, bà không để ý xuất thân, không để ý chủng tộc, cho dù con trai là thiếu chủ duy nhất của Cửu Nguyên sơn thì bà cũng không chú trọng môn đăng hộ đối như những người cổ hủ khác. Cửu Nguyên sơn bọn họ trên thiên giới đã đủ danh vọng, hoàn toàn không cần lại lấy một thiếu phu nhân như dẹt hoa trên gấm nữa (*). Chỉ mong một nàng dâu hiền lành thôi, mà điểm này, cô đào kia hoàn toàn không phù hợp.

(*) Dẹt hoa trên gấm: Gấm đã đủ lung linh rồi, có dẹt một bông hoa lên đó cũng chẳng thêm được gì.

Không chỉ không phù hợp, mà lại hoàn toàn tương phản, bảo sao bà có thể chấp nhận được?

Đình Hòa nói:“Mẫu thân còn chưa biết gì về A Đào xin đừng vội phán đoán, nàng vẫn có nhiều chỗ hơn người.”

Chỗ hơn người? Sao bà không thấy chứ? Bà chỉ thấy ngực của cô ta lớn hơn nữ tử bình thường, ăn mặc lại hở hang hơn nữ tử bình thường, tính tình cũng chẳng dịu dàng bằng ai. Còn những thứ khác... Đúng là chẳng nhìn ra. Hơn nữa lại dễ dãi ở cùng nam nhân như vậy thì làm sao tốt được?

Thanh Loan phu nhân nói:“Con không muốn lấy Hồng Châu, mẫu thân không ép con, nhưng nếu con muốn lấy Đào yêu lãng lơ đó thì mẫu thân tuyệt đối không đồng ý .....” Dừng một chút, thấy Đình Hòa còn muốn nói giúp nữ yêu kia, bà tiếp tục: “... cho dù có ngày nó mang bầu thì cũng không được vào cửa Cửu Nguyên sơn chúng ta.”

Đình Hòa mặc dù thái độ cung kính nhưng lần này hẳn không hề nhượng bộ,

chỉ nói: “Xin mẫu thân bình tĩnh mấy ngày, việc này nói sau.”

“Không cần nói gì nữa.” Thanh Loan phu nhân lập tức quyết định, “Con ngay lập tức theo ta về, không cần dạy học ở Di sơn nữa, bên Cửu Tiêu các mẫu thân sẽ nói chuyện với biểu ca con.”

Đình Hòa từ nhỏ đã ưu tú, mặc dù sống trong danh gia vọng tộc nhưng không bao giờ đòi hỏi đặc quyền, Thanh Loan phu nhân cũng vậy. Mà bây giờ bà lại không tiếc vận dụng quan hệ muốn đưa con trai về, để khỏi tiếp xúc với Đào yêu kia nữa.

Đình Hòa đương nhiên không về.

Hắn nói: “Việc này xin thứ cho Đình Hòa không thể vâng theo, kỳ hạn ở đây còn hai tháng, Đình Hòa tuyệt đối không rời khỏi Di sơn trước thời hạn, mong mẫu thân hiểu cho.”

Thanh Loan phu nhân đi ra, liền nhìn thấy một thiếu nữ y phục xanh biếc vắt vẻo trên cành cây trước sân, đôi chân thon dài, hai tay gối sau đầu, nhắm mắt ngủ.

Bà và Đình Hòa chia tay không mấy vui vẻ, lúc này lại nhìn thấy Đào yêu phóng đảng, càng nhìn càng không ưa. Bà không ngờ con trai chính nhân quân tử của mình lại đi thích loại đào yêu này... Chẳng trách bà bảo hắn đi xem mặt hắn đều không thích.

Thanh Loan phu nhân trợn mắt rời đi, A Đào ngồi dậy, thấy bà đi rồi, khoe miệng cong lên. Lại cúi đầu thấy thượng tiên bên dưới, mới gọi hắn một tiếng sau đó nhảy xuống.

Đình Hòa đỡ lấy nàng, siết chặt tay nàng một chút, nghĩ nghĩ liền nói: “Ta đưa nàng về.”

A Đào mặc dù không ràng buộc nhân xử thế, từ trước đến nay luôn làm theo ý

mình, nhưng hôm nay thượng tiên cùng Thanh Loan phu nhân cãi nhau, sợ hã trong lòng khó chịu liền nói: “Ta tự về được.”

Đình Hòa lại nắm tay nàng, không nói gì, chỉ nắm tay nàng đi về phía học xá.

Hai người chậm rãi đi dọc bờ sông, vắng trán Đình Hòa khẽ nhíu, nhưng trong lòng lại có cảm giác như trút được gánh nặng... Từ nay không cần phải che giấu nữa. Đình Hòa thoáng dừng bước, cúi đầu nhìn nàng, nhớ lại khi nãy cô đào này nói chuyện với mẫu thân mình đúng là không biết sợ. Người trên thiên giới xưa nay vẫn luôn cung kính mẫu thân, thảo nào mẫu thân lại giận đến vậy.

Nàng đúng là không biết trời cao đất rộng.

Đình Hòa khẽ cong môi, trên mặt thoáng ửng đỏ, nói từng chữ rõ ràng: “Chờ ta thuyết phục được mẫu thân rồi, ta liền cưới nàng.”

Hử?

A Đào sững sờ, ngẩng đầu nhìn hã. Nàng mặc dù nhỏ tuổi nhưng cũng trải đời nhiều, dù là thượng tiên ở Cửu Trọng Thiên hay nam yêu ở Di sơn cũng chỉ ham muốn ân ái nhất thời. Nàng không ngờ hã lại có ý nghĩ như vậy. Mặc dù hã cổ hủ, nhưng vẫn là một nam nhân có trách nhiệm.

Dáng vẻ A Đào sững sốt lại có thêm mấy phần đáng yêu so với thường ngày.

Nàng nhìn thẳng vào mắt hã: “Ngài..... Muốn cưới ta?”

Hã biết nàng nghĩ gì, tư tưởng của tiểu yêu Di sơn trong đầu nàng thâm căn cố đế, không thể thay đổi liền trong ngày một ngày hai.

Nhưng hã không phải là Di sơn yêu.....

Hã nói: “Đình Hòa ta không có sương sớm nhân duyên (*), chỉ có đứng đắn vợ chồng”

(*)Sương sớm nhân duyên: ý chỉ nhân duyên tan nhanh như sương buổi sớm
~ mối tình chóng vánh ~ chỉ ‘ái ân’ rồi buông tay nhau ra.

MẬT NGỌT HƯƠNG ĐÀO

Matcha Cookie
www.dtv-ebook.com

Chương 27

A Đào trở về học xá, Thước Dực đang ngồi đợi nàng. Thấy nàng về cũng không hỏi nhiều, hai người ăn bữa khuya xong liền đi ngủ.

A Đào nằm trên giường, ngày thường chỉ cần đặt lưng là ngủ, nhưng hôm nay lại không ngủ được. Nàng hỏi Thước Dực: “Nàng đã từng nghĩ đến chuyện lập gia đình chưa?”

Thước Dực chưa từng nghe A Đào hỏi những chuyện thế này, trước giờ đều chỉ một mình nàng độc thoại, còn A Đào lâu lâu ừ vài tiếng, sống chung như vậy nàng đã quen. Khó được lần a Đào chủ động hỏi, thế nên Thước Dực suy nghĩ thật kỹ mới đáp: “Nữ nhân trưởng thành đương nhiên phải lập gia đình.”

Nàng là một hoa yêu bảo thủ nhất gan, cũng không có chí lớn gì, từ nhỏ đã học tập nữ công gia chánh, chăm chỉ kiên định, bề ngoài cũng không quá nổi bật, lại có a Đào che chở, cuộc sống của nàng cũng bình an. Sau này vẫn mong tiếp tục được như thế.

Thực ra nàng cũng có một chút ái mộ Lan Hoa sư huynh, nhưng Lan Hoa sư huynh là hoa yêu có linh khí, còn nàng chỉ là hoa yêu tầm thường.

Nhưng A Đào không giống vậy.

Thước Dực nói: “Nàng xinh đẹp, tu vi lại cao, chắc chắn có rất nhiều nam yêu muốn cưới nàng.”

Cho dù A Đào khó gần, không quan tâm đến người khác, nhưng Di sơn có rất nhiều nam yêu ái mộ nàng, chẳng qua bọn họ không dám nói mà thôi.

Phải không? A Đào nhìn Thuộc Dực, dáng vẻ học hỏi: “Thành thân xong phải làm gì?”

Cái này hỏi đúng người rồi.

Thuộc Dực kê một cái ghế nhỏ lại gần a Đào, giơ ngón tay đếm: “Sau khi thành thân, là nữ yêu thì đương nhiên phải trợ giúp phu quân dạy dỗ nhi tử, hiếu thuận với phụ mẫu bên đó, làm hiền thê. Sáng phải dậy sớm nấu bữa sáng cho cả nhà, một ngày ba bữa đều phải tỉ mỉ... Tóm lại thành thân rồi sẽ không thể giống như trước đây thích làm gì thì làm, cần phải lấy phu gia làm trọng.”

Mặc dù nữ yêu Di sơn phần lớn đều không đức hạnh, nhưng Thuộc Dực là người truyền thống, cảm thấy thân là nữ tử nên tam tòng tứ đức, cùng phu quân sống thật tốt.

A Đào nghe xong khẽ nhú mi, cũng không hỏi tiếp.

Như vậy... hay là thôi đi.....

A Đào trở mình một cái, chuông bạc dưới chân vang lên tiếng đình đang.

Thanh Loan phu nhân có ấn tượng cực kém với A Đào, mặc dù không bắt Đình Hòa lập tức rời khỏi Di sơn, nhưng chờ đến khi thời hạn dạy học đã hết thì bà tuyệt đối không nhân nhượng.

Cũng may lần này Cửu Tiêu các cấp cho Di sơn 5 danh ngạch, lấy tư chất của A Đào thì chỉ cần biểu hiện tốt, không có gì sơ suất thì nàng chắc chắn có tên trong danh sách.

Nhưng Thanh Loan phu nhân đã nói trước, đừng nói tiểu yêu này có thể vào được Cửu Tiêu các, cho dù có trở thành đệ tử ưu tú của Cửu Tiêu các thì bà cũng không chấp nhận.

Thanh Loan phu nhân là người kiên quyết, mấy vạn năm qua, Cửu Nguyên sơn không ai dám chống lại bà.

Hôm nay là Hưu mộ, ba vị tiên quân phải về thiên giới, mà các đệ tử cũng nhân dịp này nghỉ ngơi.

A Đào đang định lên đỉnh Lưu Vân tu hành, nửa đường chợt có một người xuất hiện, y phục lộng lẫy, cao quý phi phàm, thản nhiên liếc nàng một cái: “Chúng ta cần nói chuyện.”

A Đào nhìn người trước mắt, miễn cưỡng nói: “Được.”

Tìm một quán trà yên tĩnh.

Quán trà này tốt nhất ở Di sơn, khung cảnh cũng coi như lịch sự trang nhã, Thanh Loan phu nhân tao nhã ngồi xuống, liếc nhìn chung quanh, nhíu mày ghét bỏ. Không phải bà ghét nơi đây hoang dã thô sơ, dù sao bà cũng từng đi qua nhiều nơi thôn dã, nhưng tiểu yêu Di sơn này tư chất thực sự kém, hơn nữa Di sơn toàn yêu ma, chương khí mù mịt.

Lại nhìn Đào yêu trước mặt, đêm đó bà quá kích động, lại là buổi tối nên không nhìn kỹ Đào yêu, lúc này thấy nàng ngồi trước mặt mình, tia nắng ngoài cửa sổ rơi trên mặt nàng, nhìn qua đúng là môi hồng răng trắng, quá mức xinh đẹp, mê hoặc lòng người.

Là nữ yêu mỹ mạo xinh đẹp, bằng không Đình Hòa đã không bị nàng mê hoặc thần hồn điên đảo .

Nhưng y phục trên người đúng là rách rưới què mùa

Cho dù đẹp thì sao chứ, cũng chỉ là nữ yêu keo kiệt, Thanh Loan phu nhân nói: “Ở Cửu Nguyên sơn, ngay cả nhà xí còn hoa lệ hơn cái quán trà này nhiều. Cũng chẳng trách người hao tổn tâm tư câu dẫn Đình Hòa .”

Di sơn trăm ngàn năm qua có bao giờ gặp được tiên quân như vậy? Nữ yêu này thấy con bà đương nhiên phải đeo bám không rời rời.

Dù sao cũng là mẫu thân của thượng tiên, A Đào nghe Thanh Loan phu nhân giới thiệu nhà xí ở Cửu Nguyên sơn với nàng, hiếm khi lễ phép không cắt ngang.

Thanh Loan phu nhân lại cảm thấy thấy tiểu yêu này vừa thiếu giáo dục vừa không có lễ phép, trong lòng bức tức, cũng không muốn nói nhiều với nàng, liền nói thẳng: “Hôm nay ta đến là muốn nói với người chuyện Đình Hòa. Nó chỉ nhất thời hồ đồ thôi, có ta ở đây, tuyệt đối sẽ không cho nó lấy người. Người là nữ yêu, ít nhiều cũng bị thiệt thòi, nhưng chỉ cần người đồng ý với ta từ nay về sau không dây dưa với Đình Hòa nữa, thì ta sẽ nghĩ cách cho người rời khỏi Di sơn, thậm chí tìm cho người một phu quân thân phận danh giá.”

A Đào ngẩng đầu, nhướng mắt nhìn bà.

Thanh Loan phu nhân biết thừa dạng tiểu yêu chưa trải đời này rất dễ dao động, lập tức mỉm cười nói: “Thế nào? Nếu người đồng ý, ta bây giờ có thể sắp xếp cho người ra khỏi đây.”

Đình Hòa sau này sẽ sống ở Cửu Trọng Thiên, lúc này hưu mặc, liền tới Tiêu Dao điện ở trong Cửu Trọng Thiên – phủ đệ của biểu ca hắc Dung Lâm thượng thần.

Cửu Trọng Thiên có hai vị thượng thần, một vị là hậu duệ của thần tộc Tiêu Bạch thượng thần, vị còn lại là thượng thần Dung Lâm của bộ tộc phượng hoàng.

Từ năm trăm năm trước, sau khi Dung Lâm thượng thần thành thân, Cửu Trọng Thiên cao quý lạnh lẽo này mới có thêm mấy phần khói lửa nhân gian.

Mà Dung Lâm cưới lại là một con cá mè hoa nhỏ nơi thôn dã, tên là A Liên.

Nhân duyên của hai người cũng là một giai thoại oanh động tam giới.

Dung Lâm cũng nghe chuyện về biểu đệ Đình Hòa rồi, hắc do một tay cô cô Thanh Loan phu nhân nuôi lớn, đối với biểu đệ Đình Hòa này thân như huynh đệ

ruột thịt. Nghe chuyện, liền nói với Đình Hòa: “Thành thân thì phải chọn hiền thê, lời của cô cô đúng là có lý. Tiểu yêu kia trẻ đẹp thì thế nào, nếu đệ lấy nàng ta thật, chắc cô cô đuổi đệ ra khỏi Cửu Nguyên sơn mất. Học theo huynh đi, lấy một thê tử hiền lành biết chăm lo việc nhà, mặc dù hơi ngốc nghếch nhưng chăm sóc ta chu đáo, mỗi ngày về nhà đều có cơm ngon canh ngọt.”

Biểu tẩu A Liên đúng là hiền lành, mặc dù đạo hạnh thấp kém nhưng ở Cửu Tiêu các cũng chẳng cần thiết. Nàng pháp thuật kém nhưng lại cần cù chịu khó, thường ngày ở Cửu Tiêu các làm việc giấy giờ, thi thoảng giúp trưởng phu chỉnh sửa tài liệu, cuộc sống của phu thê hai người cũng ấm áp ngọt ngào.

Lại nghe biểu ca Dung Lâm nhân nhã nói: “Biểu ca là người từng trải, biểu tẩu đệ cho dù bên ngoài hay ở nhà thì vẫn thuận theo huynh hết mực, nam nhân mà, cần phải có phong thái gia chủ chứ.”

Đình Hòa nhìn thoáng qua Dung Lâm. Biểu ca ngồi đây nói chuyện với hãn, còn biểu tẩu vẫn luôn bận rộn trong phòng bếp, đúng là có uy nghiêm thật.

Hãn mấp má môi định nói.

Vừa định mở miệng thì một thân ảnh nhỏ nhắn đi tới cười gọi hãn biểu đệ, chính là biểu tẩu A Liên. Nàng búi tóc phụ nhân, dung mạo vô cùng trẻ trung xinh đẹp, đeo tạp dề trông hiền lành hết mực, tài nấu ăn cũng tuyệt vời. A Liên chào xong quay qua nói với Dung Lâm: “Thượng thần, phòng bếp hết muối rồi, chàng đi ra ngoài mua một túi đi.”

Sau đó lấy hai đồng tiền trong túi tạp dề ra đưa cho Dung Lâm.

Dung Lâm điềm nhiên giơ tay nhận tiền, nói với A Liên: “Ừ, ta đi liền đây.”

Sau đó nói với Đình Hòa: “Những lời huynh nói ban nãy ngấm lại đi, nếu nghĩ thông rồi huynh sẽ điều đệ từ Di sơn về đây, đổi nơi dạy học.”

Cửu Tiêu các – học phủ đệ nhất thiên giới chính là tài sản riêng của thượng

thần Dung Lâm, quy củ đều dựa vào hần.

A Liên quay vào bếp, Dung Lâm liền đi ra ngoài mua muối. Phía sau có một đầu củ cải nhỏ chạy ra, là con thứ bảy của Dung Lâm, tên là Dung Thất. Cậu bé lon ton đến trước mặt Dung Lâm, ngẩng đầu lúu rúu nói: “Mẫu thân bảo phụ thân thuận đường mua chai nước tương nữa.”

Dung Lâm gật đầu, nhận đồng tiền trong tay củ cải nhỏ, sau đó liền đi ra cửa, giống như thường xuyên làm chuyện này, đã thành thói quen.

Thấy thượng thần đi ra ngoài mua muối cùng nước tương, Đình Hòa mỉm cười.

Ra khỏi Cửu Trọng Thiên, Đình Hòa liền đến Cửu Nguyên sơn một chuyến. Tới chỗ mẫu thân Thanh Loan phu nhân, hỏi tiên tì, tiên tì liền nói: “Phu nhân sáng sớm đã đi ra ngoài, không cần nô tì theo hầu, cũng không biết đi đâu cả.”

Đình Hòa nhẹ nhàng gật đầu, áo trắng phiêu phiêu, thanh nhã quý phái, chờ tiên tì kia lui ra liền bước đến thư phòng của Thanh Loan phu nhân.

Thư phòng bài trí sạch sẽ, Đình Hòa thở nhỏ luôn ở đây đọc sách viết chữ, mỗi một bản sách cổ nơi đây hần đều đã xem qua. Lướt qua tầng tầng giá sách, Đình Hòa dừng tay trước bình hoa bạch ngọc, ngón tay nhẹ nhàng chuyển động, chỉ thấy giá sách bắt đầu xê dịch, tách ra làm hai.

Phía sau là một cái kệ bí mật, để những đồ quý giá.

Đình Hòa không liếc một cái, lấy quyển hộ tịch đặt dưới cùng ra, bỏ vào trong tay áo.

MẬT NGỌT HƯƠNG ĐÀO

Matcha Cookie
www.dtv-ebook.com

Chương 28

Đình Hòa ra khỏi thư phòng, ngay tại hành lang gặp phụ thân Đông Cực đế quân. Đông Cực đế quân uy nghiêm trầm ổn, cao quý bất phàm, Đình Hòa bước lại chào: “Phụ thân.”

Đông Cực đế quân ừ một tiếng, nói: “Sao hôm nay lại về đây?”

Đình Hòa ở Di sơn dạy học, lần trước cùng Hồng Châu thần nữ xem mắt mới trở về một lần, không ngờ hôm nay lại về đây. Đình Hòa bèn nói: “Hôm nay hưu mộc, Đình Hòa cố gắng về Cửu Nguyên sơn thăm phụ thân mẫu thân.”

Đình Hòa thượng tiên là thiếu chủ duy nhất của Cửu Nguyên sơn, là hậu duệ của thiên giới quý tộc cùng phượng hoàng bộ tộc, thân phận tôn quý không cần nói cũng biết, hãn thuở nhỏ trí tuệ tuyệt đỉnh, ngộ tính cực cao, sau này cũng có thể tu luyện thành kỳ tài giống như Dung Lâm vậy. Đông Cực đế quân cũng cảm thấy kiêu ngạo, ông nhìn Đình Hòa, mới nói: “Chuyện giữa con và nữ yêu Di sơn, mẫu thân con đã nói với ta rồi, con còn muốn nói gì không?”

Đình Hòa bình thản trả lời: “Đình Hòa thật lòng muốn thành thân với A Đào.”

Đông Cực đế quân không phản ứng kích động giống như Thanh Loan phu nhân, chỉ thản nhiên gật đầu, con trai đã lớn, hơn nữa nó là thượng tiên tu hành suốt mấy ngàn năm, làm sao dễ dàng bị nữ yêu chỉ có mấy trăm năm đạo hạnh mê hoặc chứ?

Huống chi bây giờ tam giới đã bỏ luật lệ cũ, chỉ cần lưỡng tình tương duyệt thì tiên cùng yêu đều có thể thành thân, hơn nữa hậu duệ sinh ra còn xinh đẹp

thông tuệ hơn nhiều. Từ đó trên thiên giới cũng có rất nhiều tiên quân lấy nữ yêu làm thê tử, thế tục cũng không có thành kiến gì. Nếu có, chỉ là chuyện môn đăng hộ đối thôi.

Nhưng Cửu Nguyên sơn bọn họ cũng không coi trọng gia thế.

Đông Cực đế quân hỏi ít chuyện về A Đào. Đình Hòa lúc ở Di sơn từng xem qua lý lịch của A Đào, trôi chảy đáp:“Nàng thuở nhỏ không phụ mẫu, suốt gần ấy năm được Sơn Trưởng di sơn quan tâm. Nhưng nàng vốn thông minh trí tuệ, tu vi cao hơn các yêu khác nhiều.”

Ừm, cũng là một cô đào đáng thương.

Đông Cực đế quân gật đầu:“Nếu vậy sau này con đừng bắt nạt người ta đấy. Mẫu thân con bây giờ không chấp nhận, nhưng nếu hai con tình cảm thăm thiết thì sẽ có ngày bà ấy đồng ý thôi.”

Đông Cực đế quân là người hiểu lý lẽ, cũng không khắt khe với con dâu, Đình Hòa nghe xong liền nói:“Lời phụ thân, Đình Hòa sẽ ghi nhớ. Trước mặt Cửu Tiêu các cho Di sơn năm danh ngạch, lấy tư chất của A Đào thì đương nhiên có thể nằm trong danh sách được chọn, nếu nàng trở thành đệ tử Cửu Tiêu các thì thành kiến của mẫu thân với nàng chắc sẽ giảm một ít.”

Thanh Loan phu nhân thích nữ tử hiền lành đoan trang, nhưng a Đào không phải loại hình như vậy, nên phải chọn cách khác.

Thế cũng tốt. Đông Cực đế quân lấy từ trong ống tay áo ra một xấp ngân phiếu, đưa cho Đình Hòa:“Mua ít quần áo nữ trang cho tiểu cô nương đi, con bé từ nhỏ không có ai chăm sóc, nay đi theo con, con đương nhiên phải đối xử tốt với nó hơn, đừng để nó chịu ảm ức.”

Đình Hòa có nhiều tài sản riêng, đương nhiên không thiếu ngân phiếu, hơn nữa tiền riêng của phụ thân cũng có hạn, mấy ngàn năm mới tiết kiệm được từng này. Nhưng ý tốt của phụ thân không thể từ chối, Đình Hòa bắt đầu dĩ nhận lấy.

Lúc hăn sắp rời khỏi Cửu Nguyên sơn để quay về Di sơn, Đông Cực để quân bỗng nghĩ tới gì đó, khẽ ho một tiếng, nói nhỏ với Đình Hòa: “Chuyện hôm nay ta nói với con, đừng để mẫu thân con biết nhé.”

Đình Hòa mỉm cười gật đầu.

•

Thanh Loan phu nhân nhìn A Đào ngồi đối diện mình, tư thế ngồi chẳng hề đoan trang như tiên nữ thiên giới, cứ nghiêng bên nọ ngả bên kia, mặt cũng không trang điểm nhưng lại mười phần quyến rũ, đúng là trời sinh yêu diễm.

Bà càng nhìn càng không thích, liền hỏi: “Thế nào? Điều kiện như vậy người vừa lòng chưa?”

Có thể giúp nàng ra khỏi Di sơn, đổi Di sơn tiểu yêu mà nói thì đúng là cảm dỗ khó cưỡng lại nổi. Nhưng mà tìm phu quân cho nàng...

Ngón tay nõn nà của A Đào xoay xoay chén, nhìn Thanh Loan phu nhân nói: “Thượng tiên thân thể cường tráng, tu vi rất cao, ta dùng thuận tay, cũng không định đổi.”

Dám ‘dùng’ con trai của bà! Lại còn dùng mấy lần!

Sắc mặt Thanh Loan phu nhân nhất thời cứng ngắt, nay cầm chén nổi gân xanh. Lúc trước Đình Hòa vẫn giữ mình trong sạch nên thanh danh bên ngoài vô cùng tốt, nhưng người làm mẫu thân như bà vẫn luôn lo lắng. Mà nay Đào yêu này nói Đình Hòa thân thể cường tráng, vậy chứng tỏ con trai cũng khỏe mạnh dũng mãnh.

Vậy là tốt rồi. Tức giận xong, nỗi lo của Thanh Loan phu nhân cũng buông xuống

Nhưng Đào yêu này chẳng biết xấu hổ, thật sự là..... Thanh Loan phu nhân là người nóng tính, nếu không phải Đình Hòa để ý Đào yêu này như vậy thì bà

đã không hạ mình đến đây thương lượng với nàng ta.

Thế mà dám không nể mặt bà.

Nếu vậy thì thôi, không có gì để nói nữa. Thanh Loan phu nhân đứng dậy, tức giận nói: “Được thôi, nếu người đã ngu muội như thế, ra khỏi Di sơn cũng là tai họa, nên vĩnh viễn bị nhốt tại nơi này. Còn Đình Hòa, ta cũng muốn nhìn xem nó có thể vì một nữ yêu như người mà không quay về Cửu Nguyên sơn hay không.”

Nói xong đứng dậy.

Tiểu nhị ở quán trà liền đi lại tính tiền.

A Đào chưa bao giờ đến nơi thế này, nếu đến thì cũng do Thước Dực lôi kéo nàng đi, trên người cũng không có nửa đồng tiền, nàng thản nhiên nói: “Ta không có bạc.” Đây là lời nói thật. Nàng không có thói quen giữ tiền, cũng chẳng làm gì ra tiền.

Tiểu nhị cũng biết nhìn người, liền quay sang vị phu nhân y phục đẹp đẽ: “Phu nhân người xem, tiền trà này.....”

Cùng trưởng bối uống trà còn muốn bà trả tiền nữa. Thanh Loan phu nhân tâm cao khí ngạo, mặc dù tức nhưng cũng không muốn uống trà Đào yêu mời, lập tức lấy trong tay áo ra một miếng vàng lá, đặt mạnh lên bàn, sau đó phất tay áo rời đi.

Gặp Thanh Loan phu nhân xong, A Đào liền đi lên đỉnh Lưu Vân tu luyện, mãi đến chạng vạng mới trở về học xá.

Giống như thường ngày đến nhà ăn dùng cơm cùng Thước Dực.

Từ sau khi đi cắm trại dã ngoại trên đỉnh Lưu Vân lại có thêm Dạ Đàm nữa.

Thước Dực hôm nay ăn rất nhanh. Dạ Đàm hỏi: “Ăn nhanh vậy làm gì?”

Thước Dực lập tức đỏ mặt, ấp úng nói: “Lan Hoa sư huynh hẹn ta đi ngắm trăng.....” Nàng da mặt mỏng, nói xong thẹn thùng lấy tay áo che mặt: “Ai da, không nói với huynh nữa.”

Thước Dực vội vàng dùng cơm, sau đó tạm biệt A Đào, đi ra ngoài gặp Lan Hoa sư huynh .

Dạ Đàm cầm đôi đũa chọc chọc chén cơm, nói: “Chẳng phải một cây hoa lan tinh khôi sao? Chỉ biết ra vẻ thanh cao, lừa được mấy tiểu yêu gốc nghềch thôi.”

Dạ Đàm không thích gã nam yêu Lan Hoa nói chuyện chậm rì, nhìn thấy ai cũng mỉm cười này.

..... Chỉ thích vờ vịt thôi.

A Đào không nói gì, từ khi nàng cứu Thước Dực thì Thước Dực vẫn luôn đi theo nàng, nay lại thường xuyên đi cùng Lan Hoa, nàng tự nhiên cũng nhàn hạ. Dù sao có nàng ở đây Thước Dực sẽ không bị ai khi dễ. Ăn một chút thức ăn mặn, lại thấy đồ ăn này không hợp khẩu vị, bỏ đũa xuống.

Không ăn sao? Dạ Đàm nhìn A Đào đi rồi, gọi với theo:“Không ăn thì ta ăn nhé.” Thấy A Đào không trả lời, liền kéo đĩa thịt của A Đào lại ăn. Ăn ăn, lại nghĩ đến gã Lan Hoa kia, đôi mày thanh tú nhú lại.

•

Đến tối Thước Dực vẫn chưa về, A Đào nằm trên cành cây trước học xá.

Chợt có một cơn gió nhẹ thổi qua, cuốn tà váy tung bay.

A Đào mở mắt.

Lọt vào tầm mắt là vầng trăng sáng tỏ, quầng sáng nhẹ nhàng lan tỏa, mà trước mặt trăng lại có một chấm đen.

Chấm đen ngày càng gần, cũng ngày càng lớn, chỉ thấy một con ngựa trắng vỗ cánh bay về hướng này, con ngựa cao lớn vô cùng, hai cánh trắng muốt quạt từng luồng gió. Đó là thiên mã trên thiên giới, vô cùng tôn quý.

Đình Hòa thượng tiên an vị trên thiên mã.

Sau lưng hắn là trắng sáng rực rỡ, ngựa bay đến trước ngọn cây, thượng tiên trên lưng ngựa cúi người xuống, tóc đen tung bay, giơ tay về phía nàng dịu dàng nói: “Đưa tay cho ta.”

Bóng đêm yên tĩnh, thanh âm của hắn mang theo cảm giác kỳ ảo.

Hôm nay là hưu mộc, ba vị Tiên quân đều về thiên giới. A Đào không biết vì sao hắn lại quay về sớm như vậy, nhưng cũng ngoan ngoãn đưa tay cho hắn.

Sau đó nhẹ nhàng bị kéo lên lưng ngựa, ngồi trong lòng hắn.

Đi đến căn nhà nhỏ trước đây của A Đào, Đình Hòa hỏi nàng: “Quyển hộ tịch của nàng ở đâu?”

Di sơn mặc dù hỗn loạn nhưng mỗi nhà đều có hộ tịch riêng, a Đào sống một mình đương nhiên cũng có hộ tịch. Có điều nàng xưa nay lười biếng, quyển hộ tịch nho nhỏ không biết nhét ở đâu rồi.

Đình Hòa thấy nàng có vẻ đã quên, cũng hiểu tính nàng nên không hỏi tiếp nữa, bảo nàng ngồi một bên.

Sau đó đưa mấy xâu đồ nướng mua ở Cửu Tiêu các cho nàng.

Nàng ngồi ăn một bên, còn hắn đi tìm hộ tịch.

Tìm gần nửa canh giờ Đình Hòa mới thấy quyển hộ tịch đầy bụi dưới gầm giường, lập tức mỉm cười vui sướng, phỉ phỉ bụi đất bên trên, cẩn thận cất vào tay áo.

Rồi lại vội vàng cùng a Đào lên lưng thiên mã, bay khỏi Di sơn.

Di sơn cây cối um tùm, gió lớn gào thét, không thể sánh với thiên giới phồn thịnh. A Đào ngồi trên thiên mã, nhìn thiên mã xuyên qua tầng mây dày, phá kết giới ra khỏi Di sơn. Nàng xưa nay lãnh đạm, nhưng hôm nay ngồi trên thiên mã nhìn thấy múi sông đẹp đẽ, chung quanh trắng sáng sao thưa, còn cả những tòa dinh thự dưới chân nữa, dù sao sáu trăm năm qua đây là lần đầu tiên nàng ra khỏi Di sơn, nhìn tới hoa mắt.

Đến thiên giới trời bỗng sáng rực, khung cảnh hùng vĩ bao la.

Thiên giới lệch giờ so với Di sơn, ở Di sơn là đêm khuya, mà thiên giới lại là giữa trưa.

Đi đến Tư Duyên cục – nơi quản lí nhân duyên trên thiên giới.

A Đào lúc này mới quay qua hỏi thượng tiên: “Thượng tiên định làm gì?”

Đình Hòa thấy Đào yêu ngày thường không để ý tới ai, lại thích trêu chọc mình, cả đoạn đường đến đây thì tò mò nhìn quanh, cảm giác như tiểu nữ hài ngốc nghếch, Hắc khế mỉm cười, bên tai lại nóng lên, sau đó lấy trong tay áo ra mấy thứ đưa cho a Đào: “Đây là tài sản riêng của ta, mặc dù không nhiều lắm nhưng cũng không để nàng phải ủy khuất.”

A Đào nhận lấy, cúi đầu xem.

Là một xâu chìa khóa, một xấp dày phòng khế, địa khế, thiên khế(*), còn cả một xấp ngân phiếu mười vạn dày cộm.

Phòng khế, địa khế, thiên khế(*): giống như sổ đỏ/ giấy sở hữu nhà cửa, đất đai cùng khoảng trời.

MẬT NGỌT HƯƠNG ĐÀO

Matcha Cookie
www.dtv-ebook.com

Chương 29

Đình Hòa thượng tiên đúng là khiên tốn, khối tài sản này nếu không tính là nhiều, thì trên thiên giới chẳng có mấy tiên quân nào giàu có.

A Đào chợt cảm thấy hai tay nặng trĩu, ngẩng đầu nhìn khuôn mặt nghiêm túc của thượng tiên, so với vẻ nghiêm nghị trên học đường có chút khác lạ.

Ý của hắn là gì, cho dù nàng là kẻ ngốc cũng biết được.

Đình Hòa thấy nàng im lặng, biết chuyện này với một tiểu cô nương như nàng cũng có đôi chút ngượng ngùng.

Hắn nói: “Phía trước là Tư Duyên cục, chúng ta lĩnh hôn thư xong sẽ dẫn nàng đi Minh Nguyệt lâu ăn bữa ngon. Hai tháng nữa đến Cửu Tiêu các tu luyện rồi, ta dẫn nàng đi tham quan trước.”

Mặc dù chưa quyết định danh sách, nhưng chỉ cần không có bất trắc gì xảy ra thì a Đào chắc chắn được chọn.

Vào Cửu Tiêu các thì dĩ nhiên khác với ở Di sơn. Nếu có thể thuận lợi tốt nghiệp, thì ra trường chính là Cửu Tiêu các cao tài sinh. Hắn không quan tâm chức danh đó, nhưng nếu sau này nàng ở cùng hắn tại Cửu Trọng Thiên thì mới có lợi cho nàng.

Đình Hòa lẳng lặng nhìn nàng, nhẹ nhàng nói: “A Đào, nàng có bằng lòng hay không?” làm thê tử của Đình Hòa, bên hắn suốt quãng đời còn lại.

Lời nói đêm đó của thượng tiên còn thoảng bên tai, A Đào nghĩ nghĩ, liền đưa đồng hồ vật nặng trĩu trong lòng trả cho hắn, nói: “Ta cùng thượng tiên chỉ là

sương sớm nhân duyên, hôn thư này vẫn không cần thì hơn.”

Nữ yêu không quan tâm đến trinh tiết, nhưng nàng cũng không hứng thú với loại chuyện này. Nàng ở Di sơn thật lâu thật lâu, xung quanh chỉ toàn Di sơn tiểu yêu, chưa từng gặp ai khác cho nên mới cảm thấy hứng thú với thượng tiên. Mà thượng tiên phong thái quân tử khác xa với nam yêu ở Di sơn, thế nên nàng mới thích chọc hấn.

Ái ân thôi, nàng không nghĩ tới chuyện phải gả cho hấn. Nàng đã thấy không ít nam yêu nữ yêu kết hôn, rồi lại vì hôn ước mà chia tay.

Đình Hòa sững sốt một lúc lâu, mới lặp lại câu nói của nàng:“Sương sớm nhân duyên.”

A Đào gật đầu.

Nàng ngồi trên thiên mã nhìn phong cảnh chung quanh, đúng là rất khác Di sơn. Thật lâu không thấy thượng tiên đáp lại, bèn nghiêng đầu nhìn hấn:“Vừa rồi thượng tiên nói muốn dẫn ta đi Minh Nguyệt lâu ăn bữa ngon, còn giữ lời không?” Lúc trước ăn cơm ở nhà ăn thấy tạm được, nhưng hưởng qua tay nghề thượng tiên rồi, đồ ăn ở nhà ăn chẳng còn vừa miệng nữa, ban này nàng chỉ ăn có một chút.

Sắc mặt Đình Hòa trầm xuống, theo bản năng nắm lấy cổ tay nàng, thấp giọng nói:“A Đào.....”

A Đào mỉm cười:“Thượng tiên đừng nói nữa, chuyện người tình ta nguyện, thượng tiên cũng không chịu thiệt mà.”

Nàng lúm đồng tiền như hoa, đúng là không muốn làm thê tử hấn. Đình Hòa chợt thấy lòng lạnh lẽo, siết chặt xấp giấy trong tay, ngón tay trở nên trắng bệch. Lại nhìn nàng dung mạo xinh đẹp, nhưng rốt cuộc vẫn là nữ yêu Di sơn.

Yêu tính như vậy.

Là hăn tự mình đa tình.

Thượng tiên vẫn luôn làm theo khuôn phép suốt sáu ngàn năm, lần đầu tiên quyết định làm chuyện khác người, lại bị dội một chậu nước lạnh. Cũng may hăn làm việc ổn trọng, chỉ một lát đã khôi phục bình tĩnh, chậm rãi buông cổ tay Đào yêu, đem phòng khế ngân phiếu nhét vào trong tay áo.

Đình Hòa nói:“..... Được thôi.”

Sau đó không liếc nàng một cái, dẫn nàng đi Minh Nguyệt lâu.

A Đào xinh đẹp vô ngần, dáng người yếu điệu, lại là gương mặt mới, vừa bước vào Minh Nguyệt lâu liền có rất nhiều Tiên quân liếc nhìn. Nàng xưa nay chẳng để ý tới xung quanh, đi theo thượng tiên lên lầu, vào phòng. Gọi một bàn đồ ăn thịnh soạn, Đình Hòa vẫn không nói gì, thấy nàng giơ tay muốn bốc đồ ăn, theo bản năng định răn dạy, khẽ mở miệng nhưng lại không nói nên lời.

Nàng đã không muốn gả cho hăn, hăn lấy thân phận gì dạy bảo nàng?

Thôi.

A Đào thấy thượng tiên không răn dạy mình như ngày thường, tay khẽ dừng một chút, thấy hăn không nói, cử chỉ càng thêm thô tục. Nhưng thượng tiên lại ngoảnh mặt làm ngơ, áo mũ chỉnh tề ngồi ở chỗ kia, giống như cách một tầng mây.

Có điều bằng hiệu của Minh Nguyệt lâu chỉ là hư danh, còn không bằng tay nghề của thượng tiên nữa.

Ăn xong phải về Di sơn.

Mặc dù Đình Hòa dẫn A Đào đi, nhưng ngày nào nàng còn mang hộ tịch ở Di sơn thì vẫn là Di sơn yêu. Cho dù đi ra nhưng trên người vẫn mang phong ấn của Di sơn, đi tới đâu cũng phải quay về.

Ra khỏi Minh Nguyệt lâu liền gặp một tiên ông đẩy một xe kẹo, bên trên cắm kẹo mạch nha đủ màu sắc hình dáng, thấy a Đào liền nói: “Cô nương mua kẹo đi.”

Kẹo này Di sơn không có.

Tiên ông cũng nhanh nhay, nói với Đình Hòa đứng cạnh: “Vị Tiên quân này mua cho cô nương một ít đi, kẹo này số lượng có hạn, hôm nay chỉ làm được một mẻ, nếu không mua nhanh đợi các đệ tử Cửu Tiêu các tan học thì tiên quân muốn mua cũng không có đâu.”

Sau đó chỉ vào mấy cây kẹo, “Giá chỉ một hai đồng thôi. Tiên quân đừng lo lão lừa ngài, ngài nhìn bảng hiệu này đi, là chi nhánh của Mạnh Cực tiên quân, không có chuyện lừa đảo đâu.”

Mạnh Cực Tiên quân lúc trước là chủ của Minh Nguyệt lâu, nhưng sau kinh doanh phá sản, lại mở một tiệm đồ nướng nhỏ bên ngoài Cửu Tiêu các. Không ngờ tiệm ngày càng làm ăn phát đạt, một tiệm đồ nướng ban đầu phát triển thêm các món điểm tâm ăn vặt, nay đã thành thương hiệu lớn, cũng là tấm gương điển hình ‘dựng nghiệp từ hai bàn tay trắng’.

Đình Hòa thấy cô đào cứ nhìn kẹo mạch nha trên xe đẩy của tiên ông, biết nàng rất muốn, mà hắn cũng biết nàng chẳng làm gì ra tiền, trên người không có một đồng bạc. Một hai đồng với hắn chẳng là gì, nhưng nàng đã không muốn kết hôn với hắn, thì quan hệ của bọn họ chỉ là sư sinh, không có gì khác.

Thế là không để ý đến ánh mắt của nàng, thản nhiên nói: “Đi thôi.”

A Đào cũng chỉ nhìn thêm mấy lần, liền im lặng đi theo thượng tiên.

Tiên ông nhìn theo bóng hai người, ánh mắt dừng lại trên thân ảnh cao lớn, lời nói sâu xa: “Người trẻ tuổi yêu nhau, lão cũng không giúp được.” Nói xong đẩy xe, hát mấy câu rồi đi xa.

•

Đình Hòa đưa A Đào về học xá rồi quay về nhà gỗ.

Vừa vào liền thấy cái yếm phơi ngoài sân, hắt đi qua sờ thấy đã khô, bèn lấy xuống gấp lại, trong nhà còn có mấy đồ vật của Đào yêu để lại, hắt dọn dẹp một chút rồi để cho nàng mang về. Mấy ngàn năm giáo dưỡng đủ cho hắt hiểu, nếu hắt cùng đào yêu đã vô duyên, thì chuyện trước đây phải quên đi thì hơn.

Nằm xuống giường, ngay cả đệm chăn cũng thoảng hương đào.

Đình Hòa trần trọc khó ngủ, bèn dậy giặt chăn nệm, tẩy sạch mùi hương đó.

Hôm sau mặt trời vừa lên, các đệ tử tốp năm tốp ba bước vào học đường.

Tiết đầu tiên là của Đan Đề Tiên quân, các đệ tử không ai dám tới muộn.

Quy định để được chọn vào Cửu Tiêu các đã đưa ra, trong hai tháng này ai biểu hiện tốt, thành tích học tập tốt sẽ được cộng điểm, mà ai biểu hiện kém thì sẽ bị trừ điểm số, trong vòng hai tháng 5 người được điểm cao nhất sẽ được chọn. Điểm cộng nhiều nhất là trong tiết thực hành pháp thuật, tiếp theo là lý luận tri thức. Những tiểu yêu có tu vi thấp đành phải cố gắng tu luyện, càng không dám để bị trừ điểm.

Chúng đệ tử đến đông đủ, Đan Đề Tiên quân mang theo giáo án chuẩn bị dạy, chợt thấy ngoài cửa có một thân ảnh đi tới.

Đan Đề liếc qua, chỉ thấy tiểu yêu kia làn da trắng bóc, ngực cao ngất, hương đào thoang thoang, đôi chân thon thả bước đi như ẩn như hiện, vô cùng xinh đẹp. Dù vậy, cũng chỉ nhìn thêm mấy lần, sau đó liền trách mắng: “Còn vào lớp làm gì? Đứng ngoài đó nghe giảng, không được vào lớp!”

Hi Quý bên trong thấy A Đào bị Đan Đề Tiên quân răn dạy như thế, che miệng cười cười.

Mà Thước Dực lại lo lắng không yên.

Nếu là nữ yêu khác thì năn nỉ xin lỗi mấy câu là được, dù sao Đan Đề Tiên quân mặc dù nghiêm khắc nhưng đối nữ đệ tử rất tốt, có rất nhiều nữ đệ tử được hân nhiệt tình ‘dạy riêng’ cho. Có điều A Đào mặc dù xinh đẹp nhưng lại không thích nói chuyện, theo lời Sơn Trưởng dặn dò cũng không vô lễ với các vị tiên quân, bèn cầm túi sách đứng ngoài nghe giảng.

Đan Đề Tiên quân liếc đào yêu một cái, sau đó bắt đầu dạy học.

Tiết của Đình Hòa trễ hơn một chút, nhưng hân đã quen dậy sớm, nên đến học đường sớm hơn. Đi ngang qua hành lang chợt thấy a Đào đứng đó, nắng sớm ôn hòa hắt trên lưng hân, tiên tư thanh nhã.

Đã đến giờ học, nàng một mình đứng ngoài cửa làm gì, đương nhiên không cần nói cũng biết.

Đình Hòa nhìn nàng một cái.

A Đào đang hí mắt phơi nắng, thấy thượng tiên đi tới liền nhìn hân cười.

Nhưng thượng tiên lại không mặt đỏ tai hồng như ngày trước, mà lại thản nhiên liếc nàng một cái rồi điềm nhiên bước qua nàng, không nhìn nàng thêm lần nào nữa.

MẬT NGỌT HƯƠNG ĐÀO

Matcha Cookie
www.dtv-ebook.com

Chương 30

A Đào hôm nay đi học muộn, Đan Đề Tiên quân liền nói chuyện này với Sơn Trưởng: “Cô Đào này thật kỳ quái, không biết trong mắt còn có phu tử như ta nữa không!”

Sơn Trưởng luôn bênh vực a Đào, nhưng cũng biết chuyện này không thể nói đỡ cho nàng được, đành bảo: “Vậy để lão đi nói với A Đào, Tiên quân xin đừng tức giận.” A Đào dạo gần đây ngoan ngoãn hơn trước rất nhiều, ít đi học trễ hơn, ngay cả bài tập cũng giao đúng hạn. Làm trợ giảng của thượng tiên đúng là đã thay đổi.

Đan Đề gật đầu: “Đương nhiên phải nói, nhưng hôm nay nàng ta đến muộn nhiều người thấy như vậy thì phải trừ điểm, kéo các đệ tử khác cảm thấy không công bằng.” Nói xong liền nhìn về phía Đình Hòa thượng tiên đang soạn bài, thấy hẩn khí chất như ngọc an tĩnh ngồi đó, liền hỏi, “Đào yêu kia là trợ giảng của thượng tiên, trách phạt như vậy, thượng tiên có ý gì không?”

Không nể mặt sư thì cũng phải nể mặt phạt, trợ giảng bị phạt cũng phải hỏi ý kiến thượng tiên một chút.

Đình Hòa nghĩ đến dáng vẻ đào yêu bị phạt đứng ngoài hành lang, biết nàng cũng chẳng quan tâm đến chuyện nhỏ này. Tu vi của nàng mặc dù đứng nhất nhì trong đám yêu, nhưng nếu thường ngày càn rỡ quá, bị trừ nhiều điểm, thì có thể sẽ bị loại khỏi danh sách. Bàn tay đang cầm bút thoáng dừng lại.

Mặc dù hẩn và nàng vô duyên, nhưng dù sao đã từng ở chung, cũng muốn tốt cho nàng, muốn nàng có thể ra khỏi Di sơn.

Đình Hòa bèn nói: “Tiên quân làm dựa theo quy củ, ta đương nhiên không có ý kiến gì.”

Phải xem nàng có biết rút kinh nghiệm hay không, để sau này còn biểu hiện tốt, đừng vì mấy chuyện nhỏ nhặt này mà bị mất điểm.

Đan Đề Tiên quân cười gật đầu: “Thượng tiên đúng là người công chính liêm minh, không thiên vị.”

Đình Hòa không nói gì.

Sơn Trưởng đành phải đi thông báo a Đào bị trừ một điểm. Thước Dực đau lòng thay A Đào, bản thân nàng pháp thuật không đủ nên đành phải cố gắng cần cù bù thông minh, nhưng a Đào đúng là hồ đồ thật. Thước Dực kéo a Đào lại nói: “Nàng tối qua đi đâu vậy? Ta về không thấy nàng đâu cả, trước đây thì không sao, nhưng hai tháng này là thời điểm quan trọng, nàng nhịn một chút được không?” Cơ hội tốt như vậy, nếu không cố gắng thì đến khi thượng tiên cùng hai vị tiên quân đi rồi Di sơn liền trở lại như ngày xưa, không còn cơ hội ra ngoài nữa.

Thấy Thước Dực nhăn mặt nhíu mày, trông còn buồn hơn mình bị trừ điểm nữa.

A Đào nghiêng đầu nhìn danh sách dán trên tường, bên cạnh tên nàng có một dòng chữ màu đỏ ghi bị trừ điểm. Nàng gật đầu nói: “Ừ, ta biết rồi.”

Thước Dực lúc này mới yên tâm.

Ăn trưa xong, bên ngoài có yêu đến tìm Thước Dực. A Đào cùng Dạ Đàm ngồi dưới tàng cây phơi nắng. Phía xa thấy một nam tử mặc trường bào màu vàng đứng nói chuyện cùng Thước Dực. Dạ Đàm hí hửng cố gắng chống lại cơn buồn ngủ, nhìn rõ bộ dáng của nam nhân kia liền nói: “Kia không phải là bướu tinh à? Nàng ấy quen biết với tên mặt dày đó từ khi nào vậy? Không được, ta phải đi xem sao.”

Thước Dực ngây thơ, Bưởi tình này lại là kẻ mặt dày không từ thủ đoạn, không biết đã chiếm tiện nghi của bao nhiêu yêu nữ Di sơn. Có điều Bưởi tình này bề ngoài phong độ, cũng hào phóng chi bạc cho nữ yêu, lại dẻo mồm dẻo miệng, những nữ yêu qua lại với hắn sau khi tách ra cũng không trách móc gì. Trong đám nam yêu phong lưu thì Bưởi tình này danh tiếng cũng tốt.

A Đào cũng đi qua.

Còn chưa đến gần đã nghe tiếng cầu xin yếu ớt của Thước Dực: “Huynh có thể thư thả giúp ta mấy ngày không, ta đang nghĩ cách, nhất định... nhất định sẽ đền.”

Dạ Đàm vừa nghe Thước Dực nói liền bước nhanh hơn, một tay kéo Thước Dực ra sau lưng mình, hung hăng nói với Bưởi tình: “Đường đường là một đại nam yêu, khi dễ tiểu nữ yêu mà được hả?”

Thước Dực đứng sau kéo tay áo Dạ Đàm: “Không phải như thế.”

Vậy như thế nào ?

Bưởi tình nhìn Dạ Đàm trắng nõn thanh tú, cho dù muốn anh hùng cứu mỹ nhân thì cũng chẳng có chút uy hiếp gì cả, nhưng tới khi nhìn thấy a Đào bên cạnh mới tươi cười .

Gấp quạt giấy lại, nho nhã nói: “A Đào cô nương, chúng ta lại gặp mặt.”

Sau đó kể chuyện Thước Dực đêm qua cho A Đào nghe.

Thước Dực cùng Lan Hoa hẹn nhau ngắm trăng, nhưng Lan Hoa lại có bệnh nhân tới khám, làm Thước Dực uống công chờ, lúc về được nửa đường thì vô ý đạp vỡ viên dạ minh châu Lang yêu đặt ven đường, bị bắt ngay tại trận. Thước Dực chỉ là một hoa yêu nhỏ bé, sao có thể làm đối thủ của Lang yêu? May mà Bưởi tình đột nhiên xuất hiện. Hắn dẻo mồm dẻo miệng, dăm ba câu liền làm Lang yêu bớt giận, nhưng dạ minh châu này Thước Dực nhất định phải bồi

thường.

Bưởi tinh nói:“Ta biết Thước Dực cô nương là tỷ muội tốt của A Đào, nàng ấy gặp chuyện, ta đương nhiên phải giúp.”

Mặc dù Bưởi tinh thường ngày phong lưu, nhưng chuyện tối qua đúng là hẳn có giúp Thước Dực .

Dạ Đàm thầm nói:“Một viên dạ minh châu thôi, có cần làm quá vậy không.”

Bưởi tinh lại cười cười, đáp:“Nói vậy sai rồi, đó là dạ minh châu Bắc Hải, ở Di sơn này có thể nói là vô giá, mười kẻ như người cũng không mua nổi một viên.” Di sơn ngăn cách với bên ngoài, thứ đồ Bắc hải gì đó ở Di sơn là vô cùng quý giá. Viên dạ minh châu kia là Lang yêu tốn cả nửa đời mới gần được, lại bị Thước Dực làm vỡ, đương nhiên vô cùng tức giận.

Thước Dực biết dạ minh châu quý giá nên mới không nói chuyện này cho ai biết cả, bây giờ là thời điểm quan trọng, nàng không muốn a Đào bị phân tâm, thầm nghĩ cố gắng vượt qua hai tháng, sau hai tháng a Đào ra khỏi Di sơn vào Cửu Tiêu các học, còn nàng chỉ có hi vọng xa vời, a Đào đi rồi chẳng còn ai che chở nữa, chắc chắn sẽ bị tiểu yêu khác bắt nạt, lúc ấy nàng tình nguyện làm hoa nô cho Lang yêu kia để trả món nợ này.

A Đào đối với mọi người đều hờ hững, nhưng vẫn luôn để ý Thước Dực. Nàng nói với Dạ Đàm: “Người dẫn Thước Dực đi trước.”

Dạ Đàm biết A Đào pháp thuật cao cường, Bưởi tinh này không phải đối thủ của nàng, liền kéo Thước Dực trở lại học đường.

Bưởi tinh thấy A Đào ngày thường cao ngạo rất cuộc cũng nguyện ý nói chuyện riêng với hẳn, liền biết giúp Thước Dực là quyết định chính xác. Nhưng mà.. mặc dù hẳn tạm thời khuyên dụ Lang yêu, nhưng chuyện này cuối cùng cũng cần giải quyết. Bưởi tinh nhẹ nhàng nói:“A Đào cô nương.”

A Đào nói: “Người đi nói với Lang yêu kia, muốn bồi thường dạ minh châu thì tới tìm ta.”

Bưởi tình mặc dù phong lưu nhưng cũng không hạ lưu, cũng có vài phần chân tình với A Đào, liền nhắc nhở nàng: “A Đào cô nương tu vi cao, Di sơn ít ai địch nổi, nhưng Lang yêu cũng không phải dạng vừa.” Đây không phải là một chọi một, Lang yêu bộ tộc hiếu chiến, nếu chống lại cả bộ tộc thì a Đào khó mà trụ nổi.

Bưởi tình ngẫm nghĩ, sau đó nói: “Ta đi trước khuyên giải, xin thư thả mấy ngày chắc là được thôi, dù sao chúng ta đều ở Di sơn, dù muốn trốn cũng không trốn được. Nàng cũng đừng xúc động, còn phải tìm cách giải quyết...” Do dự một lát, Bưởi tình mặc dù không muốn nói, nhưng cuối cùng vẫn mở miệng: “Ở Di sơn đúng là khó tìm được viên dạ minh châu thứ hai như thế, nhưng nếu ở chỗ khác, thì dạ minh châu đối với bọn họ cũng không phải vật hiếm lạ gì.”

Nói xong Bưởi tình thầm phỉ nhổ chính mình, mỹ nhân gặp chuyện đúng là cơ hội tốt cho hắn, vậy mà lại mềm lòng chấp tay nhường cho kẻ khác.

A Đào nghe xong cũng hiểu ý.

Đan Đề đang chuẩn bị đến nhà ăn dùng cơm, chợt nhìn thấy ngoài học đường có bóng dáng cô đào yêu là lướt, đang nói chuyện cùng một nam yêu xa lạ. Hắn ở Di sơn đã được một tháng, đương nhiên cũng nghe danh nam yêu nổi tiếng phong lưu nhất Di sơn, chính là tên Bưởi tình đó. Đan Đề nghĩ tới cái gì, quay qua nói với thượng tiên bên cạnh: “Đào này đúng là không biết kiểm điểm, lại còn qua lại với Bưởi tình kia.”

Đình Hòa không nói gì, chỉ nhìn thoáng qua rồi đi nhà ăn.

Buổi chiều trước khi tan học, ba trợ giảng sẽ đi tới chỗ ba bị tiên quân. A Đào cố tình đi chậm hơn, đợi Đan Đề Tiên quân cùng Vô Vi Tiên quân đi hết, chỉ còn lại Sơn Trường và thượng tiên mới bước vào. Sơn Trường thấy a Đào lại nghĩ đến chuyện hôm nay nàng đi học trễ bị trừ điểm, lúc này nghiêm túc nói với

nàng: “Sau này không được tái phạm nữa, con xem, bị trừ điểm có phải uổng không!” Lại nhắc nhở nàng mấy câu rồi thu dọn đồ đi trước.

A Đào đứng cạnh bàn Sơn Trường, cách đó không xa là bàn của thượng tiên, thấy hẵn ngồi chỗ kia, cao cao tại thượng. A Đào đi qua, bỏ chồng bài thi buổi chiều của các tiểu yêu lên bàn hẵn.

Chưa tới gần đã ngửi thấy hương đào, vẻ mặt Đình Hòa bình tĩnh, ngẩng đầu nhìn nàng một cái, nói: “Đồ đạc của trò ta đã dọn xong, trò tự qua lấy đi.”

Chỉ là mấy thứ y phục linh tinh khi nàng ngủ ở nhà hẵn. Nàng không có nhiều quần áo, nếu vượt bừa bãi thì sau này chắc không có đồ mặc.

A Đào nói: “Được, ta cũng có chuyện muốn nói với thượng tiên.”

Nàng xưa nay lười biếng, không thích nói chuyện, hiếm khi mới chủ động nói chuyện với hẵn.

Đình Hòa sững sốt, rồi sau đó khẽ ừ: “Được thôi.”

Nghĩ đến chuyện hôm nay, Đình Hòa vẫn nghiêm túc nói với nàng: “Lời của Sơn Trường trò cũng nên nhớ, trò không thích khuôn phép, nhưng cơ hội này ngàn năm có một, thế giới bên ngoài tốt hơn trò nghĩ nhiều, nếu bỏ lỡ thì hối hận cả đời cũng không kịp.”

Nàng không đáng bị nhốt tại Di sơn như vậy.

Với tư chất của nàng, thật đáng tiếc.

Có điều tiêu chuẩn được chọn đã đưa ra, đến lúc đó nếu nàng làm gì sai trái, cho dù hẵn là thượng tiên cũng không thể giúp nàng.

A Đào cũng biết một chút về thế giới bên ngoài, biết thượng tiên thực sự muốn tốt cho nàng.

Đình Hòa về trễ một chút, khi bước vào nhà đã thấy a Đào đến.

Nàng ở trong nhà đi chân đất, đôi chân trắng muốt như ngọc hồn nhiên thiên thành, còn giày thì vứt lẫn lóc một bên, lúc này đang uống nước trên bàn hắt.

Nàng rất thích uống nước, nhìn cũng mềm mại mọng nước, nhưng nước này...

Đình Hòa nhú mày, đi qua cầm lấy chén trong tay nàng nói: “Nước này đã để qua đêm, không nên uống nhiều.”

Đổ nước vào ấm, đi phòng bếp đun lại. Nước mới sôi còn nóng bỏng, Đình Hòa khẽ phất tay một cái, nước liền trở nên ấm vừa phải, đặt trước mặt a Đào.

A Đào cầm lấy, uống hết chén nước, lại thấy thượng tiên lại vào bếp bận rộn, nhìn theo bóng lưng hắt, mày hơi nhú lại.

Đình Hòa ăn chay, như ngày thường thì chỉ cần nấu món chay là được, giờ thấy cô đào kia vẫn ngồi đó không đi, mặc dù bọn họ không còn loại quan hệ đó nữa, nhưng dù sao vẫn là đệ tử hắt, cũng hơi do dự, không biết nàng có ở lại dùng bữa hay không...

Đình Hòa bỏ thịt vào nồi tỉ mỉ nấu, chờ nồi thịt tỏa mùi thơm phức mê người, hương bay bốn phía, nước thịt keo lại mới giơ tay lấy đĩa múc thịt ra.

Bất chợt cơ thể Đình Hòa run lên, cúi đầu liền thấy một đôi tay tuyết trắng vòng bên hông hắt.

Hương đào quanh quẩn.

Sau đó là khuôn mặt kiều diễm xinh đẹp.

Nhưng củi lửa bên dưới cháy hay có tàn lửa bay ra, nàng đi chân đất dễ bị đụng phải. Đình Hòa xưa nay tốt tính mà lúc này lại kiềm chế không được, giật tay nàng ra, đẩy nàng đứng sang một bên.

Trách mắng: “Nữ tử cần phải rụt rè!”

MẬT NGỌT HƯƠNG ĐÀO

Matcha Cookie
www.dtv-ebook.com

Chương 31

1.2

1.4

1.5

MẬT NGỌT HƯƠNG ĐÀO

Matcha Cookie
www.dtv-ebook.com

Chương 32

Chờ A Đào nhìn lại, Đình Hòa đã đi vào bếp. Chỉ chốc lát sau mùi thịt thơm phức liền lan tỏa.

A Đào ăn sạch sẽ, đặt lưng xuống liền ngủ. Dù sao ba ngày không ngủ, cơ thể sớm mệt mỏi vô cùng.

Đình Hòa nhìn nàng ngủ say sưa, đắp chăn cho nàng, đứng dậy cầm y phục vắt trên ghế lên xem.

Váy áo rách tươm, không vá lại được nữa, yếm bên trong cũng đứt dây lưng.

Hôm sau a Đào tỉnh lại liền thấy bên giường đặt một bộ quần áo gấp gọn gàng, là một bộ đồ mới.

Trên cùng là cái yếm của nàng.

Nàng giơ tay nhắc cái yếm lại, liền thấy dây áo bị đứt hôm qua đã khâu lại xong xuôi, chỗ đứt còn thêu lên một bông hoa đào.

Đào hồng chớm nở, đang chờ hái.

A Đào nhẹ nhàng vuốt ve, cởi áo ngủ của thượng tiên đang mặc trên người, bắt đầu mặc yếm.

Đình Hòa bưng đồ ăn sáng từ phòng bếp đi ra liền thấy A Đào đã tỉnh dậy, đang đưa lưng về phía hắn mặc quần áo, lưng trắng muốt như ngọc, vết thương hôm qua đã biến mất.

Dù sao nàng đã trốn học ba ngày, mặc dù muốn nàng nghỉ ngơi thêm, nhưng hai tháng này vô cùng quan trọng, hôm nay cần phải đi học. Nên hẳn chữa vết thương cho nàng, hôm nay không còn đáng vẻ chật vật như hôm qua nữa rồi.

Nàng đang cởi áo, hẳn không nên nhìn, đang định xoay người lại thấy tay nàng giơ ra sau thắt dây yếm.

Có lẽ chưa quen mặc loại yếm này, ba lần bốn lượt vẫn không thắt được.

Đình Hòa nhẹ nhàng bỏ bát xuống, thấy nàng quay đầu nhìn hẳn, cánh tay trắng nõn thắt dây áo, muốn buộc lại không được. Hẳn vẫn không đi qua, đợi đến khi thấy a Đào thắt dây áo sai vị trí, cái trên cái dưới ngược nhau mà đã định mặc áo ngoài vào, hẳn mới không nhìn được đi qua ngòai sau lưng nàng: “Chờ đã.”

Đình Hòa cởi dây áo, thắt lại lần nữa cho nàng, xong mới nói: “Được rồi.”

A Đào quay đầu nhìn hẳn, cười nói: “Còn chưa được.”

Hử? Đình Hòa nhìn mắt nàng, đôi mắt lấp lánh vẫn còn buồn ngủ, tóc tai rối bù, hô hấp chột nặng nề hơn.

Nhưng cuối cùng vẫn không trì hoãn, mang đáng vẻ phu tử mẫu mực ngày thường, nghiêm túc dạy a Đào buộc dây yếm.

Cuối cùng thấy nàng mặc áo ngoài, Đình Hòa mới nghiêm túc nói: “Sau này đừng đến muộn, cũng đừng trốn học nữa. Nếu gặp chuyện giống như Lang yêu thì nhớ phải tìm ta trước, đừng hành động lỗ mãng.”

Có lẽ trước đây đều vậy, mỗi khi giải quyết chuyện gì nàng không hề nói với ai.

Nhưng sau này không được như vậy nữa, Cửu Tiêu các có quy định là các đệ tử không được tùy ý gây sự đánh nhau.

Sợ nàng bướng bỉnh không nghe, Đình Hòa lại nói: “Nàng còn trẻ, con đường sau này còn rất dài, trước mắt là thời kì quan trọng, không nên dính vào những chuyện không cần thiết, cần phải nắm chắc cơ hội mới được.”

A Đào đã mặc y phục xong xuôi, ngẩng đầu nhìn hấn nói chuyện dài dòng, cảm thấy thú vị. Hỏi: “Cần phải nắm chắc?”

Đình Hòa gật đầu, hy vọng nàng có thể quý trọng thời gian này.

A Đào cười cười, cái hiểu cái không gật đầu, sau đó đưa tay nắm chặt tiên căn hùng vĩ của hấn, hiếm khi hiểu học hỏi: “... Như vậy phải không?”

“.....”

A Đào bước vào học đường, Thước Dực liền chạy đến nhìn nàng một lượt từ trên xuống dưới, thấy A Đào không hao tổn một cọng tóc, thiếu chút nữa bật khóc.

Trước đây A Đào cũng từng bị thương, lần nghiêm trọng nhất phải nằm trên giường mấy tháng, ngày ngày Thước Dực đều phải đi hứng sương mai để giúp nàng khôi phục sớm. Sau này danh tiếng a Đào lớn hơn, cũng ít người đến gây sự với nàng, ít đánh nhau, đương nhiên bị thương cũng ít hơn.

Mà hôm qua nghe Dạ Đàm nói chỗ Lang yêu đầy vết máu, chỉ sợ a Đào gặp chuyện không may rồi.

A Đào thấy Thước Dực khóc sụt sùi cũng không nhiều lời, chỉ mở hộp canh bồ câu hầm ra uống.

Hi Quý cùng Hải Đường bước vào học đường liền thấy A Đào ngồi ở chỗ kia, làn da trắng nõn, xinh đẹp như hoa, lại còn mặc bộ váy mới tinh, cổ chân chớp lên chớp xuống vang lên tiếng chuông bạc thanh thúy, dáng vẻ tự đắc như thường.

Ba ngày không thấy, khí sắc có vẻ tốt hơn nhỉ.

Hi Quỳ khẽ hừ một tiếng, ngồi xuống chỗ của mình. Hôm nay a Đào không trốn học, nàng ta mặc dù tiếc nuối, nhưng nghĩ đến hai ngày trốn học a Đào cũng bị trừ kha khá điểm, nàng ta vãnh môi, cảm thấy sung sướng.

Tiết đầu tiên là của thượng tiên. Đình Hòa bước vào thấy cô đào vẫn chưa nằm lên bàn ngủ, vui vẻ nhìn hần. Đình Hòa chỉ liếc một cái rồi mở giáo án hôm nay, nhưng vừa cúi đầu lại thấy Đào kia nghiêng đầu nhìn mình, cười mỉm. Đình Hòa dờ mắt, khóe miệng hơi cong lên, sau đó khẽ ho một tiếng, nghiêm túc giảng bài.

A Đào đi học muộn cùng trốn học bị trừ không ít điểm, nhưng sau đó một thời gian nàng thể hiện vượt trội ở môn thực hành, rất nhanh lại đứng trong top đầu. Mặc dù không phải về nhất, nhưng cứ theo tình hình này thì lọt vào danh sách năm người đứng đầu lớp không phải khó khăn. Đình Hòa biết thực ra nàng cũng nghe lời hần, trong lòng thấy vui thay nàng. Thế là cố gắng thay đổi nhiều món ngon, ngày ngày nấu một hộp canh cho nàng mang đi học.

Một hôm bước vào học đường chợt thấy Sơn Trường và Vô Vi Tiên quân đang nói chuyện.

Liên quan tới Lang yêu bộ tộc.

Sơn Trường nói: “Lang yêu mặc dù hung thần ác sát, nhưng cũng không phải là yêu quái xấu xa chuyên bắt nạt người, mấy năm nay đều an phận thủ thường ở Di sơn, nay không ngờ lại làm ra chuyện phi pháp như vậy. Bên U Tư cực bảo lão nghĩ cách làm sao trừng phạt Lang yêu này.”

Lang yêu lúc trước ở dưới chân núi Lưu Vân, lúc trước núi Lưu Vân cải tạo, bộ tộc Lang yêu di chuyển đến nơi khác, nhận được không ít tiền đền bù. Ở Di sơn này cũng coi như bộ tộc giàu có, tại sao lại đi làm chuyện buôn bán phạm pháp như vậy?

Thấy thượng tiên đến, liền nói chuyện này với thượng tiên, hỏi ý hần thế nào.

Đình Hòa nghe xong, sắc mặt thản nhiên nói: “Hiện nay Di sơn không phải là nơi hoang sơ như ngày xưa nữa, cần phải cải tạo, những chuyện thế này không thể bỏ qua. Ngày xưa hành vi thế nào mặc kệ, nhưng giờ không thể chấp nhận nữa. Chuyện này phải giải quyết dứt điểm, nếu không sau này lại tiếp diễn.”

Sơn Trường gật đầu, cảm thấy Đình Hòa thượng tiên nói luôn có lý.

Ông cố gắng chinh đồn Di sơn nhiều năm như vậy mà không có hiệu quả, cũng bởi hãn quá nhân từ. Có đôi khi cần cứng rắn một chút mới tốt.

Lại hỏi: “Vậ thượng tiên có cao kiến gì không?”

Đình Hòa ôn hòa nói: “Lang yêu mặc dù lần đầu vi phạm, nhưng chuyện này nghiêm trọng, nếu có thể phạt nghiêm một lần, giết gà dọa khỉ cũng không sai.”

Đúng vậy, nếu Lang yêu hung ác phạm tội cũng bị nghiêm trị, thì có thể làm cho đám tiểu yêu Di sơn sợ hãi một phen.

Ánh mắt Sơn Trường rực sáng, nhìn thượng tiên nói: “Thượng tiên đúng là lời như châu ngọc, một tên trúng đích.”

Cuối cùng đem quyết định này nói với U Tư cục, nghiêm trị Lang yêu.

Thời hạn ứng tuyển vào Cửu Tiêu các sắp tới, hôm nay còn có tiên nữ của Cửu Tiêu các đến đây lập hồ sơ các tiểu yêu, sau đó kiểm tra thân thể cho bọn họ.

A Đào nhận phiếu thông tin Thước Dực lấy cho nàng, điền một lượt. Nàng không cha không mẹ, điền hồ sơ rất đơn giản, chợt nghe Thước Dực bên cạnh nói: “Ta nghe nói lần này tiên nữ Cửu Tiêu các mang đến bảo vật Thất Bảo kính, chỉ cần đứng ở trước gương là nó chiếu hết mọi bệnh tật trên cơ thể đó.”

Thước Dực sau khi quen biết với Dạ Đàm tin tức cũng linh thông hơn, mà biết được chuyện gì Thước Dực đều chạy tới kể với nàng.

A Đào nghe xong cũng không cảm thấy hứng thú, điền thông tin xong liền cầm giấy ra xếp hàng.

Mà đứng trước hàng là thượng tiên cao cao tại thượng.

Hôm nay Sơn Trưởng đi U Tư cục, nên việc sắp xếp cho đám tiểu yêu kiểm tra thân thể do thượng tiên đảm nhận.

Thượng tiên tiên tư phiêu phiêu, giờ đang ở trong kết giới nói chuyện với các tiên nữ của Cửu Tiêu các. Mấy tiên nữ này trước mặt đám tiểu yêu Di sơn thì cao ngạo, mà nhìn thấy thượng tiên liền mặt đỏ tai hồng, dáng vẻ then thùng không thôi.

Cách một tầng kết giới, không biết đang nói gì. Chỉ biết thượng tiên thái độ ôn hòa, khiêm tốn hữu lễ, vô cùng được hoan nghênh.

Sau đó từng người tiến vào kết giới kiểm tra.

Đến lượt A Đào, phía sau chỉ còn mấy người nữa.

Vào kết giới, hai vị tiên nữ ngồi bên trong ngẩng đầu liếc nàng một cái. Thấy nàng dung mạo diễm lệ, dáng người nóng bỏng, không nhịn được nhìn ngực nàng thêm mấy lần. Thăm nghĩ nơi thâm sơn cùng cốc này mà cũng có cực phẩm nữ yêu như vậy.

Mà lại là Đào yêu nhiều nước nữa.

Tiên nữ bên trái nhận phiếu thông tin của a Đào, nói với thượng tiên bên cạnh: “Có thể bắt đầu rồi nhỉ?” Thấy thượng tiên gật đầu, nàng ta liền nói với a Đào: “Lại đây đi.”

Phía trước chính là một cái gương lớn – Thất Bảo kính.

A Đào nhắc chân bước qua, còn cách Thất Bảo kính chừng hai bước thì tiên nữ ngồi bên phải chợt quát lên: “Khoan đã!”

A Đào lập tức đứng lại, giương mắt nhìn.

Đình Hòa cũng thoáng sửng sờ.

Tiên nữ kia liền đứng dậy, sải bước đi đến trước mặt a Đào, lấy trong ngực ra một cái vòng trong suốt đeo lên cổ tay a Đào

Cúi đầu nhìn thấy vòng tay xuất hiện hai sợi tơ màu đỏ, mới lạnh lùng nói với a Đào: “Mang thai còn muốn soi Thất Bảo kính, đúng là hoang đường!”

MẬT NGỌT HƯƠNG ĐÀO

Matcha Cookie
www.dtv-ebook.com

Chương 33

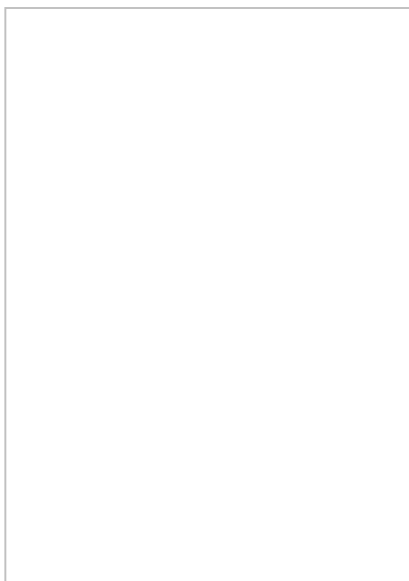

MẬT NGỌT HƯƠNG ĐÀO

Matcha Cookie
www.dtv-ebook.com

Chương 34

Đúng là không có biện pháp nào tốt hơn gả cho hần.

A Đào không phải là cô đào do dự, lập tức cười nói: “Được thôi... Giống như thượng tiên nói, cần phải nắm chắc.” Nàng giơ tay nhận lấy kẹo mạch nha Đình Hòa đưa, nắm thật chặt trong tay.

Có lẽ không ngờ nàng sáng khoái đồng ý như vậy, Đình Hòa thoáng sửng sò, sau đó nói: “Vậy mai chúng ta đi Tư Duyên cục lĩnh hôn thư trước.”

Lần trước hần cầm quyển hộ tịch của a Đào còn chưa trả lại cho nàng, giờ đúng là có tác dụng.

A Đào gật đầu, nghĩ đến lời nói ban nãy của thượng tiên, liền nói: “Đến lúc đó ta muốn ly hôn, thượng tiên nhớ phải đồng ý.”

Đình Hòa biết nàng vẫn cố kị mẫu thân hẳn, cô đào tính cách thoải mái không thích gò bó như nàng hẳn không thích bà bà (*) như mẫu thân.

(*) bà bà: mẹ chồng

Đình Hòa có thể hiểu nàng, nhưng giáo dục nghiêm khắc từ nhỏ nói cho hẳn thành thân là chuyện chung thân đại sự, tuyệt đối không thể tùy tiện ly hôn. Nhưng trước mắt... Nhìn dáng vẻ của nàng, Đình Hòa do dự một lát, cuối cùng gật đầu nói: “Đều theo ý nàng.”

... Trước tiên cứ ràng buộc nàng rồi nói sau.

Còn nếu ly hôn thì cũng là chuyện sau này, dù sao khi đó nàng đã là thê tử của Đình Hòa hẳn.

A Đào ừ một tiếng, chuyện này liền quyết định như vậy. Đình Hòa nhìn nàng ăn hết chén canh gà, khéo miệng không nhin được cong lên.

Kì hạn dạy học của ba vị Tiên quân đã hết, hôm đó Đình Hòa thượng tiên nói với Sơn Trưởng là muốn nghỉ một ngày. Sơn Trưởng vô cùng luyện tiếc thượng tiên, trong ba tháng ngắn ngủi này thượng tiên đã vất vả rất nhiều, cũng được chúng đệ tử yêu quý hết lòng. Nay ngài ấy đi rồi, ông còn luyện tiếc hơn các đệ tử nữa.

Chỉ còn vài ngày thôi, ngài ấy lại muốn nghỉ một ngày, chính là mất đi một ngày học.

Sơn Trưởng liền hỏi: “Thượng tiên có việc gì gấp ạ?”

Đình Hòa thượng tiên vẫn vô cùng dễ tính, hôm nay lại có vẻ ôn hòa hơn. Hẳn khẽ mỉm cười, nói với Sơn Trưởng: “Có chút việc riêng cần làm.”

Việc riêng à.

Sơn Trưởng cái hiểu cái không, biết việc riêng không nên hỏi nhiều, lập tức

để thượng tiên nghỉ.

Mà bên này Thuộc Dực cũng thay A Đào xin nghỉ học.

Nếu là mấy ngày trước thì Sơn Trưởng tuyệt đối không cho a Đào nghỉ, nhưng hôm nay danh sách được chọn vào Cửu Tiêu các đã được đưa ra, a Đào không ra khỏi Di sơn được, lúc này ông cũng thấy tiếc thay nàng nên không hỏi gì thêm, cho a Đào nghỉ phép.

Hi Quỳnh thấy Thuộc Dực xin cho A Đào nghỉ, ngồi trong học đường cười toe, cảm thấy a Đào chắc là đang sầu khổ vì không được vào Cửu Tiêu các đây.

Hi Quỳnh nghiêng đầu, thấy Hải Đường cúi gằm mặt phờ phạc, liền nói: “Yên tâm đi, chờ ta vào Cửu Tiêu các, quen biết các tiên quân giỏi dang rồi sẽ nghĩ cách cho nàng đi ra ngoài.”

Hải Đường đang hâm mộ Hi Quỳnh, giờ lại nghe Hi Quỳnh nói vậy, cảm kích gật đầu: “Đúng là chỉ có nàng tốt với ta nhất.”

Hi Quỳnh cười cười, nhìn dáng vẻ ngu ngốc của Hi Quỳnh... Đợi nàng ta ra khỏi đây rồi, lo làm quen với các vị tiên quân còn không kịp, ai hơi đâu còn nghĩ đến tiểu yêu này nữa chứ. Đúng là dễ lừa thật.

....

Đình Hòa ra khỏi học đường, chuẩn bị dẫn A Đào đi Tư Duyên cục trên thiên giới.

Đi ra vừa lúc gặp Cam Lam, nàng ta mang một ít điểm tâm tinh xảo cho hắn. Cam Lam hôm nay ăn mặc lộng lẫy, biết thời gian thượng tiên ở Di sơn không còn nhiều nữa, nghĩ cần phải nắm chắc cơ hội này.

Đình Hòa không giơ tay nhận mà thẳng thừng nói: “Ta biết tâm ý của Cam Lam cô nương, nhưng ta đã có vị hôn thê, phải cô phụ ý tốt của cô nương rồi.”

Cam Lam sắc mặt cứng đờ, sững sờ. Nàng chỉ biết Đình Hòa thượng tiên độc thân đã nhiều năm, chưa từng nghe nói hần có vị hôn thê. Nhưng chính miệng thượng tiên nói vậy thì đúng là thật rồi... Cam Lam cắn môi lã chã chực khóc, chưa từ bỏ ý định: “Thượng tiên là... sắp có chuyện vui?”

Khuôn mặt Đình Hòa khoan khoái, vuốt cằm nói: “Ừ, sắp rồi.”

Lần thứ hai dẫn A Đào đến Tư Duyên cục đã quen thuộc .

Tư Duyên cục là nơi chưởng quản nhân duyên trên thiên giới. Tiên quân tiên tử nếu muốn kết hôn thì sẽ đến Tư Duyên cục đăng ký.

Chưởng quản Tư Duyên cục chính là Tư Duyên Tiên quân, hần đang sửa sang tư liệu chợt thấy Đình Hòa thượng tiên đến, lập tức đứng dậy đón chào. Hành lễ nói: “Đình Hòa thượng tiên đại giá quang lâm, tiểu tiên không đón tiếp từ xa, mong thượng tiên bỏ qua cho... Chẳng hay thượng tiên đến Tư Duyên cục có gì chỉ giáo?”

Nói câu này, Tư Duyên Tiên quân ngẩn người, cảm thấy câu này quen quen, không biết đã nói khi nào, lại thấy Đình Hòa thượng tiên oai hùng vô song, bên cạnh lại có một cô nương vóc dáng nóng bỏng, dung mạo xinh đẹp, lúc này hần mới ngộ ra.

Vội vàng nói: “Thượng tiên định lĩnh hôn thư à?”

Đình Hòa cùng Tư Duyên Tiên quân có quen biết, hần luôn có quan hệ tốt với các tiên nhân trên thiên giới, cho dù có tiên quân ghen tị thân phận tôn quý dung mạo vô song của hần, thì cũng không thể ghét hần được.

Có điều Tư Duyên cục này, đây cũng là lần đầu tiên hần đến.

Nghe Tư Duyên Tiên quân nói vậy, Đình Hòa không còn thông dong bình tĩnh như trước nữa mà hơi ngượng ngùng: “...Ừm”

Tư Duyên Tiên quân nhanh ý, lập tức vỗ tay nói: “Chúc mừng thượng

tiên.” Lại nhìn cô nương bên cạnh thượng tiên, nhìn kỹ một lượt, thấy tiểu cô nương này là đào tinh chừng sáu trăm năm đạo hạnh... ‘Rùa vàng’ mà các tiên tử trên thiên giới đều muốn được gả cho lại rơi vào tay một tiểu yêu đến từ thôn dã.... Đúng là có phúc thật.

Tư Duyên Tiên quân nói:“Thượng tiên ngọc thụ lâm phong, đào nữ xinh đẹp khả ái, đúng là lương duyên trời ban.”

Theo thói quen nghề nghiệp, Tư Duyên Tiên quân liền nói mấy câu chúc mừng, Đình Hòa cũng hưởng thụ nghe.

Sau đó Tư Duyên Tiên quân mời hai người vào trong, lấy hai tờ đơn để cho hai người điền thông tin. Đình Hòa nhận lấy, đưa một tờ cho A Đào, chấm mực bắt đầu điền vào giấy.

Đình Hòa thượng tiên viết chữ rất đẹp, mà thông tin của a Đào cũng thuộc nằm lòng. Còn a Đào không thích học hành, ngày xưa thường xuyên trốn học, ngay cả bài tập cũng là Thước Dực làm thay, giờ chữ viết xiêu vẹo, có chữ còn chẳng đọc được.

Không đọc được, liền quay qua hỏi thượng tiên.

Thượng tiên nhẫn nại trả lời.

Tư Duyên Tiên quân đang ngồi viết hôn thư, lâu lâu lại ngẩng đầu nhìn mấy lần, thấy đào tinh này dung mạo xinh đẹp nhưng rốt cuộc vẫn là tiểu yêu đến từ thôn dã, trình độ văn hóa không cao, không biết nhiều chữ.

Điền xong đóng dấu vân tay, Đình Hòa đưa tờ đơn cho Tư Duyên Tiên quân, sau đó lấy trong ngực ra chín lượng bạc.

Tư Duyên Tiên quân cười cười nói:“Đình Hòa thượng tiên chắc chưa biết, bây giờ Tư Duyên cục làm hôn thư không cần bạc nữa rồi.”

Lúc trước Tư Duyên cục lấy phí chín lượng bạc, nhưng từ một trăm năm

trước liền hủy bỏ, dù hôn thư hay các giấy tờ khác đều hoàn toàn miễn phí.

Đình Hòa đúng là không biết chuyện này, xấu hổ cười cười cất bạc đi, sau đó đi theo Tư Duyên Tiên quân ra hậu viện.

Hậu viện của Tư Duyên cục chính là Nhân Duyên các.

Chính giữa Nhân Duyên các có một tấm gương lớn. Đứng trước gương có thể nhìn rõ bóng dáng hai người. Đình Hòa liền nhìn A Đào lẳng lẳng đứng cạnh mình, xinh đẹp động lòng người.

Đó là ‘Nhân Duyên Kính’.

Chỉ có người sắp kết hôn mới đứng trước Nhân Duyên Kính, đem thời khắc này vĩnh viễn khắc sâu, bảo tồn vĩnh cửu.

A Đào nhìn lại cũng có chút ngẩn ngơ, nàng đứng cạnh thượng tiên, đã cùng hắn thành hôn. Đào yêu luôn vô tư tiêu sái thời khắc này lại ngẩn ra, Nhân Duyên Kính lúc này chợt lóe sáng, hình ảnh bên trong tĩnh lại.

Trong gương thượng tiên tao nhã vô song, mà đào yêu đứng cạnh hắn lại ngơ ngác.

Soi Nhân Duyên Kính xong liền đi ra phía sau.

Sau Tư Duyên Cục trồng đủ loại cây liền cảnh, bên trong có một gốc cây nổi bật nhất, vươn cao đến tận trời mây, cành lá xanh tốt ôm lấy cây liền cảnh bên dưới, trái cây chín mọng rục rịch, làm cành trĩu xuống.

Bên dưới phải lấy nhiều cọc gỗ chống lấy.

Lúc Tư Duyên Tiên quân đi qua có hai ba cành trĩu quả xà xuống, đập trúng đầu Tư Duyên Tiên quân.

Nhưng dường như hắn đã quen với cảnh này, chỉ gạt cành cây ra rồi cười với

Đình Hòa thượng tiên phía sau: “Đây là cây liên cành của thượng thần Dung Lâm và phu nhân, cây này mới trồng năm trăm năm mà cành lá đã tươi tốt như vậy, tiểu tiên ở Tư Duyên cục gần vạn năm, lần đầu tiên thấy được cây liên cành tốt thế đấy.”

Nhắc đến Dung Lâm thượng thần, Tư Duyên Tiên quân không nhịn được nói nhiều hơn: “Nghe nói Dung Lâm thượng thần lại mới sinh quý tử. Ngài ấy thành thân không lâu nhưng lại thường xuyên đến Tư Dục cục, đã thành khách quen đến nộp tiền phạt bên đó. Tư Dục Tiên quân mấy ngày trước còn nói với tiểu tiên, là quyết định cho Dung Lâm thượng thần ưu đãi đưa mười tặng một đó.”

Đình Hòa cười cười.

Tư Duyên Tiên quân liền nháy mắt với a Đào bên cạnh Đình Hòa: “Tiểu cô nương à, phải cố gắng lên nhé, tranh thủ vượt qua biểu tấu Tiểu Liên đi.”

---

nhé.

MẬT NGỌT HƯƠNG ĐÀO

Matcha Cookie
www.dtv-ebook.com

Chương 35

MẬT NGỌT HƯƠNG ĐÀO

Matcha Cookie
www.dtv-ebook.com

Chương 36

Nếu là phu nhân của thượng tiên, đương nhiên Phù Trúc không nhiều lời nữa.

Nhưng nhìn Đào yêu diễm lệ vẫn cảm thấy không tương xứng với phong thái quân tử của thượng tiên.

Đào yêu này thân phận kém, Phù Trúc Tiên quân nhận định chính Đào yêu chủ động theo đuổi thượng tiên, dù sao thượng tiên chính là đệ nhất mỹ nam tử trên thiên giới, tiên nữ ái mộ hẳn nhiều như sao trên trời, làm sao nhanh như vậy đã kết hôn có con với Đào này?

Phù Trúc Tiên quân trong lòng cũng có người thương, chính là Hồng Kiều tiên tử nổi danh trên thiên giới, nhưng hẳn đau khổ thầm闷 suốt mấy ngàn năm cũng không ôm mỹ nhân về được.

Trong lòng hơi do dự, thay đổi thái độ cao ngạo vừa rồi, hỏi a Đào: “Phu nhân ở Di sơn, Đình Hòa thượng tiên chỉ mới đến Di sơn không lâu vậy mà đứa bé trong bụng đã được hai tháng, không biết thượng tiên cùng phu nhân yêu nhau thế nào?”

Quyết định có con, vậy chứng tỏ hai bên lưỡng tình tương duyệt .

Phù Trúc Tiên quân sống mấy ngàn năm, tư tưởng cũng bảo thủ một chút, cũng muốn hỏi kinh nghiệm của Đào yêu thôn dã.

Đình Hòa há miệng định nói Phù Trúc chớ hỏi nhiều. Nào ngờ a Đào ngồi bên lại hiếm khi mở miệng, mỉm cười nói: “..... Lâu ngày sinh tình.”

Lâu ngày sinh tình a?

Phù Trúc Tiên quân nghe xong cảm thấy nghi hoặc, mới hai, ba tháng mà thôi, làm sao ‘lâu ngày’ sinh tình được chứ?

Lại nhìn Đình Hòa thượng tiên tư thế oai hùng, thấy thượng tiên nhẹ nhàng gật đầu.

Phù Trúc cảm khái, đúng là có thể rồi có khác, khi nào hẳn mới có thể được như thượng tiên đây?

Có điều hẳn không thấy Đình Hòa thượng tiên gật đầu xong thì hai má thoáng đỏ bừng.

Đội Phù Trúc bắt mạch cho A Đào xong nói a Đào không có vấn đề gì cả, đứa nhỏ trong bụng cũng khỏe mạnh, Đình Hòa lúc này mới thở phào nhẹ nhõm. Đào yêu Di sơn hoang dã đúng là không giống với thân thể tiên tử yếu ớt trên thiên giới.

Sau đó từ biệt Phù Trúc tiên quân, dẫn A Đào đi.

Ra khỏi Bồ Đề điện, Đình Hòa bế A Đào lên thiên mã, nói với nàng: “Về Di sơn trước, chờ thời hạn dạy học của ta chấm dứt liền mang nàng về Cửu Nguyên sơn.”

Đã lĩnh hôn thư rồi thì Đào yêu chính là thê tử của Đình Hòa hẳn, chờ hẳn dạy học xong sẽ mang nàng đi, ‘phu xướng đào tùy’ (*).

Thành ngữ là ‘Phu xướng phụ tùy’, ý chỉ chồng đi đâu vợ theo đó, còn ở đây là đào yêu nên đổi thành ‘Phu xướng đào tùy’.

A Đào không quá để ý mấy thứ đó, nhưng nghe đến ba chữ Cửu Nguyên sơn liền nghĩ đến Thanh Loan phu nhân, nàng không thích bà ấy.

Lập tức nhú mi.

Đình Hòa hiểu tính nàng, nghĩ đến nàng mặc dù không để ý mọi người nhưng

dù sao cũng là một cô nương, ít nhiều sẽ khấn trương một chút.

Đình Hòa cùng A Đào quay về Di sơn, hoàn thành mấy ngày dạy cuối cùng.

A Đào cũng xin nghỉ mấy ngày, an tâm ở trong nhà gỗ dưỡng thai.

Buổi tối cuối cùng, Di sơn tổ chức một đêm cắm trại, Sơn Trưởng tặng quà cho năm đệ tử đứng đầu, cộng thêm giấy trúng tuyển vào Cửu Tiêu các tu tiên.

Năm đệ tử được vào Cửu Tiêu các theo thứ tự là Dạ Đàm, Hi Quỷ, Thước Dực cùng Ngọc Quân.

Còn một người nữa là Kim Ngân Nam yêu, hẳn là trợ giảng của Vô Vi Tiên quân, trước giờ biểu hiện xuất chúng, nhưng hẳn cùng Kim Ngân nữ yêu như hình với bóng, tình cảm khăng khít, mà Kim Ngân nữ yêu sức khỏe kém, mặc dù hai tháng nay cố gắng nhiều nhưng không thể nằm trong 5 người đứng đầu được. Đắn đo một phen, Nam yêu quyết định từ bỏ cơ hội, chọn ở lại Di sơn với Nữ yêu, tặng vị trí lại cho Lan Hoa.

Sơn Trưởng mặc dù tiếc nuối nhưng cũng tôn trọng ý kiến của hẳn. Mà Lan Hoa y thuật cao siêu, ở Di sơn thường xuyên cứu người, đúng là một nam yêu xuất sắc, liền đồng ý quyết định này.

Đêm nay a Đào cũng đến dự, Thước Dực cầm giấy trúng tuyển trong tay nhưng không vui nổi, cảm thấy vị trí này phải dành cho a Đào mới đúng.

Dưới ánh lửa đêm, khuôn mặt Dạ Đàm càng thêm tuấn lãng, đôi mắt hẹp dài, mi cong vút, môi càng thêm đỏ mọng, dung nhan tuyệt lệ, hẳn an ủi Thước Dực: “Được rồi, nàng xem a Đào đi, ngày vui như vậy, nàng cứ trưng vẻ mặt nhăn nhó là thế nào?”

A Đào biết Thước Dực nghĩ gì, cúi đầu nói: “Ta cũng sẽ đi Cửu Tiêu các .”

Thước Dực tròn mắt nhìn.

A Đào cong môi, thật ra nàng muốn đi ra bên ngoài, không đến Cửu Tiêu các cũng không sao, nhưng nếu thượng tiên đã sắp xếp cho nàng thì nàng cũng đi thôi. Chỗ nào có hẳn đều thú vị cả.

Thước Dực trước giờ luôn sùng bái A Đào, cảm thấy nàng nói gì cũng đúng, mặc dù vẫn đang kinh ngạc, nhưng nghĩ a Đào đã nói vậy thì nàng chắc chắn làm được. Thước Dực gật đầu thật mạnh: “Ừ, nhất định sẽ được.”

Vừa lúc Hi Quỳnh đi ngang qua, nghe thấy A Đào nói vậy liền cười khẩy.

Danh sách vào Cửu Tiêu các đã đưa ra, mà thượng tiên cùng hai vị tiên quân cũng quay về thiên giới, nàng còn cách nào ra ngoài được chứ?

Nghe nói 5 danh ngạch này là thượng tiên tốn nhiều công sức mới được phê chuẩn.

Hơn nữa cho dù có thể thuận lợi tiến Cửu Tiêu các, đám tiểu yêu ngoại lai bọn họ cũng chỉ có thể vào ban bình thường, còn những hậu duệ thiên giới huyết thống cao quý thì mới được vào ban trọng điểm, lão sư dạy cũng là tiên quân giỏi nhất Cửu Tiêu các.

Hi Quỳnh cảm thấy A Đào này chắc chắn bị đả kích, nên mới nói mấy lời này lấy lại chút mặt mũi.

Hi Quỳnh khoanh tay cười nói: “Tốt thôi, vậy bọn ta ở Cửu Tiêu các chờ người.”

Thước Dực cũng nghe ra Hi Quỳnh đắc ý, thấy khó chịu vô cùng.

A Đào tới giờ vẫn không để Hi Quỳnh vào mắt .

Một lát sau có thiếu niên tuần tú mặc áo bào vàng đi tới.

Chính là Ngọc Quán.

Ngọc Quán tu vi không cao, nhưng từ khi bị a Đào cự tuyệt hẳn liền không ngừng cố gắng, trong hai tháng ngắn ngủi đã tiến bộ rất nhiều, trong môn thực hành biểu hiện xuất sắc, đứng ở vị trí thứ 6. Mà vì a Đào trốn học đánh nhau bị hủy tư cách, nên hẳn thay thế vị trí của nàng.

đây vốn là chuyện tốt, nhưng vì hẳn nên a Đào không thể vào Cửu Tiêu các, trong lòng Ngọc Quán vô cùng áy náy.

Hẳn cũng đi tìm Sơn Trường mấy lần, muốn trả vị trí cho a Đào, nhưng Sơn Trường nói tính A Đào là vậy, người khác nhường cho nàng nàng lại càng không muốn, khuyên hẳn nên quý trọng cơ hội này, đừng để lãng phí.

Ngày mai ra khỏi Di sơn rồi, Ngọc Quán cảm thấy nếu không tìm A Đào nói gì đó thì chẳng còn kịp nữa.

Hẳn lấy hết can đảm đi đến trước mặt a Đào, lắp bắp nói: “A Đào cô nương, ta..... Ta có thể nói mấy câu với nàng được không?”

Khuôn mặt trắng nõn của hẳn đỏ bừng, còn chưa nói gì đã căng thẳng hết mức.

A Đào liếc hẳn một cái, nàng mặc dù sống ở đây lâu nhưng chỉ tiếp xúc với mấy tiểu yêu, đương nhiên thấy Cúc yêu này lạ mặt.

Ngọc Quán căng thẳng nói: “Chỉ... chỉ nói mấy câu thôi.”

Thường ngày A Đào tính tình cao lãnh, không thích tiếp xúc với người xa lạ, nhìn tiểu Cúc yêu này một lát cuối cùng vẫn đi theo hẳn ra ngoài.

Phía xa Đình Hòa đang nói chuyện với Sơn Trường cùng hai vị Tiên quân, thấy A Đào đi ra ngoài một mình với Ngọc Quán, khuôn mặt chột cứng đờ.

Ngọc Quán gầy gò nhưng dù sao cũng là nam tử, cao hơn a Đào 1 cái đầu.

Hẳn cúi đầu nhìn a Đào bên cạnh, khuôn mặt xinh đẹp vô ngần, y phục cũng

chỉnh chu so với trước đây rất nhiều, bớt đi chút hoang dã, lại thêm mấy phần đứng đắn. Nhưng mặc kệ thế nào hẳn đều cảm thấy a Đào xinh đẹp nhất.

Liên cúi đầu hỏi nàng: “A Đào cô nương, nàng còn nhớ hơn hai trăm năm trước trên đỉnh Lưu Vân, nàng đã cứu một gốc Ngọc linh quả không?”

Ngọc linh quả là một họ trong Hoa cúc, tương đối quý, ở Di sơn này lại càng hiếm.

A Đào nhìn Ngọc Quả, nghe hẳn nói vậy liền đáp: “Người nhận nhầm rồi.”

Nàng luôn là người thấy chết không cứu, suốt sáu trăm năm qua chỉ cứu một gốc cây Thước Dực.

Ngọc Quả ngẩn người, chắc chắn mình không nhận sai, lại nghĩ đến tính cách a Đào, cảm thấy chắc nàng đã quên rồi.

Nhưng không quan trọng, chỉ cần hẳn nhớ rõ là được.

Hắn ngượng ngùng cười với A Đào, đây là lần đầu tiên đứng nói chuyện riêng với nàng đấy. Hắn lảng lạng ngửi hương đào trong veo từ người nàng, mùi hương này hẳn tuyệt đối không nhận sai. Xấu hổ cười: “Có lẽ lâu lắm rồi, nàng đã quên.”

Mặc dù có chút tiếc nuối, nàng đã quên, nhưng đây không phải chuyện không thể. Với nàng thì nó chính là chuyện nhỏ. Nhưng đối với hẳn...

Hắn chợt nhớ đến chuyện bị bắt vào U Tư cục.

Hắn luôn nhất gan, ai bắt nạt cũng không hé răng nửa lời, chỉ có lần đó thấy một đám nam yêu lét lút nói về a Đào, lời nói vô cùng hạ lưu thô tục, hẳn liền không nhịn được bước ra. Cuối cùng hẳn bị đánh vô cùng thảm, nhưng nam yêu kia vẫn còn nói tiếp, hẳn liền cắn răng bò dậy đấm cho nam yêu kia một đấm, không ngờ phía sau nam yêu kia là một tảng đá lớn, tên đó chết tại chỗ.

Hắn bị giam trong U Tư cục, đám nam yêu còn lại cũng bị nhốt theo. U Tư cục ở Di sơn xưa nay hỗn loạn, hắn ở trong đó bị một đám nam yêu thay nhau ức hiếp cũng không ai quản. Nhưng đến giờ hắn cũng chưa bao giờ hối hận, do dù được trở lại quá khứ, nghe thấy đám nam yêu nói xấu a Đào, hắn cũng sẽ làm vậy.

Hắn hấp hấp môi, rồi sau đó khấn trương nắm ống tay áo, mồ hôi ròng ròng nói với A Đào: “A Đào cô nương, thật ra, thật ra ta.....”

Bỗng nhiên nổi lên một trận gió lạnh.

Gió thổi cỏ lay, mặt nước gợn sóng.

Phía xa xuất hiện một thân ảnh cao lớn, từ từ đến gần họ.

Thấy rõ người tới, Ngọc Quân vội vàng hành lễ: “Thượng, thượng tiên.”

Đình Hòa nhìn Ngọc Quân, thần nhiên nói: “Nơi này hẻo lánh, ban đêm không an toàn, mau trở về đi.”

Ngọc Quân há miệng, muốn đáp là còn có chuyện cần nói với A Đào cô nương, nhưng ban này đã lấy hết dũng khí, giờ bảo hắn nói hắn cũng không mở miệng được, đành ngoan ngoãn đáp: “Vâng ạ.”

Tiệc tối chấm dứt, A Đào theo Đình Hòa về nhà gỗ nhỏ.

Đình Hòa rửa mặt cho nàng xong liền ở thu dọn đồ đạc, nói với nàng: “Nàng nhìn xem có quên gì không?”

Nàng sống ở Di sơn sáu trăm năm nhưng cũng chẳng có đồ gì, tiểu cô nương khác đi xa nhà đều mang theo bao lớn bao nhỏ, chỉ có nàng đi tay không. Mấy bộ quần áo cất vào trong ngọc hồ lô, còn những cái khác hắn xem qua một lượt, không có gì mang đi được.

A Đào để chân trần ngồi trên giường ăn dưa hấu thượng tiên mới gọt. Bên

cạnh có mấy cây tằm nhỏ nhưng nàng lại quen bốc bằng tay. Nàng lắc đầu nói: “Không có.”

Đình Hòa ngẩng đầu, thấy nàng không có vẻ khẩn trương lo lắng gì hết, khẽ cười.

Sau đó cầm khăn ướt đi qua lau tay cho nàng, nói: “Ừm, trễ rồi đừng ăn nữa.” Mặc dù có thai nên ăn nhiều một chút, nhưng dưa hấu này ăn nhiều cũng không tốt, dễ bị tiêu chảy.

Đình Hòa là tiên cổ hủ, xưa nay luôn ăn đúng giờ, từ khi gặp a Đào đành sửa lại thói quen. Nhưng có những nguyên tắc cần phải giữ.

A Đào thấy Đình Hòa bê đĩa dưa đi cũng không nói gì nữa, ngáp một cái rồi ngủ.

Đình Hòa nhìn nàng, cũng lên giường ngủ.

Một đêm ngon giấc.

Hôm nay Di sơn náo nhiệt hơn bình thường, sáng sớm đã chiêm trống vang trời, Vô Vi Tiên quân cùng Đan Đề Tiên quân tạm biệt Sơn Trưởng trước, dẫn 5 đệ tử giỏi nhất về Cửu Tiêu các.

Mà Đình Hòa thượng tiên ở lại xử lí chút việc, đi trễ hơn một chút.

Hai vị Tiên quân cùng năm đệ tử đi rồi, Đình Hòa thượng tiên liền dẫn A Đào đi gặp Sơn Trưởng

Sơn Trưởng thấy Di sơn tiểu yêu rốt cuộc có thể đi ra ngoài, đương nhiên vui mừng, nhưng trong lòng nghĩ đến a Đào vẫn thấy tiếc nuối, lại thấy thượng tiên dẫn a Đào đến đây, chợt thấy kinh ngạc.

Có lẽ thượng tiên quý trọng người tài, mặc dù cảm động nhưng vẫn không nhịn được nói: “Di sơn chúng ta có quy định, tiểu yêu Di sơn không thể ra ngoài,

phải đời đời kiếp kiếp ở lại đây, thượng tiên mặc dù là Cửu Trọng Thiên thượng tôn giả, nhưng cũng không thể dẫn con bé đi được.”

Đình Hòa đương nhiên biết.

Hắn ôn hòa nói với Sơn Trường: “Tiểu yêu khác đương nhiên không dẫn đi được...”

Sơn Trường sửng sốt, lại nhịn thượng tiên.

Thấy thượng tiên mỉm cười nói: “Nhưng người nhà thì có thể.”

MẬT NGỌT HƯƠNG ĐÀO

Matcha Cookie
www.dtv-ebook.com

Chương 37

Lúc đầu nghĩ tạm thời chưa cần công khai, nhưng a Đào ở Di sơn không có thân thích, mấy năm nay đều nhờ Sơn Trường quan tâm, nên với Đình Hòa thì Sơn Trường chính là nhà mẹ đẻ của a Đào.

Cô đào một thân một mình gả đến Cửu Nguyên sơn, nếu sau này gặp phải ẩm ức thì cũng có người nhà để dựa dẫm. Mặc dù hần sẽ chăm sóc nàng thật tốt, nhưng chung sống với nhau đôi khi sẽ có cãi cọ, đó là điều không tránh khỏi.

Hần nói với Sơn Trường: “Sơn Trường yên tâm, Đình Hòa sẽ chăm sóc a Đào thật tốt.”

Lúc này Đình Hòa ở trước mặt Sơn Trường không phải là thượng tiên cao quý, hần muốn Sơn Trường yên tâm giao a Đào cho hần. Sơn Trường sững sốt hồi lâu, vô cùng khiếp sợ.

Sau lại nhìn a Đào đứng cạnh thượng tiên, cảm thấy hai người đúng là xứng đôi vừa lứa.

Hần sững sốt hồi lâu, cuối cùng lão lệ tung hoành (*) nói với Đình Hòa: “A Đào được thượng tiên ưu ái, đúng là có phúc. Nhưng con bé... nó đã quen sống tự do ở Di sơn, giờ theo thượng tiên về cũng cần có thời gian thích ứng, mong thượng tiên thông cảm, đừng ghét bỏ nó.”

(*)Lão lệ tung hoành: Khóc, nước mắt tung bay

Yêu nhau dễ gần nhau khó, bây giờ nhìn thế nào cũng thấy yêu, chờ khi tình tảo lại sẽ luôn thấy khuyết điểm của đối phương.

Sơn Trường chưa từng đi ra khỏi Di sơn, nhưng ba tháng nay gặp thượng tiên cùng tiên quân, còn cả Hồng Châu thần nữ cao quý, cũng biết được tiên nhân thiên giới đều tao nhã quý phái.

A Đào ở Di sơn nổi bật, nhưng đến thiên giới sợ cũng chẳng bằng ai.

Hơn nữa với thân phận của nàng, sợ là các tiên nhân cũng coi thường. Gả vào tiên gia hào môn, bên ngoài hào nhoáng bên trong chua xót, ít ai chịu được.

Đình Hòa gật gật đầu, hẳn đương nhiên sẽ không ghét bỏ nàng.

Đã vậy, Sơn Trường lại dặn dò a Đào mấy câu, nàng lập tức sẽ đi Cửu Nguyên sơn thế nhưng lại chẳng biết cách làm thơ tử, có một số chuyện ông không dạy bảo được, nàng không có mẫu thân, đành phải từ từ ngộ ra thôi.

Dặn A Đào mấy câu, phần lớn đều khuyên nàng đừng bướng bỉnh, lo phụng dưỡng phụ mẫu thượng tiên. Nàng hiếu thuận với phụ mẫu, thì hai người họ đương nhiên cũng tốt với nàng.

Sau lại lấy ba thỏi vàng dành dụm suốt mấy trăm năm đưa cho nàng.

Ông nói với A Đào: “Mặc dù Cửu Nguyên sơn không thiếu bạc, nhưng con cứ đi tay không như thế cũng không tốt. Chỗ này cứ coi như cửa hồi môn, con nhớ cất kỹ để phòng thân.”

A Đào nói: “Không cần.”

Khuôn mặt nàng lạnh lùng bình thản như thường ngày. Chỉ có Sơn Trường biết, mấy chuyện xã giao này nàng vẫn như tờ giấy trắng đơn thuần.

Ông không để ý A Đào từ chối, nhét vàng vào tay a Đào, sau đó dùng bàn tay chai sạn vỗ nhẹ tay nàng, kiên nhẫn nói: “Cầm đi, coi như là tâm ý Sơn Trường.”

Sau đó cười nói: “Đi đi, mau đi theo thượng tiên, có thể ra khỏi Di sơn là chuyện vui lắm rồi.”

A Đào cúi đầu nhìn thỏi vàng trong tay. Nàng luôn ngang bướng, mà Sơn Trưởng cũng cố chấp như vậy, đành yên lặng nhận vàng. Nàng ngẩng đầu nhìn Sơn Trưởng, hỏi: “Sơn Trưởng muốn đi không? Nếu muốn, con có thể...” Nàng có thể nghĩ cách .

Nàng chưa bao giờ chủ động giúp người khác, bây giờ lại muốn giúp Sơn Trưởng. Sơn Trưởng nghe xong liền hiểu ý, cười cười lắc đầu nói: “Ta già rồi, đi ra ngoài làm gì chứ? Hơn nữa bọn nhỏ Di sơn bị tam giới bỏ mặc, nếu ta đi rồi ai chăm sóc bọn nó đây?”

Ông nhìn a Đào, nói: “Đương nhiên Sơn Trưởng cũng thích phong cảnh bên ngoài, con thay ta ngắm kỹ một chút, nếu có cơ hội về thì nhớ kể cho ta nghe.”

Nàng là cô đào ít nói, làm sao kể cho ông nghe được?

Hơn nữa Sơn Trưởng cảm thấy nàng không về vẫn tốt hơn. Không quay về, có nghĩa là ở thiên giới rất tốt.

A Đào khẽ ừ một tiếng, sau đó đi ra ngoài cùng Sơn Trưởng.

Thấy Đình Hòa đứng trong viện, áo bào trắng phiêu phiêu, giống như ngày đầu tiên tới Di sơn vậy. Hắc mang tiên huy (*), yên lặng đứng đó cũng tỏa khí chất thanh tao. Thấy a Đào, Đình Hòa giơ tay ra nói với nàng: “Đi thôi.”

(*) Tiên huy: Vàng sáng bao quanh người

A Đào đi qua nắm lấy tay hắc. Thượng tiên từ biệt Sơn Trưởng, dẫn a Đào ra khỏi Di sơn.

Sơn Trưởng khoanh tay đứng dưới gốc đại thụ ngàn năm.

Đại thụ tuổi già sức yếu, tóc ông cũng lấm tấm hoa râm, trông càng già yếu hơn nữa. Ngẩng đầu nhìn trời Di sơn, mây mù lượn lờ, tiên huy dần khuất xa, chớp mắt không thấy bóng dáng nữa.

Mặt trời ló dạng, Sơn Trường híp mắt, đôi mắt hơi ướt. Ông giơ bàn tay chai sạn xoa khước mắt, nhìn lên trời cao cười cười: “Đi ra ngoài là tốt rồi, gắng sống thật tốt, Sơn Trường sẽ nhớ các con.”

Ông xoay người chậm chạp đi ra hậu viện, chuẩn bị hái ít rau dưa nấu cơm cho đám tiểu yêu.

Cửu Nguyên sơn là quý tộc thiên giới, mà Đông Cực đế quân cưới Thanh Loan phu nhân của phượng hoàng bộ tộc, Cửu Nguyên sơn lại càng thêm cao quý. Cả tòa Cửu Nguyên sơn mây trắng lượn lờ.

Bước vào Cửu Nguyên sơn liền thấy năm bước một lầu, mười bước một các; Hành lang uốn lượn như dải lụa, mái hiên cong vút. Trên hành lang còn có tiên tì áo xanh theo thứ tự hành lễ, người người khuôn mặt thanh tú, cử chỉ đoan trang.

A Đào theo Đình Hòa đi vào, cả đoạn đường thấy biết bao hoa thơm cỏ lạ khoe sắc muôn màu không sao đếm xuể, lại có suối chảy róc rách không ngừng, dưới ánh mặt trời lấp lánh.

Có một số tiên tì cấp bậc cao hơn đến hành lễ, thấy Đình Hòa liền hô lên ‘thiếu chủ’, sau đó nhìn về phía a Đào.

Đình Hòa liền nhắc nhở tiên tì, nói: “Đây là thiếu phu nhân.”

Tiên tì sửng sốt, lập tức phản ứng lại, cung kính chào thiếu phu nhân.

Đình Hòa cùng A Đào đi vào, Đông Cực đế quân đã ngồi ở trong điện, dẫn a Đào hành lễ xong, Đông Cực đế quân mới nhìn Đình Hòa nói: “Ta đã nhận thư của con rồi, đúng là chuyện vui.”

Nói xong nhìn về phía A Đào.

Thấy Đào yêu Di sơn này mặc dù xuất thân thấp kém nhưng đúng là xinh đẹp vô ngần, cũng là cô bé thông minh, chẳng trách nhi tử thích nàng.

Nếu đã lĩnh hôn thư thì chính là người một nhà, liền mỉm cười nói: “Con không cần phải câu nệ, đã là thê tử Đình Hòa thì Cửu Nguyên sơn cũng là nhà con. Đi đường mệt rồi, ngồi xuống uống ngụm trà đi.”

Đông Cực để quân bên ngoài uy nghiêm nhưng đối người nhà lại rất từ ái, hơn nữa a Đào là một cô nương, nghĩ nên quan tâm một chút, đừng để nàng phải chịu ủy khuất.

A Đào nhìn thoáng qua thượng tiên. Đình Hòa liền bảo nàng ngồi xuống.

Một lát sau Thanh Loan phu nhân biết tin liền vội vàng đi đến.

Vừa vào liền thấy con trai cùng Đào kia ngồi cạnh nhau, càng thêm tức giận: “Đúng là hoang đường, sao lại mang dã đào này vào nhà?”

Thanh Loan phu nhân tính tình như vậy, bà trước đây không thích a Đào, đương nhiên giờ nhìn thấy a Đào lại càng không thích

Cứ tưởng rằng thời gian dạy học của Đình Hòa chấm dứt thì cắt đứt liên hệ với cô đào này, chỉ là đoạn sương sớm tình duyên mà thôi, không ngờ đào này lại bước vào cửa!

A Đào nghe Thanh Loan phu nhân nói vậy sắc mặt không hề giận, nàng xưa nay không phải là người nhẫn nhịn.

Đình Hòa lén nhéo tay nàng, bảo nàng đừng đối nghịch với mẫu thân.

Chỉ lấy cuốn hộ tịch cùng hôn thư ra, nói với Thanh Loan phu nhân: “Con và a Đào đã thành thân.”

Nghe vậy, Thanh Loan phu nhân suýt nữa ngất xỉu.

Cầm lấy cuốn hộ tịch Đình Hòa đưa, thấy Cửu Nguyên sơn một nhà ba người nay lại thêm thành viên mới, liền cáu lên: “Ta không đồng ý, Đào này tuyệt đối không thể vào cửa!”

Cầm chặt cuốn hộ tịch muốn xé.

Đông Cực đế quân bước lại khuyên nhủ: “Trước mặt bọn nhỏ đừng nói như vậy.”

Trong mắt Đông Cực đế quân thì Đào này đã là con dâu Cửu Nguyên sơn, sau này sớm chiều ở chung, mẹ chồng nàng dâu không thể lúc nào cũng căng thẳng như vậy được.

Ông cầm lấy cuốn hộ tịch trong tay Thanh Loan phu nhân, cất kỹ, lại khuyên: “Ban đầu không phải bà cứ mong Đình Hòa thành thân sinh con à? Bây giờ nàng dâu đã cưới, tôn nhi của bà cũng có rồi, bà nói vậy không phải làm đau lòng tôn nhi à?”

Đông Cực đế quân nhận được thư Đình Hòa, biết hẳn lén lĩnh hôn thư, cũng hiểu chuyện này làm quá qua loa, mẫu thân hẳn có thành kiến với a Đào, tuyệt đối không chấp nhận. Nhưng vừa nghe a Đào đã có thai 2 tháng, liền cảm thấy có cách thay đổi.

Dù sao có bà nào không thích cháu mình chứ?

Thanh Loan phu nhân cứng 9 đứa cháu nhỏ nhà Dung Lâm như vậy, nếu có cháu ruột chẳng phải cứng đến tận trời à? Từ đó quan hệ mẹ chồng nàng dâu cũng có thể cải thiện được.

Thanh Loan phu nhân vừa nghe, mở to hai mắt.

Đình Hòa hơi đỏ mặt, nhưng dù sao cũng là chuyện vui, liền nói với mẫu thân: “A Đào đã có thai, mong mẫu thân nhận nàng. Mẫu thân còn chưa hiểu gì về nàng ấy, sau này sẽ biết nàng ấy có nhiều ưu điểm thế nào.”

Thanh Loan phu nhân nhất thời không nói nên lời.

Đông Cực đế quân kéo bà đi vào thương lượng, nói: “Ta thấy a Đào kia cũng được, mặc dù không hiền lành như a Liên, nhưng trên đời làm gì có nàng dâu

nào giống nhau như đúc? Hơn nữa thê tử của Đình Hòa quan trọng là nó phải thích, bà nói có đúng không?”

Thanh Loan phu nhân từng nghĩ, là đời này bà không bao giờ chấp nhận yêu diễm tiện đào kia, nhưng khi nghe tin nàng ta có thai, trong lòng lại có chút dao động.

Nhưng chỉ cần nghĩ đến hành vi bên ngoài của nàng ta liền không chấp nhận nổi, tức giận nói: “Lấy vợ phải lấy người hiền, Đình Hòa mấy ngàn năm học uổng phí, bị Đào yêu này mê hoặc!”

Đông Cực đế quân lại nói: “Tại bà có thành kiến quá nặng với con bé.”

Một Đào yêu nho nhỏ, từ bé không ai quản giáo, có thể lớn lên như vậy đã tốt lắm rồi. Ông nói tiếp: “Con bé ngàn dặm xa xôi mang bụng bầu theo Đình Hòa đến đây, bà lại nói nó như vậy, nó cũng buồn lòng chứ. Suy bụng ta ra bụng người thử xem, bà là trường bối, không thể rộng lượng một chút sao?”

Thanh Loan phu nhân liếc ông một cái: “Ý ông là tôi lòng dạ hẹp hòi?”

Ông dám nói phải ư? Đông Cực đế quân vội trấn an bà, ông thành thân với Thanh Loan phu nhân cả trăm ngàn năm, tính cách bà thế nào ông đều nắm rõ như lòng bàn tay, bà là người mạnh miệng mềm lòng, cứ khuyên nhiều hơn là được, ông nói tiếp: “Đình Hòa đã lĩnh hôn thư rồi, nếu bà cứ ngăn cấm, bắt Đình Hòa cùng gia tiểu Đào yêu kia ly hôn, bà muốn Đình Hòa thành người bỏ vợ à?”

Thanh Loan phu nhân thích con dâu hiền lành, tư tưởng đương nhiên cũng bảo thủ, làm sao chấp nhận con trai vĩ đại của mình mang tiếng xấu như vậy.

Nhưng nghĩ đến Đào yêu kia, lại thấy không cam lòng.

Lại nghe Đông Cực đế quân nói: “Và lại con cũng đã có rồi, không lâu nữa là sinh, bà muốn trơ mắt nhìn tôn nhi lưu lạc bên ngoài, bị người ta ức hiếp sao?”

Câu này đánh vào điểm yếu của Thanh Loan phu nhân.

Đào kia nhìn yêu diễm, không ngờ lại tốt sinh dưỡng như vậy, nhanh thế đã có thai.

Suốt mấy ngàn năm, sao bà không mong ngóng tôn nhi chứ? Lại thấy Dung Lâm cùng A Liên sinh đứa này tới đứa khác, nhìn sang con trai nhũ nhận hiền lành của mình lại thêm muộn phiền.

Thanh Loan phu nhân hơi dao động, nhưng ngoài miệng vẫn còn bất mãn.

Liên cúi đầu nói: “Đào này hành vi phóng dăng, ai biết được đứa nhỏ kia là của người nào chứ? Đến lúc đó sinh đã loại, Đình Hòa lại mang danh đổ vỏ cho kẻ khác à?”

MẬT NGỌT HƯƠNG ĐÀO

Matcha Cookie
www.dtv-ebook.com

Chương 38

MẬT NGỌT HƯƠNG ĐÀO

Matcha Cookie
www.dtv-ebook.com

Chương 39

Lần đầu tiên Đình Hòa ăn đào như vậy.

Đào này ngày thường tươi ngon mọng nước, trên trái đào có một khe rãnh nhỏ, bên ngoài có một lớp lông tơ mỏng, vô cùng mềm mại. Trước tiên cúi đầu chạm vào rãnh nhỏ, liếm láp một phen, thịt đào non mềm nhanh chóng chảy nước.

Nước đào thơm mát ngọt lành, hương đào thơm phức.

Nước sánh đặc, màu trắng ngà ngọt như đường nước.

Đình Hòa tinh tế nhắm nháp, nước đào kia ngày một nhiều, chỉ cần hút một cái thịt mềm cũng có thể hút ra.

Dùng răng khê cắn, thịt đào phấn nộn khê run, nước phun ra.

Thế là động tác nhanh hơn, mút lấy.

Nước đào càng hút càng nhiều, hương thơm tỏa ra bốn phía, bất chợt cắn mạnh một cái, nhả ra, lại dùng đầu lưỡi vờn quanh, mật đào phun trào mãnh liệt, bắn lên mặt Đình Hòa.

.....

Hôm sau Đình Hòa tỉnh dậy thấy A Đào vẫn còn say ngủ, lẳng lặng nhìn một lát, cũng không muốn dậy sớm như thường ngày.

Hôm nay phải đi Cửu Tiêu các, trước khi đi qua gặp mẫu thân Thanh Loan

phu nhân. Thanh Loan phu nhân đêm qua ngủ không ngon, nhìn thấy Đình Hòa mặt lại xỉ ra. Lúc trước thì sốt ruột con trai không chịu thành gia lập thất, còn giờ nó lén cầm hộ tịch đi lĩnh hôn thư với Đào yêu, trong lòng bà lại không nở.

Lại hỏi Đình Hòa: “Đào kia đâu? Sao chỉ mình con lại đây?”

Đình Hòa đành nói: “A Đào mới đến Cửu Nguyên sơn nên còn chưa quen, đêm qua không ngủ được, sáng nay con để nàng ngủ thêm một lát.”

Thanh Loan phu nhân hừ nhẹ một tiếng, nói: “Con coi mẫu thân là kẻ ngốc à?”

Đình Hòa xưa nay quân tử, chưa bao giờ nói dối, vậy mà lại bịa chuyện vì Đào yêu kia. Đào kia bản tính thế nào bà còn không biết chắc, đúng là không biết quy củ, không giáo dưỡn.

Bà nói: “Còn nhớ lần đầu tiên mẫu thân cùng biểu tẩu con gặp mặt, còn chưa nói gì với con bé mà sáng hôm sau nó đã dậy sớm chuẩn bị một bàn bữa sáng. Đó mới là nàng dâu hiền thảo. Còn Đào này thì sao, mẫu thân chẳng hi vọng xa vời nó giống a Liên, nhưng cũng không thể dung túng như vậy được, dù sao đây không phải Di sơn, cần phải học quy củ.”

Đình Hòa biết Thanh Loan phu nhân có thành kiến với a Đào, cũng không tiện bao che nàng, đành nói: “Con sẽ nói lại với nàng.”

Thanh Loan phu nhân không còn gì để nói, nhìn Đình Hòa một lượt.

Thấy cổ áo hằn liền nhú mày nói: “Con tính để vậy đi Cửu Tiêu các?”

Đình Hòa thấy không có gì bất ổn, hằn quen sạch sẽ, chắc hẳn y phục không có chỗ nào bẩn rồi.

Thanh Loan phu nhân lại nói: “Về soi gương đi.”

Đình Hòa trở về Cam Hoa điện, đứng trước gương mới thấy trên cổ có dấu

răng chỉnh tề vô cùng rõ. Đình Hòa sửng sốt, nhớ tới đêm qua triền miên với Đào yêu, bên tai chột đỏ bừng, đổi một chiếc áo cao cổ hơn, ăn mặc chỉnh tề mới đi Cửu Tiêu các.

Kỳ hạn dạy hoàn thành thuận lợi, sau này Đình Hòa sẽ dạy ở Cửu Tiêu các. Với thân phận của hắn thì đương nhiên sẽ dạy ban trọng điểm. Sau đó làm thủ tục nhập học cho a Đào, hai ngày nữa sẽ đi cùng hắn vào Cửu Tiêu các tu luyện.

A Đào bây giờ đã là con dâu Cửu Nguyên sơn, đương nhiên thuận lợi vào Cửu Tiêu các. Có điều Thanh Loan phu nhân vẫn còn bất mãn, lúc ăn tối nói với Đình Hòa, là chờ A Đào sinh đứa nhỏ xong mới tổ chức hôn lễ cho bọn họ để chiêu cáo với tam giới, khi đó A Đào mới chính thức trở thành thê tử Đình Hòa.

Còn bây giờ A Đào đi Cửu Tiêu các thì chưa nói cho mọi người biết nàng là thê tử Đình Hòa.

Đình Hòa không muốn để A Đào chịu ủy khuất, hai người đã là phu thê danh chính ngôn thuận, tại sao phải che giấu?

Bèn nói với Thanh Loan phu nhân: “Như vậy sợ không ổn.”

Thanh Loan phu nhân biết con trai bệnh Đào yêu kia, liền quay qua hỏi A Đào: “Người thấy sao?”

A Đào không coi trọng danh phận, vả lại lĩnh hôn thư cùng thượng tiên chỉ vì mang thai ngoài ý muốn mà thôi, liền đáp: “Cũng được.”

Thanh Loan phu nhân liền cảm thấy A Đào biết thức thời, vừa lòng cười cười.

Còn hai ba ngày nữa là vào Cửu Tiêu các, nếu không công bố quan hệ giữa hai người thì sau này ở Cửu Tiêu các hắn cũng không tiện thân mật với nàng. Nàng mặc dù có sáu trăm năm tu vi nhưng lại không quen thuộc thiên giới, trước tiên dẫn nàng đi học lấy chứng chỉ cưới thiên mã, sau này đi học cũng tiện hơn.

A Đào từng thấy thượng tiên cười thiên mã, cảm thấy ở Cửu Nguyên sơn thú vị hơn nhiều, liền theo Đình Hòa tới chuồng ngựa chọn một con thiên mã lông đỏ thẫm.

Trên cổ thiên mã treo một tấm thẻ khắc chữ ‘Cửu’.

Mỗi con thiên mã đều có bài tử riêng, độc nhất vô nhị.

Mà chỉ có tiên nhân thân phận tôn quý mới có tư cách cười nó.

A Đào thông minh, học cái gì cũng nhanh, chỉ cười mấy lần đã rành. Lại giảng cho nàng ít lý thuyết, mai là có thể lĩnh chứng chỉ.

Cười trên đám mây, Đình Hòa nói với nàng: “Chờ đi Cửu Tiêu các rồi sẽ không còn ở Cửu Nguyên sơn nữa, ta đã mua một tòa nhà ở Cửu Trọng Thiên, ở đó nàng cũng tiện đi học hơn.”

Đình Hòa ban đầu cũng tính là thành thân xong không ở cùng phụ mẫu, lại thêm tính cách a Đào như vậy, cần tính sao cho vẹn cả đôi đường.

A Đào đúng là không thích Cửu Nguyên sơn, nghe Đình Hòa nói như vậy, trong lòng dù có cảm động cũng không giống như những cô nương khác nói rằng mình không có việc gì.

Hai chân nàng kẹp bụng ngựa, thản nhiên nói: “Phải chờ mấy ngày nữa mới qua đó sao?”

Đình Hòa dừng một chút, khẽ ừ: “Hai ngày thôi.”

Nàng có vẻ rất ghét mẫu thân hẳn.

Ở bên nàng, trong lòng Đình Hòa thực sự vui vẻ, tuy là thượng tiên sáu ngàn năm tu vi nhưng là lần đầu tiên nếm thử tình yêu, cũng giống như đứa trẻ ngốc nghếch, nhiều khi cảm thấy ngọt ngào nhưng đôi lúc cũng sợ mất đi. Đình Hòa nắm tay nàng nói: “Đến Cửu Tiêu các rồi 5 đệ tử Di sơn cũng ở đó, nàng quen

Thước Dực mà, lúc đó tiếp xúc nhiều với bọn họ một chút. Kết giao nhiều bằng hữu cũng tốt mà.”

A Đào gật đầu có lệ. Nàng không thích kết giao với nhiều người.

Ngày đi Cửu Tiêu các báo danh A Đào mặc đồng phục mới, nàng không tiện đi cùng Đình Hòa, nhưng Đình Hòa lại sợ nàng lạ nước lạ cái, bèn nhờ biểu tấu a Liên.

A Liên chính là phu nhân của Dung Lâm thượng thần, là người hiền lành khiêm tốn, trước đây cũng là đệ tử Cửu Tiêu các, nhưng trụ cột kém, sau khi tốt nghiệp không thể nhận chức được, bèn ở lại Cửu Tiêu các làm một số việc thanh nhàn.

Nói gì thì cũng làm việc ở Cửu Tiêu các, cũng có chút thanh danh.

A Liên ngoại hình xinh đẹp, biết a Đào là phu nhân của biểu đệ Đình Hòa liền quan tâm nàng nhiều hơn, lại thấy a Đào xinh đẹp vô ngần, ngực lớn eo thon, cũng không nhịn được nhìn thêm mấy lần nữa.

Nàng cũng là Ngư yêu xinh đẹp, nhưng dáng người của đệ muội lại nóng bỏng hơn nàng nhiều.

A Liên chỉ về phía Lưu Vân đài, nói với A Đào: “Bình thường tỷ làm việc ở đó, muội có chuyện gì cứ đến tìm tỷ, chúng ta là người một nhà, không cần câu nệ.”

A Đào cao hơn A Liên một chút, nàng ngày thường không quan tâm tới người lạ, nhưng biết người này là cháu dâu mà Thanh Loan phu nhân vẫn luôn khen ngợi, cũng nhìn a Liên thêm mấy lần.

Thấy nàng búi tóc phụ nhân, tuổi cũng còn nhỏ, chắc cũng ngang bằng Thước Dực, giọng nói thì nhỏ nhẹ, khuôn mặt lúc nào cũng tươi cười.

A Đào nói:“Ừm.”

Hôm nay chỉ đến gặp mặt, còn mai mới chính thức nhập học.

A Liên bèn giới thiệu cho nàng mấy nơi cảnh đẹp ăn ngon gần Cửu Tiêu các.

Lúc đi đến đình nghỉ mát chợt thấy có mấy tiểu yêu đi tới bên này, có vẻ vô cùng lạ lẫm với Cửu Tiêu các, hết nhìn đông lại ngó tây.

Vừa nhìn đã biết là tiểu yêu đến từ thôn dã, dáng vẻ quê mùa chỉ cần liếc mắt là thấy ngay.

Trong đó có một nữ yêu, lúc nhìn thấy bọn họ mắt liền tròn to, sau đó chạy tới, kinh ngạc nói: “A..... A Đào!”

A Đào mấy ngày nay đều không cười, tới khi nhìn thấy Thước Dực mới khẽ mỉm cười một cái: “Ừ.”

Thước Dực nắm chặt tay A Đào, sau đó quay lại nói với đám tiểu yêu: “Là A Đào, đúng là A Đào!”

Mấy tiểu yêu phía sau chính là Dạ Đàm, Thước Dực, Lan Hoa, Ngọc Quân, cùng Hi Quỳnh.

Bọn họ nhìn thấy A Đào đều vô cùng kinh ngạc xen lẫn vui mừng, chỉ có Hi Quỳnh thấy nàng thì sững sốt, thật lâu vẫn chưa phản ứng lại.

Mọi người đã làm thủ tục nhập học xong, đang đi dạo quanh Cửu Tiêu các. Nhìn thấy a Đào cũng không hỏi nhiều, chỉ nghĩ tìm nơi nào đó trò chuyện.

Hi Quỳnh nhìn thấy A Đào trong lòng đương nhiên không thoải mái, bèn nói: “VẬY ĐI MINH NGUYỆT LÂU ĐI.”

Minh Nguyệt lâu là quán ăn nổi tiếng gần Cửu Tiêu các, có lịch sử lâu đời, đồ ăn không phải là ngon nhất, nhưng đặc điểm là lượng đồ ăn ít ỏi mà giá thì cao ngất.

Thước Dực vô cùng hưng phấn, nhưng nghe đến ba chữ Minh Nguyệt lâu thì gượng gạo: “Hay thôi đi... đắt lắm.”

Mặc dù được vào Cửu Tiêu các, nhưng bọn họ vẫn là Di sơn tiểu yêu, cho dù mang theo toàn bộ gia sản cũng chẳng đáng mấy lượng bạc. Không có nhiều bạc, làm sao dám tùy tiện tiêu xài, bèn nói: “Hay chúng ta đi nhà ăn đi? Nhà ăn của Cửu Tiêu các nấu cũng ngon lắm.”

Hi Quỳnh nhìn dáng vẻ nghèo túng của Thước Dực liền khinh thường, nàng ta không muốn đi chung với bọn họ, nhưng tiểu yêu Di sơn chỉ có mấy người, mỗi ngày đều ở cùng nhau, nàng ta ở đây lại chẳng quen biết ai, đành phải đi cùng đám quê mùa này.

Mấy tiểu yêu khác cũng thấy đi nhà ăn tốt hơn, Minh Nguyệt lâu quá xa xỉ.

Hi Quỳnh liền giận dữ nói để nàng ta trả tiền.

Chúng yêu vẫn cảm thấy ngượng ngùng, nhưng thấy thái độ Hi Quỳnh kiên quyết, liền đi Minh Nguyệt lâu .

Minh Nguyệt lâu vàng son lộng lẫy, nhìn đã biết xa xỉ quý phái.

Hi Quỳnh cũng là lần đầu tiên vào quán ăn xa hoa như vậy, nhưng thầm nghĩ a Đào không biết sao lại chen vào Cửu Tiêu các được, nàng ta muốn lấy lại thể diện trước mặt a Đào. Hi Quỳnh nhìn quanh mấy lượt đủ rồi, lại thấy đám Thước Dực Dạ Đàm bên cạnh toàn trọn mắt há mồm, trong lòng thống khoái, cảm thấy tự hào.

Minh Nguyệt lâu này tuy vô cùng xa hoa, nhưng các đệ tử đến Cửu Tiêu các tu tiên phần lớn đều là tinh anh trong tam giới, làm sao thiếu bạc được chứ?

Bên trong đã kín người, không có bàn trống.

Hi Quỳnh lúc còn ở Di sơn vô cùng kiêu ngạo, nhưng gặp các tiên nhân trong Minh Nguyệt lâu liền trở nên yếu thế, nghe không có bàn trống đành phải theo

các tiểu yêu khác đến nhà ăn Cửu Tiêu các.

Lúc này chợt có nam tử ngọc thụ lâm phong mặc áo màu lam xuất hiện, thấy các tiểu yêu cũng không để vào mắt, đợi đến khi nhìn thấy nữ yêu diễm lệ bên trong mới mỉm cười bước lại nói: “Cô nương hôm nay đến thăm, không thể tiếp đón từ xa.”

A Đào giương mắt nhìn nam tử trước mặt, không có ấn tượng gì với hắn.

Mà vị nam tử này chính là chủ nhân Minh Nguyệt lâu – Huyền Sương Tiên quân. Hắn đáp: “Cô nương là quý nhân chắc hay quên mấy chuyện nhỏ nhặt, lần trước đến là tại hạ tiếp đãi. Hôm nay sao vừa đến đã vội đi như vậy?”

Lần trước hắn thấy Đào yêu này đi cùng Đình Hòa thượng tiên.

Thước Dực thấy vị nam tử này có vẻ quen biết a Đào, cũng bạo gan nói: “Nghe nói đã hết bàn, nên...”

Huyền Sương Tiên quân vừa nghe liền ra lệnh cho hạ nhân: “Dẫn các vị khách quý đi phòng thượng hạng, nhớ tiếp đãi cho tốt.”

Các tiên tử liền dẫn bọn họ lên tầng cao nhất, khi ngồi xuống bàn, Lan Hoa học cao hiểu rộng mới nói: “Nếu ta đoán không sai, thì vị ban nãy chính là chủ nhân Minh Nguyệt lâu, Huyền Sương Tiên quân.”

Lời này nói ra, Dạ Đàm cùng Thước Dực đều vô cùng khiếp sợ.

Thước Dực không biết tại sao A Đào lại quen biết Huyền Sương Tiên quân, không nhịn được nói: “A Đào thật lợi hại.”

Hi Quỳnh ngồi đối diện bất mãn hừ một tiếng, hỏi: “A Đào không phải ở Di sơn à? Sao lại đến Cửu Tiêu các, định khi nào về?”

A Đào không trả lời, Ngọc Quán nãy giờ im lặng nhỏ giọng hỏi: “A Đào cô nương..... Cũng ở Cửu Tiêu các tu tiên sao?”

Giọng nói hần nhẹ nhàng, mang theo chút mong chờ cùng khẩn trương.

A Đào gật đầu:“Ừ.”

Thấy A Đào trả lời câu hỏi của hần, khuôn mặt thanh tú của Ngọc Quân liền đỏ bừng, đỏ xuống tận cổ, vừa ngại ngùng vừa vui vẻ.

Các tiểu yêu khác đều mừng thay A Đào, còn Hi Quỳnh lại cảm thấy a Đào này chắc đi cửa sau mới có thể vào Cửu Tiêu các. Đúng là hạng người nào cũng có thể vào Cửu Tiêu các. Vừa nghĩ tới A Đào vào Cửu Tiêu các tu tiên giống nàng ta, trong lòng liền khó chịu.

Sau đó đồ ăn được mang lên.

Minh Nguyệt lâu đúng là Minh Nguyệt lâu, từng món ăn trang trí vô cùng đẹp mắt, trông rất sống động, tốt hơn Di sơn nhiều lắm. Nhưng lượng đồ ăn quá ít, một bàn lớn như vậy nhưng chỉ có chút đồ ăn, gấp hai ba miếng liền hết. Đám tiểu yêu ngày thường ăn nhiều, giờ chỉ ăn no được bảy tám phần thôi.

Ăn xong cùng nhau xuống tính tiền.

Hi Quỳnh ngẩng đầu ưỡn ngực đi trước, lấy túi tiền nặng trĩu bên hông ra chuẩn bị trả tiền, đợi nhìn thấy hóa đơn mới sững lại.

Hi Quỳnh ở Di sơn cũng coi như giàu có, đến Cửu Tiêu các trường bối trong tộc lại cho nàng ta rất nhiều bạc. Nhưng giàu có ở Di sơn lại chẳng là gì so với Cửu Tiêu các trên thiên giới.

Túi ngân lượng của nàng ta có lẽ tiểu yêu ở Di sơn cả đời cũng không có được, nhưng ở trong này... còn chưa bằng một đĩa thức ăn nữa.

Thấy Hi Quỳnh đứng đờ ra, các tiểu yêu khác liền xúm lại nhìn.

Thước Dực hết hồn, không ngờ đồ ăn ở đây lại đắt như vậy.

Mọi người xúm lại lấy hết bạc trong người ra, nhưng gom thế nào vẫn không đủ.

Dạ Đàm nói: “Đã nói là theo Thước Dực đi nhà ăn thì tốt rồi, giờ sao, người nói xem làm sao bây giờ?”

Hi Quỳnh xấu hổ mặt đỏ bừng, không nói được câu nào.

Ngọc Quân thận trọng nói: “Nếu không, nếu không mọi người cứ đi trước đi, ta... ta ở lại rửa chén bát trừ nợ.”

Nhiều bạc như thế, hẵn rửa cả đời chắc cũng chưa trả nổi. Nhưng hẵn không muốn để a Đào cô nường phải khó xử.

Hi Quỳnh mặc dù xấu hổ nhưng vẫn sĩ diện, thấy mọi người đều lấy bạc ra còn a Đào không có động tác gì, bèn nói: “Người thì sao? Người không mang bạc hả?”

Biết rõ còn cố hỏi, ở Di sơn ai chả biết a Đào không làm gì ra tiền, không có bạc, ngày thường cũng không thấy nàng mua sắm gì cả.

A Đào không nhìn Hi Quỳnh, thấy Thước Dực dốc hết túi tiền tìm bạc, mới nhớ hôm nay trước khi ra ngoài thượng tiên có đưa túi tiền cho nàng.

Bèn lấy túi tiền, cầm một tờ ngân phiếu màu đen đưa cho tiên ti thu ngân.

Tiên ti vừa thấy liền ngẩn người, thay đổi thái độ khinh thường vừa nãy, mỉm cười giơ hai tay nhận ngân phiếu.

Hi Quỳnh chen ngang: “Đó là cái gì vậy?” Di sơn tiểu yêu chưa bao giờ tiếp xúc với ngân phiếu, phần lớn đều xài vàng bạc.

Tiên ti kia một bên cầm ngân phiếu màu đen thiếp vàng, một bên phổ cập kiến thức cho Hi Quỳnh: “Đây là ngân phiếu vô thời hạn của thiên giới.” Lại nhìn về phía A Đào, “Ban nãy hơi chậm trễ, mong cô nường lượng thứ.”

Tính tiền xong, lại cẩn thận trả ngân phiếu cho a Đào: “Mong cô nương ghé thăm nhiều hơn.”

MẬT NGỌT HƯƠNG ĐÀO

Matcha Cookie
www.dtv-ebook.com

Chương 40

Hi Quỳnh ngày thường da đen nhẻm, tính cách thì cao ngạo, mọi người đều không thích. Mà thứ khiến nàng ta kiêu ngạo là nhà nàng ta có tiền.

Bình thường gặp bằng hữu đều do nàng ta chi bạc, đó là lí do mà có mấy tiểu yêu cứ vây quanh nàng ta.

Thấy a Đào xinh đẹp nỏn nà nhưng lại nghèo rớt mồng tơi, nàng ta chỉ có thể tìm chút tự tin khi tính tiền. Vậy mà Đào này lại có tờ ‘ngân phiếu’ kỳ lạ, nhìn thái độ tiên tì thế kia liền biết thứ đó vô cùng quý giá, trong lòng liền khó chịu.

Đám Thước Dực cầm ngân phiếu từ tay a Đào, tranh nhau ngắm, ai nấy đều tò mò lạ lẫm.

Hi Quỳnh cũng tò mò, nhưng nàng ta sĩ diện nên không dám nói Thước Dực đưa ngân phiếu cho mình xem. Chỉ thấy đám Thước Dực nhìn xong thì trả ngân phiếu lại cho a Đào.

Trên đường về Thước Dực còn nói: “Nữ tiên đi cạnh nàng ban nãy xinh đẹp thật, lúc đi báo danh ta có gặp một lần, nàng ấy tốt lắm, nhưng đã thành thân rồi. Được làm việc ở Cửu Tiêu các, đúng là giỏi thật.”

Hi Quỳnh bĩu môi: “Chẳng qua chỉ làm mấy việc vặt thôi.”

Ở Cửu Tiêu các mặc dù lợi hại, nhưng nếu làm mấy việc vặt thì cũng chẳng có gì ghê gớm.

Lam Hoa tư chất tốt hơn các tiểu yêu khác, mà cũng hiểu biết nhiều, nghe Hi Quỳnh nói vậy liền đáp: “Sai rồi, vị ban nãy không phải là nữ tiên ở Cửu Tiêu các

mà là phu nhân của Dung Lâm thượng thần. Người đừng nói lung tung, nếu để thượng thần nghe được thì phiền đấy.”

Hi Quỳnh ngẩn ra, thật không ngờ vị nữ tiên hiền lành kia chính là phu nhân của thượng thần... đúng là không ngờ được...

Thước Dực nghe xong cũng bất ngờ, liền hỏi a Đào: “Sao hai người lại quen biết nhau vậy? Trước đây ta không thấy nàng nói mà.” Chuyện của a Đào phần lớn nàng đều biết.

A Đào nghĩ nghĩ, chợt nhớ đến câu nói của thượng tiên, liền đáp “Họ hàng.”

Họ hàng à. Mắt Thước Dực mở to: “Cũng vì vậy mà nàng có thể vào được Cửu Tiêu các?”

Nàng cùng A Liên kia là họ hàng đương nhiên vì đã lĩnh hôn thư với thượng tiên, thế nên mới vào Cửu Tiêu các tu luyện, nguyên nhân này cũng không khác biệt lắm. A Đào liền gật đầu.

Hi Quỳnh cảm thấy người như A Đào làm sao có họ hàng lợi hại như vậy được, nhưng lại thấy đúng là a Đào đi cùng phu nhân thượng thần, có vẻ thân thiết lắm, vậy chắc hẳn phải có chút quan hệ, nghĩ vậy cũng không nói gì nữa.

Báo danh xong, mai sẽ đi học chính thức.

Đều là tiểu yêu ở Di sơn đến, dĩ nhiên cần phải giúp đỡ lẫn nhau. Thước Dực ở chung với Hi Quỳnh và hai nữ yêu đến từ thôn dã khác, còn Dạ Đàm, Lan Hoa cùng Ngọc Quán ở chung một phòng. Mặc dù có thể thuê nhà ở gần Cửu Tiêu các, nhưng Cửu Tiêu các là trường học, tắc đất tắc vàng, tiền thuê nhà người thường làm sao chịu nổi?

Đành phải ở trong học xá.

Hỏi a Đào ở học xá nào để khi rảnh còn qua thăm hỏi, nghe a Đào nói nàng ở Cửu Trọng Thiên, chúng yêu lại lấp bắp kinh hãi.

Cửu Trọng Thiên này trước đây chỉ có một mình Dung Lâm thượng thần ở, sau lại có Tiêu Bạch thượng thần cùng Đình Hòa thượng tiên, mà người khác dù có giàu đến cỡ nào cũng không mua nổi một mảnh đất.

Có điều a Đào cùng thượng thần phu nhân là họ hàng, nàng ở trong Cửu Trọng Thiên cũng không có gì lạ.

Thước Dực nhỏ giọng nói: “Vậy à... vậy bọn ta không đến thăm được rồi.” Dù sao bọn họ chỉ là tân đệ tử nhỏ bé, làm sao dám đến Cửu Trọng Thiên thượng quấy rầy thượng thần, huống chi với tu vi của bọn họ cũng không vào nổi Cửu Trọng Thiên.

Buổi chiều có danh sách tân đệ tử cùng lớp học, a Đào liền theo đám Thước Dực đến bảng thông báo, nhìn xem có học chung lớp hay không.

Nhìn một lượt, Lan Hoa cùng Ngọc Quán học chung lớp, còn Dạ Đàm, Thước Dực cùng Hi Quỳnh ở một lớp khác.

Dạ Đàm nhìn tên Thước Dực nằm gần tên mình, mỉm cười, nhìn thoáng qua Thước Dực. Lại thấy Thước Dực còn đang nghiêm túc nhìn danh sách, nàng đã thấy tên mình, còn giờ đang tìm a Đào.

Cửu Tiêu các tuyển ít đệ tử, mọi người đã thấy tên mình hết rồi, trên đó có tên a Đào hay không chỉ cần nhìn là biết ngay.

Nhưng Thước Dực tìm 3 lần mà vẫn không thấy tên a Đào đâu hết.

Hi Quỳnh cũng không thấy tên A Đào, mừng thầm trong bụng, cười nhìn a Đào: “Người nói đến Cửu Tiêu các tu tiên, không phải là đi dự thánh chứ?”

Người muốn vào Cửu Tiêu các nhưng không được sẽ nghĩ cách đi cửa sau dự thánh. Mặc dù cũng được nghe giảng, nhưng không có tên trong danh sách.

Thủ tục nhập học đều do thượng tiên làm, a Đào không biết gì hết, lại nhìn tờ

danh sách không có tên mình, khẽ nhú mào.

Hi Quỳnh đứng bên cúi đầu cười.

Chợt có tiếng nói nhỏ nhỏ vang lên: “Ta..... Ta tìm được rồi.”

A Đào xoay người qua, liền thấy một thiếu niên tuấn tú bên cạnh, chính là Ngọc Quân. Hắn giơ tay chỉ vào tờ danh sách trước mặt, vui vẻ nói: “Ở đây.”

Đó là danh sách tân đệ tử ban trọng điểm, chính là hậu duệ của quý tộc thiên giới, tu vi rất cao.

Mặt Ngọc Quân đỏ bừng, mỉm cười nhìn a Đào nói: “...A Đào cô nương lợi hại quá.”

Hi Quỳnh không tin nổi, đi qua nhìn thấy đúng là tên a Đào, phía sau còn có thông tin của nàng nữa, không phải là trùng tên trùng họ. Hi Quỳnh đứng há miệng muốn nói gì đó, nhưng lại không nói được.

Xem danh sách lớp xong, hôm nay cũng chẳng có gì làm nữa. Mọi người quay về nghỉ ngơi để sáng mai đi học.

A Đào tạm biệt đám Thước Dực xong liền cười thiên mã quay về Cửu Trọng Thiên.

Thiên mã đỏ thắm bay trên đám mây, vô cùng nổi bật. Bay lên cao, càng đến gần Cửu Trọng Thiên thì thiên mã càng thưa dần.

Bất chợt xuất hiện một bóng trắng bay lại gần, chờ a Đào phản ứng lại thì thiên mã của đối phương đã đâm vào người mình, ngựa lồng lên, hí dài.

Chờ vó ngựa hạ xuống, đối phương đã nhảy xuống ngựa, nhìn nàng.

Càng gần Cửu Trọng Thiên lại càng ít người, có thể thoải mái bay thật nhanh trên mây, hôm nay là lần đầu tiên đụng phải người khác. Vị nam tử trên thiên mã

kia là Chiết Đan tiên quân làm việc ở Cửu Tiêu các, là kẻ nổi tiếng ăn chơi trác táng trên thiên giới.

Chiết Đan đang bức bối, vừa ngẩng đầu nhìn cô nương ngồi trên thiên mã lại đổi sang cười toe toét: “Cô nương mới học cưỡi ngựa hả? Đụng bị thương ngựa của ta rồi.”

Hắn chỉ lên cánh bên trái của thiên mã, vừa này bị đụng trúng xước một mảng, lông vũ rơi lả tả.

A Đào xưa nay lãnh đạm, hỏi: “Vậy người muốn thế nào?”

Chiết Đan cười cười bước lại gần A Đào, thấy tiểu nữ yêu kiều diễm xinh đẹp, dáng người thướt tha, nói: “Nhìn trang phục của nàng, là đệ tử mới vào Cửu Tiêu các đúng không? Chúng ta có duyên, nếu cố gắng tốt thì sau này có thể vào ban của ta được đấy. Chi bằng chúng ta tìm chỗ nào yên tĩnh tâm sự đi?”

Hai chữ ‘tâm sự’ lại nhấn mạnh hơn một chút.

A Đào kéo dây cương, mặt lạnh tanh: “Không hứng thú.”

Chiết Đan lại thấy tiểu nữ yêu bề ngoài mảnh mai gợi cảm, mà tính cách lại kiêu ngạo như thế, càng thấy hợp khẩu vị.

Hắn đi lại đối mặt với a Đào. Tiểu nữ yêu này trông lạ mặt, lại có thể cưỡi thiên mã quý giá như vậy, xem ra là nữ nhân bao dưỡng bên ngoài của vị tiên quân nào đó. Rõ ràng không phải loại yêu gì đứng đắn, gặp hắn còn ra vẻ ta đây, kiểu kiên trinh liệt nữ.

Hắn dựa sát vào nàng, nói: “Thiên mã của ta vô cùng quý giá... Hơn nữa nàng cũng biết thân phận ta nhỉ, Chiết Đan ta không phải là người dễ trêu chọc đâu.”

A Đào là cô đào không kiên nhẫn, thấy Chiết Đan dựa gần vào mình, lập tức giơ roi ngựa trong tay, quật mạnh vào người Chiết Đan.

Chiết Đan mặc dù là kẻ ăn chơi trác táng, nhưng dù sao cũng là hậu duệ quý tộc trên thiên giới, còn giảng bài ở Cửu Tiêu các, tu vi không kém. Hắn lập tức phản ứng lại, bắt lấy roi ngựa, sắc mặt lập tức thay đổi: “Đồ tiểu yêu không biết điều, làm thiên mã của ta bị thương còn cừu đầu như vậy, hôm nay ta nhất định giải giáo huấn ngươi một trận!”

Roi ngựa bị hắn bắt lấy, a Đào xoay người nhảy xuống lưng ngựa, đá mạnh vào người Chiết Đan.

Nhìn nàng mảnh mai, nhưng mấy trăm năm tu luyện cũng không hề kém, cú đá này làm Chiết Đan lùi về sau vài bước.

Chiết Đan cũng không nhịn nữa, ném roi ngựa, vén tay áo chuẩn bị đánh nàng.

Đình Hòa muốn đón a Đào về chung, nhưng khi tìm nàng thì lại phát hiện nàng đã đi rồi, đành nhanh chóng quay về Cửu Trọng Thiên.

Nào biết đi được nửa đường lại thấy có người đánh nhau, liếc mắt một cái lập tức nhận ra a Đào.

Vội vàng đi qua kéo a Đào ra sau lưng mình, thấy Chiết Đan còn muốn xông lên, liền nhíu mày nói: “Làm cái gì vậy?”

Chiết Đan thấy thượng tiên lập tức nói: “Biểu huynh, huynh tới đúng lúc lắm, nhìn Đào yêu này xem, làm thiên mã của đệ bị thương không nói, lại còn không kính trọng bề trên, ra tay đánh đệ.”

Chiết Đan là cháu ngoại của Đông Cực đế quân, theo bối phận thì phải gọi Đình Hòa là biểu huynh.

Đình Hòa nhìn thoáng qua thiên mã của Chiết Đan, bên cánh trái đúng là bị mất một đám lông, hắn nghiêng đầu hỏi A Đào phía sau: “Nàng làm?”

A Đào nhìn hắc nói:“Là hắc húc vào ta.”

Phẩm hạnh của Chiết Đan thế nào Đình Hòa biết rõ, là kẻ ăn chơi trác táng. Hắc liền nói với Chiết Đan:“Chính người húc vào nàng ấy, sao lại nói là lỗi của nàng?”

Chiết Đan bèn nói:“Nhưng Đào yêu kia ghê gớm quá... hờ chút là đánh nhau rồi, Cửu Tiêu các chúng ta không bao giờ nhận kiểu đệ tử này, nàng ta sao lọt vào đây được? Đệ nhất định phải báo lên cấp trên hủy bỏ tư cách của nàng ta, tiểu yêu này nhất định không thể tha được.”

Đình Hòa nhíu mày nói:“Chuyện này ai đúng ai sai trong lòng người phải rõ chứ? Nếu muốn truy cứu thì cứ làm đi, đến lúc đó lấy Lưu Quang kính ra xem, nếu người không hổ thẹn với lương tâm thì cứ làm theo lời người nói.”

Lời này nói ra, Chiết Đan ứ ớ không đáp được. Nhìn Đình Hòa trước mặt, đành phất tay nói: “Quên đi, coi như đệ xui xẻo.” Nói xong liền nhảy lên thiên mã, bay thẳng.”

Đình Hòa nắm tay A Đào:“Về nhà rồi nói.”

Đình Hòa giàu có, nhà cửa ở Cửu Trọng Thiên đã mua từ lâu. Dẫn a Đào đi vào, ngồi xuống nói: “Chiết Đan xưa nay tính tình kiêu căng, hôm nay nàng chọc nó, sợ sau này nó sẽ kiếm chuyện với nàng. Nếu có, sau này nàng đừng bốc đồng vậy nữa.”

Một cô Đào mang thai hờ tí lại đánh nhau, đúng là nguy hiểm.

A Đào lại nghĩ, tên Chiết Đan kia gây sự với nàng trước, nàng đánh hắc không có gì sai cả. Nàng đã quen với những chuyện thế này. Nếu nàng không ra tay, lần sau sẽ bị bắt nạt nhiều hơn.

A Đào nói:“Không được. Nếu hắc muốn ra tay thì ta phải đánh thẳng mới được.”

Tính nàng là vậy. Đình Hòa nói: “Nàng nói với ta, ta sẽ giải quyết cho nàng.”

A Đào nhìn hẳn: “Ta có thể tự giải quyết.”

Đình Hòa sững sốt, nói tiếp: “Cửu Tiêu các có quy định đệ tử không được đánh nhau, cho dù nàng có lý hay không thì đều bị khai trừ học tịch. A Đào, nếu nàng đã vào Cửu Tiêu các rồi thì đừng làm việc xúc động như vậy nữa, trước đây nàng không biết, không ai dạy nàng, nhưng bây giờ có ta ở đây nàng phải nhớ... Không phải bảo nàng nhẫn nhịn, mà dùng biện pháp tốt nhất để giải quyết. Nàng là thê tử của ta, bị khi dễ, ta đương nhiên sẽ đòi lại công bằng cho nàng.”

Đánh thắng được thì tốt, nếu không thắng thì chả phải nàng bị khi dễ ư?

A Đào thản nhiên nhìn qua chỗ khác, vẫn thấy mình không làm sai.

Đình Hòa im lặng ngồi một lát, thấy nàng vẫn cố chấp không chịu nghe lời hẳn, đành nhú mào bất đắc dĩ nói: “Nàng đúng là...”

Giọng nói dịu xuống.

Sau đó nhẹ nhàng ôm nàng vào lòng.

“...Nàng đúng là không làm cho ta bớt lo.”

MẬT NGỌT HƯƠNG ĐÀO

Matcha Cookie
www.dtv-ebook.com

Chương 41

Đình Hòa tốt tính, biết nói nhiều nàng cũng không nghe, nên thôi không nói nữa. Dù sao có hấn che chở, nàng sẽ không phải chịu ấm ức.

Đình Hòa hỏi nàng: “Tối nay muốn ăn gì?”

A Đào thực sự thấy mình chẳng làm sai gì cả, nếu sau này lại xảy ra chuyện như thế thì nàng vẫn làm vậy.

Nàng nói: “Có cá không?”

Đình Hòa cười nói: “Có.” Chỉ cần nàng muốn ăn, sao lại không có?

Đặt đĩa anh đào rửa sạch trước mặt a Đào để nàng ăn trước, Đình Hòa lại vào bếp bận rộn. Hấn mặc dù nấu ăn ngon nhưng ít khi xuống bếp, sau khi quen biết cô Đào này, thì ngày nào cũng đặt chân xuống đây.

Ra hồ bắt một con cá chép, đánh vảy mổ bụng, rửa sạch sẽ xong, đợi dầu trong chảo sôi lên thì thả cá vào chiên.

Chỉ một lát sau mùi cá chiên thơm phức lan tỏa.

A Đào ăn hết đĩa anh đào, nhả hạt xong mới nhìn thoáng qua phòng bếp.

Thượng tiên đang chiên cá.

Hấn là thượng tiên cao cao tại thượng, mà nay nhìn hấn không còn cao quý xa cách như ngày đầu mới gặp nữa rồi. a Đào cười cười, cảm thấy thượng tiên nghiêm túc cao quý thú vị, mà thượng tiên hiền lành chu đáo cũng thu hút.

Người mùi cá chiên thơm phức, a Đào đứng dậy đi qua.

Đình Hòa cầm cán chảo, chợt ngửi thấy hương đào bên cạnh.

Quay đầu liền thấy a Đào, bèn nhú mi nói: “Đừng vào bếp.” Nàng có thai, người mùi dầu khói không tốt.

Lại thấy Đào kia ngẩng đầu mỉm cười nhìn mình. Nàng xinh đẹp, ngẩng đầu lên để lộ cổ trắng muốt, xinh đẹp vô ngần.

Mặt Đình Hòa bị khói hun đỏ bừng.

A Đào nhẹ nhàng gọi hân: “Thượng tiên.”

“Ừ.” Đình Hòa đáp.

A Đào hỏi: “Có phải nam nhân đều thích nữ tử biết nấu nướng không?”

Nàng mặc dù không hiểu sự đời, nhưng cũng biết một chút về chuyện này, ví dụ như theo lời Thước Dực nói, rồi ‘hiền thê’ trong miệng Thanh Loan phu nhân. Hân là vậy, nữ tử hiền lành luôn được yêu thích hơn.

Nấu nướng ư... Đình Hòa nghĩ nghĩ, gật đầu nói: “Ừ.” Đa số nam tử đều thích nữ nhân hiền lành đảm đang.

A Đào nhìn hân.

Đại khái cũng hiểu được ý nàng, Đình Hòa chậm rãi nói: “Đa số mọi người đều vậy, chẳng qua ... ta thích vừa đúng nữ tử không biết nấu nướng, không hiền lành dịu dàng thôi.”

A Đào thấy vành tai hân đỏ bừng, có lẽ vì ít khi nói những lời như vậy.

Nàng sững sờ một lát, sau đó mỉm cười vui vẻ.

Gọi hẳn một tiếng: “Thượng tiên.....”

“Hử?” Đình Hòa cúi đầu nhìn nàng.

A Đào cười nói: “... Cháy rồi.”

Đình Hòa đờ ra, lúc này mới ngửi thấy mùi khét, nghiêng đầu nhìn chảo cá cháy đen mới vội vàng nhắc chảo ra.

A Đào cũng không giúp đỡ, đứng một bên cười.

Đình Hòa thu dọn chảo cá xong, bất đắc dĩ nhìn a Đào bên cạnh, muốn nói gì đó nhưng nhìn nàng lại thôi. Đành đi ra hồ bắt con cá khác.

•

Cửu Tiêu các là trường học đứng đầu thiên giới, lịch sử lâu đời, các vị tiên quân giỏi dang hiện nay phần lớn đều xuất thân từ Cửu Tiêu các, vậy nên môi trường đào tạo ở đây khắc nghiệt thế nào không cần nói cũng biết. A Đào vào ban trọng điểm của Cửu Tiêu các, nàng là đệ tử mới, lại thêm dung mạo xinh đẹp nên thu hút sự chú ý của mọi người, cộng thêm xuất thân từ Di sơn cũng làm cho cô đào tăng thêm vẻ thần bí.

Sau khi khai giảng có một cuộc kiểm tra tuệ căn, dựa vào ánh sáng từ xanh biếc đến đỏ rực mà đánh giá tuệ căn của mọi người, kết quả càng về màu đỏ thì tuệ căn càng cao.

Hậu duệ của quý tộc thiên giới đều màu đỏ nhạt, còn kết quả của a Đào là màu đỏ son.

Hoài Sương tiên ông cùng Xung Hư tôn giả đều là tiên quân dạy A Đào. Hoài Sương tiên ông là một lão tiên hòa ái dễ gần, mái tóc hoa râm, là trưởng bối được mọi người tôn trọng, có điều lớn tuổi nên hay nói những câu cảm thán châm ngôn này nọ. Còn Xung Hư tôn giả mặc dù trẻ tuổi nhưng cũng có địa vị cao ở Cửu Tiêu các, hẳn dạy học vô cùng nghiêm khắc, hầu như đệ tử nào thấy

hắn cũng đi đường vòng. Nhưng vì hắn nghiêm khắc như vậy mà những đệ tử hắn dạy đều thành tài, tương lai rộng mở.

Hoài Sương tiên ông nói: “Đào này linh khí bức người, hồn nhiên thiên thành, là đệ tử giỏi đây, nếu dạy dỗ tốt thì chỉ một thời gian là có thể thành Đào yêu tinh anh đấy.”

Ông luôn đối xử bình đẳng với mọi người, cảm thấy yêu hay tiên đều giống nhau.

Xung Hư tôn giả lại không nghĩ vậy, Đào này tư chất không tệ, nhưng tính tình thì sao? Mới mấy ngày thôi đã lộ bản chất, chữ viết như gà bới, lý thuyết học không thông, tính tình thì ngang bướng quái đản.

Xung Hư tôn giả đóng hồ sơ lại, nói: “Yêu tính khó sửa, tính anh không dám nói, chỉ cần không gây ra tai họa ảnh hưởng đến thanh danh Cửu Tiêu các là may lắm rồi.”

Hoài Sương tiên ông vẫn thích A Đào, cảm thấy Xung Hư quá nghiêm khắc, chỉ cần hắn liếc mắt một cái là các đệ tử đều sợ.

A Đào từ Di sơn đến, cũng là lần đầu tiên đến Cửu Tiêu các, đương nhiên không thân thiết với các đệ tử ở đây, mỗi ngày Thước Dực đều đưa ngoài cửa chờ nàng cùng đi ăn trưa, đi cùng những tiểu yêu Di sơn khác.

Cũng không phải bọn họ không muốn kết giao với các đệ tử thiên giới, mà vì đệ tử thiên giới đều coi thường tiểu yêu Di sơn, ai cũng nghĩ ở Di sơn đều là yêu quái độc ác, không biết trước đây đã làm việc xấu gì. Tỉ như Hi Quý, nhiều ngày nay đều nghĩ cách chung đụng với các đệ tử thiên giới nhưng không ai để ý đến nàng ta cả. Hi Quý là người kiêu căng ngạo mạn làm sao chịu được cảnh đó, cuối cùng đành phải ngoan ngoãn đi cùng đám tiểu yêu Di sơn.

Ăn trưa xong, a Đào giống như thường ngày lấy hộp canh trong bình ngọc hồ lô ra.

Là hộp canh gà tiềm thuốc bắc.

Nhà ăn ở Cửu Tiêu các ngon gấp mấy lần Di sơn, nhưng cũng không bằng hộp canh a Đào mang đến.

Hi Quý thấy A Đào uống canh gà, lại vì chuyện mất mặt ở Minh Nguyệt lâu mà khó chịu, nhưng cũng không dám nói gì, chỉ cố gắng kìm lại.

Thước Dực nói với A Đào: “Nàng ngày nào cũng uống canh bồ mà không mập, hăm mộ quá đi.”

Điều này cũng đúng, A Đào từ khi nhập học tới giờ ngày nào cũng mang theo hộp canh, mỗi ngày một loại khác nhau, cũng ngày càng tinh xảo. Còn a Đào cũng dễ tính, ăn hết cả hộp canh, mà cơ thể vẫn thon thả như thường, chỉ có trước ngực đầy đà còn lại không hề có chút thịt thừa nào cả.

Không biết bồ nơi nào.

Có điều khí sắc ngày càng tốt hơn.

A Đào uống hết ngậm canh cuối cùng, nhả xương ra.

Trong bụng còn có một đứa nhỏ nữa, có lẽ canh gà này bồ cho nó.

Ăn xong đi ra khỏi nhà ăn, từ xa nhìn thấy bên Lưu Vân đài có một nam tử mặc trường bào màu lam ôm một cái thùng giấy, ủ rũ cúi đầu đi ra. Ở Cửu Tiêu các mấy ngày rồi, Thước Dực cũng biết mấy vị tiên quân ở Cửu Tiêu các. Nhìn thấy vị kia liền nói: “Kia... không phải là Chiết Đan Tiên quân sao?”

Chiết Đan Tiên quân là hậu duệ quý tộc trên thiên giới, trước đây cũng là đệ tử Cửu Tiêu các, sau này ở lại đây dạy học.

Lan Hoa trước nay hiểu biết nhiều, chậm rãi nói: “Nghe nói Chiết Đan Tiên quân này hành vi phóng đảng, tan học thường lấy danh dạy bù để quấy rầy nhiều nữ đệ tử, nhưng những đệ tử đó đều không dám nói. Bây giờ không hiểu sao mọi

chuyện bỗng nhiên bị phơi bày.”

Thì ra là vậy...

Ánh mắt Thước Dực sáng rực nhìn Lan Hoa: “Lan Hoa sư huynh lợi hại quá, cái gì cũng biết.”

Lan Hoa mỉm cười tao nhã, cúi đầu nhìn nàng: “Chúng ta đều là đệ tử Cửu Tiêu các, không cần gọi ta là sư huynh nữa.”

Dạ Đàm đứng bên khê hừ một tiếng, ném túi sách cho Thước Dực. Đây là túi sách của Thước Dực, ban nãy Dạ Đàm nói là muốn cầm giùm nàng.

Thước Dực ôm túi sách, kỳ quái nói: “Không phải huynh muốn cầm giùm ta à? Sao lại ném cho ta?”

Dạ Đàm đáp: “Bây giờ không muốn cầm nữa.”

“Ồ nhỏ mọn.” Thước Dực trừng mắt liếc hắt một cái. Nàng luôn nhát gan, lúc nào cũng nhẫn nhịn chịu đựng. Bây giờ thân thiết với Dạ Đàm nên lá gan lớn hơn một chút, còn cãi nhau với hắn.

Ngọc Quán yên lặng đứng cạnh A Đào, thi thoảng liếc nàng một cái, hắt cúi đầu nhìn túi sách trong lòng, vui vẻ cười.

Đây là túi sách của A Đào cô nương đó.

Ban nãy đi qua thư quán mua giấy bút, hắn lấy dũng khí nói cầm giúp nàng, không ngờ A Đào cô nương lại đồng ý. Ngọc Quán cười cười, cảm thấy như vậy cũng tốt, có thể lặng lẽ đứng bên a Đào.

Ngọc Quán biết nàng thích uống canh, liền xê dịch bước chân lại gần nàng, trong lòng ôm túi sách bảo bối thật chặt, nhỏ giọng hỏi: “A Đào cô nương, mấy ngày nay ta đều đi theo Nam Hạc tiên ông học nấu ăn, nếu nàng thích uống canh, ta... sau này ta có thể hầm canh cho nàng uống được không?”

Hắn sợ A Đào không đồng ý, đỏ mặt bổ sung thêm: “Ta nhất định sẽ cố gắng nấu thật ngon!”

Hi Quỳnh cười khẩy: “Đúng là đồ ẻo lả, một nam yêu lại đăng ký vào hội nấu ăn, đúng là nực cười.”

Cửu Tiêu các có thành lập các bang hội để chúng đệ tử tu luyện bộ môn mình yêu thích, đăng ký khi mới vào học. Thước Dực theo Lan Hoa vào ban thư pháp, Dạ Đàm lúc đầu đăng ký ban khác, nhưng sau đó lại vào chung với Thước Dực Lan Hoa, Hi Quỳnh chọn ban lễ nghi học tập lễ nghi quý tộc thiên giới, còn A Đào chọn ban bơi lội, nhưng trước mắt bề bơi ở Cửu Tiêu các còn chưa xây xong. Mà Ngọc Quán lại chọn ban nấu ăn.

Ngọc Quán đỏ mặt ngượng ngùng, không dám phản bác Hi Quỳnh nhưng lại sợ A Đào cô nương cũng thấy hắn ẻo lả.

A Đào thường ngày không để ý Ngọc Quán, nhưng nàng luôn độc lai độc vãng, sau khi đến Cửu Tiêu các hay bị Thước Dực lôi kéo đi chung với bọn họ, cũng có tiếp xúc với Ngọc Quán.

Nhìn ánh mắt lo sợ của hắn, nếu là trước đây nàng sẽ không để ý, nhưng giờ lại nói: “Nam tử học nấu ăn không có gì đáng cười cả.”

Nam tử biết nấu ăn... nàng cũng không thấy ẻo lả.

Ngọc Quán tròn mắt, không ngờ A Đào cô nương luôn lạnh lùng ít nói lại bênh vực mình, lập tức không cảm thấy tổn thương khi bị Hi Quỳnh cười nhạo nữa, mỉm cười nhìn A Đào. Biết A Đào cô nương thấy hắn không ẻo lả là được rồi.

Đi qua hành lang dài về phòng học A Đào chợt thấy phía trước tụ tập rất nhiều người.

Phía trước là một bãi cỏ xanh biếc, giờ lại có vô số quả đào tươi ngon mọng nước xếp thành hình trái tim, phía trước mặt có bạt ngàn hoa hồng trải thành lối

đi, lại nhìn phía xa có bóng trắng đang chậm rãi bay tới.

Chờ lại gần một chút, liền thấy bóng trắng kia chính là một con thiên mã trắng muốt.

Trên thiên mã có một nam tử đang ngồi thối sáo ngọc, chậm rãi bay tới.

Mọi người dừng lại nhìn.

Có người nhanh chóng nhận ra, nam tử kia chính là Cừ Chúc – đệ tử của Cửu Tiêu các.

Cừ Chúc này năm trăm năm trước đã là đệ tử Cửu Tiêu các, nhưng tu luyện nửa chừng thì xuất hiện một con hồ yêu hút hết tinh nguyên của hắn. Tổ phụ hắn là Nam Đẩu tinh quân, mẫu thân là Dung Hư nguyên quân, gã Cừ Chúc này chính là phú nhị đại(*) điển hình trên thiên giới, đương nhiên không thể dễ dàng mất mạng như vậy được. Cuối cùng tổ phụ Nam Đẩu tinh quân của hắn mất năm trăm năm mới kết lại hồn phách cho hắn được, một lần nữa vào Cửu Tiêu các.

(*) Phú nhị đại: Con nhà giàu đời thứ hai, thường chỉ những kẻ có ba mẹ giàu có còn mình chỉ biết ăn chơi trác táng.

Nhưng dù sao hắn cũng tổn hao nhiều nguyên khí, cho dù sống lại cũng không thể trở về như ban đầu được.

Giờ đã bị lưu ban hai năm rồi.

Có điều tính tình phong lưu mãi không sửa được.

Cừ Chúc khẽ cười nhảy xuống thiên mã, tay cầm sáo ngọc dừng lại trước vô số trái đào, nhìn a Đào đối diện nói: “A Đào cô nương, Cừ Chúc ngưỡng mộ nàng đã lâu. Nếu nàng đồng ý kết giao với ta, ta sẽ bao cho nàng toàn bộ vườn bàn đào trên thiên giới, được không?”

A Đào dung mạo xinh đẹp, trên người luôn thơm nức mùi đào, mới nhập học

mấy ngày ngẩn ngui mà đã trở thành hoa khô, nam tử ngưỡng mộ nàng nhiều vô số kể.

Có điều đệ tử thiên giới quân tử hơn, cũng không làm gì quá đáng, nhiều nhất là giả bộ vô tình gặp phải thôi, nào có ai giống Cừ Chúc làm rầm rộ như vậy?

Cừ Chúc cũng là cao thủ tình trường, cảm thấy A Đào lạnh lùng thì sao chứ, dù sao cũng chỉ xuất thân nơi Di sơn thôn dã, làm sao có thể cưỡng lại bảo mã đào lâm dụ hoặc?

Thế là vừa nói vừa đi qua, giơ tay sờ lên tay a Đào: “A Đào cô nương.....”

•

Một khắc sau, Xung Hư tôn giả nhìn Cừ Chúc mặt mũi bầm dập cùng a Đào thản nhiên đứng bên cạnh, giận dữ nói: “Trong Cửu Tiêu các nghiêm cấm đánh nhau, trò coi lời nói của ta như gió thoảng bên tai hả? Trò nói xem, tại sao lại đánh hấn như vậy?”

A Đào chính là cô đào bất lương điển hình, Xung Hư tôn giả cũng thường xuyên răn dạy nàng, mắng nàng cũng không phải lần một lần hai, nhưng tình huống hôm nay thực sự rất nghiêm trọng. Trước mặt bao nhiêu người đánh Cừ Chúc bầm dập thế kia.

A Đào nhìn Xung Hư tôn giả, nói: “Hấn động vào ta.”

Xung Hư tôn giả hừ một tiếng: “Chỉ động một cái mà đánh hấn thành như vậy, trò tưởng trò làm bằng vàng hả?”

Cừ Chúc mặt mũi bầm dập, cũng vô cùng ủy khuất.

Xung Hư tôn giả cũng biết một chút sự tình, Cừ Chúc cầu yêu nàng, nhưng không ngờ đào này lại thô lỗ như vậy... Cửu Tiêu các mặc dù khắc nghiệt nhưng cũng không cấm đệ tử khác phái kết giao, Cừ Chúc mặc dù làm chuyện xấu, nhưng đào này cũng hơi quá đáng.

Cuối cùng thật sự không nhịn được nữa, bèn nói với A Đào: “Ngày mai bảo trưởng bối trờ đến Cửu Tiêu các một chuyến, ta có chuyện muốn nói.”

MẬT NGỌT HƯƠNG ĐÀO

Matcha Cookie
www.dtv-ebook.com

Chương 42

A Đào là cô đào Di sơn, ở Di sơn lại không có phụ mẫu thân thích, trưởng bối ở đâu ra? Thước Dực biết chuyện này rồi vô cùng lo lắng, nhìn Cừ Chúc đi ra mới tức giận nói: “Rõ ràng gã Cừ Chúc kia động tay động chân với A Đào, sao Xung Hư tôn giả lại đổ hết trách nhiệm lên đầu a Đào vậy chứ? Không được, chúng ta phải đi đòi lại công bằng.”

Dạ Đàm liền ngăn nàng lại: “Tính cách Xung Hư tôn giả thế nào nàng còn không biết à? Hẳn đâu phải người chịu nghe ý kiến người khác.”

Nói cũng đúng.

Xung Hư tôn giả tính cách khó chịu, đệ tử giỏi dang trên thiên giới đều sợ hãi, huống chi bọn họ xuất thân từ nơi thâm sơn cùng cốc.. Thước Dực nói: “Nhưng mà..... không lẽ phải gọi Sơn Trưởng tới đây sao?”

Cửu Tiêu các nhập học khó khăn, lúc điền giấy tờ phải ghi tên người giám hộ, tiểu yêu Di Sơn không phụ mẫu giống như Thước Dực, Dạ Đàm đều viết tên Sơn Trưởng. Nhưng Sơn Trưởng ở Di sơn, làm sao có thể tùy tiện đến Cửu Tiêu các được?

Hi Quỷ cũng biết tính tình Xung Hư tôn giả, nghe nói hẳn không thích đệ tử về ngoài lòng lẫy, mà a Đào lại chính là loại hình này, hôm nay lại còn đánh Cừ Chúc nữa. Cửu Tiêu các nghiêm cấm mọi người đánh nhau, bây giờ còn cho mời trưởng bối, xem ra ngày a Đào bị đuổi học cũng tới gần rồi.

Hi Quỷ nói: “Ta thấy Cừ Chúc kia cũng khá mà, gia cảnh giàu có, có điều chỉ lẳng nhăng một chút thôi, giờ hẳn coi trọng người, người đi theo hẳn có phải tốt

hơn không.”

Cửu Chúc kia bề ngoài cũng tuần tú lịch sự, A Đào này nếu là ngay cả Cửu Chúc cũng chướng mắt thì chẳng lẽ lại coi trọng Tiên quân ở Cửu Tiêu các?

Đúng là không biết tự lượng sức mình .

Lời Hi Quý nói đương nhiên không ai tán thành.

.

Đình Hòa từ khi đến Cửu Trọng Thiên ở liền thường xuyên đến thăm biểu ca Dung Lâm, vả lại Dung Lâm đã thành thân năm trăm năm, có vấn đề gì cũng tiện thỉnh giáo.

Dung Lâm thượng thần

Dung Lâm nói:“Hôm nay

Nói đến chuyện này, Dung Lâm liền .

Dung Thất, tiểu tử kia trí tuệCửu Tiêu các Cửu Tiêu các

Hôm nay Dung Lâm đi Dung ThấtDung Lâm ký tên

Dung Lâm là thượng thần, thân phận cao quý, đi đến

Dung Lâm .

Dung Lâm sẽ diện,

Đình Hòa

Dung Lâm vung tay

Đình Hòa:“

Đình Hòa lại cười nói:“Đ

Cửu Trọng Thiên , Dung Lâm thành thân, đứa nhỏ

Dung Lâm cũng không

Đình Hòa:“

Đình Hòa gật đầu.

Nghĩ đến đứa nhỏ, với tính cách của A Đào, quản mình còn không nổi thì làm sao dạy con được chứ.

Hắn hỏi: “Vậy mai biểu ca lại phải đến học đường một chuyến giải quyết chuyện Dung Thất à?”

Dung Lâm thở dài, mày nhíu lại. Hôm nay có nhiều người, không tiện thảo luận với tiên quân chuyện Dung Thất. Mai đành phải qua đó một chuyến nữa.

Hắn nhìn biểu đệ, nói: “Chờ sau này đệ có con, cũng phải xử lí mấy chuyện như vậy, làm phụ thân thì phải thể thôi, là trụ cột trong nhà, có chuyện gì cũng đặt lên vai chúng ta hết.”

Đình Hòa không nói gì.

Lần này cùng A Đào mang thai là chuyện ngoài ý muốn, theo tính tình của a Đào thì đứa thứ hai nên trễ một chút. Hắn chỉ cần tập trung dạy một đứa nhỏ nên có đủ tự tin là có thể dạy con thật tốt, sẽ không giống như cháu trai Dung Thất học dốt bị Tiên quân gọi trưởng bối đến trường.

.

Hôm đó Đình Hòa về Cửu Nguyên sơn một chuyến, A Đào về Cửu Trọng Thiên định nói chuyện Xung Hư cho thượng tiên biết, nhưng lại nhớ ra hôm nay hắn không về, liền quên luôn.

Sáng sớm hôm sau Đình Hòa mang đồ ăn sáng về.

A Đào vẫn sống một mình, có thói hư tật xấu gì hẳn đều chỉnh sửa cho nàng, tỉ như thói quen không ăn sáng. Giờ mang đồ ăn sáng về, nhìn nàng ăn xong hẳn mới yên tâm. Đưa nàng đến Cửu Tiêu các, Đình Hòa hỏi: “Hôm qua ta không đến Cửu Tiêu các, có chuyện gì không? Đã quen với các đệ tử khác chưa?”

A Đào nhận túi sách từ tay Đình Hòa đeo lên người, nói: “Rất tốt.”

Đình Hòa gật đầu: “Vậy là tốt rồi, nếu có chuyện gì nhớ đừng xúc động, phải tìm ta trước.”

A Đào gật đầu có lệ.

Chờ A Đào vào Cửu Tiêu các rồi, Đình Hòa thấy nàng bước vào lớp mới an tâm đi xử lí công việc. Trên hành lang chợt nghe các đệ tử sôi nổi bàn tán, miệng nhắc tới a Đào, còn có tên Cừ Chúc...

Đình Hòa vội vàng A Đào Xung Hư tôn giả đi.

.

A Đào đứng trước mặt Xung Hư tôn giả, khuôn mặt điềm nhiên chẳng hề sợ hãi, cho dù nàng bị Xung Hư tôn giả mắng nhiều lần cũng chẳng quan tâm.

Xung Hư ngẩng nhìn khuôn mặt yêu mị của a Đào, tức giận nói: “Lời hôm qua ta nói trò coi như gió thổi bên tai à?”

A Đào Xung Hư tôn giả

Xung Hư

Xung Hư: “Ta

Xung Hư A Đào không tôn trọng hẳn.

Hoài Sương tiên ông kiên nhẫn khuyên Xung Hư, thấy có người bước vào, cung kính nói với người nọ: “Đình Hòa thượng tiên, ngài tới thật đúng lúc, mau khuyên bảo Xung Hư thay lão...”

Luận tư chất, Đình Hòa là tiên quân mới vào Cửu Tiêu các dạy học, là văn bối của Xung Hư cùng Hoài Sương. Nhưng luận thực lực và thân phận thì Đình Hòa là thiếu chủ Cửu Nguyên sơn, lại là thượng tiên trên thiên giới, vậy nên bọn họ gặp hẳn đều phải cung kính hành lễ.

Xung Hư tính tình khó chịu, nhưng trước mặt thượng tiên cũng không dám biểu hiện gì, chỉ hành lễ với thượng tiên, thấy thượng tiên nhìn a Đào bên cạnh, Xung Hư liền nói: “Theo lý Đào yêu này cũng là đệ tử của thượng tiên, tiểu tiên nên nể mặt ngài mới đúng, nhưng nàng ta quá tệ, hôm qua còn đánh Cừ Chúc trọng thương.”

Đình Hòa khí chất như ngọc, thản nhiên nói: “Cừ Chúc?”

Xung Hư liền giải thích với hắn: “Là con của Dung Hư nguyên quân.”

Đình Hòa nghiêng đầu nhìn A Đào bên cạnh: “Nàng đánh?”

A Đào là cô đào dám làm dám chịu, gật đầu: “Ừ.”

Xung Hư tôn giả biết tính thượng tiên, hẳn không phải người không biết phân biệt đúng sai, bây giờ đào này phạm lỗi, thái độ của hắn thế nào không cần nghĩ cũng biết. Người thô lỗ như vậy làm sao có tư cách trở thành đệ tử Cửu Tiêu các? Phải đuổi học sớm mới đúng.

Hắn nói: “Hôm qua bảo nàng ta gọi trưởng bối tới, ta muốn nói chuyện với hắn, giờ xem, Đào này như vậy thì trưởng bối chắc cũng là kẻ thô lỗ, không biết phân biệt đúng sai..”

Nếu vậy, Đào này không thể cứu vãn nổi nữa.

Thế là đi tìm tập hồ sơ của a Đào, lăm băm: “Để ta xem người giám hộ của

Đào này là ai, nếu không đến thì báo tin cho hắc dẫn đào này về.”

Xung Hư

“, Đình Hòa.”

Xung Hư thản nhiên nói, sau đó chợt sửng sốt ngẩng đầu nhìn thượng tiên trước mặt: “Đình...”

..... Đình, !

MẬT NGỌT HƯƠNG ĐÀO

Matcha Cookie
www.dtv-ebook.com

Chương 43

Đình Hòa trước đây cũng là đệ tử Cửu Tiêu các, hẳn xưa giờ đều là đệ tử gương mẫu, từ nhỏ đã tài giỏi hơn người, nên không biết chuyện đệ tử hư hỏng phải mời trưởng bối là như thế nào.

Sắc mặt hắn không được tốt, khẽ ho một cái, nói với Xung Hư tôn giả: “Ta hôm nay đến đây là để nói chuyện với tôn giả về việc của a Đào.”

Xung Hư tôn giả dù sao cũng là tiên quân nổi danh ở Cửu Tiêu các, mặc dù kinh ngạc nhưng cũng chỉ sững sờ một lát rồi thôi.

Hắn liếc a Đào, sau đó nói với thượng tiên: “Nếu đã vậy thì thượng tiên ngồi xuống nói chuyện đi.”

Hắn không ngờ người giám hộ của Đào yêu này là thượng tiên!

Thái độ của Xung Hư tôn giả mềm mỏng hơn, nhưng dù sao cũng giải quyết công việc, hắn nói: “A Đào đánh Cừ Chúc, có rất nhiều đệ tử Cửu Tiêu các tận mắt nhìn thấy. Cừ Chúc này là con của Dung Hư nguyên quân, thượng tiên cũng biết rồi đó, Dung Hư nguyên quân chỉ có một đứa con trai, lúc trước xảy ra chuyện không may nên giờ lại càng bảo vệ che chở hắn như trân bảo, chuyện này cần phải giải quyết thích đáng với bà ấy.

Thân phận của Dung Hư nguyên quân mặc dù không cao bằng thượng tiên Cửu Nguyên sơn, nhưng dù sao cũng là tiên nhân tôn quý trên thiên giới, đặc tội không nổi.

Đình Hòa không phải dạng người không biết đúng sai, nghe Xung Hư nói

vậy, đáp: “Mặc dù vậy, nhưng ban này ta nghe đệ tử nói a Đào ra tay là vì Cừ Chúc có hành vi không đứng đắn, động tay động chân với a Đào.”

Này.....

Xung Hư nói:“Chỉ chạm tay chút thôi mà...”

Trong mắt Xung Hư tôn giả, chỉ chạm tay một chút đã bị đánh thành vậy là Cừ Chúc bị thiệt.

Đình Hòa khẽ lắc đầu, ôn hòa nói: “A Đào là một cô nương, ban ngày ban mặt bị nam tử sàm sỡ, nếu nàng ấy không phản ứng nhanh nhạy chẳng lẽ lại đứng im chịu đựng?”

Xung Hư nhìn thoáng qua a Đào bên cạnh thượng tiên, cảm thấy đào này không phải loại dễ dàng bị người ta bắt nạt. Nàng dựa vào hộ tịch thiên giới mới vào ban trọng điểm được, trong đám đệ tử thì nàng tu vi thấp nhất, nhưng thiên phú lại cao hơn các đệ tử khác rất nhiều, học pháp thuật chỉ một chút đã tinh thông. Bằng tu vi bây giờ của Cừ Chúc làm sao có thể khi dễ Đào yêu này được?

Có điều thượng tiên nói vậy cũng có đạo lý. Nếu đổi lại là một cô nương yếu ớt khác, bị Cừ Chúc làm như vậy...

Xung Hư tôn giả nói:“Nhưng cũng không thể ra tay tàn nhẫn thế được.”

Đình Hòa nói:“A Đào am hiểu pháp thuật dụng hình, điểm này hẳn tôn giả cũng biết, thế nên nàng ra tay mới mạnh hơn các cô nương bình thường một chút... Chuyện này do Cừ Chúc gây sự trước, a Đào chỉ tự vệ thôi, nếu tôn giả muốn truy cứu thì chúng ta cũng chẳng có gì đuối lý. Mấy năm nay tôn giả dạy dỗ vô số đệ tử vĩ đại, ở Cửu Tiêu các có uy vọng, chắc sẽ xử lý chuyện này theo công bằng.”

Hắn dừng một chút, giọng lạnh hơn: “A Đào là cô đào của Cửu Nguyên sơn ta, nếu nàng bị ủy khuất, Cửu Nguyên sơn ta nhất định sẽ đòi lại công bằng cho

nàng.”

Trong mắt Xung Hư tôn giả, Đình Hòa thượng tiên làm người luôn khiêm tốn, hần được như ngày hôm nay đều do tự mình cố gắng, chưa bao giờ dùng thân phận thiếu chủ Cửu Nguyên sơn mà yêu cầu ưu đãi.

Hần lúc nào cũng hòa nhã, là người hiểu đạo lý, Xung Hư luôn kính trọng.

Mà đây là lần đầu tiên thấy hần hơi tức giận...

Xung Hư không phải ngốc, vội nói: “Chuyện này đương nhiên phải giải quyết công bằng rồi, thượng tiên cứ yên tâm.”

Đình Hòa gật đầu.

Xung Hư nhìn A Đào, mấy câu muốn đuổi học ban này cũng không nói nữa, chỉ bảo nàng: “Sau này nếu có ai quấy rầy trò thì chỉ cần kêu cứu, đừng nóng nảy đánh nhau, Cửu Tiêu các chúng ta kị nhất điều đó.” Lại nói với thượng tiên, “Đào này có thượng tiên dạy, hần ngày sau có thể thành tài.”

Lại nói khách sáo vài câu, Đình Hòa mới dẫn A Đào ra ngoài.

Đi ra ngoài rồi, Đình Hòa liền thấp giọng hỏi nàng: “Chuyện Cừ Chúc sao không nói với ta?”

A Đào đáp: “Hôm qua thượng tiên quay về Cửu Nguyên sơn, sáng nay ta quên mất.”

Nghĩa là ban đầu nàng muốn nói cho hần biết.

Sắc mặt Đình Hòa thoáng dịu đi, nghiêng đầu nhìn khuôn mặt xinh đẹp của nàng, nếu không tiếp xúc với nàng mà chỉ nhìn bên ngoài, thì ai cũng tưởng nàng chỉ là cô đào ‘bình hoa’ dễ bắt nạt.

Ngoài hành lang nhiều đệ tử qua lại, Đình Hòa muốn khuyên bảo nàng nhưng

lại không tiện nói, đành bảo nàng về lớp trước, tan học sẽ nói chuyện với nàng.

Đình Hòa mới vào Cửu Tiêu các dạy học, nhưng danh tiếng đã vang dội. Thân phận hãn tôn quý, diện mạo tuấn mỹ, tính tình ôn hòa, có rất nhiều nữ đệ tử ngưỡng mộ hẳn.

Đệ tử tốp năm tốp ba đi qua đều cung kính hành lễ với hẳn, Đình Hòa thượng tiên mang tiên huy, trước sau như một cao cao tại thượng, cao quý như cách cả đám mây.

A Đào đi theo Đình Hòa, thấy khi hẳn nhìn các đệ tử hành lễ mặc dù ôn hòa, nhưng lại mang theo mấy phần thanh lãnh.

Áo bào trắng toát, tóc tai chỉnh tề, làm người ta không thể khinh thường được.

Nàng khẽ cong môi, giơ tay ra sau lưng, nhẹ nhàng gãi thắt lưng hẳn.

Thượng tiên ngoài mặt nghiêm trang lại nhỏ giọng nói với nàng: “Đừng xằng bậy.”

A Đào chưa bao giờ là một cô đào ngoan ngoãn, nhúc nhích bàn tay dờn xuống hông thượng tiên.

Lại có một đệ tử đi ngang qua, tay áo Đình Hòa vung lên, gạt tay a Đào ra.

Chờ đệ tử kia đi xa, sắc mặt Đình Hòa mới thay đổi.

Nắm lấy cổ tay A Đào kéo nàng vào một góc tối, sau đó lập tức ép nàng lên vách tường, cúi đầu hôn.

Cơ thể a Đào thoáng run, khi thượng tiên tiến quân thần tốc mới nhẹ nhàng nhảy lên, hai chân quăn lấy thắt lưng hẳn, hai người dính sát vào nhau.

Nụ hôn càng thêm nóng bỏng.

Tiếng chuông vang lên, đã tới giờ học.

Bên tai là tiếng bước chân vội vàng của các đệ tử đến muộn, tìm Đình Hòa đập như trống, ngửi hương thơm từ a Đào, giọng khàn khàn: "...Buông tay."

Bàn tay nhỏ bé nằm trên căn của a Đào lại không hề buông, tươi cười nhìn thượng tiên, sóng mắt lưu chuyển.

Chương trình học của các đệ tử mới đa phần là lý thuyết để củng cố nền tảng, mà a Đào chưa bao giờ thích mấy thứ đó, nàng chỉ hứng thú với tiết thực hành mà thôi. Bảo nàng đi học cái tiết buồn tẻ thế này chi bằng ở cùng thượng tiên còn hơn. Thế là cúi đầu cắn cắn vành tai đỏ rực của hắn, hỏi: "..... Thật sự không cần?"

Đình Hòa mặt đỏ bừng, nhưng hắn là người có nguyên tắc, ban này là xúc động nhất thời, đương nhiên không dung túng a Đào trốn học.

Lập tức bế nàng xuống dưới, sửa sang lại quần áo cho nàng xong mới tự mình dẫn nàng về lớp.

Thời khóa biểu của a Đào thế nào Đình Hòa nhớ như in, bây giờ đến tiết học của Chân Viễn tiên quân. Chân Viễn tiên quân xưa nay nghiêm khắc, không bao giờ nương tay với đệ tử đến muộn. A Đào biểu hiện thế nào hắn cũng biết, hôm nay nhất định không thể Chân Viễn tiên quân có ấn tượng xấu về nàng được.

Hắn tự mình dẫn nàng đi mới yên tâm hơn.

Chân Viễn tiên quân thấy A Đào đến muộn đang định phát tác, lại nghe thượng tiên giải thích mới biết đào này đến chỗ thượng tiên thỉnh giáo vấn đề, dù sao nàng cũng hiếu học, thế mới không phạt nàng đứng bên ngoài, cho nàng vào lớp.

Đình Hòa tạm biệt Tiên quân, tận mắt thấy A Đào ngồi xuống chỗ rồi mới yên tâm rời đi.

Đình Hòa mới nhận chức nên chương trình dạy cũng không nhiều. Nhưng so với những tiên quân khác thì chương trình dạy của hắn đã vô cùng quan trọng. Dù sao Cửu Tiêu các tôn sư trọng đạo, nhân tài vĩ đại như thế đương nhiên không thể lãng phí. Với năng lực của thượng tiên thì sau này tất nhiên phải là tiên quân dạy chương trình trọng điểm.

Buổi chiều có tiết lý thuyết bên Hỏa hệ.

Chuông còn chưa vang lên, Đình Hòa đã mang giáo án đi vào, nghe bên trong có người nói chuyện.

“Lại nói Đào kia mặc dù hoang dã nhưng lại tươi ngon mọng nước, nhìn đám đào tiên trên thiên giới này mà xem, làm gì có ai sánh được với nàng ta đâu. Mà bàn tay kia thật là...”

Người nói chính là gã Cừ Chúc hôm qua mới bị a Đào đánh cho một trận.

Hôm qua trở về hắn mặt mũi bầm dập, nhưng có mẫu thân Dung Hư nguyên quân cưng chiều hắn, xin mấy viên thuốc tiên về uống liền khỏi, sáng nay lại sinh long hoạt hổ đi học. Cừ Chúc bề ngoài cũng tuần tú lịch sự, trong nhà có quyền có thế, một vài nam đệ tử vẫn chơi với hắn, nghe Cừ Chúc nói vậy thì cắt ngang: “Nhưng đào kia chẳng quá.”

Cừ Chúc liền cười cười vỗ vai tên đệ tử kia mấy cái: “Cái này ngươi không hiểu đâu... với người nghèo mới chẳng thôi.”

Tên kia cười cười, không nói gì thêm.

Tới giờ học, chúng đệ tử nghiêm túc về chỗ ngồi.

Chương trình Đình Hòa dạy hơi khó, nhưng hắn giảng bài kiên nhẫn, các đệ tử đều thích hắn dạy, học cũng chăm chỉ hơn. Lúc này đã giảng xong bài mẫu, lại đưa ra mấy bài tập khó hơn, theo lệ gọi một người lên làm.

Những lúc thế này các đệ tử vốn đang tập trung tinh thần liền cúi đầu xuống,

không dám chống lại ánh mắt Đình Hòa thượng tiên, sợ thượng tiên nghĩ mình biết làm rồi gọi lên bảng.

Nhưng Đình Hòa thượng tiên cũng là vị tiên tốt, chưa bao giờ làm khó đệ tử hết, bình thường sẽ không gọi mấy đệ tử cúi đầu.

Cử Chúc kiến thức không tốt, bài tập đơn giản cũng không biết làm, bây giờ lại gặp bài khó đương nhiên càng không biết, giờ nghe thượng tiên bảo sẽ gọi người lên bảng làm bài, hắn liền cúi đầu xuống.

MẬT NGỌT HƯƠNG ĐÀO

Matcha Cookie
www.dtv-ebook.com

Chương 44

Khi thượng tiên gọi tên mình, Cừ Chúc đơ ra một lúc.

Nghe nam đệ tử bên cạnh nhắc nhở hần mới chậm chạp đứng dậy, nhìn về phía thượng tiên: “Thượng...”

Đình Hòa nhìn Cừ Chúc, sắc mặt bình tĩnh. Hần mặc dù trẻ tuổi nhưng lại thành thực ổn trọng, không ai dám bất kính với hần. Đình Hòa nói: “Trò lên giải bài đi.”

Cừ Chúc làm sao biết giải? Đành miễn cưỡng đi lên, cầm bút đứng trước bảng, chưa nhìn đề mục đã theo thói quen viết chữ ‘Giải’.

Đợi tới khi thấy đề mục, đầu óc hần liền mờ mịt, quay đầu nhìn xuống lớp cầu cứu. Nhưng mấy bằng hữu ngày thường hay chơi với hần đều ngồi bàn cuối, còn những người ngồi đầu xưa nay không có giao tình gì với hần, hơn nữa bọn họ đều không thích cái tính phong lưu kênh kiệu của Cừ Chúc, những đệ tử biết cách làm cũng không chỉ cho hần.

Cừ Chúc lại nhìn đề mục lần nữa, không biết phải trả lời thế nào.

Học đường im ắng, Đình Hòa thượng tiên lẳng lặng đứng một bên, không nói gì.

Cừ Chúc khẩn trương nuốt nước miếng.

Trường hợp này vô cùng xấu hổ.

Chờ thêm một khắc nữa, Đình Hòa mới nói một câu: “Đi xuống đi.”

Cửu Chúc đỏ mặt đi xuống, lại nghe thượng tiên nói: “Ngày mai bảo trưởng bối trò đến đây.”

Chỉ một bài tập mà thôi, sao lại bị mời trưởng bối? Cửu Chúc muốn cãi, nhưng hãnh làm bài không được đã chẳng còn mặt mũi nào rồi, giờ đâu dám tranh cãi gì với thượng tiên? đành im lặng cúi đầu, về nhà nói với mẫu thân Dung Hư nguyên quân.

Hôm sau Dung Hư nguyên quân đến Cửu Tiêu các.

Phụ thân của Dung Hư nguyên quân là Nam Đẩu tinh quân, ở thiên giới cũng có danh vọng, bà lập gia đình rồi sinh được một đứa con trai là Cửu Chúc, nên đương nhiên yêu thương cưng chiều hãnh. Năm trăm năm trước hãnh lại gặp chuyện không may, sau này lại càng nuông chiều hãnh hơn, chỉ mong hãnh bình an ở Cửu Tiêu các là được rồi.

Dung Hư nguyên quân thân phận cao quý, tuy ngày thường cao ngạo nhưng vẫn luôn kính trọng các tiên quân ở Cửu Tiêu các, bà nói với Đình Hòa: “Nghe Cửu Chúc bảo thượng tiên có việc muốn nói với ta?”

Đình Hòa gật đầu, nói biểu hiện mấy ngày nay của Cửu Chúc cho Dung Hư nguyên quân nghe.

Dung Hư nguyên quân cũng biết một ít, dù sao có mẫu thân nào không biết tính con trai mình chứ? Nhưng nghe thượng tiên nói thẳng như vậy, nét mặt già nua của bà thoáng đỏ bừng. Bà cũng từng là thiên chi kiều nữ, đương nhiên cũng hi vọng con trai thành tài, tuổi trẻ bà vĩ đại vênh váo tự đắc, nhưng con trai lại bất tài, làm bà mất hết mặt mũi.

Dung Hư nguyên quân đành xấu hổ nói: “Thượng tiên có lẽ không biết, Cửu Chúc năm trăm năm trước suýt chết, tu vi không bằng trước đây nữa...”

Vẫn muốn bênh con trai.

Đình Hòa lắc đầu: “Lời của nguyên quân ta biết. Tu vi kém chỉ ảnh hưởng đến môn thực hành pháp thuật thôi, mặt này các tiên quân Cửu Tiêu các đều có suy tính, cũng chú ý tới Cừ Chúc nhiều hơn. Nhưng hôm nay ta muốn nói với Nguyên quân về môn lý thuyết, hẳn thường ngày lười nhác, thành tích kém cỏi. Ta đã soạn một phương pháp học tập riêng cho hẳn, hôm nay muốn bàn với nguyên quân chuyện này.”

Dung Hư nguyên quân còn tưởng thượng tiên sẽ chê bai con trai mình, mời trưởng bối đến Cửu Tiêu các không phải đều như vậy hay sao? Lại không ngờ thượng tiên quan tâm Cừ Chúc như vậy, Dung Hư nguyên quân vui vẻ cười, chăm chú nghe lời thượng tiên nói.

“Cừ Chúc thiên phú không tệ nhưng thiếu người quản giáo, chỉ cần rèn luyện nhiều hơn sẽ tiến bộ thôi.”

Dung Hư nguyên quân thấy thượng tiên nói đúng, vui vẻ nhận ý kiến của thượng tiên, cầm một xấp đề thi dày cộp về, chuẩn bị mỗi ngày bắt Cừ Chúc làm.

Đề phòng đệ tử gian lận, khi nhập học đều phải lưu lại chữ viết.

Chữ của mỗi người là độc nhất vô nhị, Cừ Chúc cho dù muốn gian lận cũng không thể, suốt mấy tháng liền phải ngoan ngoãn ở nhà làm bài, vô cùng chăm chỉ.

Hôm đó tan học thượng tiên đứng chờ a Đào. Từ sau khi gặp chuyện Cừ Chúc, mỗi ngày tan học Đình Hòa đều đi về cùng nàng. Lên thiên mã, Đình Hòa nói với nàng: “Hôm nay mẫu thân qua đây một chuyến.”

A Đào không thích Thanh Loan phu nhân, nghe tin bà đến thì ừ một tiếng cho có lệ.

Đình Hòa biết mẹ chồng nàng dâu mâu thuẫn, chỉ nắm tay nàng nói: “Tối nay làm cá cho nàng ăn, được không?”

A Đào thích ăn mặn, đương nhiên cũng thích ăn cá, nghe vậy mặt mới tươi tỉnh hơn.

Nàng nhìn thượng tiên.

Trước đây nàng thích sống một mình, nay không hiểu sao ở chung với hắc lâu như vậy mà không thấy có gì khó chịu. Hắc lúc nào cũng chăm sóc nàng chu đáo, A Đào nhìn có vẻ lãnh tình, nhưng không phải là người vô tình, dù sao trước đây nàng với Thước Dực cũng như vậy, chỉ cần người kia kiên nhẫn một chút, chủ động một chút thì nàng sẽ tiếp nhận họ.

A Đào nói cho hắc nghe một chuyện, là trước đây nàng đăng kí vào ban bơi lội, nhưng hồ bơi chưa xây xong nên chương trình học chưa bắt đầu. Mà bây giờ hồ bơi xây xong rồi, mai sẽ bắt đầu học, hôm nay tiên quân thông báo cho các đệ tử ban bơi lội chuẩn bị trang phục.

A Đào đến từ Di sơn, ngày xưa vùng thôn dã thì cái gì cũng đơn giản, bây giờ đến Cửu Tiêu các rồi mọi thứ đều phải theo quy tắc.

Môn bơi lội cũng cần trang phục theo quy định.

Đình Hòa cũng biết điều này, nhưng đồ bơi phần lớn đều hở hang, đáng người a Đào lại đẹp, nếu mặc đồ như vậy sợ làm náo động mất. Liên nói với nàng: “Để ta chuẩn bị cho.”

A Đào gật đầu, không nói gì nữa. Nàng xưa nay lười biếng, có người thay nàng chuẩn bị thì tốt quá rồi.

Hai người đi về phủ đệ, Đình Hòa đưa A Đào về rồi chuẩn bị đi chợ mua đồ, dù sao mẫu thân đến đây, cần phải mua thêm những món bà thích.

Xuống ngựa, a Đào liền nhảy lên lưng thượng tiên, đôi tay ôm chặt cổ hắc để hắc cõng mình vào.

Đình Hòa mỉm cười, hưởng thụ nàng nhiệt tình.

Trước đây hẳn là người bảo thủ, từ sau khi gặp Đào này tư tưởng cũng thoáng hơn nhiều. Cõng cô đào trên lưng, lại cảm thấy nàng mang thai mà cơ thể không có gì thay đổi, vẫn nhẹ như ngày nào.

Vừa đi vừa hỏi nàng: “Canh ta nấu để nàng mang đi có uống hết không vậy?” Chỉ sợ nàng không thích uống lén đổ đi.

A Đào tựa cằm lên hõm vai thượng tiên, nghiêng đầu nhìn hẳn, ừ một tiếng.

Thượng tiên nấu ăn rất ngon, nhưng cũng có những món a Đào không thích, có điều a Đào xưa nay thẳng thắn, không thích ăn liền nói thẳng, sau này thượng tiên toàn hầm canh nàng thích, đương nhiên ngày nào nàng cũng uống hết.

Nghĩ đến một chuyện, a Đào khẽ cười, cắn cắn lỗ tai hẳn, nói: “Thượng tiên mấy ngày rồi chưa uống nước đào, đêm nay phải uống nhiều một chút mới được...”

Thượng tiên mặt đỏ tai hồng, ngoài miệng chỉ nói đừng nghịch, nhưng cũng không nói là không cần uống.

Khuôn mặt tuần tú cố tỏ ra bình tĩnh, nhưng mỗi khi ngượng ngùng bên tai sẽ đỏ bừng, có nói gì cũng vậy.

Đi vào nội viện, chợt thấy có người đang đứng đó.

Đình Hòa ngẩng đầu, nụ cười thoáng ngừng lại, sau đó chào một tiếng: “Mẫu thân.”

Đình Hòa và A Đào ở Cửu Trọng Thiên đã được một tháng, Thanh Loan phu nhân mặc dù không thích A Đào, nhưng lại nhớ nhi tử, tôn nhi của mình, đương nhiên muốn qua đây thăm. Nào ngờ lại thấy con trai như vậy.

Thanh Loan phu nhân nghiêm mặt nhìn Đình Hòa: “Ra thể thống gì nữa, còn không nhanh xuống đây.”

Đây là nói với A Đào nằm trên lưng Đình Hòa.

Đình Hòa liền giải thích: “A Đào có thai, ngày thường phải cẩn thận nhiều hơn.”

Thanh Loan phu nhân biết con trai che chở đào này, há miệng định nói gì đó, nghĩ nghĩ lại thôi.

Đình Hòa cẩn thận thả A Đào xuống, nói với Thanh Loan phu nhân: “Mẫu thân sao lại đến sớm như vậy?” Lúc trước nói đến đây ăn tối.

Thanh Loan phu nhân thấy A Đào cũng không vui vẻ gì, nói: “Đến sớm một chút mới có thời gian đi chợ mua đồ nấu ăn...” sau đó liếc qua a Đào, “Người mặc dù có thai nhưng cũng không thể lười biếng được, phải đi lại nhiều một chút thì mới tốt cho thai nhi. Hôm nay trời đẹp, theo ta đi chợ đi.”

Đình Hòa bênh A Đào, nhưng cũng biết mẹ chồng nàng dâu bọn họ cần phải ở chung, bèn nói với a Đào: “Nàng đi cùng mẫu thân đi.” Tiếp xúc nhiều thì mới hiểu nhau thêm. Đình Hòa biết tính tình mẫu thân, chờ hai người hiểu tính lẫn nhau, quan hệ tự nhiên sẽ cải thiện.

Thanh Loan phu nhân lúc này mới vừa lòng, bảo A Đào lên xe ngựa.

Thiên mã sai cánh bay, hai người ngồi trên xe, Thanh Loan phu nhân nhìn Đào yêu mỹ mạo kiều diễm, cũng may đồng phục Cửu Tiêu các bảo thủ một chút, lúc này mới vừa lòng. Bà thản nhiên hỏi: “Bình thường người nấu cơm hay sao?”

A Đào không thích nói chuyện, nhưng nghĩ bà là mẫu thân của thượng tiên bèn nể mấy phần, đáp: “Ta không biết nấu, đều là thượng tiên xuống bếp.”

Sắc mặt Thanh Loan phu nhân hơi khó coi.

Đánh giá một nàng dâu tốt hay không thì điều đầu tiên là phải biết nấu ăn. Trước đây bà đồng ý hôn sự của Dung Lâm cũng vì A Liên nấu ăn ngon. Bề

ngoài xấu đẹp thế nào không quan trọng, chỉ cần tính cách dịu hiền là được.

Thanh Loan phu nhân đương nhiên không hài lòng, định nói cô đào sau này phải xuống bếp nấu ăn cho phu quân mới được, nhưng lại nghĩ nàng đang mang thai, khói dầu phòng bếp không tốt cho thai nhi, đành nói: “Chờ sinh đứa nhỏ xong người cũng nên học nấu ăn, thân là nữ nhân, cần phải biết tề gia nội trợ.”

A Đào muốn nói thượng tiên nấu ăn ngon rồi, sao nàng còn phải học làm gì?

Nhưng Thanh Loan phu nhân lại nói trước: “Hai đứa ở gần a Liên, sau này hai nhà nhớ qua thăm hỏi, còn người, cần phải học tập biểu tấu người nhiều hơn nữa.”

Biểu tấu A Liên thường ngày hay hỏi thăm nàng, a Đào không quen biết ai ngoài thượng tiên cùng mấy người bên Di sơn kia, nếu có thì cũng chỉ có vị biểu tấu này. Nàng ấy hiền lành thân thiện, được nhiều người quý mến, a Đào cũng không bài xích.

A Đào trầm mặc không nói gì, Thanh Loan phu nhân liền thấy nàng không lễ phép, nói chuyện với trưởng bối mà không vâng dạ gì hết, đúng là thiếu giáo dưỡng. Bà vốn không thích đào này, bây giờ chỉ có hai người nên cũng không thèm nể mặt con trai, lạnh lùng không nói gì nữa, thử xem Đào này có biết ý chút nào không, thấy bà không vui thì quay sang hỏi chuyện lấy lòng bà.

Ai ngờ đợi một lúc lâu vẫn không thấy Đào kia nói gì hết.

Sắc mặt Thanh Loan phu nhân sắc kém thêm vài phần.

Đến chợ, A Đào theo sau Thanh Loan phu nhân.

Bình thường đều là thượng tiên đi chợ, còn nàng chưa đi bao giờ, đây là lần đầu tiên đi chợ mua đồ nấu ăn. Thanh Loan phu nhân mặc dù xuất thân cao quý, nhưng khi mua đồ cũng giống như những phụ nhân bình thường, không để mình chịu thiệt chút nào, cái gì trả giá được thì cứ trả.

A Đào đứng sau lưng Thanh Loan phu nhân, nghe bà cãi cộ nửa ngày với chủ quán mà vẫn không ưng giá, lại đổi sang tiệm khác.

Nàng khẽ nhú mào, không thích mấy chuyện phiền phức như vậy, liền qua cửa hàng sau lưng mua đồ

Thanh Loan phu nhân không thiếu bạc, nhưng cũng không chấp nhận A Đào tiêu bạc như thế, thấy nàng không hỏi giá đã mua rồi, lỡ người ta chặt chém thì sao?

Thế là kéo A Đào qua một bên, nói: “Người cứ đứng một bên nhìn là được rồi, lo mà học hỏi, tiêu xài như vậy, người tưởng bạc của Đình Hòa dễ kiếm lắm sao?”

Làm gì có ai mua đồ như vậy, đúng là đồ phá sản.

A Đào không hiểu, nàng thấy mình không làm gì sai hết. Rõ ràng chỉ cần một khắc là có thể mua hết nguyên liệu nấu ăn, sao lại phải lãng phí thời gian như vậy? Huống chi giá cả có chênh lệch bao nhiêu đâu, thực phẩm cũng rất tươi. Nàng có lòng tốt mua giùm, lại còn bị nói như vậy. Bèn nói: “Chỉ hơn mấy văn tiền, có gì khác nhau đâu?”

Khác chứ sao không! Thanh Loan phu nhân chỉ tiếc rèn sắt không thành thép.

Xuất thân kém, tiêu bạc lại hoang phí như vậy... Thanh Loan phu nhân vô cùng tức giận, thấy cần phải giáo huấn nàng một phen.

Mà Dung Hư nguyên quân cách đó không xa đã thấy Thanh Loan phu nhân từ lâu.

Dung Hư nguyên quân ngày thường cũng có giao thiệp với Thanh Loan phu nhân, nhưng giữa các phụ nhân với nhau không tránh khỏi có chút ganh tị, bề ngoài bà luôn kính trọng Thanh Loan phu nhân, nhưng trong lòng lại bất mãn.

Giờ thấy Thanh Loan phu nhân dẫn theo một tiểu cô nương không rành thế

sự, dáng vẻ vô cùng xinh đẹp, thế là bà ta tươi cười đi qua, hùa theo Thanh Loan phu nhân nói A Đào: “Thật là, cô nương tuổi còn nhỏ mà đã phung phí như vậy, đúng là không phải nữ tử hiền lành, sau này ai lấy phải người thì cho dù có núi vàng núi bạc chắc cũng bị người tiêu hết...”

Nói xong còn cười cười.

Dù sao trường bối đều không thích nữ tử bề ngoài yêu diễm lại không biết làm việc nhà như A Đào.

Thanh Loan phu nhân ban nãy mắng A Đào thật, cũng biết những lời Dung Hư nguyên quân nói không sai.

Nhưng thấy Dung Hư nguyên quân nói A Đào như vậy, bà khẽ cười, thản nhiên nói: “A Đào có mặt nào không tốt thì cũng là Đào ở Cửu Nguyên sơn chúng ta, chỉ cho phép người trong nhà nói chuyện, sao đến lượt người ngoài như bà mở miệng giáo huấn?”

MẬT NGỌT HƯƠNG ĐÀO

Matcha Cookie
www.dtv-ebook.com

Chương 45

Trên đường quay về Cửu Trọng Thiên, Thanh Loan phu nhân nói với A Đào: “Dung Hư nguyên quân thích soi mói, ỷ vào thân phận rồi coi thường người khác. Lần sau người gặp bà ta, nếu bà ta còn nói gì người thì đừng có nhẫn nại, cứ nói thẳng mặt.”

Thanh Loan phu nhân không thích Dung Hư nguyên quân. Bà ta cứ soi mói chê bai người khác, trong khi con trai mình thì chẳng ra gì, đúng là không biết xấu hổ! Lại nghĩ đến con trai khiêm nhường quân tử của mình, Thanh Loan phu nhân trong lòng thoải mái hơn. Nhìn cả tam giới này xem, có ai dạy dỗ được con trai vĩ đại như bà không?

A Đào cũng không phải người nhẫn nại, ban nãy nếu Thanh Loan phu nhân không mở miệng nói Dung Hư nguyên quân kia trước thì nàng cũng không chịu bỏ qua đâu. Có điều từ trước đến giờ tiếp xúc với Thanh Loan phu nhân đều giương cung bạt kiếm, bà ấy không thích nàng mà nàng cũng không thích bà ấy, giờ lại nghe mấy lời bênh vực của Thanh Loan phu nhân, trong lòng thấy hơi kì quái, không hiểu sao bà ấy lại giúp mình.

Nàng “Ừ” một tiếng.

Đình Hòa thấy Thanh Loan phu nhân cùng A Đào về, đi lên xách đồ giúp họ.

Thanh Loan phu nhân nhìn qua, lại nghĩ đến chuyện ban nãy, tức giận nói: “Mẫu thân cũng không hy vọng xa vời Đào này hiền lành đảm đang giống A Liên, nhưng cũng không thể ‘mười ngón tay không dính nước mùa xuân’ như vậy, con xem nó mua đồ như vậy...”

Đình Hòa hơi sững lại.

Hắn biết A Đào không biết làm việc nhà, cũng không định để nàng làm này làm kia, dù sao trong nhà chỉ cần có một người biết nấu ăn là được.

Nghe Thanh Loan phu nhân nói vậy, Đình Hòa khẽ cười, nhìn về phía A Đào, dịu dàng nói: “Những thứ này nàng mua hả?”

Còn biết mua đồ ăn nữa đấy, phải khen nàng mới được.

Lại chú ý tới vẻ mặt của Thanh Loan phu nhân, Đình Hòa mới phản ứng lại đây, nói với Thanh Loan phu nhân: “Con thấy những nguyên liệu A Đào mua đều rất tươi ngon, lần đầu tiên mua đồ như vậy là tốt lắm rồi.”

Thanh Loan phu nhân thản nhiên nói: “Đúng rồi, bữa ăn này đắt hơn gấp ba lần bình thường, có ai không biết tiêu bạc chứ?”

Thanh Loan phu nhân thật ra không phải người keo kiệt, ngày thường mua y phục trang sức đều không ngần ngại một cái, cảm thấy cái gì cũng có giá của nó, nếu dùng ba trăm lượng bạc mua trang sức giá năm trăm lượng thì đó là bình thường; nhưng dùng năm lượng bạc mua thực phẩm đáng nhẽ chỉ ba lượng thì chính là hoang phí.

Bà nói xong đi trước, tóm lại vẫn không hài lòng với nàng dâu a Đào, không biết mua sắm gì hết, đúng là phá sản.

Đình Hòa xách đồ đi cạnh A Đào, an ủi nàng.

A Đào về phòng làm bài tập, Thanh Loan phu nhân ngồi trong sân nghỉ ngơi, còn Đình Hòa bận rộn trong bếp.

Chiên cá nấu canh, lửa bập bùng.

Đình Hòa đang làm cá kho đậu hũ chợt thấy Thanh Loan phu nhân bước vào, chào một tiếng ‘mẫu thân’. Thanh Loan phu nhân nói: “Con chiều đào kia quá.”

Đường đường nam nhi sao lại suốt ngày vào bếp?

Cách đó một khoảng sân là phòng học của a Đào. Nhìn qua liền thấy nàng ngồi cạnh cửa sổ làm bài tập. So với dáng vẻ cà lơ phất phơ khi ở Di sơn, thì bây giờ Đình Hòa đã dạy dỗ nàng tốt hơn, ít nhất không để người khác làm bài giùm.

Đình Hòa nghiêm túc nói: “A Đào xuất thân từ Di sơn, từ nhỏ không cha không mẹ, nay gả cho con, con đương nhiên phải đối xử tốt với nàng. Mẫu thân, con biết người không thích A Đào, nhưng bản tính của nàng không xấu, chỉ vì từ nhỏ không có ai chỉ bảo nên tính cách mới hơi lạnh lùng, nàng ấy không phải người không biết đạo lý.”

Thanh Loan phu nhân nhìn con trai, sắc mặt thoáng dịu lại, nói: “Lai lịch của nó sao không tra được chút nào vậy?”

Đình Hòa nói: “Di sơn không có tin tức gì của phụ mẫu nàng, có lẽ nàng là cây đào có linh khí nào đó tùy ý kết quả, gặp cơ duyên tu thành hình người.”

Không cha không mẹ, không người quản giáo..... Thanh Loan phu nhân hơi dao động, thân thể như vậy đúng là khiến người ta thương cảm, nhưng đào này đã làm con dâu của bà thì đừng nhắc tới mấy chuyện đó. Trầm mặc một lát, bà hỏi: “Con thật sự... thích đào yêu kia vậy hả?”

Sau khi Dung Lâm thượng thần cùng Tiêu Bạch thượng thần thành gia lập thất, Đình Hòa nghiêm nhiên trở thành tiên quân ‘cao giá’ đứng đầu trong tam giới, luận tính cách, gia thế, dung mạo, tài học... đều hoàn toàn xứng đáng thứ nhất. Sánh đôi với cô đào Di sơn kia đúng là khập khiễng, huống hồ đào kia còn không hiền lành.

Đình Hòa nhìn Thanh Loan phu nhân, chậm rãi nói: “Đình Hòa thích.”

Thanh Loan phu nhân kinh ngạc, lại cảm thấy mất mát.

Trước đây nghĩ hẳn có lẽ chưa tiếp xúc nhiều với nữ giới nên mới bị Đào yêu

ngực to eo nhỏ này mê hoặc, nhưng cẩn thận ngấm lại thì Đình Hòa đâu phải loại người háo sắc cơ chứ? Từ nhỏ hẳn đã luôn làm việc có nguyên tắc.

Không nói tiếp chủ đề này nữa, Thanh Loan phu nhân vung tay bỏ một túi đồ lên thớt gỗ, thản nhiên nói với Đình Hòa: “Đây là hải sâm từ Bắc hải, hải sâm rất tốt cho phụ nữ có thai, mai con nấu cho a Đào ăn đi.”

Đình Hòa cười cười, nói: “Con biết rồi.”

Bữa tối coi như hài hòa, Thanh Loan phu nhân cũng không ngủ lại, nói vài câu rồi về Cửu Nguyên sơn. Đình Hòa dọn dẹp xong xuôi rồi dẫn A Đào đi ra ngoài, mai phải học bơi, hôm nay dẫn nàng đi mua quần áo.

A Đào xinh đẹp, bước vào tiệm các nữ tiên liền nhiệt tình giới thiệu, đưa bộ đồ bơi kiểu dáng mới nhất cho nàng: “Cô nương này đáng đẹp, da trắng nõn nà, mặc màu đỏ là thích hợp nhất.”

Ngoài phố náo nhiệt, có không ít tiên nữ đi vào mua, nhưng những tiên quân đi cùng họ phần lớn đều đứng ngoài đợi, không tiện đi vào chọn đồ cho đối phương.

Còn Đình Hòa sợ nàng không biết, cũng không để ý đến ánh mắt người khác, theo a Đào đi vào. Nhìn bộ đồ bơi trước mặt, đúng là vô cùng tinh xảo, nhưng lại thiếu vài hơn cả cái yếm a Đào mặc nữa, không thể mặc đi Cửu Tiêu các được.

Đình Hòa liền hỏi: “Có bộ nào kín đáo hơn một chút không?”

Nữ tiên sững sốt, cảm thấy bộ đồ bơi này thích hợp nhất với cô nương kia rồi, nhưng vị tiên quân này đã nói vậy, nàng cũng không giới thiệu nữa, đành bỏ bộ đồ xuống, đi tìm bộ khác kín đáo hơn.

Lúc A Đào ở Di sơn, y phục chỉ cần có thể che chắn là được, nay đến Cửu Tiêu các mới được mở rộng tầm mắt. Ví dụ như Thước Dực cũng mới mua một bộ váy đang được ưa chuộng trên thiên giới hiện nay, A Đào là nữ tử, nếu không

thích mới là lạ. Bộ đồ bơi này đúng là rất đẹp, a Đào ít khi mặc đồ đỏ, nhưng cũng thấy thích.

Nàng giơ tay sờ một cái, vừa lúc nhìn thấy giá tiền, liền yên lặng bỏ xuống.

Nếu là nữ yêu tầm thường khác, gả cho thượng tiên giàu có như vậy thì đương nhiên sẽ tiêu xài hoang phí. Nhưng từ nhỏ tính a Đào đã vậy, không thích lợi dụng người khác, nàng chưa bao giờ chủ động đòi hỏi người khác cái gì, đối với thượng tiên cũng vậy. Hôm nay nàng xài nhiều hơn mấy lượng bạc mà Thanh Loan phu nhân kia đã nhắc cả ngày, nếu bà ta biết nàng đòi thượng tiên mua bộ đồ này chắc phải nhắc tới năm sau mất.

Nữ tiên lấy bộ đồ bơi màu xanh nhạt kín đáo hơn.

Đình Hòa nhận lấy, thấy bộ này cũng chỉ thêm vài miếng vải mỏng, cánh tay cùng đùi lộ ra ngoài, lập tức nhíu mi hỏi: “Còn bộ nào kín đáo hơn không?”

Nữ tiên thấy vị tiên quân này không chọn bộ nàng giới thiệu mà muốn bộ kín đáo khác, trong lòng đã cảm thấy không vui, giờ nghe xong lời này, nữ tiên chép miệng, thản nhiên nói: “Kín đáo hơn chút nữa thì chỉ có bộ kia...”

Nói xong chỉ về phía trước.

Đình Hòa nhìn theo, thấy bên đó có treo một bộ đồ bơi màu đen, quần liền áo, dài tay.

Mắt liền sáng lên, nói: “Ta lấy bộ đó.”

Nữ tiên sửng sốt, giải thích: “Đó là..... đồ lặn mà.”

Đình Hòa khẽ cười gật đầu, bảo lấy bộ đó, nói nàng gói lại cho hẳn.

Sáng hôm sau Đình Hòa dậy nấu cháo hải sâm, sau đó gọi a Đào dậy. Nhắc nàng mang theo bài tập hôm qua làm, lại gấp bộ đồ bơi hôm qua mới mua bỏ vào túi.

Đeo túi sách lên người nàng, Đình Hòa sửa lại vạt áo bị nhăn cho a Đào xong, nói: “Hôm nay nàng đi trước đi, đợi lát nữa ta mang cháo hải sâm qua cho nàng.”

Học ở Cửu Tiêu các đã hơn một tháng, a Đào cũng quen hết đường xá, gạt gặt đầu, cười thiên mã đi Cửu Tiêu các .

Lúc ngang qua cửa hàng bán đồ bơi, nữ tiên bán hàng hôm qua gọi a Đào lại, nói: “Tiểu cô nương, ta thấy bộ đồ bơi này thừa sự rất hợp với cô, ta thấy cô cũng thích, thôi đã có duyên thì ta giảm giá bán cho cô đó.”

Bị Thanh Loan phu nhân giáo huấn một phen, A Đào cũng biết mua cái gì cũng cần hỏi giá, nghe nữ tiên kia nói giá tiền xong, nàng khẽ nhú mào.

Nữ tiên kia lại nói: “Thực sự ta không lấy của cô một đồng lời nào đâu, tại thấy cô mặc bộ này đẹp, mới muốn bán cho cô.”

A Đào nghĩ nghĩ, lấy ngọc hồ lô ra, cầm một tờ ngân phiếu màu đen, lại nhét ngân phiếu vào, tìm mấy lá vàng Sơn Trường cho nàng đưa cho nữ tiên, mua bộ đồ bơi đó.

Tiên quân dạy A Đào bơi chính là Hồng Châu thần nữ.

Hồng Châu thần nữ mỹ mạo cao quý, môn học của nàng có rất nhiều đệ tử báo danh.

Hồng Châu thần nữ trước mặt đệ tử luôn cao quý lạnh lùng, nhưng khi dạy học mặc đồ bơi để lộ dáng người hoàn mỹ vẫn khiến bao nam đệ tử ái mộ.

Lúc này Hồng Châu thần nữ thân nhiên nhìn lướt qua các đệ tử, đợi ánh mắt dừng lại trên thân ảnh đỏ rực kia, khóe miệng khẽ cong lên.

Nàng đương nhiên biết Đào yêu từ Di sơn đến Cửu Tiêu các, lại biết đào yêu vào ban trọng điểm, tuệ căn cũng cao. Mặc dù trước đây nàng ái mộ Đình Hòa thượng tiên, nhưng Hồng Châu thần nữ không phải người hẹp hòi, không bao

giờ lấy việc công trả thù riêng.

Lại nói A Đào, ngày thường mặc đồng phục Cửu Tiêu các rộng thùng thình cũng có thể nhìn ra dáng người nóng bỏng của nàng, hôm nay mặc bộ đồ bơi lại càng thêm nổi bật, cánh tay mảnh khảnh, chân dài thẳng tắp, bộ ngực cao ngất, vòng eo nhỏ nhắn, làn da trắng nõn mịn màng, khiến các nam đệ tử liên tiếp nhìn về phía nàng.

Đệ tử Cửu Tiêu các phần lớn là tu dưỡng vô cùng tốt, biết được đạo lý phi lễ chớ nhìn, nhưng dáng người của đào này thật sự rất... mãnh liệt.

A Đào không quan tâm đến cái nhìn của người khác, mặc bộ đồ bơi cũng không cảm thấy có gì bất ổn.

Tới khi bên cạnh vang lên một tiếng nói nhỏ, A Đào mới nghiêng đầu nhìn hẳn một cái.

Chính là Ngọc Quán.

Ngọc Quán dáng người cao gầy ốm yếu, mặc đồ bơi hơi then thùng, cũng không dám nhìn a Đào nhiều, chỉ đỏ mặt giải thích: “Ta thấy tiết của Nam Hạc tiên ông và Hồng Châu thần nữ không trùng nhau, nên cũng tham gia ban bơi lội... may là kịp.”

Hắn đi theo Nam Hạc tiên ông là vì A Đào cô nương, nhưng chưa thể nấu những món ngon cho A Đào cô nương được, lại rất muốn học chung lớp với A Đào cô nương, thế là năn nỉ tiên quân mấy lượt mới xin được vào ban bơi lội.

Trước giờ A Đào chỉ có mình Thước Dực là bạn, mà suốt một tháng đến đây nàng cũng hay đi cùng các tiểu yêu Di sơn, coi như quen biết thêm mấy người, đương nhiên cũng coi Ngọc Quán là bạn, nghe vậy nàng gật đầu ừ một tiếng, coi như chào hỏi.

Các đệ tử chọn ban bơi lội phần lớn đều đã biết bơi, A Đào cũng vậy, chờ

Hồng Châu thần nữ giảng lý thuyết xong liền xuống nước.

A Đào dáng người lung linh, hai chân trắng muốt, tung tăng bơi dưới nước.

Rất nhiều nam đệ tử nhìn theo

Hồng Châu thần nữ đứng trên bờ, nhìn Đào yêu trong nước, không muốn cũng phải thừa nhận đào yêu này dáng người đúng là nóng bỏng, chẳng trách Đình Hòa thượng tiên thanh tâm quả dục như vậy cũng phải động lòng.

Chỉ có Ngọc Quân hai chân run rẩy đứng trên bờ.

Hắn không dám xuống nước, mặt mũi trắng bệch.

Có nam đệ tử nhìn qua, thấy vậy đi vòng sau hắn, giơ tay đẩy Ngọc Quân xuống nước.

Ngọc Quân không biết bơi, vùng vẫy dưới nước.

Trong lúc hoang mang sợ hãi, chợt cảm giác có người kéo hắn, đỡ hắn trôi lên mặt nước.

Hắn nhìn người bên cạnh, vui vẻ nói: “A Đào cô nương!”

A Đào lạnh nhạt nói: “Người không biết bơi?”

Ngọc Quân thoáng nhìn qua cảnh đẹp dưới cổ A Đào, không dám dừng lại lâu, mặt đỏ bừng lên, lại cảm thấy mình không biết bơi đúng là mất thể diện với a Đào cô nương, nhỏ giọng nói: “Ta..... Ta sẽ cố gắng học .”

Nàng chỉ thuận miệng hỏi một câu vậy thôi. A Đào cũng không để ở trong lòng, tự mình bơi sang chỗ khác.

Ngọc Quân đứng tại chỗ, nhìn theo bóng dáng A Đào, do dự thật lâu mới cố lấy dũng khí lại gần A Đào, chờ mong hỏi: “A Đào cô nương, ta..... Ta có thể đi

theo nàng học bơi được không?”

A Đào không thích phiền phức, nhưng mấy ngày nay hẳn làm rất nhiều đồ ăn ngon cho bọn họ, mà phần lớn đều là món nàng thích. Nàng nghĩ nghĩ, liền gật đầu nói: “Ừm, nhưng ta không biết dạy đâu.”

Ngọc Quân mắt bừng sáng, kích động nói: “A Đào cô nường bơi tốt như vậy, chắc hẳn dạy rất giỏi, nếu không được thì chỉ vì ta quá ngốc thôi.”

A Đào cười cười, dạy Ngọc Quân Phù bơi..

Đến chạng vạng khóa bơi kết thúc, Đình Hòa thấy A Đào vẫn chưa đi ra, mới vào xem.

Chỉ thấy hồ bơi rộng lớn các đệ tử đã đi hết rồi, chỉ còn hai thân ảnh một đỏ rực một xanh biếc bơi trong nước, thật hài hòa.

MẬT NGỌT HƯƠNG ĐÀO

Matcha Cookie
www.dtv-ebook.com

Chương 46

“A Đào cô nương, ta bơi được rồi!” Là tiếng Ngọc Quân hưng phấn nói.

Tiếng nước ào ào, A Đào vẫn không để ý, chỉ lo bơi.

Bộ đồ bơi đỏ rực càng tôn lên làn da trắng nõn, Đào yêu giờ này lại giống như mỹ nhân ngư tung tăng bơi dưới nước.

“Ào” một tiếng trời lên mặt nước, tóc dài đen bóng dán trên má trên cổ nàng, môi hồng răng trắng, xinh đẹp vô ngần.

A Đào không thèm nhìn hăn, Ngọc Quân cũng không cảm thấy gì, ngâm mình trong nước, nhìn theo bóng dáng A Đào thôi đã cảm thấy thỏa mãn rồi. Dù sao trước đây hăn chưa có cơ hội nói chuyện với A Đào, nay lại có thể cùng A Đào cô nương ở riêng một chỗ, nàng còn dạy hăn bơi nữa.

Các đệ tử đã về hết, bể bơi rộng lớn chỉ còn lại hai người họ, đây là lần đầu tiên Ngọc Quân ở chung với A Đào như vậy, ước gì thời gian trôi chậm một chút thì tốt rồi.

Tới khi ngẩng đầu lên, nhìn thấy bóng người đứng đó mới thu lại nụ cười, khẩn trương ra khỏi hồ bơi hành lễ: “Đình Hòa thượng tiên.”

Không biết sao Đình Hòa thượng tiên lại xuất hiện ở đây.

Có điều xưa nay Ngọc Quân luôn kính trọng thượng tiên, nên cũng không nghĩ nhiều.

Đình Hòa gật đầu, nhìn thoáng qua A Đào, Ngọc Quân giải thích: “Vừa nãy a

Đào cô nương dạy trò bơi...” hần nói nhỏ, nhưng giải thích rõ ràng, khuôn mặt trắng nõn đỏ bừng lại không nén được vui sướng: “Dạy tốt lắm.”

Đình Hòa mặt không chút thay đổi nói với Ngọc Quân: “Sắc trời không còn sớm, trò về trước đi.”

Ngọc Quân do dự, nói: “Trò định đưa A Đào cô nương.....”

Đình Hòa cắt ngang: “Ta sẽ đưa nàng về.”

Vậy ư..... Ngọc Quân biết A Đào cô nương ở tại Cửu Trọng Thiên, nhưng pháp thuật của hần kém cỏi, cho dù đưa A Đào cô nương về thì cũng chỉ có thể đưa đến cửa Cửu Tiêu các, còn không thể đặt chân đến Cửu Trọng Thiên được. Nhưng thượng tiên thì khác. Ngọc Quân trong lòng có chút tiếc nuối nhưng cũng không nói gì. Có thượng tiên ở đây, hần luôn yên tâm. Thế là gật đầu, thay đồ xong đi về.

Ngọc Quân đi rồi, Đình Hòa lẳng lặng đứng trên bờ.

A Đào bơi một lúc rồi mới quay về bờ, tựa người vào thành bể, ngẩng đầu nhìn thượng tiên, cười.

Nàng là cô đào hoang dã, Cửu Tiêu các nhiều quy củ khiến nàng không thoải mái, đa số môn học nàng đều không thích, nhưng cho dù không thích cũng phải kiên trì. Hôm nay khó khăn lắm mới có môn học nàng thích, tâm tình vui vẻ hơn. Nàng giơ tay kéo thượng tiên: “Thượng tiên có muốn bơi không?”

Nếu như ngày thường thì tắm uyên ương cũng không sao, chỉ cần đặt kết giới là có thể.

Nhưng Đình Hòa lúc này đang khó chịu, chỉ nói với a Đào: “Nàng đang mang thai, đừng ngâm mình trong nước lạnh, mau theo ta về.”

Dáng vẻ cố hủ nghiêm túc.

A Đào cũng không nói gì nữa, bơi thêm hai vòng rồi mới lên bờ. Nàng cầm quần áo lại, cũng không đến phòng thay đồ mà trực tiếp cởi đồ bơi trước mặt thượng tiên, thông thả mặc yếm.

Nàng với tay thắt nút phía sau, thắt mãi không được, liền đưa lưng về phía thượng tiên: “Giúp ta đi.”

Đình Hòa bình tĩnh giơ tay thắt dây áo cho nàng, sau đó nhanh chóng thu tay, không có động tác dư thừa nào nữa.

Về tới nhà hai người vẫn bình thường như thế, Đình Hòa cũng không nhắc đến bộ đồ bơi A Đào mặc.

Ăn tối xong, Đình Hòa đi thư phòng một mình.

Đến thư phòng, Đình Hòa bắt đầu soạn giáo án ngày mai, nhưng ngồi mãi vẫn không tập trung được, trong đầu chỉ toàn hình ảnh a Đào cùng Ngọc Quân bơi dưới nước. Ngọc Quân thích nàng, còn nàng thì sao? Ngày thường vô tâm vô phế giống như chẳng quan tâm đến nam tử bên ngoài, cho dù Cửu Tiêu các có rất nhiều đệ tử vĩ đại ái mộ nàng thì nàng đều không để vào mắt, vậy mà hôm nay lại ở cùng Ngọc Quân, còn trông rất vui vẻ nữa.

Nếu đã thành thân lại cùng nam tử khác bơi chung như vậy, quần áo thì mỏng manh, rõ ràng hẳn có thể trách nàng không tuân thủ nữ tắc. Nhưng ngẫm lại nàng là cô đào Di sơn hoang dã, từ nhỏ chẳng có nhiều quy tắc như thế, nữ tắc chẳng có ý nghĩa gì với nàng cả.

Đình Hòa cầm bút, đầu bút vạch một vệt đen trên nền giấy trắng.

Hắn hít sâu một hơi, cầm bút lại, gác trên giá bút.

Sau đó đi ra hậu viện tắm rửa.

Cởi ngoại bào, đai lưng, y bào, cuối cùng thoát trung y màu trắng. Đình Hòa dáng người cao lớn, cơ bắp mạnh mẽ, có chút không tương xứng với vẻ hào hoa

phong nhã bên ngoài, giữa đôi chân dài thẳng tắp là vật ngủ đông hùng vĩ.

Nhấc chân bước xuống bể nước ấm, tiên căn nhẹ nhàng chộp lên.

Nhắm mắt ngâm mình trong bể một lát, chợt nghe bên người có động tĩnh. Mở mắt ra liền thấy một thân ảnh bơi qua bơi lại trong nước, sau đó bơi đến bên cạnh hần, Đình Hòa giơ tay bắt được nàng.

A Đào ngẩng đầu mỉm cười nhìn thượng tiên, tựa vào người hần cười nói: “Thượng tiên cũng thích ta mặc bộ đồ này đúng không?”

Nàng mặc bộ đồ bơi hôm nay.

Vải đỏ rực, da tuyết trắng.

Hương đào lan tỏa từ khe rãnh cao ngất.

Đẹp tới si mê.

.

Đình Hòa không nói gì.

A Đào cho dù vô tâm thì lúc này cũng biết thượng tiên đang không vui, còn vì sao lại không vui? Nàng không cần nghĩ cũng biết. Nàng mở mắt nhìn thượng tiên, cánh tay mảnh khảnh vòng qua cánh tay hần, kề sát mặt nhìn sâu vào mắt hần.

Xem như chủ động nhận lỗi.

Tim Đình Hòa đập mạnh. Nàng chủ động như vậy, cơn giận của hần cũng tiêu tan một chút. Chuẩn bị giảng giải cho nàng biết sau này không được ở một mình với Ngọc Quân như vậy nữa. Đang định nói thì A Đào bỗng đứng dậy, trườn mình xuống nước, vui vẻ bơi đi.

Nàng chưa bao giờ cúi đầu trước người khác, vừa rồi coi như nhận lỗi với thượng tiên, còn thượng tiên phản ứng thế nào thì tùy hã.

Đình Hòa ở một bên nhìn nàng bơi.

Đợi khi nàng bơi mệt, ngồi lên bờ nghỉ ngơi thì Đình Hòa mới đi lên, lấy khăn khô lau người cho nàng. Thái độ tốt hơn nhiều so với khi đi ra khỏi Cửu Tiêu các, nói với nàng: “Nếu nàng không thích bộ đồ kia, vậy mai ta lại đi mua bộ khác, còn bộ này, sau này chỉ được phép mặc ở nhà.”

Hã đứng trên bờ nhìn xuống thấy da thịt nàng lộ ra, hôm nay không biết bao nhiêu nam tử nhìn thấy rồi.

Tư tưởng Đình Hòa xưa nay bảo thủ, nghĩ đến đây, lửa giận mới bị áp chế lại bốc lên.

A Đào đúng là không thích bộ đồ lặn màu đen kia, nhưng nàng cũng không phải người không biết lí lẽ, thượng tiên đã nhượng bộ rồi, nàng cũng gật đầu.

Coi như ngoan ngoãn, sắc mặt Đình Hòa dịu đi, cúi người xuống lau chân cho nàng.

A Đào ngẩng đầu nhìn thượng tiên, đôi mắt cong lên, nhắc chân đá vào khuôn mặt tuần tú của hã.

Thượng tiên tốt tính, chỉ coi đây là thú vui khuê phòng, nắm lấy bàn chân nàng nói: “Đừng nghịch.” Trời đã tối, nên nghỉ sớm, nếu không mai đào này đi học muộn mất.

A Đào tâm tình tốt, thích trêu chọc hã.

Đợi Đình Hòa nắm chân nàng lần nữa, ánh mắt nhìn sâu vào nàng, trầm mặc một lát, giơ tay bắt lấy bàn chân kia của nàng.

Ánh mắt tối lại.

Hai tay trượt lên trên.

MẬT NGỌT HƯƠNG ĐÀO

Matcha Cookie
www.dtv-ebook.com

Chương 47

1.1

MẬT NGỌT HƯƠNG ĐÀO

Matcha Cookie
www.dtv-ebook.com

Chương 48

5

Chuyện bánh kẹo cưới coi như xong.

Hôm nay A Đào nghỉ học không đi Cửu Tiêu các. Có điều nàng xuất thân từ Di sơn, căn bản kém hơn các đệ tử trên thiên giới nhiều lắm, nên bài học hôm nay phải học bù mới được. Đình Hòa chỉ dạy mấy môn, nhưng những môn học khác cũng tinh thông, tất nhiên ra tay dạy bù cho a Đào.

Hắn dạy vô cùng kiên nhẫn, không hề buồn tẻ chút nào, so với mấy tiên quân dạy môn này còn tốt hơn nữa, a Đào chỉ cần nghe một chút là hiểu.

Hôm sau Xung Hư tôn giả thấy a Đào chủ động giao bài tập, chữ viết mặc dù vẫn xiêu vẹo nhưng dù sao cũng do chính tay nàng viết, thái độ nghiêm túc.

Lại biết đào này đến từ Cửu Nguyên sơn, ánh mắt nhìn nàng khác hơn một chút.

Nhưng Xung Hư tôn giả luôn cố hủ, cho dù A Đào có thân thể mạnh như thế nào thì đến lúc cần phê bình hẳn cũng không bỏ qua.

Cầm xấp bài tập, bảo nàng nhớ chăm chỉ học, đừng đánh nhau gây sự với các đệ tử khác.

A Đào thẳng tính nhưng cũng không phải loại đào hở một chút là đánh nhau, nếu không chọc nàng thì nàng sẽ không chủ động ra tay, nghe vậy lập tức gật đầu.

Xung Hư tôn giả lại nói tiếp: “Tháng sau có thi đấu thể thao hằng năm, thể chất của trò cũng ổn, nếu quan tâm thì đi đăng kí thi đấu đi.”

Lại dựa vào thể mạnh của a Đào chọn ra vài hạng mục, hướng dẫn quy tắc thi cho nàng.

A Đào không có hứng thú với các môn lý thuyết, ngày thường thích nhất là các tiết thực hành. Cho dù nàng không thích xuất đầu lộ diện, nhưng nghe Xung Hư tôn giả nói vậy vẫn thấy hứng thú.

Liên chuẩn bị đồng ý.

Xung Hư tôn giả nghĩ nghĩ, nói với nàng: “Trò về bàn bạc với thượng tiên đã, nghe ý kiến của hẳn thế nào rồi mai hằng trả lời.”

Dù sao Đình Hòa thượng tiên đã ra mặt nói nàng là Đào của Cửu Nguyên sơn, hẳn không thiên vị Đào yêu, nhưng vẫn phải tôn trọng thượng tiên.

Thượng tiên tính tình thế nào A Đào biết rõ, nếu nàng muốn làm gì thượng tiên chắc chắn sẽ đồng ý thôi, nhưng nàng cũng nghe lời Xung Hư tôn giả, về nói chuyện này với thượng tiên rồi tính tiếp.

Giữa trưa Thước Dực đến tìm a Đào đi ăn, hỏi nàng hôm qua sao nghỉ học, a Đào nói mình không khỏe nằm ngủ một ngày.

Thước Dực ban đầu lo lắng, nhưng giờ thấy a Đào sắc mặt hồng hào không có vẻ gì mệt mỏi cả, trong lòng cũng thôi lo, không hỏi gì nữa.

Đến nhà ăn, mọi người ngồi bàn luận chuyện thi đấu thể thao.

Tiểu yêu Di sơn không xuất sắc, cho dù bọn họ nổi trội ở Di sơn thì đến Cửu Tiêu các cũng chỉ thuộc hàng trung bình. Lần này thi đấu thể thao không phân chia thứ bậc, đây cũng là cơ hội tốt để bọn họ thể hiện sức mình.

Thước Dực nói: “Ta đã điền vào phiếu báo danh, nhưng chắc không được chọn.... Mọi người đều giỏi hơn ta.”

Nàng pháp thuật yếu, có thể đi vào Cửu Tiêu các đã may mắn lắm rồi, có thể thuận lợi tốt nghiệp đã đủ mãn nguyện.

Nói xong lại nghĩ đến chuyện gì, đôi mắt sáng ngời nhìn sang Lan Hoa bên cạnh, nói với A Đào: “Nhưng Lan Hoa sư huynh lợi hại lắm nha, Tiên quân gọi tên bảo huynh ấy tham gia.” Nàng luôn sùng bái Lan Hoa, nếu hắc nổi trội ở Cửu Tiêu các nàng cũng thấy vui lây.

Nghe vậy, Dạ Đàm ngồi bên khẽ hừ một tiếng: “Có gì hơn người chứ...”

Thước Dực đáp: “Huynh ấy giỏi thật mà!”

Lan Hoa đã quen Thước Dực sùng bái mình, cảm thấy Thước Dực đúng là đáng yêu, nhìn về phía a Đào hỏi: “Ở Di sơn a Đào pháp thuật cao nhất, Xung Hư tôn giả cũng bảo nàng tham dự đúng không?”

A Đào gật đầu nói: “Hôm nay có nói, nhưng ta phải suy nghĩ đã.”

Hi Quý này giờ không nói gì, nghe a Đào nói vậy, sắc mặt xám xịt lại. Vừa tới Cửu Tiêu các, lại được Tiên quân ưu ái bảo tham gia thi đấu, nếu là nàng ta thì vui mừng gật đầu ngay còn chẳng kịp nữa là, lại còn phải ‘suy nghĩ’?

A Đào này đúng là đồ khoe mẽ, giống như lần đi Minh Nguyệt lâu vậy, nếu

Đào kia lấy ngân phiếu ra ngay từ đầu thì bọn họ chẳng mất mặt đến vậy, thế mà lại giả bộ đến cuối cùng, muốn cho mọi người thấy mình lợi hại.

Ở Cửu Tiêu các Hi Quỳnh chẳng có nhiều người vây quanh nữa, đương nhiên không dám nói a Đào gì cả, đành quay qua Ngọc Quân: “Hôm nay sao không nấu canh nữa?”

Ngọc Quân im lặng cúi đầu nói: “Hôm nay bận.”

Hi Quỳnh cười khẩy: “Che che giấu giấu cái gì chứ, ai chả biết người có ý với a Đào, sao nào? Hay là thích ai khác rồi, nên không nấu canh cho a Đào nữa?”

Ngọc Quân cũng không nấu canh cho mình A Đào, mỗi khi nấu đều mang cho mọi người cùng ăn, nhưng chúng tiểu yêu không phải kẻ ngốc, thừa biết tình ý của Ngọc Quân, chỉ là không nói ra thôi.

Ngọc Quân da mặt mỏng, nghe Hi Quỳnh nói vậy lại ấp úng không cãi được: “Ta không có..... Không phải..... Không phải như thế.”

“Vậy là như thế nào?” Hi Quỳnh cười nhìn hằm.

A Đào không thích xen vào chuyện người khác, nhưng đang dùng bữa ngon lành lại nghe Hi Quỳnh lải nhải bên tai, nhú mi nói: “Hằm đã bảo không phải, người còn hỏi làm gì?”

Hi Quỳnh bực bội nói: “Người dựa vào cái gì mà nói chuyện với ta kiểu đó?”

A Đào đáp: “Chỉ bằng người không đánh thắng ta.”

“Người.....” Hi Quỳnh ghen hòng, nhưng cũng biết a Đào nói không sai, nàng ta đúng là không thắng được a Đào. Trong lòng bực bội nhưng lại không dám động tới a Đào, đến cơm cũng không ăn đã tức giận bỏ đi.

Ngọc Quân không ngờ A Đào sẽ nói đỡ cho hằm, cẩn thận nhìn nàng, nói: “Cám ơn..... Cám ơn A Đào cô nương.”

“Ăn cơm.” A Đào nói.

Ăn xong, chờ mấy người kia đi trước, Ngọc Quân chủ động tìm A Đào nói chuyện, nói nàng dừng vì hấn mà mâu thuẫn với Hi Quỳnh.

A Đào không quan tâm, cho dù không có Ngọc Quân, thì quan hệ giữa nàng với Hi Quỳnh vẫn vậy.

Đi tới hồ sen rộng lớn.

Hoa sen ở Cửu Tiêu các không giống ở Di sơn, lá sen to hơn, hoa nở càng thêm rực rỡ, hạt sen to bằng cả đài sen, ăn ngọt giống như táo vậy.

Gió nhẹ thổi tới, mang theo hương sen thơm ngát, Ngọc Quân cao hơn A Đào nửa cái đầu, lúc này im lặng đứng cạnh a Đào, cảm giác có chút ái muội, lại có một chút ấm áp.

Ngọc Quân nhìn sườn mặt A Đào, mỉm cười, lại chợt nghĩ đến lời thượng tiên nói hôm qua, nháy mắt buồn rầu.

Đúng vậy, chỉ có nam tử như thượng tiên mới xứng đôi với A Đào cô nương.

Người như hấn, chỉ là si tâm vọng tưởng thôi.

Hấn cũng không dám tiếp tục nói chuyện với A Đào cô nương, chỉ im lặng đứng cạnh nàng.

Lúc Đình Hòa đi ra, từ xa liền thấy A Đào cùng Ngọc Quân đứng cạnh nhau, hai người tản bộ bên ao sen, vô cùng hòa hợp,

Ngọc Quân đứng cạnh A Đào, vừa liếc mắt liền thấy thượng tiên, nghĩ đến lời nói của hấn lập tức cúi đầu, nhỏ giọng nói với a Đào: “Ta, ta đi về trước.”

A Đào gật đầu, Ngọc Quân đi rồi mới nhìn thấy thượng tiên đi về phía nàng. Nàng cười cười, cũng không đi qua mà đứng tại chỗ chờ hấn.

Đình Hòa đi đến bên cạnh nàng, hỏi: “Canh hôm nay uống được không?”

Thượng tiên nấu canh đương nhiên ngon rồi, A Đào hất hòn đá nhỏ dưới chân, hờ hững nói: “Ừ, uống ngon.”

Đình Hòa nhíu mi, nếu là ngày thường hẳn cũng không nghĩ nhiều, nhưng hôm nay để ý mới thấy nàng có vẻ không để tâm lắm....

Thượng tiên không nói gì, a Đào nhớ tới lời Xung Hư tôn giả ban nãy, liền nói chuyện thi đấu thể thao với thượng tiên. Đình Hòa nghe xong, không do dự liền nói: “Nàng đang có thai, không nên tham gia.”

Nếu muốn tham gia thì một tháng tới phải tập luyện nghiêm khắc. Cơ thể a Đào khỏe mạnh nhưng dù sao cũng mang thai, những hành động mạnh hao phí thể lực tuyệt đối không thể làm.

Cứ tưởng thượng tiên sẽ đồng ý... A Đào cảm thấy bức bối, nói: “Vậy nếu như... ta nhất định phải tham gia thì sao?” Nàng biết rõ cơ thể của mình, mang thai không ảnh hưởng gì đến cơ thể nàng hết, thậm chí nàng còn thấy mình khỏe hơn trước nhiều.

Chuyện này không có chỗ thương lượng.

Đình Hòa nói: “Không có ta cho phép thì Xung Hư tôn giả tuyệt đối sẽ không cho nàng tham gia.”

Nàng rất ít khi thích thứ gì đó, nên một khi thích thì hẳn luôn cố gắng thỏa mãn nàng, nhưng chuyện này tuyệt đối không chấp nhận. Thấy a Đào có vẻ hứng thú, Đình Hòa mới phản ứng lại, thấy mình hơi nóng nảy, có lẽ vì lời nói hôm qua của nàng, cộng thêm vừa nãy thấy nàng đứng cùng Ngọc Quân nên cảm xúc của hắn bị ảnh hưởng.

Im lặng một lát, Đình Hòa dịu dàng nói, “Nếu nàng thích, sang năm có thể tham gia.”

Bên nặng bên nhẹ hẳn vẫn rõ ràng.

Thượng tiên không đồng ý, a Đào cũng không thể nói gì hơn. Đình Hòa nhìn nàng nói: “Cũng một tháng rồi nàng chưa đi Cửu Nguyên sơn, tối nay đi với ta về ăn bữa cơm.”

Về Cửu Nguyên sơn, lại phải gặp Thanh Loan phu nhân..... A Đào không thích: “Ta không muốn đi.”

Đình Hòa nói: “Chỉ tối hôm nay thôi, ăn bữa cơm rồi về.”

A Đào liền đáp: “Ngài đi một mình đi.”

Đình Hòa sững sốt, cũng không nói nữa.

Tan học đưa a Đào về Cửu Trọng Thiên, thấy A Đào im lặng vào thư phòng làm bài tập, hẳn liền chuẩn bị bữa tối cho nàng, sau đó đi Cửu Nguyên sơn.

Thanh Loan phu nhân mặc dù không thích A Đào, nhưng nghĩ đến trong bụng A Đào đang có tôn nhi bảo bối của bà nên nhẫn nhịn. Hôm nay hai người họ về ăn tối, bà cố ý bảo phòng bếp làm những món Đình Hòa thích ăn, còn cả canh bồi bổ cho A Đào. Đến khi nhìn thấy một mình Đình Hòa, mặt Thanh Loan phu nhân liền xụ xuống.

Trầm mặc hồi lâu, đến khi ăn tối cuối cùng cũng không nhịn được nói: “Đúng là xuất thân từ Di sơn, không có giáo dưỡng, không biết tôn trọng trưởng bối chút nào!”

Đình Hòa đành phải giải thích: “A Đào hôm nay bận học, mấy ngày nữa Đình Hòa sẽ dẫn nàng đến.”

Việc học bận rộn tới mức không có thời gian ăn một bữa cơm à? Thanh Loan phu nhân làm sao không biết tính tình Đào yêu kia chứ, rõ ràng không muốn gặp bà. Không gặp thì thôi, bà cũng không thích nàng ta!

Thế là yên lặng ăn xong bữa tối.

Tức thì tức, nhưng nghĩ đến trong bụng Đào kia có tôn nhi Cửu Nguyên sơn bọn họ, Thanh Loan phu nhân vẫn không nhịn được hỏi thăm.

Theo lý thuyết thì thời gian mang thai của Đào yêu chừng ba bốn tháng, cũng sắp đến ngày sinh.

Đình Hòa nói: “Thân thể a Đào vẫn khỏe mạnh bình thường, mấy ngày nữa thôi có thể thuận lợi sinh đứa nhỏ.”

Dã đào Di sơn chỉ có điểm ấy là tốt, cơ thể khỏe mạnh chứ không yếu ớt như nữ tiên thiên giới. Thanh Loan phu nhân “Ừ” một tiếng, nói: “Mặc dù vậy nhưng vẫn phải chú ý, mai dẫn Đào kia đi Bồ Đề điện cho Phù Trúc bắt mạch xem, rồi sai người nói cho mẫu thân để ta yên tâm một chút.”

Đúng là nên đi khám.

Đình Hòa gật đầu: “Đình Hòa biết rồi.”

Sắc mặt Thanh Loan phu nhân tốt hơn một chút, nghĩ đến đứa nhỏ nếu sinh ra thì phải có danh phận, lúc đó Đào kia nghiễm nhiên trở thành người của Cửu Nguyên sơn bọn họ. Thanh Loan phu nhân không thích nằng, ban đầu còn lo lắng đứa nhỏ trong bụng Đào kia không phải của Đình Hòa, nhưng tiếp xúc vài lần thấy mặc dù Đào này không có giáo dưỡng nhưng cũng là người thẳng tính, nếu ngay cả Đình Hòa đều nói phải, thì đứa nhỏ này đúng là của hắn.

Chưa lập gia đình đã có thai không phải chuyện vẻ vang gì, chờ đứa nhỏ sinh ra đương nhiên phải bổ sung hôn lễ. Còn Đào kia, sau này ở tại Cửu Trọng Thiên cùng Đình Hòa là được.

Thanh Loan phu nhân liền nói chuyện hôn lễ với Đình Hòa, A Đào mặc dù không cha không mẹ, nhưng nhà mẹ đẻ cũng cần có vài người, lúc đó phải đến Di sơn mời họ, còn thiệp cưới cũng phải chuẩn bị trước, mọi chuyện phải nghĩ

sớm kéo tránh nước đến chân mới nhảy thì tốt hơn.

Đình Hòa hơi nhú mào, một lúc sau mới nói: “Chuyện này để bữa sau bàn bạc.”

Cái gì mà để bữa sau chứ? Đứa nhỏ cũng sắp sinh rồi. Thanh Loan phu nhân tức giận nói: “Hay là con không muốn cưới Đào kia?”

Đương nhiên không phải. Đình Hòa cũng không tiện nói thật với Thanh Loan phu nhân, đành nói: “Con phải nói với A Đào trước, lần sau đến sẽ bàn bạc với mẫu thân.»

Như vậy, Thanh Loan phu nhân mới không hỏi nữa.

Sau lại nói với Đình Hòa: “Mẫu thân đúng là không thích Đào kia, nhưng chuyện đã tới nước này mẫu thân không cản được, con muốn chung sống với nó thì cứ làm theo ý con đi, nhớ sau này phải sống thật tốt. Con chiều chuộng nó, mẫu thân không quản được, nhưng con phải nhớ con là nam nhân, là người chủ gia đình, nhất định không thể làm mất tôn nghiêm được.”

Đình Hòa nói: “..... Vâng.”

Lúc về tới nhà A Đào đã ngủ. Đình Hòa cẩn thận lên giường, thấy A Đào tỉnh lại mới nhẹ nhàng ôm nàng nói: “Mai ta đưa nàng đi Bồ Đề điện, ta sẽ gọi nàng dậy sớm.”

A Đào đã từng đến Bồ Đề điện, biết Phù Trúc tiên quân là thần y, đến đó làm gì không cần nói nàng cũng hiểu.

A Đào mơ mơ màng màng ừ một tiếng, tiếp tục ngủ.

Đình Hòa nhìn nàng say ngủ, trong lòng chất chứa tâm sự. Không biết qua bao lâu mới nhắm mắt lại.

Sáng hôm sau dậy sớm làm đồ ăn sáng, rồi mới gọi nàng dậy.

Ăn sáng xong đi Bồ Đề điện.

A Đào đi nhà xí một chuyến, rồi theo thượng tiên ra ngoài.

Lúc trước không biết A Đào chính là Đình Hòa phu nhân, thái độ của Phù Trúc với A Đào không được tốt, nay biết nàng là phu nhân của Đình Hòa danh chính ngôn thuận, hẳn đương nhiên không dám chậm trễ, đón hai phu thê bọn họ vào, bảo a Đào ngồi xuống bắt mạch.

Nhón tay chạm vào cổ tay a Đào, thăm nghĩ Đào này khí sắc vô cùng tốt, chắc không có gì quan trọng.

Chờ bắt mạch xong, sắc mặt Phù Trúc thoáng thay đổi: “Này...”

Đình Hòa vội hỏi: “Sao vậy?”

A Đào cũng nhìn Phù Trúc.

Phù Trúc há miệng, nói với Đình Hòa: “Không thấy mạch của thai nhi, cái này, đứa nhỏ đã sinh rồi...”

A Đào mang thai bụng không nổi rõ, mà Đào tộc kết hợp với Phượng tộc cũng không biết sinh ra hài tử thế nào, còn lại mọi thứ đều bình thường. Nhưng Đình Hòa ngày ngày chăm sóc nàng kỹ càng, nàng sinh con khi nào sao hẳn không biết?

Phù Trúc cẩn thận bắt mạch lần nữa, nói: “Đúng là mới sinh không lâu.”

Vậy... nghĩa là đã sinh rồi? Đình Hòa nhìn về phía A Đào, A Đào mặc dù tu vi tốt, nhưng đây cũng là lần đầu tiên sinh nở, không có kinh nghiệm gì hết. Đình Hòa cố gắng bình phục cảm giác khẩn trương, cúi đầu hỏi nàng: “Nàng cẩn thận nhớ lại xem, sinh đứa nhỏ ở đâu?”

A Đào nghĩ nghĩ, chợt nhớ đến một chuyện, thì thầm nói: “Có phải là...”

Đình Hòa lập tức căng thẳng: “Có phải cái gì?”

A Đào chậm rãi ngẩng đầu, nhìn về phía thượng tiên.

“Có lẽ..... Ở nhà xí?”

Đình Hòa sững sờ một lát, mới nhớ lại ban nãy trước khi đến đây a Đào có đi nhà xí, lập tức dẫn a Đào về nhà.

Thượng tiên tao nhã vô song đi thẳng đến nhà xí.

Một lát sau từ trong nhà xí lấy ra một quả trứng phượng hoàng.

MẬT NGỌT HƯƠNG ĐÀO

Matcha Cookie
www.dtv-ebook.com

Chương 49

Đúng là trứng phượng hoàng, may mà không bị làm sao.

Đình Hòa lau chùi kỹ càng rồi mới mang quả trứng vào nhà. Có quý tử là chuyện tốt, nhưng mà chấn động lòng người, dù là thượng tiên luôn lãnh đạm thì hồi lâu vẫn chưa thể ổn định lại cảm xúc được.

Cầm quả trứng tỉ mỉ nhìn một lúc, rồi nói với A Đào: “Không có việc gì.” Cũng là để trấn an A Đào.

A Đào thật sự không phát hiện ra.

Trước kia một mình nàng ở Di sơn, cơ thể có đau ốm thế nào cũng chẳng bao giờ để ý. Trên Thiên giới tiên nữ ai ai cũng được chiều chuộng, không thể chịu đựng nổi chút xúu đau đớn, còn A Đào hay đánh nhau nên đã quen bị thương, những đau đớn ở mức độ này không là gì với nàng hết, nên mới có thể sinh trứng phượng hoàng một cách dễ dàng như vậy.

Ngắm quả trứng, A Đào lẩm bẩm nói: “Ta thật sự không biết...”

Lúc này không còn vẻ thoải mái ngang ngạnh trước kia, ngược lại có thêm vài phần phong thái của nữ nhân ngây thơ ngốc nghếch.

Đình Hòa dĩ nhiên biết nàng không phải cố ý, nàng là mẫu thân, lúc trước có thể vì đứa bé mà lĩnh hôn thư với hắn thì sao có thể vô tâm? Tóm lại trước mắt không có việc gì là tốt rồi.

Đình Hòa cất trứng cẩn thận rồi kéo A Đào ngồi xuống, nhìn sắc mặt nàng nói: “Nàng vừa mới sinh, bây giờ trước mắt cần tĩnh dưỡng, đừng đến Cửu Tiêu

các nữa, ta sẽ nói với Xung Hư tôn giả.”

Nữ nhân sinh xong đều phải tĩnh dưỡng, tuy A Đào là Đào yêu, không cần phải nằm trên giường một tháng như nữ tử phạm trần, nhưng cũng không thể vừa sinh xong liền đi học ngay được.

A Đào không cảm thấy cơ thể mình có gì khó chịu cả, nói: “Ta không bị làm sao, không cần phải tĩnh dưỡng.”

Lại nhìn quả trứng trong tay cứ cảm thấy có chút lạ, trong lòng cảm thấy rất kỳ quái.

Nàng luôn luôn một mình, không phụ mẫu, thế mà bây giờ lại có một hài tử huyết mạch tương liên với nàng.

A Đào cầm trứng lên, nhìn một chút, hỏi thượng tiên: “Bao giờ trứng mới nở?”

Sinh trứng phượng hoàng, thì ở trong đó tất nhiên là một con Phượng Hoàng nhỏ. Mới làm phụ thân lần đầu, vui sướng trong lòng dĩ nhiên không cần nói cũng biết, Đình Hòa kiên nhẫn giải thích: “Nếu không có gì ngoài ý muốn thì khoảng một hai tháng là nở.”

Một hai tháng sao, nhanh quá.

Đình Hòa cảm thấy vui mừng, nhìn vẻ mặt A Đào, lúc trước nàng cứ luôn nói tới chuyện hòa ly, nay sinh đứa nhỏ rồi, nàng đã là mẫu thân, chắc trong lòng sẽ nghĩ khác... Hẳn không muốn hòa ly với nàng.

Tuy A Đào nói mình không sao nhưng hôm nay Đình Hòa không muốn để cho nàng đến Cửu Tiêu các, chỉ bảo nàng ở trong phủ, nấu canh tẩm bổ cho nàng.

Có điều một lúc sau, Thanh Loan phu nhân và Đông Cực đế quân liền chạy tới.

Thanh Loan phu nhân vội vội vàng vàng, vừa vào nhà liền hỏi Đình Hòa: “Nghe Phù Trúc nói đứa nhỏ sinh rồi, tôn nhi của ta đâu, nhanh cho tổ mẫu ta xem một chút.”

*tôn nhi: cháu

*tổ mẫu: bà nội

Thanh Loan phu nhân mong mỗi tôn nhi không biết đã mấy ngàn năm, lúc trước bởi vì A Đào có thai với Đình Hòa mới gặt đầu cho nàng vào cửa, có thể thấy bà để ý Tôn nhi này bao nhiêu, hôm nay đứa nhỏ này ra đời khiến bà rất kích động.

Đình Hòa dẫn hai người vào nhà.

Đến khi Thanh Loan phu nhân trông thấy quả trứng phượng hoàng nho nhỏ kia mới cau mày nói: “Hình như... hơi nhỏ.”

Hồi trước biểu tấu a Liên của a Đào đẻ trứng thì cũng là trứng rồng phải nâng bằng hai tay mới được, vậy mà quả trứng phượng hoàng này lại quá nhỏ, chẳng khác trứng gà chút nào, chẳng qua phía trên có những hoa văn màu sắc của trứng phượng hoàng độc nhất vô nhị. Chắc chắn là trứng phượng hoàng. Nhất thời sự nghi ngờ A Đào cũng hạ xuống, vừa sinh trứng phượng hoàng, vậy con trai bà không phải đội nón xanh rồi.

Đội nón xanh: chỉ người chồng có vợ ngoại tình

Đúng là so với trứng phượng hoàng cùng loại thì nhỏ hơn một chút.

Đình Hòa lại không cảm thấy kỳ lạ, giải thích: “Nguyên hình A Đào không lớn nên trứng phượng hoàng cũng nhỏ hơn so với bình thường thôi.”

Lời này có đạo lý.

Thanh Loan phu nhân nhớ lại nguyên hình A Đào chỉ là một quả đào bằng trái dưa hấu nhỏ, hình thể nàng như vậy thì trứng này cũng là bình thường. Lại hỏi Đình Hòa: “Không phải nói ba bốn tháng sao? Vừa mới đầy ba tháng, có phải sớm quá không? Hay hỏi Phù Trúc xem, bảo bối Tôn nhi của ta ở bên trong có tốt không?”

Đình Hòa đã sớm hỏi qua chuyện này, liền nói: “Ba tháng ra sinh là chuyện bình thường, Phù Trúc đã xem qua, đứa trẻ rất bình an.”

Vậy thì tốt rồi.

Thanh Loan phu nhân thở phào nhẹ nhõm, lúc này mới đi xem A Đào.

A Đào khí sắc tốt, mặt mày như vẽ, sóng mắt lưu chuyển, chẳng giống vừa sinh con chút nào.

Dù sao sinh con cũng có công lao, nhưng Thanh Loan phu nhân cũng biết phần nào nội tình, bà biết trước đó A Đào hồ đồ để đứa trẻ ở nhà xí, nếu không phải phát hiện kịp thời thì đứa nhỏ này... Thanh Loan phu nhân nghĩ tới liền thấy lo lắng, nàng ta quả thực không phải là một mẫu thân tốt.

Bà liền nghiêm mặt nói: “Hôm nay người quá vô ý, nếu không đi bắt mạch thì chẳng phải đứa trẻ bị vớt ở đâu người cũng không biết hay sao? Người làm mẫu thân như thế à?”

Lúc trước A Đào cũng có chút áy náy, nàng thật sự vô tâm, đứa nhỏ ra đời bình an nàng cũng thở phào nhẹ nhõm. Nàng vừa rồi đã giải thích, giờ lại bị Thanh Loan phu nhân trách móc, sắc mặt nàng cũng không được tốt, liền nói: “Ta không cố ý.”

Nếu không phải thông cảm nàng vừa sinh đứa nhỏ thì với tính tình của Thanh Loan phu nhân, nói mấy câu như vậy sao mà đủ, dù sao đó cũng là Tôn nhi bảo bối của bà, còn chưa phá vỏ đã chịu ấm ức như vậy.

Thấy thái độ A Đào như thế, Thanh Loan phu nhân không nén được tức giận, đứng dậy nói với nàng: “Không phải cố ý? Người là mẫu thân, biết mình có thai thì đi đâu cũng phải cẩn thận chứ. Nói người chờ sinh đứa trẻ xong rồi mới đi Cửu Tiêu các mà người cố tình không nghe, người cho rằng Đình Hòa chiều chuộng người thì mọi chuyện đều phải nghe theo ý người sao? Không có giáo dục chính là không có giáo dục, đào hoang thì làm gì có tư cách vào Cửu Nguyên sơn chúng ta!”

A Đào cũng không phải tiểu yêu mặc cho người khác nắn bóp khi dễ, lập tức muốn động thủ.

Đông Cực đế quân vội chạy tới ngăn cản Thanh Loan phu nhân, khẽ khuyên bà: “A Đào vừa mới sinh đứa nhỏ, bà nói chuyện này làm gì?”

Thanh Loan phu nhân tính tình nóng nảy, mới vừa rồi nếu A Đào nhận sai, dĩ nhiên bà sẽ thông cảm cho nàng, sẽ không nói nàng gì hết, nhưng A Đào lại muốn cứng đối cứng với bà, vậy sao bà nhịn được?

Thanh Loan phu nhân cười cười lạnh, nói: “Làm sao? Còn muốn đánh người? Tiểu đào yêu như người mà đòi đánh được ta?”

Tất nhiên Đình Hòa sẽ không để cho A Đào động thủ, mẹ chồng nàng dâu luôn tồn tại mâu thuẫn, nếu động thủ thì mâu thuẫn này chẳng phải sẽ càng gay gắt hơn sao. Hắn liền ngăn A Đào lại, nhần nại khuyên nàng: “A Đào, không được càn quấy.”

Dĩ nhiên A Đào biết, ngày thường thượng tiên đối với nàng muốn gì được đó, nhưng nếu gặp mẫu thân Thanh Loan phu nhân thì hắn vẫn đứng về phía mẫu thân hắn. Nàng vốn là vì đứa trẻ trong bụng mới thành thân, cũng không có quá nhiều yêu cầu đối với hắn, hắn thiên vị mẫu thân hắn thì cứ thiên vị đi, còn nàng cũng chẳng nhần nhịn.

Thượng tiên giữ chặt vai nàng, A Đào bình tĩnh lại, không ra tay với Thanh Loan phu nhân nữa... Nàng biết mình không đánh lại bà ta.

A Đào không nói gì, Thanh Loan phu nhân cũng bình tĩnh lại.

Sau khi bình tĩnh phần nào, bà nói với Đình Hòa: “Nếu đã sinh đứa nhỏ, con muốn thành thân với nó thì nên sớm cử hành hôn lễ đi. Nhưng con cũng biết tính nó rồi đó, không thích hợp làm thê tử thì làm mẫu thân như thế nào? Tôn nhi bây giờ ở trong trứng, vẫn còn rất yếu ớt, mới sinh ra đã gặp chuyện rắc rối rồi, mẫu thân không yên tâm giao cho nó. Như vậy đi, ở chỗ này con muốn chiều dào yêu kia thế nào cũng được, nhưng Tôn nhi phải về Cửu Nguyên sơn với ta, sau này ta sẽ chăm sóc nó.”

Một người mà đứa con của mình ra đời thế nào cũng mơ hồ, có thể tùy ý nhét nó vào nhà xí thì bà làm sao có thể yên tâm giao Tôn nhi bảo bối cho nàng ta chăm sóc được?

Với lại đạo đức của dào yêu bà đã được lĩnh giáo qua, đến lúc đó còn không biết dạy Tôn nhi của bà thành cái bộ dạng gì đây?

Dù sao vừa mới sinh đứa nhỏ, tuy rằng có chỗ sơ sót, nhưng quá đáng như vậy... Tính khí dào này thế nào mới vừa rồi cũng đã rõ, nàng với Thanh Loan phu nhân thủy hỏa bất dung. Yêu cầu quá đáng như vậy, dào này làm sao có thể chịu được?

Đông Cực đế quân đứng bên liền nói: “Như vậy sợ rằng không ổn lắm ?”

Đình Hòa cũng không đồng ý, A Đào hồ đồ là một chuyện nhưng chính hãn cũng có trách nhiệm. Hãn liền nói với Thanh Loan phu nhân: “Mẫu thân, đứa nhỏ này do A Đào khổ cực sinh ra, mẫu thân không thể mang nó đi.”

Thanh Loan phu nhân suy nghĩ một chút, vừa liếc nhìn A Đào được Đình Hòa che chở không nói lời nào, cũng cảm thấy mình hơi quá đáng.

Đúng là, vừa sinh đứa nhỏ...

Đ dẫn đo chốc lát, bà nói: “Vậy cứ cách ba ngày ta lại tới đây xem, chờ đến khi

Tôn nhi phá vỏ thì ta sẽ mang nó về Cửu Nguyên sơn chăm sóc. Dù sao nó muốn tu luyện ở Cửu Tiêu các thì ngày thường cũng chẳng có thời gian chăm sóc đứa nhỏ.”

Đình Hòa cũng không muốn để A Đào mẩu tử xa cách, nhưng vào thời điểm này, hiếm có khi Thanh Loan phu nhân nhượng bộ, chuyện này vẫn còn có thể thương lượng mà. Tạm thời cứ giữ đứa trẻ ở bên cạnh mấy tháng, sau đó thì bàn bạc sau.

Vả lại Thanh Loan phu nhân còn là bề trên.

Chờ đến khi bà bớt giận là được.

Đình Hòa nhẹ cầm tay A Đào trấn an nàng, nói với Thanh Loan phu nhân: “Được ạ.”

Lúc này Thanh Loan phu nhân mới gạt đầu, thấy vừa lòng một chút.

A Đào nãy giờ im lặng lại nói một câu: “Không cần...”

” A Đào.” Đình Hòa khẽ gọi nàng một tiếng.

Thanh Loan phu nhân cũng nhìn về phía nàng, liền thấy A Đào thản nhiên nói: “Nếu bà muốn mang trứng đi thì mang luôn đi, dù sao ta cũng cảm thấy phiền phức...” Nàng rút tay ra khỏi tay Đình Hòa, không quay đầu lại đi về phía hậu viện.

Thanh Loan phu nhân nhất thời không nói gì nhưng trong lòng tức giận vô cùng, đào này khiến bà cảm thấy mất hết mặt mũi, thử hỏi trên thiên giới này làm gì có con dâu nào đối xử với mẹ chồng như vậy? Bà nói với Đình Hòa: “Con nhìn lại mình đi, chiều nó thành cái dạng gì rồi? Nó cứ tưởng bước chân vào Cửu Nguyên sơn thì chúng ta phải cung kính nó như tổ tông à. Thật là quá...”

“...Mẫu thân.”

Đình Hòa ngắt lời bà, giọng nói cũng lạnh hơn ngày thường.

Thanh Loan phu nhân sững sốt nhìn hẵn, liền nghe Đình Hòa nói: “Mẫu thân xin đừng nói vậy. A Đào không dụ dỗ hiền lành bằng những tiên nữ khác trên thiên giới, nhưng đây cũng không phải là lỗi của nàng, có một số việc không có ai dạy nàng nên nàng thực sự không biết. Hôm nay A Đào sơ ý, nhưng nàng ấy đã nói với con là nàng chỉ vô ý. Hôm nay nàng mới sinh đứa nhỏ, nếu mẫu thân có nhiều bất mãn đi chẳng nữa thì cũng nên thông cảm một chút.”

Dừng một lát, hẵn nói tiếp: “... Hy vọng mẫu thân cho nàng thêm chút thời gian, con sẽ dạy dỗ nàng ấy thật tốt. Nàng sẽ trở thành một thê tử tốt, sau này cũng sẽ trở thành một mẫu thân tốt.”

MẬT NGỌT HƯƠNG ĐÀO

Matcha Cookie
www.dtv-ebook.com

Chương 50

Đình Hòa vội vàng đi đến hậu viện, A Đào đang luyện quyền trong sân.

Thân hình nàng mảnh mai nhưng khí lực lại rất lớn, chỉ cần một quyền đã đánh gãy được cái cây trước mặt.

Đình Hòa đi tới, đứng bên cạnh, nhẹ nhàng cầm tay nàng, nói: “Nàng yên tâm, ta sẽ không giao đứa nhỏ cho mẫu thân.” Nàng không dạy được, không phải còn có hấn sao. Đây là đứa con của bọn họ, nó phải được ở bên cạnh phụ mẫu thân sinh. Thấy A Đào không nói gì, hấn lại khẽ nói, “Vừa rồi để nàng phải chịu ầm ức, đừng tức giận, theo ta về nghỉ ngơi, nhé?”

Hôm nay nàng chịu ầm ức, nếu đổi thành người khác chỉ sợ bây giờ đã khóc ầm ĩ rồi.

A Đào ngẩng đầu nhìn hấn, nhìn một lúc lâu, mới khẽ nói: “Không cần.” Nàng... thật sự không biết dạy con.

Biết nàng vẫn còn giận, Đình Hòa kiên nhẫn nói: “Sau này ta sẽ từ từ dạy nàng từng chút một, nhưng A Đào, ta không bắt nàng phải trở thành người dịu dàng hiền lành, mà ta chỉ muốn nàng hiểu được một số chuyện mà thôi, ví dụ như hôm nay, nếu nàng biết chuyện sinh con thì cũng sẽ không xảy ra việc như vậy.”

Hấn chỉ muốn dạy cho nàng những chuyện bình thường trong cuộc sống, cũng không muốn nàng phải thay đổi gì. Nếu thật sự muốn biến nàng trở thành kiểu nữ tử mẫu thân thích thì lúc trước hấn đã không chậm trễ chuyện thành thân như thế.

A Đào không nói gì, khi trở về nhà thì Thanh Loan phu nhân đã về, còn Đông Cực đế quân vẫn ở đây. Ông thấy A Đào và Đình Hòa đi vào liền nói với A Đào: “Tính tình mẫu thân con không tốt, mấy vạn năm qua không có ai dám đối nghịch với bà ấy, con là người đầu tiên. Hôm nay để con phải chịu ấm ức, ta thay bà ấy xin lỗi con.”

Thanh Loan phu nhân là quý nữ Phượng tộc, thân phận tôn quý, sau đó gả cho Đông Cực đế quân, có con trai là thượng tiên, cháu trai là thượng thần Cửu Trọng Thiên, đi đến đâu cũng được mọi người kính trọng. Hôm nay cho dù bà ấy biết mình không đúng, cũng không thể hạ mình nhận sai.

Tất nhiên A Đào có chỗ sơ sẩy, nhưng nàng cũng đã khổ cực sinh hài tử.

Trước khi trở về Đông Cực đế quân âm thầm dặn dò Đình Hòa: “Chăm sóc A Đào thật tốt, mẫu thân con ta sẽ lo.”

Đình Hòa gật đầu, nhìn Đông Cực đế quân rời đi.

Lúc trở về nhà, thấy A Đào ngồi bên cửa sổ, tay cầm quả trứng phượng hoàng mới vừa sinh. Hắn biết vừa rồi A Đào nói vậy chỉ vì tức mà thôi, nàng bạc tình như vậy, đối với đứa nhỏ này đã quan tâm lắm rồi. Không có mẫu thân nào để ý đến hài tử của chính mình.

A Đào nghỉ ngơi ba ngày, Đình Hòa muốn nàng nghỉ ngơi nhiều hơn một chút, nhưng xưa nay nàng là người không ở lâu một chỗ được, nên hắn cũng tùy theo ý nàng.

Lúc trở về Cửu Tiêu các, thời gian báo danh tham gia thi đấu thể thao đã hết hạn, Xung Hư tôn giả không nói gì, chỉ nói với nàng: “Chuyện này thượng tiên đã nói qua với ta, trò còn chưa khỏe nên nghỉ ngơi cho tốt.” Xung Hư tôn giả không phải không bất cận nhân tình, ấn tượng với A Đào tốt hơn nhiều so với lần gặp đầu tiên, cảm thấy nàng có thể tu luyện ổn định, thường ngày ít đánh nhau đã không tệ.

* bất cận nhân tình: không hợp với đạo làm người; không hợp tình người; không hợp lẽ; không hợp tình hợp lý.

Lúc ăn trưa với mấy người Thước Dực thì nghe nàng nói chuyện về Ngọc Quán.

Thước Dực tiếc nuối nói: “Đông Hải Ly Chu Thần Quân vừa ý tư chất Ngọc Quán, có ý đưa hắc tới Đông Hải tu hành...”

Ly Chu Thần Quân chính là quý tộc Đông Hải, thường hay tới Cửu Tiêu các, cách một thời gian sẽ chọn mấy đệ tử ở Cửu Tiêu các mang tới Đông Hải tu hành. Ra biển học sâu thêm cũng là một trong những phương pháp mà Cửu Tiêu các bồi dưỡng nhân tài, đến khi trở về lại tiếp tục tu hành ở Cửu Tiêu các, hơn nữa đã được đích thân Ly Chu Thần Quân chỉ dạy, tu vi chắc chắn sẽ cao hơn.

Bình thường đều là Cửu Tiêu các đề cử người, nhưng năm nay lại Ly Chu Thần Quân tự mình chọn lựa, không quan tâm đến xuất thân hay tu vi, chỉ cần thiên phú.

Mà Ly Chu Thần Quân liền chọn được tiểu cục yêu Ngọc Quán đến từ Di sơn.

Đệ tử Di sơn khó khăn lắm mới được chọn, tất nhiên đây là cơ hội ngàn năm có một.

Nhưng Ngọc Quán lại từ chối.

Hắn nghe Thước Dực nói, nhìn sang A Đào lẩm bẩm: “Phải đi mất một năm rưỡi...”

Thước Dực lại nói: “Một năm rưỡi thôi, rất nhanh mà, đến lúc đó trở lại huynh đã không còn là tiểu yêu Di sơn nữa rồi.”

“Nhưng mà...” Ngọc Quán cắn cắn môi, vẫn không muốn đi.

Hi Quỳ hâm mộ lắm, cảm thấy Ngọc Quân thật sự lãng phí cơ hội, bèn chau mày nói: “Không đi thì thôi, phiền muốn chết, Thần Quân sao không tìm những đệ tử khác chứ, đệ tử ưu tú ở Cửu Tiêu các có khối người, người không đi, chẳng lẽ người ta còn phải cầu xin người đi hay sao.”

Thước Dực chỉ cảm thấy rất đáng tiếc.

Lan Hoa cũng nói: “Người suy nghĩ kỹ đi, Ly Chu Thần Quân là người mà không phải ai cũng để ý tới đâu, nhìn trúng người tất nhiên có lý do của ngài ấy.”

Ngọc Quân không nói gì.

Đến khi những người khác rời đi, hắc mới nhẹ nhàng đi tới bên cạnh A Đào: “A Đào cô nương, ta, ta có thể ... Ta có thể nói chuyện với nàng một lúc không?”

Ngày xưa A Đào không biết Ngọc Quân nên không nói chuyện nhiều với hắc, giờ coi hắc như bằng hữu liền theo hắc đi ra ngoài. Ngọc Quân khẽ hỏi: “A Đào cô nương cảm thấy, ta phải ... có nên đi cùng Thần Quân đến Đông Hải sao?” Hắc dè dặt nhìn A Đào.

A Đào không hiểu rõ chuyện này, vừa rồi nghe Thước Dực và Lan Hoa nói mới rõ ràng. Ra biển học thêm là điều ao ước của đệ tử thiên giới, đệ tử từ Di sơn đến lại càng không cần phải nói. Nàng gật đầu: “Vì sao người không muốn đi?”

Đến cả A Đào cô nương cũng nghĩ như vậy... Ngọc Quân ngẩn người, nguyên nhân không muốn đi cũng chỉ có một, nhưng hắc không nói với A Đào cô nương, dù sao nàng đã thành thân rồi. Hắc do dự một lúc, gương mặt anh tuấn trắng nõn giờ phút này đỏ ửng, lắp ba lắp bắp hỏi: “Nếu... Nếu ta đi, A Đào cô nương có, có khi nào quên ta không?”

Một năm rưỡi, với yêu quái mà nói thì không tính là gì, nhưng vừa nghĩ tới lâu như vậy không thấy nàng hắc lại cảm thấy quá lâu.

Tất nhiên A Đào không biết suy nghĩ của Ngọc Quân, nàng chỉ lạnh nhạt nói: “Một năm rưỡi thôi mà.”

Trí nhớ của nàng cũng sẽ không kém như vậy.

Vốn không định đi nhưng khi nghe A Đào nói như vậy, trong lòng Ngọc Quân lại có suy nghĩ khác. Hắn chậm rãi ngẩng đầu, nhìn gương mặt nàng, thật ra hắn cao hơn nàng nhưng không biết vì sao mỗi khi đứng trước mặt nàng hắn luôn có cảm giác mình phải ngửa mặt lên nhìn nàng.

Đúng vậy, một năm rưỡi thôi mà, nàng sẽ không quên mình.

Hắn là một nam tử, thân là nam tử, nên cố gắng khiến mình trở nên ưu tú, như vậy, A Đào cô nương chắc sẽ nhìn hắn nhiều hơn.

Ngọc Quân cười cười, gật đầu thật mạnh nói “Ừ”.

Rồi sau đó liền nói: “Ta biết rồi, hôm nay ta sẽ đi tìm Thần Quân.” Sau đó lại ngẩng đầu, gãi đầu một cái, cười ngốc nói, “Nếu A Đào cô nương có thể đi cùng ta thì tốt, nàng thông minh như vậy, chắc chắn Thần Quân sẽ rất thích nàng.”

.

Sau khi tan học Đình Hòa đón nàng về, hắn nói: “Mặc dù đã hết hạn báo danh thi đấu thể thao nhưng nếu nàng muốn tham gia thì ta sẽ nói với Xung Hư tôn giả.” Khi đó vì nàng đang có thai nên hắn mới không cho nàng đi, nhưng bây giờ đứa trẻ đã ra đời, sức khỏe nàng cũng đã tốt hơn. Lúc trước xảy ra nhiều chuyện không vui nên hắn muốn phân tán sự chú ý của nàng, khó có khi nàng cảm thấy hứng thú với một chuyện.

A Đào lắc đầu.

Nàng không muốn đi, vậy theo ý nàng. Đình Hòa đưa nàng về, vào bếp nấu cho nàng những món ăn mặn mà nàng thích.

Bốn món ăn một món canh, đồ ăn phong phú ngon miệng.

A Đào nằm bò ra bàn, tỉ mỉ nhìn quả trứng phượng hoàng xinh xắn. Quả trứng không giống với lúc rơi xuống, bây giờ có chút linh tính, lăn qua lăn lại trên bàn, sau đó chủ động lăn vào trong ngực A Đào, giống như còn chưa ra đời đã biết đây là mẫu thân, vô cùng thân mật.

A Đào cười một tiếng, nhẹ nhàng vuốt ve nó.

Đình Hòa nhìn một lúc, mỉm cười, gọi nàng tới dùng bữa.

Thượng tiên săn sóc A Đào cẩn thận, múc một chén canh đưa cho nàng: “Hơi nóng, uống chậm một chút.”

A Đào nhận lấy, cũng cầm đũa lên, gắp rau cải cho hần.

Đình Hòa nhìn nàng mỉm cười. Ai nói nàng không hiểu chuyện, chẳng qua có lúc nàng không nói mà thôi, giờ không phải biết làm như hần sao?

Bữa tối hài hòa ấm áp, sau khi ăn xong Đình Hòa muốn đưa A Đào đi dạo phố, nhưng A Đào không như những cô nương khác thích mua đồ, nàng lười biếng, còn chưa rửa mặt đã gục ở trên giường. Trên người nàng vẫn là bộ quần áo rộng thùng thình, nhưng vừa nằm xuống thì dáng người lung linh liền hiện ra. Cứ tưởng chuyện sinh con không ảnh hưởng gì đến nàng, nhưng giờ thấy ngực nàng lớn hơn mới biết ít ra vẫn còn có chút thay đổi.

Đình Hòa gọi nàng dậy rửa mặt.

A Đào bất động, hần liền đi tới ôm nàng.

Lúc hai tay hần mới vừa khoác lên vai nàng, A Đào liền ngẩng đầu lên nhìn hần, đôi mắt trong suốt nhưng lại vô cùng quyến rũ. Đình Hòa ngừng một lát, khẽ nói: “Dậy nào.”

A Đào nhìn hần chăm chăm, mãi mà không nói gì, sau đó nàng mới giơ tay

lên vòng quanh cổ thượng tiên, kéo hẳn đến trước mặt, rồi trở người nằm trên người hẳn.

Đã mấy ngày không thân mật, Đình Hòa hơi ngớ ra, sau đó hẳn nắm cổ tay nàng, một tay khác đặt sau gáy nàng, áp sát mặt nàng, nhẹ nhàng nhắm mắt lại rồi hôn lên môi nàng.

Thượng tiên thường ngày nhã nhặn nhưng khi ở trên giường lại như hai người khác nhau, vô cùng dữ dội mãnh.

Đào nguyên rách rách, chày ngọc đâm mạnh

Thoáng chốc nước đào chảy không ngừng, tí tách tí tách

Một đêm chiến đấu hăng say, Đình Hòa cũng có chút mệt mỏi, nhưng hẳn đã quen dậy sớm làm đồ ăn sáng cho A Đào, nên ngày hôm sau vẫn tỉnh lại theo thói quen.

Nhưng vừa mở mắt ra hẳn đã thấy A Đào ngồi trên ghế trước cửa sổ.

Ánh nắng ban mai nhẹ nhàng.

Nàng xoa tóc, trên người mặc bộ tằm y của hẳn, tằm y rộng thùng thình bao bọc dáng người nàng nhưng vẫn lộ ra đường cong. Đôi chân ngọc trắng trơn tùy ý rũ xuống, bắp chân rất nhỏ, trong đó tất nhiên không mặc gì.

A Đào thích ngủ, ngày thường đều là hẳn gọi nàng dậy. Nàng mơ mơ màng màng, giơ tay mà vẫn nhắm hai mắt tùy ý hẳn mặc quần áo cho.

Thế mà sáng nay lại dậy sớm như vậy.

Đêm qua nàng vô cùng nhiệt tình, hẳn cũng bị nàng cuốn hút, về sau nàng mệt mỏi không chịu nổi thế nhưng hẳn càng làm càng hăng, dứt không được.

Đình Hòa vén chăn, đứng dậy mặc áo ngoài, đi tới trước mặt A Đào, khoác

tay lên vai nàng: “Nàng dậy lúc nào? Sao không ngủ thêm chút nữa?”

A Đào quay đầu, mở miệng nói với hân: “Thượng tiên với ta đi lĩnh hòa ly thư đi.”

Đình Hòa nói: “Nàng vẫn còn giận chuyện lần trước sao?”

A Đào lắc đầu, nàng cũng không tức giận gì, nàng đứng dậy, đứng trước mặt thượng tiên, nghiêm túc nói: “Bây giờ đứa trẻ đã ra đời, thượng tiên cũng nên tuân thủ hứa hẹn trước kia, hòa ly với ta.”

* hòa ly: ly hôn.

Rõ ràng tối qua nàng vẫn thân mật với hân như vậy... Đình Hòa hơi chau mày, nói: “A Đào, đừng tùy hứng.”

A Đào liền nói: “Thượng tiên biết rõ tính ta như vậy, quyết định hòa ly ta đã suy nghĩ kỹ. Lúc đầu ta chỉ coi ngài là một đoạn sương sớm tình duyên, sinh con cũng không phải chủ ý của ta, nay ngài mang ta rời khỏi Di sơn, ta sinh đứa trẻ ra theo ý nguyện của ngài, chuyện này ngài cũng nên hiểu rõ.”

Đình Hòa vội vàng nói: “Nàng biết, ta không coi chuyện này là giao dịch, lúc trước ta...”

“Nhưng ta lại nghĩ vậy.” A Đào lập tức nói.

Đình Hòa nhất thời không nói gì, trong phòng ngủ hồi lâu cũng không có động tĩnh, hân nhìn A Đào, thê tử của hân. Qua một lúc lâu, Đình Hòa mới nói: “Nàng... quyết định thật sao?”

A Đào gật đầu.

.

Đình Hòa cũng không phải người dây dưa, tu dưỡng tốt đẹp nói cho hân, A

Đào không đùa giỡn mà thật sự muốn hòa ly với hắc, hắc không thể mặt dày mà y dạn được.

... giờ nghĩ lại, nàng đúng là không muốn chung sống cùng hắc.

Hắc như thường ngày làm đồ ăn sáng cho A Đào, đều là món mà A Đào thích. Ăn xong đưa nàng đến Tư Duyên cục, lĩnh hòa ly thư.

Tư Duyên Tiên quân thấy Đình Hòa thượng tiên tới đây liền hoan nghênh nhiệt tình. Hắc nhìn đôi phu thê mới cưới, hỏi: “Không biết thượng tiên và phu nhân tới đây có việc gì quan trọng?”

Đình Hòa liền nói rõ mục đích đến.

Tư Duyên tiên quân là tiên quân quản lí nhân duyên, nghĩ mình nên khuyên giải. Nhân phẩm thượng tiên như thế nào hắc là người rõ ràng nhất, trai tài gái sắc, đẹp đôi như thế, nếu hòa ly thì quá đáng tiếc. Hắc hỏi: “Đang tốt đẹp vì sao phải hòa ly?”

Luôn phải có một nguyên nhân.

A Đào liền nói: “Tính cách không hợp.”

Cái cơ này Tư Duyên tiên quân sớm đã nghe tới mấy vạn lần, bất quá thấy hai người kiên quyết như thế đành phải thụ lý.

A Đào ngồi im, Đình Hòa không nhịn được quay đầu nhìn nàng, thấy nàng im lặng không do dự chút nào. Nhất thời Đình Hòa cũng không nói gì nữa, nhìn Tư Duyên tiên quân viết hòa ly thư.

Lĩnh hòa ly thư nhanh hơn lĩnh hôn thư nhiều, đợi viết xong, chỉ cần hai người ký tên là coi như đã xóa bỏ hoàn toàn quan hệ phu thê.

Cùng A Đào đến hậu viện Tư Duyên cục, đào cây liền cành lúc trước trông.

Chỉ mới qua một hai tháng nhưng cây liên cành đã vô cùng tươi tốt, hoa nở vàng rực khắp cành...Bây giờ đào lên cũng thấy tiếc.

Giống như lúc trước, Đình Hòa không để cho A Đào làm, tự hẩn đi tới đào cây lên, phút chốc cây đã đổ ầm ầm.

Sau đó ra phía trước, lĩnh hòa ly thư từ chỗ Tư Duyên tiên quân.

Giống như hôn thư, tổng cộng có hai tờ.

Ra khỏi Tư Duyên cục, Đình Hòa khẽ nói: “Trước mắt nàng vẫn còn tu hành ở Cửu Tiêu các nên toàn bộ nhà ở Cửu Trọng thiên ta đều cho nàng. Chìa khóa nhà ta để ở phòng ngủ, bên trong là tiền ta tích góp mấy ngàn năm nay.”

Hẩn vẫn luôn không muốn nàng chịu khổ.

A Đào lắc đầu, trả lời: “Không cần, ta không cần.” Nàng không cần bạc của hẩn.

Dù nàng không cần thì hẩn cũng để cho nàng. Đình Hòa cầm hòa ly thư trong tay, nhìn một chút, nói: “Nàng luôn vất vả bừa bãi, cái này để ta sẽ giữ cho.”

Trong khoảng thời gian ở chung, thượng tiên đều an bài mọi chuyện cho nàng. A Đào theo thói quen gật gật đầu ” Ừ” một tiếng, sau đó mới kịp phản ứng, ngẩng đầu nhìn thượng tiên.

Đình Hòa cũng sững sờ, lẳng lặng nhìn nàng.

Rồi sau đó hẩn đưa một tờ cho nàng: “Ta quên mất. Nàng cầm đi.”

A Đào giơ tay cầm lấy hòa ly thư.

.

Hôm sau Đình Hòa đến lớp A Đào lại thấy vị trí nàng trống không. Tuy đã

hòa ly nhưng trong lòng hẳn luôn nhớ tới nàng, lập tức đi hỏi Xung Hư tôn giả.

Xung Hư tôn giả hơi kinh ngạc, nói: “Sáng nay A Đào theo Ly Chu Thần Quân đến Đông Hải rồi, chẳng lẽ thượng tiên không biết sao?”

MẬT NGỌT HƯƠNG ĐÀO

Matcha Cookie
www.dtv-ebook.com

Chương 51

Hôm ấy A Đào được Ly Chu Thần Quân nhìn trúng, nàng liền theo ngài ấy đến Đông Hải, đi cùng nàng còn có Ngọc Quân. Đáng lẽ phải ở Đông Hải tu hành một năm nhưng A Đào có thiên phú cao, đến tháng thứ năm thì Ly Chu Thần Quân nói với nàng: “Ta không còn gì để dạy trò nữa.” Rồi phất phất tay nói: “Trò trở về đi.”

Ngài còn dứt khoát đóng gói cả Ngọc Quân để bọn họ cùng nhau trở về Cửu Tiêu các.

Mới đầu khi tới Đông Hải, Ly Chu Thần Quân còn phải kéo theo bọn họ nhưng đến nay khi trở về, bọn họ đã có thể tự cười mây.

Đứng trên mây, Ngọc Quân nhìn A Đào, tươi cười nói: “Mới rời đi hơn năm tháng mà ta cảm thấy như đã rất lâu rồi, ta thấy hơi nhớ bọn Thước Dực.” Vóc dáng và tu vi của loài yêu có mối quan hệ mật thiết. Lúc trước pháp thuật của Ngọc Quân còn kém, trông hăn còn gầy yếu nữa, vì vậy mà Ly Chu Thần Quân mới cảm thấy hăn có tố chất có thể khai quật được. Nhưng với A Đào thì khác, ngài vừa ý thiên phú của nàng. Dù sao không có người thầy nào không thích đệ tử thông minh. Giờ Ngọc Quân mặc y phục Đông Hải, tay áo dài rộng, mi thanh mục tú, dáng người không gầy yếu như trước nữa, vì hay gặp A Đào nên nói chuyện với nàng cũng lưu loát hơn xưa.

*mi thanh mục tú: chỉ lông mày thanh mảnh, rõ nét, còn ám chỉ mắt sáng và đẹp. Người có đặc điểm này có đầu óc thông minh, linh khí dồi dào, tâm tính nho nhã, có khả năng quan sát nhạy bén và phân tích tốt.

Dù vậy nhưng hăn vẫn thấy hồi hộp.

Hắn nhìn A Đào, nàng vốn là một nữ tử xinh đẹp quyến rũ, bây giờ lại như một viên ngọc sáng đã được mài giũa tỉ mỉ, lung linh đẹp vô cùng.

A Đào không thích nói chuyện, nửa năm nay nàng luôn chăm chỉ luyện tập pháp thuật. Đi đến nơi khác học tập nghe thì dễ nhưng ở đây chỉ có một người hướng dẫn, lại nghiêm khắc hơn ở Cửu Tiêu các rất nhiều, chẳng những có giờ học thực hành nâng cao pháp thuật mà còn có cả giờ lý thuyết, tất cả đều phải học không được bỏ sót bất cứ cái gì. Lý thuyết của A Đào cực kỳ kém. Trong hai tháng đầu, dù Ly Chu Thần Quân vừa ý A Đào bao nhiêu thì ngày nào ngài cũng phê bình nàng, bên cạnh đó cũng nghiêm khắc dạy bảo nàng, ngài còn nói: “Chính vì không có ai dạy trò nên trò mới thành như này. Nếu không có người nghiêm khắc với trò thì trò không thể thành tài được.”

Quả thật, Ly Chu Thần Quân nói được làm được. Ngài nghiêm khắc với A Đào trong mọi việc. Ngài bổ túc cho A Đào tất cả những phần lý thuyết mà nàng còn thiếu.

Nhìn khung cảnh rộng lớn phía dưới, A Đào khẽ nói, “Ừ”.

Chạng vạng tối hôm sau, hai người về đến Cửu Tiêu các.

Tuy Xung Hư tôn giả nghiêm khắc với đệ tử nhưng đối với đệ tử ưu tú thì vẫn luôn tán thưởng. Bây giờ hai đệ tử xuất sắc đã trở về, hắn khách khí nói: “Ly Chu Thần Quân đã nói với ta rồi, hai trò rất xuất sắc, trở về trước thời hạn là niềm vinh dự của Cửu Tiêu các chúng ta. Thủ tục nhập học ta sẽ thay các trò hoàn thành, ngày mai bắt đầu đi học.”

Rồi hắn bố trí chỗ ở cho bọn họ.

Xung Hư tôn giả nói với Ngọc Quân: “Nơi trò ở ngày trước vẫn còn trống, trò về đó ở đi.”

Ngọc Quân gật đầu.

Hắn lật xem hồ sơ của A Đào thấy nàng không giống với mấy tiểu yêu ở Di sơn, trước đây ở ngoại trú nên nói: “Lúc trước trò học ngoại trú nên giờ ta bố trí chỗ ở cho trò nhé?”

A Đào gật đầu: “Làm phiền tôn giả.”

Cửu Tiêu các có nhiều nhân tài, Xung Hư tôn giả đã gặp qua vô số đệ tử, rất khó có đệ tử nào khiến hắn có ấn tượng sâu sắc nhưng với A Đào thì ngược lại. Tuy A Đào vẫn lạnh lùng nhưng nàng đã lễ phép hơn trước rất nhiều.

Xung Hư tôn giả nói: “Được rồi, có điều giờ chưa có đệ tử mới nhập học nên chắc trò phải ở một mình một phòng.”

Ở Cửu Tiêu các đều là bốn người một phòng, tu luyện ở đây một thời gian, nếu thể hiện xuất sắc sẽ được bố trí một mình ở đảo tiên.

A Đào nhập học chỉ hơn nửa năm dĩ nhiên không có đủ tư cách ở đảo tiên rồi.

.

A Đào vừa đi ra thì gặp đám người Thước Dực.

Thước Dực chạy lên đầu tiên ôm A Đào, nàng ở Cửu Tiêu các đã lâu, tính tình cũng hoạt bát hơn trước rất nhiều. Thước Dực nói :”Cuối cùng nàng đã về! Ta cứ tưởng phải chờ thêm nửa năm nữa.”

Lúc trước nói phải đi một năm.

A Đào không đa sầu đa cảm giống Thước Dực, đối với chuyện chia tay gặp lại này cũng không có nhiều cảm xúc. Nhưng đây vốn là một chuyện tốt nên tất cả mọi người liền đến Minh Nguyệt Lâu ăn tối.

Thước Dực vừa đi vừa nói chuyện với A Đào.

Dĩ nhiên đều là những chuyện xảy ra ở Cửu Tiêu các trong nửa năm nay. Ví

dụ như Hi Quỳ và Cừ Chúc âm thầm hẹn hò. Sau khi Hi Quỳ quen Cừ Chúc thì không thèm đi với bọn họ nữa, đã rất lâu không ăn cơm với nhau rồi. Mấy tháng nay, lúc đầu vẫn còn sáu người, thế mà giờ chỉ còn Lan Hoa, Dạ Đàm và Thước Dực.

Lan Hoa trước sau đều thể hiện xuất sắc, đáng mừng là Dạ Đàm cũng quyết tâm vươn lên, chẳng mấy chốc đã vượt qua Lan Hoa.

Còn Thước Dực mặc dù chăm chỉ nhưng không có thiên phú, chỉ quanh quẩn ở mức trung bình mà thôi.

Lúc đi ra ngoài Cửu Tiêu các chợt thấy một bé trai mập mạp đeo túi sách cứ quanh quẩn trước cổng trường, quần áo đẹp đẽ quý giá, cơ thể bằng đứa trẻ 4 tuổi dưới phạm trần. Thước Dực thấy đứa trẻ đứng lẻ loi liền đi tới, cúi người xuống hỏi: ” Tại sao con đứng đây? Phụ mẫu con đâu?”

Phụ thân, mẫu thân à.

Đứa nhỏ môi hồng răng trắng trông đáng yêu vô cùng, còn nhỏ nhưng đã nói năng rất lưu loát, trả lời Thước Dực: “Phụ thân con ở bên trong.”

Đệ tử ở Cửu Tiêu các chắc chắn không ai có hài tử lớn như vậy, có lẽ đây là hài tử của vị tiên quân nào đó dạy học ở đây. Hơn nữa trang phục của đứa trẻ này là trang phục của trường mầm non thuộc Cửu Tiêu các ở ngay gần đây, có thể học ở đó đều là những đứa trẻ thông minh, sau này nhất định sẽ được cử vào Cửu Tiêu các tu luyện. Mà nhỏ như vậy đã học ở đó thì thiên phú và tu vi chắc hẳn rất xuất sắc. Nghĩ rằng đứa bé này đến tìm phụ thân, Thước Dực liền hỏi tên phụ thân bé, nhưng đứa trẻ lại lắc đầu nói, “Con không đến tìm phụ thân, con đến tìm mẫu thân.”

Đôi mắt to trong suốt nhìn mấy người trước mặt, quan sát từng người, sau đó nhìn thấy A Đào đứng sau Thước Dực, ánh mắt chợt sáng lên, chạy vù tới kéo vạt áo A Đào, ngẩng cổ nhìn nàng: “Người... Người là mẫu thân của con đúng không?”

A Đào chưa kịp nói gì, Ngọc Quân đứng bên cạnh đã nói: “A Đào cô nương không phải là mẫu thân của con đâu, con nhận lầm người rồi.”

Đứa bé không để ý tới Ngọc Quân, chỉ chăm chú nhìn A Đào, khẽ hỏi lại lần nữa: “ Người là mẫu thân của con đúng không?”

A Đào nhìn khuôn mặt bé, vừa há miệng muốn nói thì có một giọng nói trong vút vang lên: “Tiểu biểu đệ.”

* biểu đệ: em trai con cô, dì hoặc cậu.

Đứa bé trai lớn hơn đi tới, gương mặt tuấn tú. Hắn đi tới kéo tay đứa nhỏ nói: “Sao đệ lại tới đây? Mau theo ta trở về.”

Đứa trẻ gọi một tiếng: “Thất biểu ca.”

Sau đó lưu luyến nhìn theo A Đào, nhưng vẫn bị kéo đi.

Có điều lúc về, cứ đi ba bước thì đứa bé lại quay đầu nhìn nàng một lần.

Nhìn hai đứa trẻ rời đi, Thước Dực lẩm bẩm nói: “Sao mình cứ thấy đứa nhỏ này quen mắt thế nhỉ!” Nhưng nàng không biết nó giống ai. Hoặc có lẽ nàng đã từng gặp nó ở đâu rồi.

Nhưng nhớ tới hôm nay được gặp lại A Đào, nàng cũng không nghĩ nhiều nữa.

.

Đào Bảo đi theo biểu ca Dung Thất trở về Tiêu Dao điện ở Cửu Trọng Thiên.

Trông thấy mẫu thân A Liên của Dung Thất, bé ngoan ngoãn chào. Chỉ mới bốn tháng tuổi nhưng Đào Bảo đã trông như đứa bé trai bốn tuổi dưới phàm trần. Đứa trẻ này được dạy dỗ vô cùng tốt, tuy còn nhỏ nhưng rất hiểu chuyện. A Liên rất thích bé, ngày thường phải chăm sóc một người lớn cùng chín đứa nhỏ, có

thêm một đứa trẻ nữa cũng chẳng hề gì.

Đào Bảo thân với Thất biểu ca nhất.

Lúc ăn tối, Dung Thất gấp rau cho Đào bảo. Đào Bảo liền nghiêm trang nói với thất biểu ca: “Đệ không thích rau! Đệ thích ăn thịt cơ!”

Tiếng nói non nớt ngây thơ nhưng lại nghiêm túc nhấn mạnh một vấn đề rất quan trọng.

Dung Lâm liếc mắt nhìn Tiểu Đào, hỏi A Liên: “Bao giờ Đình Hòa về?”

A Liên gấp thức ăn cho hăn, mỉm cười nói: “Sắp về rồi, lần trước đi công tác đệ ấy nói bảy tám ngày sẽ về. Hôm nay cũng đến thời gian ấy rồi.”

Đứa nhỏ kia đang ăn cơm nghe thấy mắt sáng lên, nhìn A Liên: “Phụ thân tới đón con ạ?”

A Liên gật đầu, bé càng vui vẻ hơn.

Nhưng lúc Đình Hòa tới thì trời đã khuya. Đứa nhỏ ham ngủ đã ngon giấc từ lâu, nằm bên cạnh chín biểu ca biểu tỷ, cánh tay nhỏ bé bụ bẫm ôm lấy bọc sách nhỏ chờ phụ thân tới đón. Đình Hòa mệt mỏi bế Đào Bảo, tiện tay cầm theo bọc sách nhỏ, nói cảm ơn với biểu ca Dung Lâm.

Dung Lâm có nhiều con nên đã quen rồi, tiểu chất nhi này lễ phép ngoan ngoãn, cũng không thấy phiền gì. Có điều nhìn biểu đệ Đình Hòa bây giờ không còn ôn hòa nhã nhặn như trước, ngay cả nói chuyện cũng ít vô cùng. Nam tử lột xác, tính tình thay đổi, cơ bản đều chỉ có mấy nguyên nhân kia thôi.

Dung Lâm biết chuyện hăn với Đào thê Di sơn hòa ly, bèn âm thầm khuyên hăn: “Dù cô chưa giục đệ tái hôn nhưng đệ cũng phải suy nghĩ cho đứa nhỏ chứ! Ta nghe Dung Thất nói Tiểu Đào Bảo vẫn luôn mong có mẫu thân.”

Theo tính tình của Thanh Loan phu nhân, thì đáng lẽ phải ép Đình Hòa đi

xem mặt mới phải. Nhưng từ sau khi Đình Hòa hòa ly, Thanh Loan phụ nhân không nhắc tới chuyện tái hôn nữa. Đình Hòa là thượng tiên Cửu Trọng Thiên, tiên quân tiếp quản Cửu Tiêu các trên thiên giới, vừa có gia thế lại có tướng mạo, tái hôn cũng không phải là việc khó, chỉ cần hấn gặt đầu mà thôi.

Đình Hòa cũng không nhiều lời, chỉ nói với Dung Lâm: “Ta biết rồi.”

Sau đó hấn ôm đứa trẻ trong ngực về.

Còn chưa về đến nhà, Đào Bảo đã tỉnh dậy.

Bé an tâm vùi vào lòng phụ thân, vui vẻ gọi hấn một tiếng. Bé vẫn luôn được phụ thân chăm sóc, một tháng trước mới theo biểu ca biểu tỷ đi học.

Mỗi ngày đi học Đào Bảo đều mang theo một bọc sách nhỏ ngoan ngoãn đi theo chín biểu ca biểu tỷ.

Nghĩ tới điều gì đó, bé nhẹ nhàng nói với phụ thân: “Con có một việc muốn nói với phụ thân.”

“Ừ?” Đình Hòa ý bảo bé nói tiếp.

Liền thấy đứa trẻ trong lòng ngẩng đầu lên, mở to hai mắt vui vẻ nói: “Con đã thấy mẫu thân rồi!”

MẬT NGỌT HƯƠNG ĐÀO

Matcha Cookie
www.dtv-ebook.com

Chương 52

A Đào trở về Cửu Tiêu các tiếp tục tự mình tu luyện. Nàng có thiên phú, nửa năm qua lại được đích thân Ly Chu Thần Quân chỉ dạy nên giờ pháp thuật vô cùng cao, trở thành một trong những đệ tử đứng đầu ban trọng điểm. Từ Đông Hải trở về, khi bước vào lớp cũ, dĩ nhiên chúng đệ tử nhìn nàng với ánh mắt khác xưa. Thấy A Đào xinh đẹp vô ngần, tuy rằng thân phận thấp một chút, nhưng với biểu hiện của nàng, về sau muốn ở lại Cửu Tiêu các dạy học cũng không thành vấn đề, đến lúc đó chắc chắn thân phận sẽ khác. Vì vậy trong phút chốc các nam đệ tử đều sôi nổi bắt chuyện với nàng.

Đệ tử Cửu Tiêu các không phóng đảng như các nam yêu Di sơn, dù bắt chuyện thì họ cũng rất khiêm nhường lễ độ.

Ngọc Quân biết A Đào không thích nói chuyện phiếm, lúc trước ở Đông Hải cũng có rất nhiều nam tử hải tộc thích nàng, muốn cưới nàng nhưng A Đào đều không để ý. Bây giờ hẳn liền thay nàng ngăn cản ong bướm, sau đó lặng lẽ ngồi cạnh A Đào, mỉm cười gọi nàng: “A Đào cô nương.”

Hắn ban đầu không được học lớp này, nhưng vì lúc trước được Ly Chu Thần Quân nhìn trúng, giờ học thành tài trở về, Ly Chu Thần Quân lại đặc biệt viết thư giới thiệu hắn nên hắn mới có thể vào ban trọng điểm cùng A Đào.

A Đào đáp một tiếng, cũng không có ý muốn nói chuyện với hắn.

Ngọc Quân hiểu rõ, không làm phiền nàng.

Trước giờ học, Xung Hư tôn giả nói chuyện riêng với bọn họ, phần lớn là bảo hai người không nên kiêu ngạo, tuy rằng đã vượt biển nhưng giờ trở về Cửu Tiêu

các thì vẫn là đệ tử của Cửu Tiêu các.

Xung Hư tôn giả nói: “Về thói quen khi ở Đông Hải, đã trở lại thì cũng nên thay đổi. Ta nghe Ly Chu Thần Quân nói, hai trò biểu hiện không tệ, coi như làm rạng danh Cửu Tiêu các chúng ta. Ta đã xin hai vị thượng thần miễn tiền học phí cho hai trò, hai trò chỉ cần an tâm tu luyện là được. Nhưng nếu vi phạm luật lệ của Cửu Tiêu các thì ta vẫn đối xử bình đẳng, đến lúc đó cần phê bình sẽ phê bình, cần khuyên nhủ sẽ khuyên nhủ, tuyệt đối không vì tình riêng mà bao che.”

Lời này đặc biệt dành cho A Đào, nàng thích đánh nhau nhất.

Mới nửa năm, dĩ nhiên không thể thay đổi được tính tình đã có mấy trăm năm, dù vậy vẫn phải khiêm tốn hơn, A Đào lập tức nói với Xung Hư tôn giả: “Đệ tử đã biết.”

Xung Hư tôn giả nhìn hai học trò trước mặt, gật gật đầu. Lúc trước hẳn tưởng rằng Ly Chu Thần Quân sẽ chọn đệ tử ưu tú trên thiên giới, thế mà không ngờ lại chọn tiểu yêu từ Di sơn, vượt ngoài dự liệu của hẳn.

Có điều lựa chọn như vậy, chắc hẳn Ly Chu Thần Quân có lý do riêng của mình.

Chỉ bảo một lúc, Xung Hư tôn giả định cho bọn A Đào đi học, vừa mở miệng thì thấy một bóng dáng màu trắng đi tới, tiên huy sáng rọi.

Xung Hư tôn giả vội đứng dậy, nói: “Đình Hòa thượng tiên.”

Đình Hòa nhìn Xung Hư, gật đầu “Ừ” một tiếng. Xung Hư cười nói với hẳn: “Mắt nhìn người của Thượng tiên quả thật không tệ, ngài xem, mới không quá nửa năm mà Đào này đã khác trước hoàn toàn, vô cùng chừng chặc.”

Đình Hòa nghe vậy nhìn thoáng qua hai người đứng trước Xung Hư, thấy họ đều mặc đồng phục của Cửu Tiêu các. A Đào nhỏ nhắn duyên dáng, ngày càng xinh đẹp, mà Ngọc Quán đứng bên cạnh còn thay đổi nhiều hơn, lúc trước rụt rè

nhất gan còn giờ đã mang phong thái nam nhi chững chạc. Đình Hòa bình thản nói với Xung Hư: “Học thành tài trở về luôn là chuyện tốt.”

Lạnh nhạt như vậy khiến Xung Hư tôn giả sững sốt, không biết nên nói chuyện với thượng tiên như thế nào, A Đào không phải ở Cửu Nguyên sơn sao nên hẳn mới thảo luận với thượng tiên về nàng. Có điều Xung Hư phản ứng cực nhanh, không nói riêng về A Đào mà chỉ nói: “Hai người họ biểu hiện không tệ, Ly Chu Thần Quân khen ngợi không dứt, về sau thượng tiên hướng dẫn cũng sẽ thành thơi hơn.”

Thấy thượng tiên không hứng thú chút nào, Xung Hư liền nói với A Đào và Ngọc Quân: “Giờ không còn sớm nữa, hai trò trở về chuẩn bị đi học đi.”

Nửa năm không gặp, tính tình thượng tiên đã thay đổi rất nhiều. Ngày xưa khi gặp đệ tử xa lạ hẳn cũng không lạnh nhạt như thế này. Dù sao nàng cũng không để ý, luôn tuân theo tác phong sớm tụ sớm tan trước sau như một, thấy thái độ hẳn cũng biết về sau phải làm như thế nào.

Nam nhân là như vậy, lúc thân thiết thì người muốn gì được đó, đến khi tách ra còn lãnh đạm hơn người xa lạ ba phần.

Thượng tiên cũng không ngoại lệ.

A Đào hơi chau mày, nghĩ, trước kia đúng là do nàng chủ động dụ dỗ hẳn, luôn nói người tình ta nguyện, sau đó hẳn phá lệ giúp nàng ra khỏi Di sơn, nàng lại thuận theo ý hẳn, sinh hạ đứa nhỏ. Rốt cuộc nàng cũng không thiếu nợ hẳn cái gì. A Đào hiểu rõ, khi ở cùng thượng tiên, cuộc sống của nàng tốt hơn khi sống một mình rất nhiều, nhưng nàng và mẫu thân hẳn không hợp nhau, nếu tiếp tục như vậy càng khiến đôi bên khó chịu. Bọn họ hòa ly, với hẳn mà nói chưa chắc không phải chuyện tốt.

Ngọc Quân cùng nàng đi ra ngoài, thấy nàng luôn chau mày, trong lòng biết đại khái nàng đang suy nghĩ chuyện gì. Hẳn khẽ gọi nàng, nói: “Chuyện đã qua không nên suy nghĩ nhiều. Ta thấy thượng tiên dường như đã từ bỏ rồi.”

Lúc trước biết chuyện A Đào và thượng tiên thành thân, quả thật khiến hãn đau lòng, nhưng sau khi đến Đông Hải cùng A Đào, có một lần hãn vô tình thấy hòa ly thư của nàng và thượng tiên.

Khi đó hãn không biết nên vui hay nên buồn. Dù sao A Đào cô nương và thượng tiên cũng do ông trời tác hợp, nếu bọn họ đã lựa chọn tách ra thì rõ ràng không thích hợp... Vậy thì đừng dây dưa với nhau nữa.

Sau đó hãn cười nói: “Ta nghe Dạ Đàm nói, nhà ăn có thêm rất nhiều món ăn mới, nàng đã chán ăn thức ăn ở Đông hải, hôm nay vừa lúc có thể nếm thử một chút rồi.”

Khi A Đào mới tới Đông Hải, nàng không quen đồ ăn ở đó chút nào, hai tháng đầu gầy đi trông thấy.

Hai người vào lớp, tiết đầu tiên là của Đình Hòa thượng tiên.

Đình Hòa thượng tiên vừa đến mọi người liền ngồi hàng hoàng, chăm chú nghe thượng tiên giảng bài. Trước kia tính tình thượng tiên rất tốt, nhưng thời gian này không biết làm sao, cả ngày không thấy cười, nhìn vô cùng nghiêm túc. Tuy không quát mắng đệ tử nặng nề như Xung Hư nhưng rốt cuộc là thượng tiên, dáng vẻ nghiêm túc vẫn khiến người khác e sợ.

A Đào ngồi ở chính giữa một hàng vị trí đứng đầu, bên cạnh là Ngọc Quân, nàng chỉ cần ngẩng đầu là có thể thấy thượng tiên.

A Đào ngồi bàn đầu, bên cạnh là Ngọc Quân, chỉ cần ngẩng đầu là thấy mặt thượng tiên.

Nàng không thích vị trí này, nhưng Xung Hư tôn giả nghĩ A Đào đã được Ly Chu Thần Quân vất vả chỉ dạy, bây giờ nếu không tiếp tục nghiêm khắc với nàng thì nàng sẽ lại lười biếng như xưa. Nhưng vừa về Cửu Tiêu các, còn chưa hoàn toàn thích ứng nên A Đào không có thói quen ôn bài, mấy bài học trước đó còn chưa hiểu rõ, giờ nghe càng không hiểu. Nàng ngẩng đầu, ánh mắt hoảng hốt, có

chút thất thần.

Lúc ở Di sơn, mỗi lần A Đào nhìn hắc lâu một chút thôi thì tai hắc sẽ lập tức đỏ bừng. Còn giờ A Đào nhìn hồi lâu cũng thấy hắc chẳng có gì bất thường, chỉ bình tĩnh dạy học, cũng không nhìn A Đào lấy một lần.

Ngọc Quán nghiêng đầu thấy A Đào đang nhìn thượng tiên, ánh mắt trầm xuống, đưa vở của mình qua, khẽ gọi nàng: “A Đào cô nương.”

Là cuốn vở ghi chép cẩn thận.

Ngọc Quán biết nàng không thích ghi bài nên mỗi lần đều chép thành hai quyển, một quyển cho A Đào. A Đào thuận tay nhận lấy, bởi vì đã thành thói quen nên cũng không nói cảm ơn.

Đến khi tan học, thượng tiên đi rồi Ngọc Quán mới thấy nhẹ nhõm. Hắc mỉm cười nói với nàng: “Bài học hôm nay của thượng tiên hơi khó hiểu, hay chút nữa chúng ta đến Lưu Vân đài cùng ôn tập nhé!”

A Đào lật xem vở ghi chép Ngọc Quán cho nàng, không suy nghĩ nhiều đã từ chối: “Không cần, ta hiểu rồi.”

Trước kia nàng lười biếng không chịu chép bài, nửa năm qua đã tập thói quen tan học về làm bài tập, chạng vạng ra ngoài luyện pháp thuật, như vậy cả lý thuyết và thực hành đều được nâng cao.

Nàng vừa xem sách vừa làm bài, bài tập thượng tiên giao không khó lắm, nhưng có hai vấn đề nàng không hiểu. A Đào không giải được, Ngọc Quán vốn muốn giúp A Đào, nhưng vừa đọc đề đã chịu thua.

A Đào cầm vở ghi đi tìm Đình Hòa.

Đình Hòa đã dạy học xong, giờ đang ở trong phòng nghỉ ngơi. Hắc mặc y phục trắng rộng rãi, phong thái nho nhã. Đang cúi đầu xem sách chợt nghe thấy tiếng bước chân, hắc chậm rãi ngẩng đầu thì thấy A Đào, trong nháy mắt liền

sửng sốt. Đợi nàng đến gần mới hỏi nàng: “Có chuyện gì?”

A Đào đưa quyển vở qua:”Nhờ thượng tiên chỉ bài.”

“...Chỉ bài?” Đình Hòa lẩm bẩm hai chữ này, không biết có chuyện gì xảy ra, qua một lúc lâu mới nhìn nàng nói, “Ta chưa bao giờ thấy nàng thích học tập như vậy.”

Tuy lời lẽ thượng tiên lạnh nhạt nhưng chung quy vẫn là tiên quân dạy ở Cửu Tiêu các, đệ tử tới nhờ hăn chỉ bảo, chẳng lẽ hăn không dạy ? Hăn cầm quyển vở giảng cho nàng nghe. A Đào đi tới, lẳng lặng đứng cạnh thượng tiên, nghe hăn giải thích. Đình Hòa chậm rãi giảng giải cho nàng, chớp mũi vương đầy hương đào, nhất thời tâm phiến ý loạn. Giảng giải xong hăn lạnh nhạt hỏi nàng: “Hiểu rõ chưa?”

Thượng tiên giảng bài không dễ hiểu như ngày xưa, có điều A Đào cũng không phải nàng đào kém cỏi lúc trước, dựa vào Ly Chu Thần Quân đích thân chỉ dạy, chỉ cần giảng một chút A Đào liền hiểu ngay. Nàng lập tức gật đầu.

Giảng xong rồi, phải về thôi.

Đình Hòa tiếp tục xem sách, thấy nàng chưa đi mà gọi hăn: “Thượng tiên.”

Đình Hòa liền hỏi nàng có chuyện gì.

A Đào cất vở đi, từ trong túi hồ lô bên hông lấy ra một vật, nhẹ nhàng đặt trên bàn thượng tiên. Đình Hòa cúi đầu nhìn, là một giỏ đào nhỏ xinh xắn được khắc từ hột đào, bên trên có chữ phúc và hoa cỏ, có một sợi dây màu đỏ tạo thành một chiếc vòng tay.

Giỏ Đào trừ tà, vừa nhìn đã biết để cho đứa trẻ đeo.

Đình Hòa lạnh nhạt nhìn thoáng qua, nhếch môi cười, nói với nàng: “Nàng hẳn tâm bỏ nó mà đi, giờ đưa cái này làm gì? Lúc trước nàng nói đây là một cuộc giao dịch, đã quyết tâm rời đi, hôm nay trở lại cần gì phải tự nhiên đem

ngang?”

*tự nhiên đâm ngang: ví với việc xen vào một vấn đề làm vấn đề chủ yếu không được giải quyết thuận lợi.

giỏ đào:

MẬT NGỌT HƯƠNG ĐÀO

Matcha Cookie
www.dtv-ebook.com

Chương 53

Giỏ đào này do A Đào tự khắc lúc nàng còn ở Đông Hải. Những đứa trẻ mới chào đời ở đây đều đeo một cái dây đỏ treo giỏ đào trên tay để trừ tà cầu bình an. A Đào không am hiểu chuyện này, nàng thậm chí không biết gì cả, hiếm có khi chủ động mở miệng nhờ phu nhân Ly Chu Thần Quân chỉ bảo. Rất lâu sau, bỏ đi rất nhiều hạt đào mới khắc được một cái. Trước kia A Đào để đứa nhỏ ở lại Cửu Nguyên sơn thì dĩ nhiên giờ nàng sẽ không đến nhận, nhưng với tính cách thượng tiên thì có lẽ sẽ không ngăn cản nàng tiếp xúc với đứa nhỏ.

Không ngờ thượng tiên lại phản ứng như vậy.

Thượng tiên không đồng ý, A Đào cũng không nói thêm gì nữa, cất giỏ đào rồi đi ra ngoài.

Đình Hòa nhìn nàng rời đi, một chữ cũng không nói.

Tan học A Đào ra ngoài Cửu Tiêu các, chợt thấy trong đám người nhốn nháo bỗng có một đứa nhỏ mập mập. Bé đeo một bọc sách nhỏ, lúc trông thấy nàng, ánh mắt vụt sáng, sau đó cất bước chạy đến bên cạnh nàng.

Bé ngẩng đầu hỏi nàng: “Lần trước người chưa trả lời con, người có phải là mẫu thân con không?”

A Đào nhìn gương mặt bé, nói: “Ta không phải mẫu thân con.”

Không phải. Đào Bảo buồn bã, ủ rũ cúi đầu, sau đó nói với nàng: “VẬY... người có thể đi cùng con không? Con rất muốn có mẫu thân, nhưng mẫu thân không cần con nữa rồi.” Sợ nàng không đồng ý, bé lại duỗi bàn tay mập mập ra,

ngón trỏ và ngón cái khoa tay múa chân, “Một lúc thôi, một lúc là được rồi.”

A Đào dịu dàng gật đầu nói: “Được.”

Đào Bảo cười tủm tỉm, mắt cong cong như vầng trăng khuyết, vui vẻ nói: “Chúng ta đến chỗ Mạnh Cực thúc thúc ăn xiên nướng nhé!” Tuy còn nhỏ tuổi nhưng đã có chủ ý, dẫn A Đào đến chỗ Mạnh Cực tiên nhân ăn xiên nướng.

Ngoài Cửu Tiêu các, xiên nướng của Mạnh Cực tiên nhân vô cùng nổi tiếng trong tam giới. Đúng lúc đệ tử Cửu Tiêu các vừa tan học, người đứng xếp hàng đã được một đoạn dài. Đào Bảo kéo vạt áo A Đào đi tới phía sau, ngoan ngoãn nói với nàng: “Phụ thân đã dạy con phải ngoan ngoãn xếp hàng.” Bé nói xong, nhìn ánh mắt nàng lại trịnh trọng nói thêm lần nữa, “Sau này tỷ tỷ đi mua đồ cũng phải xếp hàng, đừng chen ngang nhé.”

Xếp hàng khoảng một khắc mới đến lượt bọn họ.

Đào Bảo thấp nên không thấy rõ các loại xiên phía trên. A Đào liền khom người, chỉ cần một tay đã ôm được bé.

Đứa nhỏ sững sờ một lúc, sau đó toét miệng, ánh mắt tràn đầy ý cười: “Cảm ơn tỷ tỷ.” Rồi quay sang Mạnh Cực tiên nhân chọn loại xiên, phần lớn chọn món ăn mặn.

Mạnh Cực tiên nhân nhìn hai mẫu tử trước mắt, ấm áp nói: “Hai người ăn sao? Nếu chỉ có hai người thì những thứ này là đủ rồi, nhiều quá không ăn hết sẽ lãng phí.” Đây cũng là một trong những nguyên nhân khiến Mạnh Cực tiên nhân làm ăn phát đạt, hẳn luôn suy nghĩ vì khách hàng.

Đào Bảo lại nói: “Ăn hết.” Mẫu thân bé ăn được.

Lại chọn thêm mấy xiên nữa mới thôi.

A Đào đang định lấy bạc thì tiếng nói ngây thơ non nớt của đứa trẻ trong ngực truyền tới: “Đi ăn với nữ tử thì nam tử phải trả tiền.” Đứa bé lấy trong bọc

sách nhỏ ra ít bạc vụn và tiền xu, chuẩn bị trả tiền.

A Đào nhìn đứa nhỏ gần trong gang tấc, ngửi thấy mùi đào thơm nhàn nhạt trên người bé, khẽ hỏi: “Cũng là phụ thân dạy con sao?”

“Dạ, đúng vậy.” Đào Bảo cười với A Đào, sau đó hỏi Mạnh Cực tiên nhân số tiền phải trả. Bé nhắm tính trong đầu một lần, sau khi xác nhận không sai mới đưa đúng số tiền cho Mạnh Cực tiên nhân. Còn nhỏ tuổi nhưng hết sức khôn khéo, rõ ràng đâu ra đó, hoàn toàn không cần lo lắng bé sẽ bị lừa. Đưa bạc xong liền cầm số thứ tự tìm chỗ ngồi chờ xiên nướng.

Đào Bảo ngồi trên cái ghế con, hai chân mập mập nhẹ nhàng quơ quơ, ánh mắt luôn luôn nhìn A Đào. A Đào không thích nói chuyện, bé liền chủ động mở miệng nói chuyện với nàng: “Phụ thân đệ ở ngay tại Cửu Tiêu các, sẽ đi ra nhanh thôi.”

Thấy A Đào chỉ gật đầu mà không hỏi lại, bé mới đến gần nàng, tò mò hỏi: “Chẳng lẽ tỷ tỷ không tò mò sao? Sao không hỏi phụ thân đệ là ai?”

A Đào nói: “Nếu đệ muốn nói thì tự khắc sẽ nói ra.” Mặc dù thông minh nhưng rốt cuộc vẫn chỉ là một đứa trẻ, chút tâm tư viết trên mặt chẳng lẽ nàng còn không biết sao.

Đào Bảo phiền não gãi đầu, nhất thời không biết có nên nói hay không, có điều xiên nướng đã đưa lên rồi, Đào Bảo đẩy cái mâm đến gần A Đào, lại chọn mấy xiên thịt thơm ngon đưa cho nàng. Lúc mình ăn mới lấy từ trong bọc sách nhỏ ra một cái khăn màu xanh ngọc buộc dưới cổ. Đình Hòa quản nghiêm, chưa bao giờ cho bé ăn những loại thức ăn không tốt ở bên ngoài, ngày nào hẳn cũng tự mình xuống bếp nấu ăn cho bé, đây là lần đầu tiên bé ăn xiên nướng ở bên ngoài.

Ăn mấy xiên, cái miệng nhỏ nhắn bóng loáng, cay tới nổi đôi môi đỏ rực.

A Đào không quen ăn cay, có điều ăn càng cay càng thấy sáng khoái, cùng

Đào Bảo ăn sạch tất cả xiên trước mặt.

Ăn xong một lớn một nhỏ ngồi cùng nhau ợ một cái.

Đào Bảo vui vẻ nhìn A Đào cười, chợt thấy từ trong ống tay áo của nàng rơi xuống thứ gì đó. Bé nhặt lên, giơ lên nhìn một chút rồi nói với nàng: “Cái này là...”

Đôi mắt to chăm chú nhìn nàng, nụ cười không buồn không lo mới vừa rồi giờ đã không còn nữa, dè dặt hỏi nàng: “Tỷ có thể, tỷ có thể cho đệ không?”

A Đào cúi đầu, thấy trong mắt đứa bé tràn đầy mong đợi. Nàng cầm giỏ đào lại, bé liền mím môi, mắt mát cúi đầu.

A Đào lập tức cong môi, khẽ nói: “Giơ tay ra.”

Hả?

Đào Bảo đột nhiên ngẩng đầu lên, ánh mắt sáng ngời nhìn nàng, sau đó mới phản ứng lại gật đầu liên tục: “Vâng vâng!” Rồi vội vàng giơ tay ra.

Vốn là cho bé. A Đào cũng không suy nghĩ nhiều liền đeo cho bé, sau đó điều chỉnh độ dài sợi dây đỏ, nói: “Được rồi.”

Đào Bảo cúi đầu vui vẻ nhìn, thấy nàng đứng dậy cũng vui vẻ nhảy từ trên ghế xuống, tiếp tục đi theo nàng.

Bóng dáng nho nhỏ không rời nửa bước đi theo A Đào, nàng đi đâu bé cũng đi theo đó. Mãi cho tới khi đến cửa Cửu Tiêu các, bé vẫn luôn cười tươi. Lại còn mạnh dạn dắt tay nàng, thấy nàng không cự tuyệt mới nắm chặt tay nàng, vô cùng vui vẻ.

Đến khi thấy phụ thân từ bên trong đi ra, tiến tới trước mặt, Đào Bảo mới khẽ kêu lên. Sau đó một luồng sáng lóe lên, biến thành một con phượng hoàng tròn xoe như con gà con, nhảy vào trong ngực A Đào.

Hai cái cánh còn đặt ở trên đầu, che thân mình thật kín.

Đình Hòa chậm rãi đi tới. Hấn không nhìn A Đào liền giơ tay, trực tiếp xách tiểu Phượng hoàng từ trong ngực nàng ra.

“Haizz, vẫn bị phát hiện...” Bị phụ thân xách trên không trung, Đào Bảo xòe mấy cái cánh ra, chân lặng lẽ đập mấy cái, sau đó mới ngoan ngoãn biến thành hình người.

MẬT NGỌT HƯƠNG ĐÀO

Matcha Cookie
www.dtv-ebook.com

Chương 54

Đình Hòa nhẹ nhàng thả Đào Bảo xuống. Sau khi đứng vững mới ngẩng đầu gọi: “Phụ thân.”

Mặc dù Đình Hòa nghiêm khắc với bé nhưng tính tình rất tốt, vì vậy Đào Bảo chỉ kính trọng mà không sợ hãi. Hôm qua bé nhắc tới mẫu thân với hân, tuy hân chưa nói gì nhưng cũng không nói bé không được gặp mẫu thân. Tiểu hài tử dù hiểu chuyện nhưng rốt cuộc vẫn chỉ là một đứa trẻ, theo lẽ thường tất nhiên muốn gặp mẫu thân. Bây giờ bé đứng cạnh phụ thân, dè dặt nhìn A Đào, đôi mắt to nhìn nàng chăm chú.

Đình Hòa dắt tay Đào Bảo, nói với bé: “Theo ta trở về.”

“Phụ thân, con...” Đào Bảo mấp máy môi nhưng vẫn bị phụ thân dẫn đi. Bé vừa đi vừa quay đầu ra sau nhìn mẫu thân, há miệng muốn gọi nàng nhưng cuối cùng lại nhin. Sau đó cúi đầu, ngoan ngoãn đi theo Đình Hòa.

Bọn Thước Dực đúng lúc đi ra tìm A Đào ăn tối thì trông thấy Đình Hòa thượng tiên dắt tay một đứa bé, đứa bé kia lại còn gọi hân là phụ thân, nhất thời kinh ngạc.

Thước Dực đi tới cạnh A Đào, khẽ nói: “Trước kia có người thấy Đình Hòa thượng tiên dẫn một đứa trẻ đến trường mầm non ở ngay gần đây. Đứa bé này thường đi theo chín đứa trẻ nhà Dung Lâm thượng thần. Người ta nói đó là con của thượng tiên. Ban đầu ta không tin đâu, không ngờ lại là thật...”

Trước kia khi Đình Hòa thượng tiên còn dạy học ở Di sơn, đức hạnh của hân thế nào mọi người đều biết. Con người thanh tâm quả dục lại khiêm tốn lễ độ

như vậy làm sao chưa thành thân mà đã có con chứ. Ban đầu Thước Dực không tin, cảm thấy chắc chắn có sự hiểu lầm, nhưng hôm nay thấy đứa bé này thì không thể không tin được. Thượng tiên quả thật có con trai.

Dạ Đàm nói: “Hèn chi hôm qua gặp đứa bé kia cứ cảm thấy quen mắt, hóa ra lớn lên giống thượng tiên.”

Đứa bé còn nhỏ, mặt mũi giống thượng tiên như đúc, hơn nữa nói chuyện cũng vô cùng khéo léo, phong thái giống hệt thượng tiên.

Đang nói thì Mạnh Cực tiên nhân bán xiên nướng ven đường đi tới, trong tay còn cầm một vật nói với A Đào: “Chiếc khăn này của cô nướng sao? Ta nhặt được nó.” Là chiếc khăn màu xanh ngọc quàng dưới cổ Đào Bảo khi ăn xiên nướng vừa nãy.

A Đào nhìn thoáng qua, không do dự giơ tay nhận lấy chiếc khăn từ Mạnh Cực tiên nhân: “Đa tạ.”

Tiểu tử kia được Đình Hòa dạy dỗ rất tốt, còn biết cách buộc khăn.

A Đào xưa nay lạnh nhạt, thuở nhỏ không cha không mẹ, hôm nay bỗng nhiên xuất hiện một đứa bé có liên hệ máu mủ với nàng, trong lòng tự nhiên có cảm giác kỳ diệu. Trước kia lúc hoài thai bé cũng không có bao nhiêu cảm giác, cho đến khi sinh bé ra, chớp mắt đã biến thành một tiểu thượng tiên... Cảm giác khi tiếp xúc với bé bây giờ, A Đào chưa từng có, nhưng nàng không hề bài xích, hơn nữa còn thấy thích.

Bọn Thước Dực đang thảo luận về thượng tiên, chỉ có Ngọc Quân sắc mặt tái nhợt nhìn A Đào, bàn tay trong tay áo nắm thật chặt.

A Đào cất chiếc khăn đi, cùng bọn Thước Dực đi ăn tối.

Buổi tối lúc nghỉ ngơi, Thước Dực cố ý chạy đến ngủ cạnh A Đào. Ký túc xá của Cửu Tiêu các có quy định nghiêm khắc, mặc dù A Đào ở một mình nhưng

cũng không có ai đến ngủ cùng. Thước Dực bởi vì nhớ A Đào, nửa năm không gặp vô cùng nhớ nàng, đợi khi đèn tắt mới vụng trộm đi ra, chạy đến chỗ A Đào.

Lúc hai người ngủ, Thước Dực nằm ở trên giường, nhớ tới chuyện hôm nay, nói: “Nàng nói xem... Thượng tiên chưa thành thân, vậy mẫu thân của bé trai kia rốt cuộc là ai chứ? Có phải là vị tiên tử nào đó không? Nhưng tiên tử trên thiên giới người nào cũng có tri thức hiểu lễ nghĩa, được dạy dỗ nghiêm khắc, chắc sẽ không vụng trộm sinh đứa nhỏ đâu nhỉ?”

Thước Dực càng nghĩ càng thấy lạ, muốn thảo luận với A Đào nhưng nói một hồi mà không thấy A Đào phản ứng, chợt nhớ ra nàng không thích đàm luận loại chuyện này nên trầm mặc không nói nữa.

Hôm sau khi ăn sáng ở nhà ăn, Hi Quỳnh cũng nhập hội, thấy thái độ A Đào vẫn như trước kia, không quá vui vẻ với nàng. Trước đây vì A Đào có pháp thuật cao nên nàng ta không dám nói lời nào, nhưng bây giờ nàng ta với Cừ Chúc thường xuyên qua lại, đương nhiên thấy kiêu ngạo, nói chuyện cũng tùy ý hơn một chút, ở trên bàn cơm cười nói tự nhiên, nhìn qua thấy tâm tình vô cùng tốt.

Lúc mấy người đi vào học đường, đi qua ven hồ chợt thấy thượng tiên mặc cẩm bào màu trắng, dắt theo một đứa bé.

Ban đầu chỉ nghe nói chứ chưa từng thấy, hôm nay đứa trẻ này được thượng tiên dẫn vào Cửu Tiêu các mà không che giấu gì.

Hi Quỳnh nói: “Ta nghe mẫu thân Cừ Chúc nói, Đình Hòa thượng tiên vô cùng thương yêu đứa con trai này, nhưng mẫu thân đứa bé lại không rõ tung tích, chắc là không có. Thượng tiên có thân phận tôn quý, trước kia lại không gần nữ sắc, có tiên nữ ái mộ cũng không dám hạ thủ, có điều hôm nay ngược lại có sơ hở...” Hi Quỳnh cười cười, nói tiếp, “Nếu lấy lòng được vị tiểu công tử này thì vị trí phụ nhân thượng tiên cũng dễ như trở bàn tay thôi.”

Còn nhỏ như vậy đúng là rất cần mẫu thân ở bên cạnh, dù thượng tiên chu đáo thế nào nhưng chung quy lại vẫn có một số việc không cẩn thận bằng nữ tử.

Do đó thượng tiên sẽ bắt đầu cân nhắc đến chuyện thành thân. Dẫu sao thượng tiên thương yêu đứa bé này như vậy, nếu con trai chủ động mở miệng thì nhất định thượng tiên sẽ gật đầu.

Trong lòng Hi Quỳnh có chút ngửa ngáy, hiện giờ nàng đang hẹn hò với Cừ Chúc, chỉ sợ ra tay thì kết cục như công dã tràng, nên nhất thời không dám thử.

Hi Quỳnh liếc mắt nhìn A Đào thấy nàng ăn mặc không khác ngày thường. Từ khi trở về từ Đông Hải, phẩm vị của nàng cũng không tiến bộ hơn, nhưng gương mặt càng ngày càng xinh đẹp trắng hồng, dáng người cũng lồi lõm nhấp nhô càng nổi rõ. Ở Đông Hải lâu như vậy, trên người chút xíu mùi cá biển cũng không có, chỉ có hương đào ngọt ngào.

Hi Quỳnh thông thả nói: “A Đào, người nhìn xuất thần như vậy chẳng lẽ muốn thử một chút? Muốn lấy lòng vị tiểu công tử này để dễ trở thành phu nhân thượng tiên sao?”

A Đào lạnh nhạt liếc nàng.

Hi Quỳnh nghĩ nàng bị mình nói trúng tâm tư nên thẹn quá hóa giận, bèn nói tiếp: “Trước kia ở Di sơn, người dùng mọi cách quyến rũ thượng tiên chẳng lẽ không phải muốn cùng thượng tiên ra khỏi Di sơn sao? Bây giờ đã ra ngoài được rồi, nhưng chẳng so được với hậu duệ thiên giới, người có ý niệm như vậy cũng là bình thường. Có điều khi ở Di sơn, thượng tiên không có hứng thú với người, bây giờ chỉ sợ cũng chẳng làm được gì nhĩ.”

Thấy Hi Quỳnh nói như vậy, Ngọc Quân liền mở miệng nói: “Người không nên nói A Đào như vậy, nàng ấy không nghĩ như vậy đâu.”

Hi Quỳnh nhìn Ngọc Quân cao gầy thanh tú, cười cười nói: “Trông người lại có tiến bộ đấy. Làm sao? Cho là mình được Ly Chu Thần Quân coi trọng thì có hậu thuẫn à? Một cây hoa cúc bị đẽo thành hoa hướng dương còn muốn bảo vệ người khác à?”

Ngọc Quán á khẩu không trả lời được, xấu hổ không chịu nổi, đặc biệt bây giờ A Đào còn đứng bên cạnh hắt nên chỉ đành mặt đỏ tai hồng cúi đầu.

A Đào lạnh nhạt giơ tay, trực tiếp xách Hi Quỳnh lên, “tôm” một tiếng ném nàng ta vào trong hồ nước, sau đó quay đi đầu không ngoảnh lại.

Hi Quỳnh ở trong hồ ra sức giãy giụa, sắc mặt ngum nước rồi mới nhớ ra mình biết bơi, sau đó chậm rì rì bơi vào bờ.

.

Mặc dù luật lệ ở Cửu Tiêu các nghiêm khắc nhưng cũng không đến mức không có nhân tình. Ngày thường chưa có tiên quân nào mang con tới Cửu Tiêu các nhưng ở đây cũng không nói là không thể. Huống chi Đình Hòa thượng tiên không thành thân, nam tử độc thân độc lập nuôi dưỡng hài tử như thế, tất nhiên phải thông cảm nhiều hơn.

Đứa bé này không chạy lung tung, một mực đi theo phụ thân.

Các đệ tử kính trọng thượng tiên nên vị tiểu công tử này đến đây đương nhiên cũng được yêu quý. Huống chi tiểu tử này lại khiến người ta yêu thích, vừa thông minh vừa ngoan ngoãn.

Đến lớp, đầu tiên Đào Bảo nhìn qua các đệ tử phía dưới rồi liếc nhìn phụ thân một cái. Sau đó bé cầm một chiếc ghế nhỏ, chạy xuống hàng cuối cùng, đi vào tận bên trong muốn ngồi cạnh A Đào.

Ngọc Quán đang ngồi cạnh A Đào.

Đào Bảo ngoan ngoãn nhìn hắt, khẽ nói: “Có thể nhường đệ không? Đệ muốn ngồi ở đây.”

Ngọc Quán nhìn A Đào thấy nàng không nói gì nên do dự dịch ghế ra để thừa một khoảng trống. Tên tiểu tử này liền ngồi vào giữa hai bọn họ, gần sát A Đào.

Đình Hòa dạy học ở phía trên, A Đào ngồi nghe. Tuy hiện giờ nàng đã bớt phóng túng hơn trước nhiều nhưng tật xấu hay thất thần trong giờ học vẫn còn đó. Chỉ có Ngọc Quân biết, từ đầu tới cuối luôn ghi bài giúp nàng.

Ngọc Quân như thường lệ đang ghi bài cho nàng thì thấy tiểu tử kia đã lấy quyển vở của A Đào, cầm bút cúi đầu viết chữ. Hẳn nghĩ tên tiểu tử này còn nhỏ, chắc chỉ tô tô vẽ vẽ linh tinh thôi, đang định lấy lại quyển vở từ trong tay bé thì thấy dòng chữ viết ngay ngắn, mà nhìn qua nội dung thì đúng là điều mà thượng tiên giảng, hơn nữa bé còn nhớ đầy đủ hơn hẳn.

Ngọc Quân nhất thời không biết nói gì.

Đào Bảo khôn khéo hiểu chuyện nói với hẳn: “Ca ca, huynh ghi hai quyển vất vả quá, đệ sẽ ghi giúp tỷ tỷ.” Bé nháy mắt mấy cái, nhìn A Đào, “Có được không ạ?”

A Đào thấy bé viết vui vẻ, chữ viết còn đẹp hơn nàng rất nhiều nên cũng tùy bé, gật gật đầu.

Đào Bảo vui vẻ cười, lại gần nhắc nhở nàng: “Đừng mất tập trung trong giờ học nữa nhé! Phụ thân giảng bài hay lắm.” Vừa rồi còn là đứa con nít ngoan ngoan, chớp mắt liền biến thành tiểu thượng tiên nhắc nàng phải nghe giảng.

Nhưng chẳng qua chỉ là đứa bé, thượng tiên giảng bài khoảng một canh giờ thì Đào Bảo đã ngủ gật nửa canh giờ, sau đó mơ mơ màng màng ngã lên người Ngọc Quân. Ngọc Quân cúi đầu nhìn đứa bé phấn điêu ngọc trác, nhất thời không biết làm thế nào.

*phấn điêu ngọc trác: gương mặt đẹp như bức tượng điêu khắc, da mịn như viên ngọc đã được mài giũa.

Đến khi tên tiểu tử này lão đảo sắp ngã xuống thì có một cánh tay mảnh khảnh giơ ra kéo bé.

Ngọc Quân nhìn A Đào che chở bé, tiểu tử kia ngủ say nhưng vẫn giơ tay ôm chặt cánh tay nàng. Cuối cùng A Đào dứt khoát ôm tên tiểu tử này lên đùi để bé an tâm ngủ.

Ánh mắt Ngọc Quân thoáng tối sầm lại, cảm thấy hơi mất mát, sau đó cúi đầu tiếp tục ghi bài.

Đến khi hết giờ học, các đệ tử tốp năm tốp ba thu dọn sách vở trở về nhà. Đình Hòa đi xuống, tới tận bên trong hàng cuối cùng, thấy Đào Bảo ngủ say sưa trong ngực A Đào liền khom người ôm bé.

Tiểu tử kia dù ngủ say nhưng vẫn ôm chặt A Đào, làm thế nào cũng không chịu buông ra, trong miệng lẩm bẩm: “Mẫu thân...”

Tay Đình Hòa khựng lại, nhìn A Đào.

A Đào trái lại không nhìn hấn. Nàng cúi đầu nhìn bé, nói với thượng tiên: “Ta đưa nó về.”

Đình Hòa lạnh nhạt nói: “Được.” Sau đó thu tay lại, khoanh tay đi trước.

A Đào bế Đào Bảo, đi theo sau thượng tiên, cùng hấn một trước một sau đi ra ngoài.

MẬT NGỌT HƯƠNG ĐÀO

Matcha Cookie
www.dtv-ebook.com

Chương 55

A Đào ôm Đào Bảo đi cạnh thượng tiên, dọc đường đi thượng tiên không nói câu nào. A Đào là một nàng đào kiêu lời nên cũng chỉ lẳng lặng ôm Đào Bảo cho tới khi đến nhà.

Thượng tiên cẩn thận tỉ mỉ, trong ngoài nhà đều được thượng tiên dọn dẹp sạch sẽ.

Trong sân treo một số bộ trang phục và giày của trẻ con, trong phòng cũng có rất nhiều đồ chơi mà trẻ con thích.

Vào nhà, Đào Bảo mới mơ mơ màng màng tỉnh dậy từ trong ngực A Đào. Lúc gương mặt của mẫu thân lọt vào tầm mắt, Đào Bảo sững sốt mấy phút rồi mới mở miệng khẽ gọi: “Mẫu thân.” Giọng nói vừa vui mừng vừa thấp thỏm.

A Đào cúi đầu nhìn bé.

Nàng trông thấy một đôi mắt to ngập nước, gương mặt bụi bặm đang trề môi trông vô cùng đáng yêu.

Lúc nàng rời đi vẫn còn là một quả trứng phượng hoàng to bằng quả trứng gà, mới qua nửa năm thế mà đã biến thành một đứa bé trai.

Đào Bảo thấy mẫu thân không nói gì, nghĩ rằng nàng không thích mình liền cúi đầu hỏi: “Con...Con có thể gọi người như vậy không?” Nếu A Đào không đồng ý cho bé gọi như vậy, dường như bé sẽ khóc to ngay.

A Đào suy nghĩ một chút, nghiêm túc nói: “Việc này, con phải hỏi phụ thân con.”

Trước kia từng nói, sau khi được sinh ra, đứa trẻ sẽ trở về Cửu Nguyên sơn, chuyện này thượng tiên đã đồng ý. Đây cũng là một trong những quy củ nàng học được khi còn ở Đông Hải.

Hả? Đào Bảo mở miệng, rõ ràng có chút vui mừng, sau đó nhanh chóng nhìn sang Đình Hòa: “Phụ thân?”

Đình Hòa không nói chuyện, cũng không nói không thể.

Đào Bảo trong lòng hiểu rõ, biết được phụ thân ngầm đồng ý liền ngay lập tức ôm A Đào gọi: “Mẫu thân.”

A Đào cong môi cười, tùy bé gọi nàng.

Ở nhà thượng tiên một lúc, đến khi mặt trời lặn, cách đó không xa khói bếp ở cung điện vẫn vút, Đình Hòa cũng đã làm xong bữa tối.

A Đào thấy không còn sớm, dĩ nhiên là phải đi về. Đào Bảo đi theo A Đào đến tận trong sân, đôi chân ngắn đi vội vã, bàn tay nhỏ bé nắm thật chặt áo nàng, luyến tiếc không muốn nàng đi.

Đến khi thấy phụ thân làm xong bữa tối từ phòng bếp đi ra, Đào Bảo mới ngẩng đầu lên nói: “Phụ thân, người bảo mẫu thân ở lại dùng bữa tối được không?” Bé muốn phụ thân giúp bé giữ mẫu thân lại, nếu phụ thân mở miệng, chắc chắn mẫu thân sẽ ở lại.

A Đào nghe thấy liếc mắt nhìn thượng tiên, thấy vẻ mặt hẩn lạnh lùng trong lòng dĩ nhiên hiểu được liền nói với Đào Bảo: “Không cần đâu, ta đi về đây.”

Rồi nhẹ nhàng buông tay bé ra, nói với bé: “Con phải nghe lời phụ thân con, nếu con nhớ ta, ta sẽ tới thăm con.”

Cho tới bây giờ nàng chưa từng bị lệ thuộc vào ai cả, hơn nữa làm mẫu thân nàng cũng chưa thích ứng được, nhưng nếu đứa bé này muốn gặp nàng, muốn gần gũi với nàng thì nàng sẽ tới. Thượng tiên dạy bé rất tốt, nghĩ tới về sau bé

lớn lên cũng giống phụ thân, nàng không thấy lo lắng gì hết.

Thấy mẫu thân nói như vậy, Đào Bảo liền ngoan ngoãn gật đầu, trơ mắt nhìn mẫu thân rời đi.

Lúc vào ăn tối với phụ thân, bé ngồi trên ghế, một tay cầm bát sứ, tay kia cầm đũa, giọt nước mắt to như hạt đậu từ gò má mồm mĩm rơi “tách” vào trong bát.

Bé vụng về cầm đũa gắp một miếng thịt, cho vào trong miệng nhai, càng nhai càng cảm thấy tủi thân, cuối cùng phình quai hàm ghen ngào nói: “Mẫu thân người, người, chắc hẳn người rất thích ăn món này...Người vẫn luôn ở cùng Đào Bảo, cũng chưa ăn tối nữa, chắc hẳn sẽ rất đói bụng.”

Bàn tay Đình Hòa cầm đũa thoáng ngừng lại

Sau đó hẩn bỏ đũa trong tay Đào Bảo xuống, ôm đứa bé đang khóc không thành tiếng lên trên đùi, cầm chiếc khăn tay lau nước mắt nước mũi cho bé. Hẩn nói: “Mẫu thân con quen tự do, nàng sẽ tự chăm sóc tốt chính mình, con không cần lo lắng nàng sẽ đói bụng.”

Đào Bảo ngập ngừng nói: “Nhưng... Nhưng thức ăn ở Cửu Tiêu các sao ngon bằng phụ thân làm chứ?”

Hôm nay bé nếm thử thức ăn ở nhà ăn Cửu Tiêu các, muốn biết bình thường mẫu thân sẽ ăn gì, bé thấy thức ăn ở đây không ngon chút nào.

Lại nói: “Mẫu thân ở Đông Hải tu luyện nhất định rất khổ cực, con nhìn người gầy hơn các tỷ tỷ khác rất nhiều.”

...Đúng là gầy hơn trước rất nhiều.

Đào Bảo thấy phụ thân không nói gì, ngẩng đầu lên, đôi mắt to đầy nước mắt, nói nghiêm túc: “Cúc yêu ca ca kia cũng rất thích mẫu thân. Phụ thân, người nói xem, sau này mẫu thân có thể gả cho ca ca ấy hay không?”

Mặc dù tuổi còn nhỏ nhưng hiểu biết không ít, nghĩ tới đây bé liền buồn rầu nhú mày, lo lắng nói: “Về sau cùng cúc yêu ca ca sinh tiểu đệ đệ, chỉ sợ mẫu thân sẽ quên Đào Bảo, sẽ không đến thăm Đào Bảo nữa.”

.

Đứa bé nhà Đình Hòa thượng tiên vô cùng thích A Đào, chuyện này tất nhiên đã truyền ra khắp Cửu Tiêu các. Nếu không phải thân phận A Đào quá thấp thì đã có thể gả tới Cửu Nguyên sơn, ai bảo A Đào tới từ Di sơn chứ? Di sơn là nơi sống của tiểu yêu, đừng nói là gả cho thượng tiên trên Cửu Trọng Thiên, ngay cả tiên quân cấp bậc bình thường cũng sẽ chê.

Thước Dực rất vui, nói: “Đình Hòa thượng tiên cũng không phải người coi trọng dòng dõi, nếu đứa bé kia thích A Đào như vậy, có lẽ A Đào có thể gả cho thượng tiên đấy.”

Nàng thấy A Đào rất xinh đẹp, đứng cạnh thượng tiên trông vô cùng xứng đôi.

Bởi vì hôm qua A Đào ném mình vào trong hồ nên Hi Quỳnh vẫn luôn sầm mặt, hôm nay cũng không ngồi cùng bọn họ mà ngồi bên cạnh. Chuyện hôm qua lẽ nào A Đào lại không biết? Đứa bé kia còn nhỏ nhưng rất khôn khéo. Bé không thích người khác gần gũi mà lại chỉ thân thiết với mỗi A Đào, nghe nói hôm qua A Đào còn đưa bé về nhà.

Đình Hòa thượng tiên mặc kệ như vậy, chẳng lẽ ai cũng có thể?

Nghe Thước Dực nói xong, Hi Quỳnh cười, nói: “Nếu thượng tiên thật sự có ý như vậy, vì sao hôm qua không giữ cô ta lại ăn tối ?”

Cho nên chắc chắn thượng tiên không có tâm tư đó với A Đào. Dù sao tiên nữ có huyết thống cao quý trên thiên giới nhiều như vậy, Cửu Nguyên sơn dù thiếu chủ nhưng sao có thể coi trọng một nàng đào hoang chứ?

Không có ư? Thượng tiên không phải người hẹp hòi như vậy chứ? Thượng Đurc hỏi A Đào: “Thượng tiên làm thế thật à, không giữ nàng lại ăn tối sao?”

A Đào cảm thấy chuyện này cũng không có gì, thành thật nói: “Không.”

Hi Quỳnh cười nói: “Dĩ nhiên là không, tối hôm qua ta ăn tối muộn, vừa hay gặp cô ta.”

Nếu ăn tối trong phủ thượng tiên thì cần gì tới nhà ăn Cửu Tiêu các chứ?

Hi Quỳnh nghĩ, A Đào nghe những lời nàng ta nói, trong lòng chắc sẽ có suy nghĩ thấy người sang bắt quàng làm họ nên mới nghĩ cách tiếp cận, lấy lòng đưa bé để thượng tiên thích nàng.

Hôm qua biết được tính cách thô bạo dã man của A Đào, hôm nay có vài lời nàng ta không thể nói quá trực tiếp, chỉ thông thả nói: “Cho dù thích thì chung quy cũng có mục đích, ta thấy đứa bé kia còn nhỏ nhưng vô cùng thông minh, nếu biết cô ta sẽ trở thành kế mẫu của mình thì chắc không thích cô ta nữa đâu. Ta nghĩ không nên rơi xuống vũng nước đục này, kế mẫu dễ làm sao? Huống chi còn là gia đình thượng tiên nữa.”

Lại nói tiếp: “Bây giờ cô ta vẫn xinh đẹp, không bằng sớm đi tìm một người đàn ông để gả, ta thấy Ngọc Quân rất thích cô ta đấy.”

Đúng là Ngọc Quân thích A Đào nhưng hẳn chưa từng thổ lộ trực tiếp với nàng, giờ nghe Hi Quỳnh nói như vậy liền thấy ngỡ ngàng, trong lòng có chút tò mò muốn biết phản ứng của A Đào. Nhưng hẳn chỉ thấy A Đào ăn cơm, tựa như chuyện Hi Quỳnh nói không liên quan gì đến nàng.

Ngọc Quân buồn lòng cụp mắt.

Ăn tối xong, Hi Quỳnh liền ra ngoài gặp Cửu Chúc rồi nói tất cả những bất mãn trong lòng với A Đào cho Cửu Chúc nghe.

Cửu Chúc trời sinh tính tình phóng túng nhưng vẫn luôn nhớ tới A Đào, tuy

thích nàng nhưng bởi vì không được đáp lại nên vẫn luôn coi thứ không có được là tốt nhất. Nghe Hi Quỳnh nói cũng không đồng ý.

Hi Quỳnh thấy hân thờ ơ liền nhớ trước kia hân hái rất nhiều đào để bày tỏ với A Đào, trong lòng liền thấy chua xót. Giờ nàng vất vả lắm mới bắt được rùa vàng, ở trước mặt hân cũng không dám tức giận, chỉ cố nhịn xuống.

Buổi chiều Hi Quỳnh nghe Đan Tề tiên quân nói sẽ đến điện Đào Lý sắp xếp hồ sơ tư liệu của các đệ tử.

Đệ tử Di sơn có thể đến Cửu Tiêu các là một việc không dễ chút nào. Với những việc nhàm chán, nàng ta chỉ đành phải nắm chắc cơ hội đến lấy lòng tiên quân Cửu Tiêu các, mỗi khi gặp phải chuyện này đều xung phong nhận. Hơn nữa Đan Tề tiên quân từng dạy nàng ta một thời gian ở Di sơn, nên bình thường nàng ta luôn được quan tâm hơn.

Lúc này Hi Quỳnh để những tư liệu đã được sắp xếp ở một bên. Nàng ta tìm hơn nửa canh giờ thấy còn sót lại một tập liên nhanh chóng sắp xếp lại.

Trong lúc lật xem vội vàng hình như nhìn thấy tên A Đào. Hi Quỳnh dừng ngay động tác, vội lật lại trước đó, tìm hồ sơ của A Đào.

Thế mà thấy trong cột bên trái ghi tình trạng kết hôn viết một chữ rõ ràng: Đã.

Sau đó nàng ta cong môi cười, cầm hồ sơ A Đào nói: “Tốt, không biết lén lén lút lút gả cho ai? Nay còn nghĩ quyến rũ thượng tiên, muốn làm phu nhân của ngài ấy. Nếu mọi người biết, xem người ở lại Cửu Tiêu các như thế nào!”

Vốn tâm tình còn phiền muộn liền biến thành hư không. Nàng ta vội cất hồ sơ của A Đào vào trong tay áo, sau đó sắp xếp xong mọi thứ rồi ra khỏi điện Đào Lý.

Ngọc Quân một mình tìm A Đào nói chuyện. Trong lòng hẳn có đáp án nhưng vẫn muốn A Đào nói trực tiếp với mình. Đi bên hồ một lúc, hẳn mới do dự hỏi: “Thượng tiên mang đứa bé kia tới, là của...nàng?”

A Đào không biết vì sao Ngọc Quân biết chuyện thành hôn của nàng và thượng tiên, có điều xưa nay nàng vẫn luôn thẳng thắn, hơn nữa Ngọc Quân còn là bạn, nếu hẳn biết rồi cũng không cần lừa dối nên gật đầu nói: “Ừ.”

Ngọc Quân há miệng thở dốc, khiếp sợ nói không ra lời. Trước kia thượng tiên và A Đào ở chung một chỗ sau đó vội vã hòa ly thì dĩ nhiên là do tính tình hai người không hợp, sau này chắc chắn sẽ không quay lại với nhau nữa. Hẳn không nghĩ tới trong thời nàng và thượng tiên ở chung với nhau còn sinh ra một đứa bé. Đứa bé kia thông minh lanh lợi như vậy, ngay cả A Đào là người lạnh nhạt cũng yêu mến bé như thế, hôm qua còn thương yêu che chở bé như vậy... Hơn nữa đứa bé kia cũng vô cùng thích A Đào.

Có một đứa bé, vậy có khả năng bọn họ sẽ tái hợp.

Lúc trước A Đào gả cho thượng tiên, mặc dù trong lòng hẳn thấy khó chịu nhưng luôn cảm thấy chỉ có người như thượng tiên mới xứng với A Đào nên trong lòng vẫn chúc phúc bọn họ. Nhưng hôm nay... hẳn không hy vọng bọn họ ở chung một chỗ chút nào. Ngọc Quân vội vội vàng vàng nắm cánh tay A Đào: “A Đào cô nương, ta, ta thiiii... Ta thích...”

A Đào theo bản năng rút tay về thì thấy thượng tiên đang đi tới, nàng nhất thời quên rút tay, thành ra tay nàng vẫn bị Ngọc Quân nắm.

Đến khi Ngọc Quân thấy Đình Hòa mới nhanh chóng buông tay ra, cung kính nói với Đình Hòa: “Thượng tiên.”

A Đào cũng chào: “Thượng tiên.”

Đình Hòa chậm rãi nói: “Hôm qua sau khi nàng đi, Đào Bảo vẫn luôn khóc lóc ầm ĩ kêu nhớ nàng, nếu nàng rảnh thì theo ta về một lúc.”

Lúc trước thượng tiên không muốn hòa ly với nàng nhưng sau đó bọn họ vẫn lĩnh hòa ly thư, giờ thái độ thượng tiên rất rõ ràng. Hai ngày nay hắn rất lạnh lùng với nàng, coi nàng như các đệ tử khác ở Cửu Tiêu các. Có thể khiến hắn chủ động muốn nàng đi gặp Đào Bảo, chứng tỏ đứa bé kia rất nhớ nàng.

Đứa nhỏ ấy... Khóc sao?

A Đào nhú mày, nàng không biết dỗ con như thế nào, cũng hoàn toàn không có kinh nghiệm. Có điều trước kia khi ở Đông Hải nàng từng thấy phu nhân Thần Quân sinh con. Trẻ con bị tui thân sẽ khóc nhưng chỉ cần nhìn thấy mẫu thân liền cảm thấy có chỗ dựa, nín khóc rất nhanh.

A Đào không suy nghĩ nhiều liền nói: ” Được, vậy ta đi theo thượng tiên qua đó.”

Ngọc Quân đứng cô đơn ở đó, trơ mắt nhìn A Đào đi theo thượng tiên.

.

A Đào đi theo thượng tiên vào nhà thì thấy bên trong vắng lặng. Nàng đi theo hắn vào thẳng phòng ngủ.

Nhưng không thấy đứa bé khóc ầm ĩ kia.

A Đào đứng bên cạnh giường bỗng nhiên nhớ ra cái gì đó. Nàng xoay người nhìn thượng tiên.

Nàng thấy bóng dáng cao lớn của hắn giơ tay lên chậm rãi khép cửa phòng ngủ lại. A Đào lập tức cau mày: “Thượng tiên đóng cửa làm gì?”

Sắc trời hôm nay không sáng, bên trong nhà hơi tối, chỉ có chút ánh sáng chiếu vào từ cửa sổ. Ánh sáng hắt xuống sau lưng thượng tiên khiến cả người hắn có chút u ám.

Đình Hòa chậm rãi đi tới, ngược chiều ánh sáng, gương mặt tuần tú kia nhìn

qua không ôn hòa giống ngày thường. Thượng tiên cởi áo bào trắng như tuyết xuống, bàn tay với những khớp xương thon dài đều đặn để lên thắt lưng, bắt đầu nói lòng dai lưng.

MẬT NGỌT HƯƠNG ĐÀO

Matcha Cookie
www.dtv-ebook.com

Chương 56

Thượng tiên không phải lần đầu tiên ‘ăn’ đào, nhưng bây giờ tâm tình không giống khi xưa, lúc ăn đào cũng điên cuồng hơn, lang thôn hổ yết, nhắm đỉnh đào hạ miệng. Hương đào thơm mát, thịt đào ngọt lành, cắn một cái nước đào liền dọc theo khe rãnh chảy xuống, dính ướt lá đào một mảng.

Đào Di sơn này có ưu điểm lớn nhất là tươi ngon mọng nước, nước đào thơm nồng, chỉ cần cắn một miếng liền không dừng lại được, nhất định phải ăn hết sạch sẽ quả đào này, cắn mút hạt đào mấy lần mới thôi. Mà bây giờ thượng tiên há miệng ăn đào, nước đào dính đầy cả tay, ngón tay thon dài nắm chặt rãnh đào trong tay, khi mạnh khi nhẹ xoa nắn.

Có điều đào này rất tròn, khó có thể nắm được trong tay, hơi chút không để ý là trượt mất.

Thượng tiên vốn nóng lòng ăn đào, thấy đào này trượt khỏi tay, khó chịu cầm lại, hai tay nắm chặt, cúi người liền cắn, răng chậm rãi cắn thịt đào. Chỉ hai ba cái đã lột sạch mảnh lá đào còn lại, ném qua một bên, chỉ còn đào nhũ trần trụi, mặc cho thượng tiên vùi càng cắn.

Còn ‘tiên cắn’ thì đã sớm nhón chân đứng đợi, ngóng trông có thể bước vào chốn cũ. Thân thể nó cường tráng, nhưng hành động lại ngốc nghếch, nóng nảy vùi vàng phá cửa xông vào, tiến tiến xuất xuất vào chốn đào nguyên, hơi thở dồn dập, mồ hôi ròng ròng nhưng hứng thú càng tăng cao.

Cuối cùng một tiếng rên mãnh liệt, lẳng lặng ghé vào bể đào nguyên, chôn thân mình vào nơi ấm áp thoải mái ấy, nhẹ nhàng thở.

Nghỉ ngơi một lát, lại tiếp tục phi nước đại.

Lập đi lập lại mấy lần mới bằng lòng bỏ qua.

Mặc dù đi vào, nhưng cách thức không hề lặp lại, khi thì quy củ đoan chính, khi thì kiểu khác, đa dạng vô cùng.

Cho đến khi đêm dài thanh tĩnh mới lưu luyến rời khỏi chốn đào nguyên, giơ tay nhẹ nhàng vuốt ve cửa khẩu, lẳng lặng đi ra.

Bình minh ló dạng, cửa sổ phòng ngủ hé mở, mùi đồ ăn sáng cùng khói bếp nhẹ nhàng tiến vào. A Đào chậm rãi mở mắt, ngửi thấy mùi thơm mới chậm rãi ngồi dậy.

Nghe tiếng cửa phòng ngủ mở ra, a Đào vén màn lên, liền thấy thượng tiên y phục chỉnh tề bước vào.

Áo bào trắng như tuyết, dáng người cao lớn, phía sau là vạt nắng sớm mai trong suốt lung linh, nhưng cũng không sánh bằng dung mạo của hắn.

A Đào liếc nhìn hắn một cái rồi bước xuống giường, giơ tay cầm quần áo vắt bên giường, tùy tiện mặc lên người.

Nàng khoác áo, tóc đen buông xõa, khuôn mặt xinh đẹp, sóng mắt lưu chuyển, vô cùng quyến rũ. Nàng vuốt tóc, nói với thượng tiên: “Hiện tại giờ nào rồi?”

Nếu muộn quá, sợ là không kịp đi Cửu Tiêu các rồi.

Thượng tiên bước qua, nói: “Vừa qua giờ Mẹo, nàng chuẩn bị nhanh một chút.”

Giờ Mẹo à, vậy còn kịp.

A Đào “Ừ” một tiếng, tay đang buộc dây áo thoáng dừng lại, nhìn về phía

thượng tiên: “Nhanh thế nào? Nếu có thể nhanh, sao hôm qua thượng tiên không nhanh một chút?”

Đình Hòa đương nhiên hiểu ý nàng. Nếu là thượng tiên trước đây thì có lẽ đã đỏ mặt không biết phải đáp lại thế nào, mà giờ chỉ thấy thượng tiên sắc mặt điềm tĩnh nói với nàng: “Nhanh lên một chút.”

A Đào cúi đầu buộc dây áo, khước miệng hơi cong lên.

Giờ không giống như ngày xưa nữa, muốn chấm dứt sạch sẽ, nàng cũng không trêu đùa hân. Hành động của thượng tiên hôm qua khiến nàng kinh ngạc, nhưng xưa nay nàng không bạc đãi bản thân, hôm qua thực ra nàng cũng muốn, chuyện với thượng tiên là thuận theo thời thế thôi. Nếu nói là ép buộc, thì hôm qua sắc mặt hân lạnh lùng nhưng vẫn cho nàng cơ hội phản kháng. Nếu nàng không muốn thì hân tuyệt đối sẽ không tiếp tục. Dù sao nàng cũng muốn, người tình ta nguyện, người tổn sức lực cũng không phải nàng, nàng chẳng thua thiệt gì cả.

Sửa sang lại quần áo xong, a Đào mới nhớ tới một chuyện, nói với hân: “Đêm qua cũng coi như là sương sớm nhân duyên phải không?”

Đình Hòa đang vắt khăn mặt cho nàng, sắc mặt trầm xuống, thản nhiên gằn từng chữ: “Không có tình cảm, đương nhiên là sương sớm nhân duyên.”

A Đào gật đầu. Hôm qua mặc dù cùng thượng tiên ý loạn tình mê, nhưng nàng vẫn giữ một chút lý trí, bảo thượng tiên dùng đồ kế hoạch. Dù sao tiểu hài tử kia đã đáng thương rồi, chỉ cần một đứa là đủ.

A Đào nhận lấy khăn ướt thượng tiên đưa rửa mặt, phía sau chợt nghe tiếng bước chân chạy thành thịch, tiếp theo cái bóng nhỏ bé nhào vào ngực nàng: “Mẫu thân mẫu thân!”

Đào Bảo ôm A Đào, sung sướng không thôi. Ngẩng đầu cười hì hì nói với nàng: “Phụ thân đúng là không lừa Đào Bảo, mẫu thân quay về rồi. Mẫu thân

đồng ý với Đào Bảo đi, sau này ở lại đây, đừng đi nữa có được không?” Cánh tay mập mạp của bé ôm a Đào thật chặt: “Đào Bảo rất nhớ mẫu thân .”

Bình thường đều là phụ thân đón bé tan học, hôm qua Đào Bảo tan học đứng chờ phụ thân thì lại thấy tổ mẫu Thanh Loan phu nhân đến đón, còn đưa bé tới Cửu Nguyên sơn. Tổ phụ tổ mẫu xưa nay vẫn luôn thương bé, nhưng bé vẫn thân với phụ thân nhất, giờ không thấy phụ thân liền hỏi không ngừng, nghĩ phụ thân cũng không cần bé.

Hôm nay về nhà thật sớm để gặp phụ thân, vừa nghe tin mẫu thân ở nhà bé vui sướng đi tìm mẫu thân, nhưng phụ thân ngăn bé lại, bảo bé đừng quấy rầy mẫu thân nghỉ ngơi, lúc này bé mới ngồi im chờ mẫu thân tỉnh lại.

Tới khi ăn sáng, Đào Bảo liền bám lấy mẫu thân ngồi ăn. A Đào buộc khăn ăn cho bé, Đào Bảo liền ngẩng đầu mở to mắt hỏi nàng: “Mẫu thân muốn sinh đệ đệ cho Đào Bảo ạ?” Giọng bé nghiêm túc, còn có dẫn chứng: “Thất biểu ca nói với con, chỉ cần phụ mẫu huynh ấy ở riêng một chỗ là tạo cho huynh ấy thêm đệ đệ muội muội. Có phải vậy không mẫu thân?”

Đình Hòa mỗi đi công tác đều gửi Đào Bảo ở nhà biểu ca Dung Lâm, phu thê hai người họ tình cảm thâm thiết, đến nay đã sinh được chín người con. Cứ nghĩ bên đó nhiều trẻ con thì Đào Bảo có bạn, nay nghĩ lại chỉ sợ thằng nhóc này lại học phải những thứ không nên, tuổi còn nhỏ, có một số việc chưa cần biết thì tốt hơn.

Đình Hòa bèn chậm rãi nói với bé: “Sau này con ít đến nhà Dung Lâm bá bá một chút.”

Tại sao chứ? Bé chơi với Thất biểu ca rất vui mà?

Đào Bảo khó hiểu tròn mắt, nghĩ nghĩ lại vui vẻ gật đầu: “Dạ, Đào Bảo có đệ đệ muội muội, sẽ ngoan ngoãn chăm sóc đệ đệ muội muội, không đi chơi lung tung nữa đâu .”

Các biểu ca biểu tở mặc dù tốt nhưng cũng không bằng đệ muội ruột thịt được, dù sao với các biểu ca biểu tở thì bé nhỏ nhất, nếu có thêm đệ muội thì bé sẽ làm ca ca.

Đào Bảo vẫn thích làm ca ca hơn.

Đào Bảo nghĩ nghĩ, lại nghĩ tới một việc, hỏi Đình Hòa: “Phụ thân, hôm nay phụ thân có thể cùng mẫu thân đón con tan học không?”

Trước đây đều là phụ thân đón bé, nhưng những bạn nhỏ khác đều có cả phụ mẫu cùng đến đón, Đào Bảo vô cùng hâm mộ.

Đào Bảo chờ mong nhìn phụ thân. Đình Hòa lại thản nhiên nói với bé: “Con hỏi mẫu thân đi.”

A?

Đào Bảo sững sốt, sau đó nghiêng đầu nhìn mẫu thân bên cạnh, trông mong hỏi: “Mẫu thân mẫu thân, có thể chứ?”

MẬT NGỌT HƯƠNG ĐÀO

Matcha Cookie
www.dtv-ebook.com

Chương 57

“Mẫu thân.....” Đào Bảo xưa nay ngoan ngoãn, chỉ có ở trước mặt mẫu thân mới làm nũng, bé ôm cánh tay a Đào, dè dặt đáng thương.

A Đào giơ tay xoa đầu bé, nói:“..... Được.” Thượng tiên đã đồng ý rồi, đi đón tiểu tử này cũng chẳng sao.

Quay đầu nhìn thượng tiên, thấy hắn đang yên lặng ăn sáng, tư thái tao nhã. A Đào cảm thấy khó hiểu, lúc trước thượng tiên đã thể hiện thái độ rõ ràng với nàng, nàng chỉ đưa cái giỏ đào mà hắn đã khó chịu, cứ tưởng không muốn nàng lại gần con. Thế nên nàng cũng đành giữ lời, dù sao trước đây đã nói rõ. Nhưng hôm nay thái độ lại thay đổi.

Nàng thực ra không hiểu rõ hắn, lúc đầu nghĩ hắn là người chính trực cổ hủ, chăm lo gia đình, mà bây giờ lại thêm nhiều điều khó hiểu.

Ăn sáng xong, a Đào cùng thượng tiên đưa Đào Bảo đi học rồi mới đi Cửu Tiêu các. Thượng tiên đi đằng trước, a Đào miễn cưỡng theo sau, sau đó bước chân thượng thoáng chậm lại, song song đi cùng a Đào.

Đình Hòa nói:“Chiều nay Đào Bảo họp phụ huynh, nàng đi cùng ta, chờ nàng tan học ta sẽ qua gọi nàng.”

Vừa nãy đã đồng ý Đào Bảo rồi. A Đào gật đầu:“Ừm.”

Nói xong A Đào liền đi vào lớp. Đình Hòa nghiêng đầu nhìn theo bóng dáng nàng, đứng yên một lát mới đi.

Vừa vào cửa liền thấy Xung Hư tôn giả đến rồi, thấy thượng tiên liền cung

kính chào hỏi, sau đó lại tiếp tục nhìn phiên nào về điểm thi của học trò.

Xung Hư tôn giả nói: “Những thứ cần thiết đều dạy hết rồi, bọn chúng nhìn thông minh mà sao điểm thi lại tệ như vậy chứ.” Xung Hư dạy ban trọng điểm của Cửu Tiêu các, học trò đương nhiên đều là tinh anh, nhưng hẳn dạy người tài đã trăm ngàn năm, yêu cầu với các đệ tử cũng cao hơn bình thường, không đạt tới thành tích hẳn mong muốn thì chính là ‘tệ’.

Giờ đang buồn bực nghĩ làm sao để các đệ tử cố gắng hơn.

Đình Hòa chậm rãi ngồi xuống, nói: “Ta có một ý.”

Ánh mắt Xung Hư tôn giả sáng lên: “Thượng tiên có gì chỉ giáo?” Lúc trước Đình Hòa thượng tiên luôn ôn hòa với các đệ tử, cách giảng dạy hoàn toàn khác với hẳn, mà nay Đình Hòa thượng tiên đã lạnh lùng hơn.

Đình Hòa nói: “Ta thấy các đệ tử nam nữ ngồi chung, bọn họ đang trẻ tuổi dễ xúc động, sợ cũng ảnh hưởng tới việc học.”

Nam nữ ngồi chung? Xung Hư tôn giả nghĩ nghĩ, hình như là vậy, các mặt khác hẳn đều quản giáo nghiêm ngặt, chỉ có chỗ ngồi là hẳn để cho mọi người tự do lựa chọn. Giờ nghĩ lại, đa phần đệ tử đều nam nữ ngồi chung.

Xung Hư tôn giả không thích các đệ tử yêu đương, giờ nghe thượng tiên nói vậy thấy đúng, lập tức gật đầu nói: “Thượng tiên nói phải, đúng là cần chú ý một chút.”

Càng nghĩ càng thấy đúng, các đệ tử không ngồi xen nam nữ có vẻ chuyên tâm học hành hơn, thành tích cũng tốt hơn.

Xung Hư tôn giả cười cười, chấp tay cảm ơn thượng tiên: “Tiểu tiên phải đi sắp xếp mới được, đúng là không thể cho bọn họ ngồi nam nữ xen lẫn.”

Chiều hôm đó Xung Hư tôn giả đến lớp, làm cho các đệ tử ngồi vào đúng chỗ yêu cầu, nam đệ tử ngồi riêng một dãy, nữ đệ tử ngồi một dãy.

Ngọc Quân đang ngồi cạnh A Đào, giờ nhìn vào danh sách thấy vị trí mới của hân cách a Đào khá xa, nhưng Xung Hư tôn giả đã nói vậy rồi, hân đành phải im lặng thu dọn sách vở đi. Nhìn a Đào dọn dẹp chuẩn bị qua chỗ mới, Ngọc Quân vội hỏi: “A Đào cô nương, ta giúp nàng chuyển chỗ nha?”

A Đào không dừng lại, ôm bàn đứng bên: “Không cần.”

Nàng là Đào yêu tu luyện sáu trăm năm, pháp lực tốt, sức lực còn lớn hơn Ngọc Quân nữa, nàng cũng không thích phiền tới người khác, tự mình chuyển chỗ.

Ngọc Quân liền nhìn nàng ôm bàn đi, ngồi xuống vị trí thứ ba cạnh cửa sổ. Dãy bên đó chỗ ngồi đặc biệt hơn, đều ngồi một mình một chỗ. Hân nhìn một lát mới ôm bàn đứng dậy, ngồi vào chỗ thứ hai từ dưới lên. Từ chỗ này nhìn qua chỉ có thể thấy bóng lưng a Đào.

Lúc ăn trưa, Thước Dực đề nghị tan học mọi người đi thiên phố chơi, Dạ Đàm còn buồn ngủ, lười biếng nói: “Vậy muộn chút rồi đi.”

Thước Dực vốn là một cô nương hiền lành ngoan ngoãn, đến Cửu Tiêu các rồi cũng học được nhiều thứ, biết nhiều điều mới, tính cách cũng hoạt bát hơn nhiều. Nàng nói: “Huynh tưởng ai cũng giống huynh à? Càng khuya càng hưng phấn, lại càng...”

Dạ Đàm cười cười, nghiêng đầu lại gần hơn, hỏi nàng: “Lại càng sao?”

A? Tự nhiên dựa sát vào như vậy, khuôn mặt Thước Dực bỗng chốc đỏ bừng, ba chữ “Càng xinh đẹp” không thể nói ra được. Dạ Đàm buổi tối vô cùng xinh đẹp, nhưng lúc này đôi mắt cong lên cũng đẹp mười phần. Nàng sững sờ một lát, ngửi thấy hương hoa quỳnh gần trong gang tấc mới quay mặt đi, khẽ nói: “Không thèm nói với huynh.”

Dạ Đàm cười hì hì.

A Đào nói: “Ta không đi được.”

“Sao vậy?” Thước Dực muốn đi cùng a Đào, nàng nói: “Hôm nay nàng tan học sớm mà? Hay là có việc khác?” Nhưng a Đào ở Cửu Tiêu các đâu có bạn bè khác đâu.

Hi Quỳnh nhếch môi nói: “Đừng nói là liên quan đến Đình Hòa thượng tiên nha?”

Đình Hòa thượng tiên? Thước Dực sững sốt nghiêng đầu nhìn A Đào: “Thật sao?”

Ở Cửu Tiêu các có một ít lời đồn về A Đào và Đình Hòa thượng tiên .

A Đào gật đầu.

Hi Quỳnh nói tiếp: “Đương nhiên là thật, hôm qua còn có đệ tử thấy cô ta đi theo Đình Hòa thượng tiên ra ngoài, cả đêm cũng không về, sáng nay lại cùng thượng tiên đến, còn thấy cô ta đưa tiểu công tử nhà thượng tiên đến trường.”

Thượng tiên vừa mới dẫn tiểu công tử đến Cửu Tiêu các, A Đào này đã vội vàng muốn làm kế mẫu. Ở Cửu Tiêu các có rất nhiều nữ đệ tử ái mộ Đình Hòa thượng tiên, không có một ngàn cũng có tám trăm, nhưng ai nấy đều rụt rè đoan trang, ngày thường chỉ dám hỏi mấy câu để tiếp cận thượng tiên, mà a Đào này lại cao tay hơn, nhanh như vậy đã lung lạc được con trai thượng tiên rồi bám lấy ngài ấy.

A Đào đến từ Di sơn, dung mạo xinh đẹp, vóc người nóng bỏng, đúng với hình tượng ‘bình hoa’ ngực lớn não nhỏ. Đa số đệ tử không quen biết nàng chỉ cần nhìn dáng vẻ nàng sẽ thấy nàng là người phóng đảng. Lúc trước thấy nàng cự tuyệt Cừ Chúc trước mặt mọi người, nay lại thông đồng thượng thượng tiên, mọi người vừa nhìn đã biết. Chắc là Đào này cao ngạo, chướng mắt Cừ Chúc, chỉ có Đình Hòa thượng tiên mới lọt vào mắt nàng.

Thước Dực luôn kính trọng thượng tiên, cảm thấy nếu a Đào ở cùng thượng tiên thì cũng không có gì bất ổn hết. Có điều nếu thượng tiên gần gũi a Đào vì tiểu công tử thì nàng cần khuyên a Đào một chút. Nhưng nàng hiểu tính a Đào, a Đào không phải người tham hư vinh, liền nói: “A Đào giỏi như vậy, nếu thượng tiên coi trọng nàng ấy cũng chẳng có gì ngạc nhiên cả.”

Cửu Tiêu các có rất nhiều đệ tử giỏi dang, nhưng trong mắt Thước Dực thì a Đào vẫn lợi hại nhất.”

Hi Quỳnh che miệng cười cười. Thượng tiên là người chính trực, không gần nữ sắc, nếu thật sự bị A Đào mê hoặc thì cũng vì Đào này quá ti tiện thôi. Thượng tiên có gia thế hiển hách, cho dù được thượng tiên và tiểu công tử thích thì sao, cánh cửa Cửu Nguyên sơn cũng không dễ dàng bước vào như vậy.

Hơn nữa.... Một cô đào đã kết hôn lại càng không thể.

Nghĩ đến thượng tiên vĩ đại, lại nhìn Đào yêu phóng đảng trước mặt, Hi Quỳnh cảm thấy, nàng ta nhất định phải nói sự thật cho thượng tiên càng sớm càng tốt, miễn cho Đào này làm bản thân thể thượng tiên.

Buổi chiều A Đào cùng thượng tiên đi nhà trẻ cạnh Cửu Tiêu các hợp phụ huynh cho Đào Bảo. Đào Bảo mới học một tháng, nhưng bé vừa thông minh vừa xinh xắn, các phụ tử đều yêu quý. A Đào theo Đình Hòa đi vào, bên trong đã có nhiều phụ huynh tới, đang nói chuyện với phụ tử.

Dạy học ở đây phần lớn là các nữ tiên tính tình dịu dàng, phẩm hạnh đoan trang.

Có một nữ tiên mặc váy màu hồng bước lại, hành lễ với thượng tiên: “Đình Hòa thượng tiên.”

Đình Hòa khách khí chào nàng: “Bích Nguyên tiên tử.”

Tài nghệ của Bích nguyên tiên tử cũng có tiếng trên thiên giới, năm trăm năm

trước nàng vô cùng nổi tiếng, có không ít nữ tử quý tộc đến nhờ nàng dạy múa. Nhưng Bích Nguyên tiên tử ba trăm năm trước chân bị thương, mặc dù đã hồi phục nhưng từ đó về sau không thể nhảy nữa. Bây giờ ở trường mầm non dạy trẻ, ngày qua ngày nhàn nhã tự tại. Cũng có người mời nàng rời núi, nhưng nàng đã sớm coi thường danh lợi, cảm thấy ở cùng bọn trẻ vui vẻ hơn.

Bích Nguyên tiên tử ngày thường luôn quan tâm tới Đào Bảo, Đình Hòa cũng khách khí với nàng ta hơn.

Đình Hòa thượng tiên nổi danh thiên giới, mà Bích Nguyên tiên tử lại lận đận tình duyên, gặp người nho nhã lễ độ như hân ngày nào tan học cũng đón con về, tiếp xúc nhiều, trong lòng đối với thượng tiên cũng có một chút tâm tư. Một ngày trước thượng tiên đi công tác, Đào Bảo đều đi theo chín đứa nhỏ nhà Dung Lâm thượng thần, hôm qua thì Thanh Loan phu nhân đến đón, hôm nay cuối cùng cũng được gặp thượng tiên, Bích Nguyên tiên tử có chút kích động.

Đến khi thấy bên cạnh thượng tiên còn có một người mới sững sờ, hỏi thượng tiên: “Vị này là.....”

“Mẫu thân!”

Tiếng trẻ con vui sướng vang lên, Đào Bảo mặc đồng phục xanh biếc chạy về phía a Đào, thân thiết nhào vào lòng nàng, ngửa đầu ngọt ngào gọi. A Đào cũng giơ tay xoa đầu bé.

Đình Hòa liền giới thiệu với Bích Nguyên tiên tử: “Đây là mẫu thân Đào Bảo, phu nhân của ta.”

Đình Hòa thượng tiên không gần nữ sắc, chưa bao giờ nghe nói bên cạnh hân có nữ tử nào, mà Đào Bảo này không biết từ đâu xuất hiện, Cửu Nguyên sơn cũng không có tin tức gì, chỉ thấy bọn họ vô cùng yêu thương tiểu công tử này chứ không thấy mẫu thân bé đâu hết, cứ tưởng là không có, nào ngờ... Sắc mặt Bích Nguyên tiên tử khó coi, chào a Đào: “Thì ra là thượng tiên phu nhân.”

Phu nhân thì đúng là phu nhân, nhưng hai người họ đã hòa ly nửa năm. Có điều a Đào cũng không để ý, thấy thượng tiên nói vậy cũng không phủ nhận.

Đào Bảo kéo A Đào đi vào chỗ phụ huynh. A Đào không quen họ, chỉ biết duy nhất một người là biểu tẩu của thượng tiên – phu nhân của Dung Lâm thượng thần, A Liên. Còn vị nam tử cao lớn tuấn mỹ bên cạnh A Liên thì nghiêm nhiên là thượng thần Cửu Trọng Thiên, Dung Lâm thượng thần. Trước mặt bọn họ là chín đứa con, bảy nam hai nữ.

A Liên đi qua chào, còn Dung Lâm thượng thần ngồi yên, chờ A Liên quay về mới nói: “Thì ra đó là cô Đào Di sơn khiến Đình Hòa nhớ thương mãi, chẳng trách cô cô không thích.”

A Liên cũng biết một ít chuyện của phu thê Đình Hòa, nhỏ giọng nói với thượng thần: “Thượng thần đừng nói vậy, a Đào không thích nói chuyện thôi, chứ nàng ấy là người tốt.”

Dung Lâm đương nhiên thiên vị biểu đệ hơn, cảm thấy Đào này không nói một lời đã bỏ lại Đình Hòa tiểu Đào Bảo đi Đông hải, bất vô âm tín, đúng là không hiền lành.

Nhưng hẳn dù sao cũng là thượng thần, không phải người nhiều chuyện, chỉ nói một câu rồi thôi.

Đào Bảo dính lấy A Đào, thấy bạn học đi lại liền cười hì hì giới thiệu mẫu thân. Mấy đứa nhỏ thấy mẫu thân Đào Bảo xinh đẹp như vậy đều vô cùng hâm mộ.

Còn có một bé gái ăn mặc lôi thôi, tóc tai rối bù chạy lại, mặt đỏ bừng hỏi Đào Bảo: “Đây là mẫu thân huynh à?”

Đào Bảo vui vẻ gật đầu: “Đúng vậy đúng vậy.”

Tiểu nữ oa tên là Ngọc Sinh, nhỏ hơn Đào Bảo một chút, hâm mộ nhìn phụ

mẫu Đào Bảo, nhỏ giọng nói: “Huynh có phụ mẫu đi cùng, hạnh phúc thật đấy.”

Ngọc Sinh đi rồi, Đào Bảo mới quay đầu nói với A Đào: “Ngọc Sinh hay chơi với Đào Bảo lắm, nhưng phụ mẫu Ngọc Sinh hòa ly lâu rồi, mẫu thân muội ấy đã tái giá, muội ấy đi theo phụ thân...”

A Đào nhìn lại, thấy tiểu nữ oa mặc lôi thôi như vậy, đúng là điển hình của những đứa trẻ đi theo phụ thân. Nam tử phần lớn đều không biết chăm sóc, ít người giống như thượng tiên.

Đào Bảo nhú mày nói: “Đứa trẻ có phụ mẫu hòa ly thật đáng thương... Con nghe Ngọc Sinh nói phụ thân muội ấy sắp lấy người khác rồi. Trước đây cũng có người nói Đào Bảo là đứa trẻ không có mẫu thân, nhưng Đào Bảo biết mẫu thân chỉ đi xa thôi, sẽ nhanh về với Đào Bảo, không giống phụ mẫu Ngọc Sinh đâu.”

Bé ngẩng đầu nhìn A Đào, “giờ mẫu thân về rồi, mọi người đều hâm mộ Đào Bảo. Sau này mẫu thân đừng đi xa nữa được không? Nếu bắt buộc phải đi, vậy nhớ mang theo Đào Bảo, Đào Bảo sẽ thực nghe lời.”

Lại nhớ đến cái gì, Đào Bảo khẽ “À” một tiếng, sau đó cầm tay phụ thân đặt lên tay mẫu thân, nói: “Còn cả phụ thân nữa, phụ thân cũng thực nghe lời.”

MẬT NGỌT HƯƠNG ĐÀO

Matcha Cookie
www.dtv-ebook.com

Chương 58

MẬT NGỌT HƯƠNG ĐÀO

Matcha Cookie
www.dtv-ebook.com

Chương 59

Chương 59: Phu quân

Chuyên ngữ: Tiểu Sơn

A Đào thẳng tính, thấy thượng tiên nói vậy cũng không dây dưa nữa, nằm xuống ngáp một cái, dựa vào thượng tiên ngủ.

Một lúc lâu sau Đình Hòa mới nghiêng đầu, nhìn A Đào say giấc, cứ nhìn mãi không rời. Hắn giơ tay gạt lọn tóc trên trán nàng, cúi đầu đặt lên trán nàng một nụ hôn, sau đó mới khẽ thở dài.

Hôm sau a Đào tỉnh dậy Đình Hòa đã chuẩn bị bữa sáng xong, thấy hai mẫu tử mắt nhắm mắt mở đi ra, bèn giục bọn họ rửa mặt.

Hai mẫu tử cùng nhau rửa mặt, sau đó lại bàn ngồi ăn sáng.

Đình Hòa mặc dù nấu ăn ngon nhưng cũng ít khi xuống bếp, sau này làm phụ thân rồi mới nghiên cứu nấu ăn nhiều hơn. Bữa sáng làm đơn giản mà giàu dinh dưỡng, lại có thêm trứng chần nước sôi, gấp cho mỗi người một quả. Đào Bảo không thích ăn trứng chần, đôi mắt to tròn quay qua nhìn a Đào. A Đào cũng không thích ăn, đang muốn cự tuyệt thì nghe thượng tiên nói: “Trứng chần nước sôi bổ dưỡng, nàng là mẫu thân, phải làm gương cho Đào Bảo.”

A Đào nhìn thượng tiên một cái.

Lúc trước ở chung thượng tiên luôn thuận theo ý nàng, chưa bao giờ ép nàng làm chuyện nàng không thích, cho dù chuyện đó tốt cho nàng, thì hắn cũng tìm cách khác thay thế. Vậy mà hôm nay biết rõ nàng không thích ăn trứng chần nước sôi, hắn lại dám nói nàng ăn trước mặt Đào Bảo. A Đào đúng là không thích ăn, ngửi mùi đã không muốn há miệng, có điều nhìn sang Đào Bảo bên cạnh, thấy khuôn mặt bé bỏng cũng đang nhìn nhỏ không muốn ăn.

A Đào mặc dù không có kinh nghiệm làm mẫu thân, nhưng cũng hiểu là không được chiều chuộng đứa nhỏ, đành phải gấp quả trứng chần nước sôi lên, cắn một miếng.

Đào Bảo thấy mẫu thân ăn, cũng đành phải ăn.

Ăn sáng xong, Đình Hòa thấy hai người chuẩn bị xong xuôi hết, mới cầm hai túi sách trên bàn lên. Đầu tiên đeo túi cho a Đào, sau đó lại cầm túi sách nhỏ lại, Đào Bảo ngoan ngoãn cúi đầu để phụ thân đeo túi cho bé.

Đưa Đào Đào đến trường trước, sau đó hai người mới cùng nhau đến Cửu Tiêu các.

Nắng sớm nhân nhật, sáng sớm đệ tử Cửu Tiêu các còn chưa đến hết, Đình Hòa đi song song cạnh A Đào, các đệ tử xung quanh đều đứng lại nhìn. Mọi người im lặng, đợi a Đào vào lớp mới có đệ tử bắt đầu chỉ trò bàn tán, đại để là mấy ngày nay đều thấy nàng đi cùng Đình Hòa thượng tiên, sắp sửa làm kế mẫu của tiểu công tử nhà thượng tiên tới nơi rồi.

Nữ đệ tử Cửu Tiêu các luôn nhưng nhớ Đình Hòa thượng tiên không chỉ có một vài người, nhưng bọn họ đều rụt rè, mặc dù thượng tiên đã có con riêng, nhưng tiểu công tử thông minh lanh lợi như thế, bọn họ đều nguyện ý làm kế mẫu của bé.

Không ngờ a Đào ra tay nhanh như vậy, thượng tiên lại có vẻ như đã nhận nàng, các nữ đệ tử nhìn thấy, trong lòng vô cùng khó chịu.

Ngọc Quán thấy A Đào bỏ túi sách xuống, dường như không nghe thấy các nữ đệ tử đang bàn tán, hần do dự một lát rồi lại gần nàng, nhỏ giọng nói: “A Đào, bọn họ nói nàng cùng thượng tiên... cùng thượng tiên có hành vi hoang đường, nàng đừng nghe bọn họ.”

Sợ A Đào khó chịu.

A Đào ngẩng đầu liếc Ngọc Quán, thân nhiên nói: “Bọn họ cũng không nói sai.”

Hòa ly rồi vẫn còn ở với nhau, đúng là không thỏa đáng. Lúc ở Di sơn không chú ý mấy quy củ đó, nhưng nơi này không giống vậy, đây chính là thiên giới, làm vậy đúng là hoang đường. Giống như thượng tiên hôm qua đã nói, không danh không phận, người luôn chú ý danh tiết lễ nghĩa như hần đương nhiên không muốn chung đụng với nàng. Nàng không thêm đề ý những chuyện này, mà bọn họ cũng chẳng nói gì sai, nếu đã không nói sai thì cần gì phải khó chịu?

Các nữ đệ tử cùng lớp a Đào đều biết chuyện này, thì đương nhiên ở Cửu Tiêu các đã đồn đãi âm lên, nói a Đào cùng thượng tiên giữa thanh thiên bạch nhật đi cùng nhau, không thêm che giấu.

Xung Hư tôn giá tình cờ gặp thượng tiên, lúc đi cùng hần trên hành lang còn nghe nữ đệ tử nhỏ giọng nói chuyện a Đào: “... Hôm qua ta thấy Đào kia đi cùng thượng tiên đến trường mầm non cạnh Cửu Tiêu các họp phụ huynh cho tiểu công tử, tiểu công tử còn gọi cô ta là mẫu thân đó.”

Xung Hư hờ nhẹ một cái, hai nữ đệ tử kia mới phản ứng lại, mặt trắng bệch hành lễ chào hai người.

Xung Hư tôn giá nhìn sắc mặt thượng tiên, sau đó nghiêm mặt răn dạy nữ đệ tử: “Lo đọc sách học hành đi, đừng đứng đây nói lung tung.” Nói xong, hai nữ đệ tử vội rít chạy đi.

Sau đó Xung Hư tôn giá do dự mãi, mới nói với thượng tiên: “Mới thi xong, mấy đệ tử này nhân rồi không có việc gì, những lời đó thượng tiên đừng giữ trong lòng...” Dừng lại một lát mới tiếp tục nói: “Thượng tiên yên tâm, tiểu tiên sẽ răn dạy bọn chúng, không cho bọn chúng nói lung tung nữa. Mấy lời đồn đãi vợ vãn này sẽ không lưu truyền ở Cửu Tiêu các nữa đâu.”

Đình Hòa nói: “Tôn giá an tâm, việc nhỏ này không cần phiền đến tôn giá.”

Xung Hư giật mình, thầm nghĩ hán vì muốn bảo tồn thanh danh đệ nhất quân tử trên thiên giới cho Đình Hòa nên mới nói vậy, thế mà ngài ấy lại không muốn?

Xung Hư liền gật đầu: “Thượng tiên nói phải.”

Giữa trưa hôm đó, Thục Dục vội vàng chạy tới tìm A Đào, hốt hoảng nói: “Không hay rồi!”

Thục Dục nhất gan, chuyện nhỏ xiu với nàng cũng giống như trời sắp vậy. A Đào chậm rãi thu dọn bàn, chuẩn bị đi nhà ăn, không có nửa điểm sốt ruột. Thục Dục thấy vậy vội nói: “Nàng mau đi xem, Hi Quý đang nói lung tung về nàng á, cô ta nói xấu nàng thì thôi, đằng này còn nhiều người khác tin cô ta nữa.”

Hi Quý ghét nàng không phải ngày một ngày hai, A Đào đứng dậy: “Nói xấu gì ta?”

Thục Dục do dự một lát mới nói: “Cô ta nói nàng... nói nàng đã kết hôn.” Sau đó lẩm bẩm nói: “Mấy lời vợ vãn như vậy mà cũng có người tin, còn bảo trong tay có hồ sơ của nàng, viết rõ ràng.”

Ngọc Quán nghe vậy vội quay sang nhìn A Đào: “A Đào có nường?”

A Đào thoáng cặp mắt, sau đó chậm rãi mở mắt nhìn Thục Dục, hỏi: “Cô ta ở đâu?”

Hi Quý đang ở chỗ Lưu Vân đài.

Có rất nhiều đệ tử xúm lại nghe chuyện, mấy ngày nay có rất nhiều lời đồn về A Đào và thượng tiên, chúng đệ tử đương nhiên tò mò về chuyện A Đào. Mà Hi Quý xuất thân từ Di sơn, đã quen biết Đào kia từ lâu, nghe nàng ta nói hán không sai.

Thục Dục vội đi theo A Đào qua đó.

Hi Quý còn đang nói hùng hồn, thấy A Đào đi đến, cũng biết tính cách A Đào xưa nay thô bạo, vô thức lùi lại mấy bước. Nhưng đang đứng trước mặt mọi người, nàng ta không thể đánh mất mặt mũi được, thế là nhìn qua A Đào nói: “Ta chỉ nói sự thật thôi, ta biết người ái mộ thượng tiên lâu rồi, lúc trước thượng tiên còn ở Di sơn dạy học người đã năm lần bảy lượt dụ dỗ ngài ấy. Nhưng Đình Hòa thượng tiên là ai chứ? Là đệ nhất quân tử trên thiên giới, tiêu yêu như người làm sao dụ dỗ được?”

Về ngoài của A Đào là diện hình của cô đào phóng đảng, mà tính nết luôn lạnh lùng, ở Cửu Tiêu các không kết bạn với ai. Nghe những lời này, đa số mọi người đều đứng về phía Hi Quý.

Đứng là trước đây thượng tiên từng đến Di sơn dạy học, hóa ra khi ấy Đào này đã thêm nhỏ dãi thượng tiên!

Cô nữ đệ tử ngưỡng một thượng tiên bước ra, lớn tiếng nói: “Đào yêu Di sơn này đó trời sinh phóng đảng, thượng tiên là người hòa nhã, khách khí với nàng ta một chút thôi mà nàng ta lại không biết xấu hổ bám theo thượng tiên đến đây. Lúc trước Cửu Tiêu các có nhiều đệ tử vĩ đại như vậy, thế mà Đổng hải Ly Chu thân quân lại chọn nàng ta, chẳng biết có phải lại dùng thủ đoạn câu dẫn kia không.”

Lúc trước cảm thấy Ly Chu thân quân chọn A Đào cũng lạ, mặc dù lời này không có căn cứ, nhưng không có lửa thì làm sao có khói!

Sau đó các nữ đệ tử khác sôi nổi hòa theo, đồng tình với lời nói của hai người đó, nói Cửu Tiêu các chính là thánh địa trên thiên giới, Đào hoang Di sơn này không được phép ở đây tu hành.

A Đào thấy Hi Quý dương dương tự đắc đứng trước đám người, phía sau là đám nữ đệ tử hòa theo, đôi mày thoáng nhíu lại, bàn tay nắm chặt chuẩn bị giơ lên...

“Đừng ra tay.”

Phía sau chợt có tiếng nói vang lên, một bàn tay nhẹ nhàng nắm lấy tay nàng. A Đào sững sốt quay lại, nhìn thấy khuôn mặt tuấn lãng của thượng tiên.

Đỉnh Hòa thượng tiên xuất hiện, đám đệ tử sững sốt.

Hi Quý cũng sững sờ, sau đó nghĩ tới cái gì, vội vàng chạy đến trước mặt thượng tiên nói: “Thượng tiên cùng tiểu công tử đừng bị Đào kia lừa. Cô ta đã kết hôn lâu rồi, người đã kết hôn mà còn dây dưa với thượng tiên, đúng là làm hỏng danh dự của ngài.

Thượng tiên là người chính trực, nếu biết được chuyện này sẽ cắt đứt liên hệ với a Đào ngay.

Nhưng nàng ta nói xong lại thấy phản ứng của thượng tiên không giống như mình nghĩ, liền vội vàng lấy cuộn giấy trong tay áo ra, mỉm cười đưa cho thượng tiên: “Thượng tiên ngài xem, đây là hồ sơ của a Đào, bên trên viết rõ cô ta đã kết hôn.”

Thấy thượng tiên có vẻ thiên vị a Đào, các đệ tử hơi nghi ngờ lời Hi Quý, giờ thấy Hi Quý đưa hồ sơ của A Đào ra, biết nàng ta có chứng cứ chứ không phải vu oan cho a Đào.

Đã kết hôn rồi còn quấn lấy thượng tiên, còn lấy danh nghĩa mẫu thân cùng thượng tiên đi họp phụ huynh cho tiểu công tử, Đào này đúng là không biết liêm sỉ.

Đình Hòa thoáng cúi đầu nhìn cuốn hồ sơ Hi Quỳnh đưa, không có vẻ sững sốt như Hi Quỳnh đoán, mà thản nhiên nói: “Người cầm hồ sơ của nàng ấy, vậy có xem qua người thành thân với nàng ấy là ai không?”

Hi Quỳnh sững sốt, hiển nhiên không đoán được thượng tiên lại hỏi vậy. Ngày đó nàng ta quá kích động, dù sao lấy trộm hồ sơ của đệ tử không phải là chuyện nhỏ, nên chỉ dám giấu đi, đến giờ chưa mở ra.

Nghe thượng tiên hỏi vậy, nàng ta mới phản ứng lại, mở hồ sơ của a Đào ra, cúi đầu nhìn xem phu quân của a Đào là ai.

MẬT NGỌT HƯƠNG ĐÀO

Matcha Cookie
www.dtv-ebook.com

Chương 60

“Thượng..... Thượng tiên?” Sắc mặt Hi Quý dần dần trắng bệch, đến thanh âm cũng trở nên run rẩy, kinh hãi nhìn Đình Hòa thượng tiên trước mặt, thấy hắc đứng cạnh bảo vệ a Đào.

Lúc này nàng ta không kịp nghĩ tại sao thượng tiên lại kết hôn với a Đào, trên hồ sơ viết rõ ràng như thế, đương nhiên không thể giả được, liền vội vàng bào chữa: “Đệ tử không có ý xấu, chỉ là... chỉ là lo cho thượng tiên, sợ thượng tiên bị người ta lừa gạt. Lúc a Đào ở Di sơn đã là một đào yêu phóng đảng, lén lút qua lại với rất nhiều nam yêu.”

Đình Hòa liền nói: “Rất nhiều nam yêu? Người có tận mắt nhìn thấy không?”

Nữ yêu vóc người nóng bỏng độc thân như A Đào chắc chắn đã qua lại với rất nhiều nam yêu. Nhưng nếu nói là tận mắt nhìn thấy thì đúng là nàng ta chưa từng, có điều mọi người ai cũng nói vậy, tam sao thất bản, mọi người đều nói a

Đào thường xuyên thông đồng với mấy nam yêu cường tráng, hay ngủ ở bên ngoài, hơn nữa nhìn a Đào như vậy nên chẳng ai thấy không ổn.

Hi Quỳnh cắn cắn môi, nói: “Đệ tử từng thấy nàng ta có qua lại với Bưởi tình...”

Bưởi tình kia nổi tiếng là hoa công tử ở Di sơn, hẳn công khai theo đuổi a Đào, mọi người đều biết.

Đình Hòa chậm rãi nói: “Tên Bưởi tình kia đúng là từng theo đuổi a Đào, nhưng a Đào ngay từ đầu đã từ chối hẳn. Tính cách của nàng vốn vậy, không thích nói chuyện, cũng không để ý đến cái nhìn của người khác. Nhưng nàng không để ý, không có nghĩa là bốn tọa không để ý...”

Đệ tử Cửu Tiêu các cũng không phải dễ lừa bịp, ban nãy Hi Quỳnh nói năng hùng hổ nên bọn họ mới tin nàng ta. Giờ nghe thượng tiên và Đào yêu Di sơn này đã thành thân, chợt hiểu ban nãy bọn họ đứng về phía Hi Quỳnh đúng là quá đáng.

Trước đây Đào yêu kia thế nào không cần nói, bây giờ nàng đã là phu nhân của thượng tiên mới là sự thật.

Thân phận phu nhân của Đình Hòa thượng tiên tôn quý như vậy, người người kính trọng, người như bọn họ cũng dám khi dễ phu nhân ư?

Chẳng trách thượng tiên tức giận đến thế.

Sắc mặt Thượng tiên lãnh đạm, không còn hòa ái thân thiện như lúc ở Di sơn nữa. Hi Quỳnh nhìn nhìn các đệ tử bên cạnh, ban nãy bọn họ còn đứng về phía mình, bây giờ một đám đứng đó không hé răng một lời. Nàng ta sợ tới mức mắt ngấn lệ, há miệng nói: “Đệ tử, đệ tử không phải cố ý, mong thượng tiên đừng trách tội, đệ tử biết sai rồi.”

Ngay cả thượng tiên đều đến đây, thì chuyện này cũng kinh động đến các tiên

quân khác.

Xung Hư tôn giả cùng Đan Đề Tiên quân bước lại, thấy Hi Quỳnh đang nước nở không thôi, Xung Hư đi đến cạnh thượng tiên, hỏi: “Có chuyện gì vậy? Hi Quỳnh này xúc phạm đến thượng tiên chăng?”

Đan Đề Tiên quân đi tới chỗ Hi Quỳnh. Hi Quỳnh ở Cửu Tiêu các chỉ có thể dựa vào Đan Đề Tiên quân, thấy hần đến liền kéo ống tay áo nói: “Tiên quân phải giúp đệ tử đó.”

Nếu Hi Quỳnh tranh cãi với A Đào thì Đan Đề chắn chắn giúp đỡ Hi Quỳnh, dù sao xưa nay hần xưa nay không vừa mắt a Đào, cảm thấy Đào chuyên gây sự, lại còn đáng vẻ phóng đảng, vừa nhìn là biết không phải người đứng đắn. Đan Đề định hỏi Hi Quỳnh có chuyện gì, lại thấy tờ hồ sơ trong tay nàng ta, bên trên viết tên a Đào.

Hần liếc một cái, thấy bên cạnh chữ trượng phu viết hai chữ “Đình Hòa” rõ ràng, liền biết chuyện gì đã xảy ra.

Đan Đề liền đi mấy bước, đứng cách xa Hi Quỳnh.

Bên này Xung Hư tôn giả đang nói chuyện với thượng tiên: “Thượng tiên xưa nay khoan hồng độ lượng, nếu Quỳnh tinh này lỡ đắc tội với thượng tiên, mong thượng tiên bao dung, đừng so đo với nàng ta. Chi bằng thượng tiên cùng chúng ta về trước, rồi nói chuyện rõ hơn, ở đây các đệ tử đều nhìn, sợ không thỏa đáng.”

Xung Hư tôn giả không phải có ý thiên vị Hi Quỳnh, chỉ cảm thấy thượng tiên nắm tay một nữ đệ tử đứng so đo với một đệ tử khác là không hay, còn ảnh hưởng tới danh dự thượng tiên nữa. Dù sao tin đồn giữa thượng tiên và Đào yêu đã bay đầy trời.

A Đào tính tình thẳng thắn, ban này nếu không có thượng tiên xuất hiện thì nàng đã ra tay đánh Hi Quỳnh rồi. Lúc này thượng tiên nắm chặt tay nàng, bảo

nàng không được kích động. Xung Hư tôn giả có quan hệ tốt với thượng tiên, nếu hắn đã nói vậy thì chuyện này để về nói tiếp, dù sao thượng tiên cũng không phải người nhỏ nhen.

Nàng nghiêng đầu, thấy sắc mặt thượng tiên lạnh tanh, nói với Xung Hư nói: “Thân là phu tử, ta đương nhiên không so đo tính toán với đệ tử làm gì... Nhưng...” Hắn chợt cúi đầu nhìn nàng một cái, lại nói với Xung Hư, “Thân là trưởng phu, người ngoài bất kính với phu nhân của ta, ta đương nhiên phải lấy lại công bằng cho nàng.”

Xung Hư sửng sốt.

Lại nhìn thượng tiên và Đào yêu sóng vai đứng cạnh nhau, trước đây hắn chỉ biết thượng tiên là người giám hộ cho Đào này, nghĩ Đào này có họ hàng xa xôi gì đó với Cửu Nguyên sơn, lại không ngờ nàng chính là phu nhân của thượng tiên. Xung Hư lập tức nói: “Quỳ tình này đã bịa chuyện gây rối, xúc phạm trong sạch của phu nhân thượng tiên, Cửu Tiêu các chúng ta cần phải nghiêm trị. Tiểu yêu như vậy không có tư cách ở lại Cửu Tiêu các nữa.”

Ý là muốn đuổi học Hi Quỳ.

Dù sao không nói đến chuyện Hi Quỳ bịa chuyện gây rối, thì việc lấy trộm hồ sơ đệ tử đã vi phạm quy định của Cửu Tiêu các, cần phải nghiêm trị.

Đình Hòa nghe xong liền nhìn A Đào, hỏi nàng: “Xử lý như vậy, nàng thấy sao?”

Nàng đương nhiên không biết thế nào, chỉ nghĩ đánh nhau một trận cho nhanh. Nhưng vị thượng tiên hòa ái độ lượng này lại vì chuyện của nàng là nhỏ mọn tính toán, đáng vẻ trông khá thú vị. Nếu sau này không gặp lại nữa thì càng tốt, nàng cũng không thích Hi Quỳ. Thế là gật đầu nói: “Ừ.”

Đình Hòa khẽ mỉm cười, nói với Xung Hư: “Vậy làm theo ý tôn giả đi.”

Hi Quỳnh loạng choạng không đứng nổi, lúc trước nàng ta tốn bao nhiêu công sức mới vào được Cửu Tiêu các, giờ mới hơn nửa năm đã bị đuổi học...

Nàng ta đang muốn cầu xin thì thấy thượng tiên đã đưa a Đào đi xa, nàng ta quay sang nhìn Đan Đề Tiên quân cách đó không xa, rưng rưng nói: “Tiên quân.”

Đan Đề Tiên quân bất đắc dĩ nói: “Chuyện này bản Tiên quân cũng không giúp trò được, ai bảo trò đắc tội thượng tiên phu nhân... Trò về thu dọn hành lý đi.”

A Đào là thượng tiên phu nhân, tin này nhanh chóng lan truyền khắp Cửu Tiêu các. Mấy đệ tử xưa nay chỉ trỏ a Đào liền thay đổi thái độ, ngay cả đi xuống nhà ăn ăn cơm thì tiên quân đưa đồ ăn cũng bỏ thêm cho nàng hai cái đùi gà, ngày thường các đệ tử càng không dám nói xấu gì a Đào hết.

Lúc ăn cơm, Thước Dực liền nói: “Ban đầu ta đã nghĩ, A Đào nàng vĩ đại như thế, thượng tiên coi trọng nàng cũng bình thường thôi, không ngờ nàng đã lĩnh hôn thư với thượng tiên, đúng là làm người ta kinh ngạc.”

Dạ Đàm cũng nói: “Đúng vậy, Hi Quỳnh kia còn nói nàng như vậy trước mặt mọi người, đúng là mất mặt cả dòng họ Quỳnh tinh.”

Lan Hoa khẽ cười, nói: “Chuyện của A Đào đúng là chuyện tốt, nhưng tiêu công tử của Đình Hòa thượng tiên bên kia.....”

A Đào liền nói: “Nó do ta sinh trước khi đi Đông Hải, không ngờ lớn nhanh vậy.”

Mọi người lại thêm kinh ngạc, Dạ Đàm liền cười hì hì nói: “Dòng dõi tiên nhân đúng là không giống người thường.”

Mọi người đều vui mừng, dù sao A Đào gả cho Cửu Nguyên sơn là chuyện vui, nay hài tử cũng có, lại là con trai nữa, mẫu băng tử quý, thượng tiên lại luôn bảo vệ nàng, tương lai không có gì phải lo lắng cả. Chỉ có Ngọc Quán từ đầu đến

cười không nói một lời, ăn xong đợi khi đi một mình với a Đào mới nói: “Nàng và thượng tiên đã hòa ly, giờ mọi người hiểu lầm như vậy e rằng không tốt.”

Hòa ly là hòa ly, chỉ là hồ sơ tư liệu còn chưa thay đổi thôi.

A Đào đôi khi cũng không hiểu thượng tiên nghĩ gì, nhưng hôm nay thượng tiên đã giúp nàng, điểm này nàng biết rõ. Nàng nói với Ngọc Quán: “Đây là chuyện riêng của ta và hắc.”

Ngọc Quán há miệng muốn nói, lại phát hiện mình không có tư cách gì để nói cả. Hắc nắm chặt tay, mới khẽ nói: “Cũng đúng...”

Tan học a Đào cùng thượng tiên đi đón Đào Bảo. Đào Bảo đeo túi sách nhỏ tung tăng chạy đến trước mặt a Đào, giơ tay muốn nàng ôm.

A Đào bế bé lên, đi theo thượng tiên về nhà. A Đào cùng Đào Bảo vào phòng làm bài tập, Đình Hòa bận rộn trong phòng bếp, chờ hai người làm bài tập xong thì mùi thức ăn thơm lừng cũng bay tới. Cứ như họ đã ở bên nhau lâu lắm rồi, vô cùng hòa hợp.

Đến tối Đình Hòa bế Đào Bảo ngủ say về phòng, lúc quay lại phòng ngủ thì thấy a Đào còn thức, nàng ngồi cạnh mép giường, tất chân đã cởi, để lộ đôi bàn chân trắng như tuyết.

Nàng ngồi cũng không nghiêm túc, hai chân đung đưa, chiếc lắc bạc đeo nơi cổ chân vang lên tiếng chuông đinh đàng.

Đình Hòa đứng yên chốc lát, mới chậm rãi đi đến cạnh nàng.

A Đào ngẩng đầu nhìn hắc, hỏi: “Ngài và ta đã hòa ly, vì sao lại nói như vậy?”

Đình Hòa nghĩ nghĩ, xoay người sang chỗ khác, nhìn ánh trăng ngoài cửa sổ, nói: “Nàng là mẫu thân Đào Bảo, không thể trơ mắt nhìn thanh danh nàng bị hao tổn được.” Những chuyện đó nàng không để ý, nhưng có nhiều khi những lời đồn đại vô căn cứ sẽ làm hại nàng. Nàng chỉ là một tiểu Đào yêu đến từ Di sơn,

không có gia thế, không có bằng hữu, ở Cửu Tiêu các sẽ chịu nhiều thua thiệt.

A Đào lẳng lẳng nhìn bóng lưng hắn, khẽ cười, sau đó bước xuống giường đi lại gần hắn, nhảy lên ôm cổ hắn.

Hai chân mảnh khảnh vòng qua eo hắn, ghé đầu vào vai hắn nói: “Không hiểu sao...”

Đình Hòa thao bản năng vòng tay đỡ hông nàng, nghe nàng nói vậy nghiêng đầu hỏi: “Cái gì?”

A Đào thuận thế ghé vào vai hắn, nhẹ nhàng cắn vành tai: “Mỗi lần nhìn thấy thượng tiên, luôn muốn cùng ngài thân thiết.”

Cơ thể Đình Hòa thoáng run rẩy, thầm nghĩ cần phải dạy dỗ nàng mới được. Người thấy hương đào thoang thoảng trên người nàng, Đình Hòa lập tức ôm nàng bước lại giường, đè nàng xuống hôn mạnh.

Hôn đến ý loạn tình mê, Đình Hòa mới đứng dậy cởi quần áo.

A Đào nhìn hắn cười, phối hợp mở chân ra.

MẬT NGỌT HƯƠNG ĐÀO

Matcha Cookie
www.dtv-ebook.com

Chương 61

Cánh tay mảnh khảnh trắng nõn vừa tung chăn ra thì ngay sau đó có một cánh tay rắn rỏi nắm lấy.

Bức màn khẽ rung, A Đào liếc mắt nhìn thượng tiên đang ngủ say bên cạnh, khẽ nói: “Ta đi uống nước.” Đào vốn là nước, đã mấy giờ không uống nước nên tất nhiên thấy khát. Thấy Thượng tiên buông lỏng tay A Đào mới vén màn lên, chân trần giẫm trên sàn nhà, nhìn quần áo bừa bộn rơi trên mặt đất liền tùy tiện cầm áo khoác của thượng tiên khoác lên người đi ra ngoài tìm nước uống.

Trời gần sáng, người lớn tuổi thường dậy sớm, Thanh Loan phu nhân cố ý tới đây, vốn định đến nhìn Đào Bảo một chút, đưa cho bé chút thức ăn nhưng không ngờ lại thấy một bóng người mảnh khảnh đi ra từ trong phòng ngủ của Đình Hòa tới phòng bếp. Ánh mắt Thanh Loan phu nhân ngừng một chút rồi nhìn theo bóng dáng ấy, thấy người nọ cầm gáo nước cúi đầu uống.

Thanh loan phu nhân khẽ ho một tiếng.

A Đào lúc này mới ngẩng đầu lên.

Nhìn gương mặt đào yêu kiều diễm, chắc chắn đêm qua đã ngủ ở đây. Thanh Loan phu nhân nhìn cái áo mà đào tùy tiện khoác lên, theo bản năng nhú mày, lạnh nhạt nói: “Đình Hòa đâu?”

A Đào chậm rãi nói: “Thượng tiên đang ngủ, phu nhân muốn tìm ngài sao?”

Gương mặt nàng quyến rũ xinh đẹp, một cái nhăn mày cũng khiến người khác mê mẩn, lại thêm bộ quần áo xốc xếch. Thanh Loan phu nhân không thích

chút nào, bà nói: “Cũng không có chuyện gì, nếu đang ngủ thì thôi.” Dừng một chút, khẽ cười nói, “Không phải trước kia rồi đi rất thoải mái sao? Chỉ cãi nhau chút thôi mà cả phu quân lẫn hài tử đều không cần, làm gì có thể tử mẫu thân nào như người?”

Sau chuyện đó Thanh Loan phu nhân đã suy nghĩ lại, cũng biết mình cư xử hơi quá đáng, chẳng qua lúc ấy do bà quá lo lắng cho Tôn nhi. Ai ngờ đào này không nói lý lẽ như vậy, chỉ bởi chuyện đó mà muốn lĩnh hòa ly thư với Đình Hòa, sau đó liền tới tận Đông Hải xa xôi. Tính cách con dâu như vậy, có gia đình nào chịu đựng được?

A Đào mím môi định nói thì Thanh Loan phu nhân nói: “Thôi, ta cũng không cần người nhận lỗi, người trở lại là tốt rồi...”

A Đào theo bản năng nhú mày, thầm nghĩ ai muốn nhận lỗi chứ?

Chợt nghe thấy Thanh Loan phu nhân nói tiếp: “Ta mang chút tôm cá tươi ở Cửu Nguyên sơn đến, người dậy sớm thì nên học cách chăm sóc hai phụ tử bọn họ, đồ ăn sáng hôm nay do người làm được không? Người muốn rửa nguyên liệu nấu ăn hay bổ củi trong sân?”

A Đào chưa bao giờ làm những việc này, chẳng qua Thanh Loan phu nhân nói như vậy cũng không sai. Trước kia đều do thượng tiên nấu ăn, hôm nay hiếm khi nàng dậy sớm, nấu chút đồ ăn sáng cũng không có gì. Có đi có lại, đạo lý này nàng cũng biết. Có điều nàng không biết rửa nguyên liệu nấu ăn, vì vậy liền chọn bổ củi, với nàng chuyện này dễ dàng hơn.

Vừa định uống nước rồi đi bổ củi thì Thanh Loan phu nhân đi tới lấy gáo nước từ trong tay nàng, giọng điệu quở trách: “Sao lại uống nước chưa nấu? Không cẩn thận như vậy, khó trách Đình Hòa không cho người xuống bếp.”

Không cho đào uống nước chưa nấu, bà trực tiếp đuổi nàng đi ra sân bổ củi.

Nhìn nàng đi rồi, Thanh Loan phu nhân mới múc gáo nước đặt trên bếp lò để

nấu. Bà liếc mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, trông thấy đào kia tay không簸 củi lưu loát, chẳng hợp với vẻ yêu kiều mềm mại bên ngoài chút nào, vẻ mặt ghét bỏ lắm bầm nói: “Mới vừa sinh con xong đã xuống biển, ở cữ cũng không yên, bây giờ ngay cả nước uống cũng không nấu, thật là một cô đào cái gì cũng không biết, chẳng hiểu trước kia sống như thế nào. May mà gặp Đình Hòa...”

Không lâu sau Đình Hòa đi ra, tới trong sân thì thấy A Đào đang簸 củi, lại thấy Thanh Loan phu nhân ở trong bếp rửa hải sản. Hắn thấy A Đào簸 củi nghiêm túc cũng không quấy rầy liền đi tới phòng bếp, thấy Thanh Loan mới gọi: “Mẫu thân.”

Sau đó hắn đi tới cầm nguyên liệu nấu ăn trong tay Thanh Loan phu nhân, “Để con làm.”

Thanh Loan phu nhân không giỏi nấu nướng, bà luôn sống trong nhung lụa, sau khi có bảo bối Tôn nhi mới nguyện ý rửa tay nấu canh nên tài nấu nướng cũng có chút tiến bộ. Bà không ngăn cản Đình Hòa, biết hắn cũng không phải thật sự hiếu thuận, có lẽ sợ bà làm khó đào kia. Nghĩ như vậy, trong lòng thấy hơi tức giận, nhưng chung quy đào cũng đã sinh hạ Tôn nhi mập mạp nên không nổi giận nữa, chỉ nói: “Các con...hòa thuận rồi sao?”

Tay Đình Hòa đang rửa hải sản thoáng ngừng một lát, khoe miệng cong lên, cụp mắt, khẽ “Vâng”.

Thanh Loan phu nhân cười: “Trông con trước đó ấy, muốn sống muốn chết như vậy... Thôi, con bị đào này ăn gắt gao rồi, mẫu thân cũng không nói gì nữa.”

Đào Bảo buổi sáng dậy, dụi đôi mắt lim dim còn buồn ngủ thì trông thấy mẫu thân đang簸 củi liền chạy đến ngăn đầu nói: “Mẫu thân thật lợi hại.”

A Đào cúi đầu nhìn tên tiểu tử này, cảm thấy簸 củi không thú vị nữa liền hỏi bé: “Con có muốn học không?”

“ Có ạ có ạ.” Đào Bảo vui vẻ gật đầu.

A Đào liền nắm tay bé dạy bé bóp cùi.

Tuy Đào Bảo còn nhỏ nhưng rất cuốc vẫn là con của thượng tiên, có thiên phú dị bẩm, tay không bóp cùi cũng dễ như trở bàn tay. A Đào thấy bé bóp không tệ liền khoanh tay ngồi trên tảng đá bên cạnh nghỉ ngơi, nhìn bé bóp cùi. Bóp tốt liền khen ngợi bé mấy câu. Trẻ con rất thích được khen ngợi, bé được mẫu thân khen nên càng cố gắng hơn, nhanh chóng bóp hết số cùi còn lại.

Thanh Loan phu nhân đi ra bảo A Đào đi mua túi muối, Đào Bảo liền ngọt ngào gọi bà một tiếng tổ mẫu.

Thanh Loan phu nhân ôm Tôn nhi, miệng cười toe toét. Đào Bảo ngẩng đầu lên nói: “Đào Bảo cũng muốn đi, tổ mẫu để Đào Bảo đi mua với mẫu thân được không?”

Chuyện trứng rơi xuống nhà xí trước kia vẫn khiến Thanh Loan phu nhân sợ hãi, nhìn Tôn nhi trắng trẻo mập mạp khiến người khác yêu thích cũng chỉ đành gật đầu, đồng ý để bé đi theo A Đào. Dù sao bà cũng hiểu tâm tư của một đứa trẻ, tổ mẫu ở bên bé lâu thế nào đi chăng nữa nhưng rất cuốc trẻ con vẫn luôn thích kề cận mẫu thân, huống chi đứa bé này vừa sinh ra không được nhìn thấy mẫu thân. Hôm nay mẫu thân bé trở lại, dĩ nhiên luôn muốn kề cận.

Đình Hòa thấy A Đào dẫn Đào Bảo cười thiên mã đi mua muối.

A Đào không biết đường nhưng may thay thiên mã biết đường. Mẫu tử hai người cười thiên mã đến cửa hàng, Đào Bảo nhảy xuống, đôi chân ngắn chạy vào trong cửa hàng, nhanh chóng cầm muối đi ra.

A Đào giơ tay nhẹ nhàng nhắc bé ngồi sau lưng nàng, đôi tay nhỏ bé siết chặt quần áo A Đào, đôi chân ngắn lắc lư, giọng nói véo von đọc theo bài đồng dao mà tiên quân đang dạy học trong sân.

Hôm qua mới có trận mưa to nên xung quanh mờ mịt không dễ đi. Mặc dù kỹ thuật cưỡi ngựa của A Đào thành thạo nhưng đột nhiên có một hàng chim tước bay qua, suýt nữa thì đụng phải, may nàng phản ứng nhanh, gắng sức nắm chặt dây cương, vó ngựa nhảy lên thật cao, chờ chim tước kia bay qua sau đó vó ngựa mới hạ xuống thật mạnh, lắc lư mãi một lúc.

Sau đó A Đào đạp vào bụng ngựa, quất roi thúc ngựa bay về nhà thượng tiên.

Trông thấy nhà thượng tiên gần ngay trước mắt, A Đào mới chợt nghĩ tới điều gì, quay đầu nhìn nhưng không thấy đứa bé vốn nên ngồi sau lưng nàng. Lúc này nàng mới nhíu mày nghĩ lại, thảo nào dọc đường đi yên tĩnh như thế, trước đó vẫn luôn nghe thấy tiếng ngâm nga điệu hát dân gian.

Nàng lập tức cười thiên mã quay lại, dọc theo đường cũ tìm Đào Bảo.

Trên đường đi chợt trông thấy xa xa có một con thiên mã màu nâu bay tới.

Đó là một vị tiên quân mặc áo màu lam, trong tay xách theo một đứa trẻ bần thiêu. Lúc trông thấy A Đào liền dừng ngựa lại, nói: “Vị tiên tử này đánh rơi đứa trẻ ở trên đường đúng không?”

A Đào nhìn đứa bé ôm hai túi muối khắp người đầy bùn đất, gật đầu nói: “Do ta, đa tạ tiên quân.”

Đào Bảo ngẩng đầu, gương mặt mờ mịt nói: “Mẫu thân...”

A Đào vội nhận lại bé từ trong tay vị tiên quân tốt bụng. Khắp người Đào Bảo bần thiêu, vừa rồi A Đào cưỡi ngựa tránh đàn chim, con ngựa lắc lư nên Đào Bảo rơi từ trên lưng ngựa xuống, có lẽ rơi vào trong vũng bùn. Tới lúc Đào Bảo giẫy dụa bò ra khỏi vũng bùn, gương mặt vẫn còn ngơ ngác trơ mắt nhìn theo mẫu thân cười thiên mã rời đi như không có chuyện gì xảy ra.

Lúc này Đào Bảo nhìn mẫu thân, mím môi nói: “Con còn tưởng rằng mẫu thân không muốn con nữa.”

A Đào không biết làm sao đành nói: “Do mẫu thân vô ý, không phải cố ý đâu.”

“Vâng!” Đào Bảo ôm muối trong ngực, vui vẻ gật đầu, toét miệng cười với mẫu thân, “Mẫu thân không bỏ lại Đào Bảo là tốt rồi, Đào Bảo yêu mẫu thân nhất.”

Cháo hải sản nấu gần xong, thấy A Đào mua muối mãi không về, Thanh Loan phu nhân bèn nói với Đình Hòa: “Có mỗi việc đi mua túi muối thôi mà sao đến bây giờ vẫn chưa về?”

Có thiên mã nên Đình Hòa thấy yên tâm, hẩn trấn an Thanh Loan phu nhân: “Sẽ về sớm thôi. Có lẽ Đào Bảo ham chơi nên quên A Đào đòi mua đồ chơi.”

Thanh Loan phu nhân sao không biết Tôn nhi của mình thế nào, đứa bé khôn khéo hiểu chuyện như vậy, sao có thể quên A Đào mua đồ chơi chứ, có lẽ đào kia làm việc không đáng tin cậy, không biết đã xảy ra chuyện gì rồi. Đến khi nghe thấy một tràng tiếng ngựa hí bên ngoài, Đình Hòa mới khẽ mỉm cười, nói: “Mẫu thân xem, không phải trở về rồi sao?”

Thanh Loan phu nhân bỏ nồi xuống đi ra sân, Đình Hòa cũng đi theo liền thấy A Đào từ trên lưng ngựa nhảy xuống, ôm theo Đào Bảo khắp người bắn thiu. Thanh Loan phu nhân trông thấy, vẻ mặt lập tức thay đổi, chạy đến trước mặt Đào Bảo, sờ gương mặt nhỏ bé của Tôn nhi, lớn tiếng nói: “Đã xảy ra chuyện gì? Mới đi một lúc mà sao lại thành thế này?”

A Đào cúi đầu nhìn Đào Bảo.

Đào Bảo nghiêng đầu, nhìn ánh mắt mẫu thân, cười ngọt ngào với nàng rồi mới quay đầu trả lời Thanh Loan phu nhân: “Đào Bảo ham chơi, thừa dịp mẫu thân mua muối nên vô tình rơi vào vũng bùn, may mà mẫu thân phản ứng kịp thời nhanh chóng kéo Đào Bảo lên. Mẫu thân đã răn dạy Đào Bảo, sau này Đào Bảo sẽ ngoan ngoãn, không ham chơi nữa.”

MẬT NGỌT HƯƠNG ĐÀO

Matcha Cookie
www.dtv-ebook.com

Chương 62

Thanh Loan phu nhân cũng không nói gì nữa, bà dẫn Đào Bảo vào nhà tắm thay quần áo. A Đào đứng cạnh thiên mã, nhìn đứa bé khắp người đều là bùn bị dắt đi. Nàng dắt thiên mã vào chuồng ngựa, vừa đi qua vũng bùn nên vó ngựa cũng bị bẩn một chút, A Đào rửa cho nó, vừa cầm khăn lau vừa nghĩ rửa cho ngựa và rửa cho đứa trẻ có lẽ cũng không khác nhau mấy.

Đình Hòa chẳng biết lúc nào đã đi tới bên cạnh nàng, nói: “Bữa sáng đã nấu xong rồi, nàng vào ăn trước đi.”

Hôm nay là ngày nghỉ của Cửu Tiêu các, A Đào không cần đi học, Đình Hòa và Đào Bảo cũng vậy.

A Đào để khăn xuống, vào nhà ăn sáng với Đình Hòa, đi mấy bước thấy cách đó không xa Thanh Loan phu nhân và Đào Bảo đang đứng đợi. Bé đã thay bộ trang phục mới tinh, trên đầu đội một cái mũ nhỏ. A Đào đứng im, suy nghĩ một chút rồi nói với thượng tiên: “Lúc này không phải Đào Bảo ham chơi đâu! Do ta không cẩn thận đánh rơi con vào vũng bùn. May là có vị tiên quân đưa tới cho ta.”

Đình Hòa nói: ” Ừ.”

A Đào nghi hoặc nhìn hắc, thấy hắc tựa như không kinh ngạc chút nào, nhú mày nói: “Ngài không trách ta sao?”

Nàng gậy ra lỗi mà, giống như trước kia đánh rơi quả trứng mới sinh ra... Hơn nữa hắc vô cùng yêu thương Đào Bảo, lại hết sức quan tâm.

Đình Hòa nói: “Nàng sơ ý, nếu mẫu thân biết chắc chắn sẽ nghiêm khắc trách mắng nàng. Nhưng ta biết nàng vô tâm, về sau chú ý hơn là được.”

Chỉ như vậy? A Đào muốn nói tiếp thì Đào Bảo chạy tới gọi phụ mẫu ăn sáng.

Cả nhà cùng ngồi ăn sáng, Thanh Loan phu nhân ngồi cạnh Đào Bảo, liếc nhìn Đình Hòa ngồi đối diện A Đào, nói: “Trước kia các người cãi nhau thế nào ta mặc kệ, nhưng giờ đã có Đào Bảo thì hãy sống hòa hợp đi. Ta thấy hôm nay các người đến Ti Duyên cục lĩnh hôn thư lần nữa đi.”

Tay A Đào cầm đũa thoáng ngừng một chút. Đình Hòa liếc mắt nhìn nàng, sau đó nói với Thanh Loan phu nhân: “Hai ngày cuối tuần Ti Duyên cục nghỉ, e rằng không lĩnh được.”

Đúng vậy. Thanh Loan phu nhân nhớ ra. Hai ngày này Ti Duyên cục không có người làm. Bà nói: “Vậy hôm sau đi, chờ lĩnh hôn thư xong rồi chuẩn bị chuyện thành thân, trước kia A Liên thành thân với Dung Lâm ở Cửu Trọng Thiên, cả Bắc Hải và sông hồ đều làm tiệc rượu, ta thấy bây giờ Cửu Nguyên sơn và Di sơn cũng nên làm rồi.”

Đình Hòa gật đầu: “Vậy nghe theo mẫu thân.”

Thanh Loan phu nhân lúc này mới hài lòng.

Sau khi Thanh Loan phu nhân trở về Cửu Nguyên sơn, A Đào và Đào Bảo ở thư phòng viết bài. Đình Hòa nhìn bọn họ viết, nếu hai người không biết chỗ nào thì đến giảng giải cho họ. Trẻ nhỏ muốn học, người lớn cũng muốn hướng dẫn.

Buổi tối sau khi dỗ Đào Bảo ngủ, Đình Hòa vào phòng ngủ nhưng không thấy A Đào, hẳn liền đi ra sân.

Trong sân gió lạnh nhẹ thổi, bóng cây lắc lư. Trong sân cây đại thụ cao ngút trời, một bóng dáng yếu điệu nằm trên nhánh cây, vạt áo nhẹ nhàng rủ xuống.

Dưới tàng cây có một đôi giày thêu, nàng đi chân trần, chuông bạc lấp lánh, phát ra tiếng vang nhỏ bé. Ánh trăng xuyên qua lá cây sum xuê chiếu xuống gương mặt nàng. Trông nàng sáng như trăng, da nàng trắng như ngọc, xinh đẹp như hoa, vô cùng quyến rũ.

Đình Hòa nhẹ nhàng nhảy lên ngồi cạnh nàng, giơ tay lấy chiếc lá cây rơi trên mặt nàng, nói: “Lời mẫu thân nói hôm nay, nàng có ý kiến gì không?”

A Đào chậm rãi mở mắt, đối diện với gương mặt thượng tiên, giơ tay ôm cổ hân, nói: “Như bây giờ không tốt sao?”

Đình Hòa dừng trong chốc lát rồi nói: “A Đào, từ lúc quen biết tới giờ ta luôn chiều theo ý nàng, ta rộng lượng nhưng cũng không phải người không biết tức giận. Ta biết nàng không yêu ta chút nào nên mới dứt khoát rời đi như vậy, nhưng cuối cùng ta vẫn không quên được nàng. Nàng đừng khiến ta tức giận nữa được không?”

A Đào ngồi dậy, nói: “Ngài biết ta không thể làm mẫu thân tốt, càng không biết làm một người con dâu tốt.” Ngày xưa nàng sống thoải mái vì nàng không bị ràng buộc. Nàng sớm có thói quen sống một mình, tạm bợ sống qua ngày, nếu gả vào Cửu Nguyên sơn thì sẽ phải chú trọng quy củ. Một khi bị trói buộc trong lòng nàng sẽ không thấy thoải mái, người ở cùng nàng cũng sẽ không thoải mái. Nàng nói, “Nếu không lĩnh hôn thư thì ta vẫn sẽ luôn sang đây thăm Đào Bảo.”

Tiểu đào là con của nàng, có huyết thống với nàng, nàng không bỏ được.

Đình Hòa nói: “Bây giờ khắp thiên giới đều biết nàng là phu nhân của Đình Hòa ta, nếu đã hòa ly thì sau này cũng không có nam tử nào dám cưới nàng.”

Việc thành thân, nàng chưa từng nghĩ tới, bèn nói: “Ta chưa từng nghĩ tới việc sẽ gả cho người khác.”

Đình Hòa nhú mày, sầm mặt nói: “Như thế nào? Hay giống như trước kia sống với ta, sương sớm nhân duyên, không cần danh phận?” Hân dừng một chút,

chậm rãi nói, “Ta biết không nên ép nàng, nhưng A Đào, nếu không ép nàng...” Hắc không nói hết lời, dừng một lát mới khẽ nói tiếp, “Thôi, nàng suy nghĩ kỹ lần nữa đi.”

Hắc nhảy xuống, đứng dưới tàng cây, chuẩn bị trở về phòng. Khi đi được mấy bước chợt dừng lại quay lưng nói với nàng: “Hôm nay ta ngủ với Đào Bảo, nàng ngủ trong phòng đi, sáng mai ta sẽ gọi nàng.”

Hai ngày sau khi đến Cửu Tiêu các, Thước Dực không giống thường ngày gọi mọi người cùng ăn cơm trưa mà chỉ gọi A Đào ăn cùng.

Bình thường nàng nói không hết chuyện với A Đào nhưng bây giờ chỉ yên lặng lấy cơm giúp A Đào. A Đào là phu nhân thượng tiên, danh tiếng của thượng tiên ở Cửu Tiêu luôn rất tốt nên các tiên quân ở nhà ăn cũng quan tâm nàng, Thước Dực cũng được hưởng theo, lúc lấy cơm cũng được nhiều hơn.

Hai người lấy cơm xong ngồi xuống, chuẩn bị ăn, một lúc sau chợt có người đến, đó là Lan Hoa với gương mặt tươi cười và Dạ Đàm.

Dạ Đàm thương ngày luôn có bộ dáng lười biếng mệt nhọc thế mà hôm nay tinh thần phấn chấn hiếm thấy, đôi mắt sáng rực ngồi xuống bên cạnh Thước Dực.

Thước Dực nhìn Dạ Đàm, đỏ mặt cách xa A Đào một chút, nói khẽ: “Ai cho huynh ngồi đây?”

Không nói tiếng nào đã ngồi xuống rồi.

Giọng Thước Dực không vui, Dạ Đàm nghe cũng không tức giận, cười đến run rẩy, khóe mắt hiện nếp nhăn nhỏ, gương mặt tuần tú, nói: “Ha ha hai ta không quen biết.”

Mặt Thước Dực đỏ lên, lẩm bẩm: “Không nói với người nữa.”

Dạ Đàm cười càng vui vẻ hơn, cũng không biết đang cười cái gì.

Khi ăn không nói nên bầu không khí có chút lạ lùng, Thước Dực không muốn nói chuyện với Dạ Đàm nên hỏi Lan Hoa ngồi đối diện: “Lan Hoa sư huynh, tại sao Ngọc Quân không đến ăn cơm?”

Lan Hoa ung dung bình tĩnh trước sau như một, khẽ cười nói: “Mấy hôm nay hần rất chăm luyện công, ngay cả ngày nghỉ cũng ở bên hồ luyện tập.”

Chăm chỉ thế! Thước Dực đang nói chuyện với Lan Hoa, Dạ Đàm ngồi cạnh vốn cười hì hì đã đổi sắc mặt, hiển nhiên không thích Thước Dực và Lan Hoa nói chuyện nhỏ nhẹ ôn tồn như vậy, gấp ít rau xanh thả vào trong bát Thước Dực, hét to: “Ăn cơm ăn cơm!”

Ăn cơm xong, Thước Dực kéo A Đào đi trước. Về mặt Thước Dực đầy do dự, ấp úng muốn nói gì đó với A Đào nhưng lại đỏ mặt không nói nên lời, mãi sau mới hỏi: “Nàng và thượng tiên, lúc cùng nhau ở Di sơn, nàng... Thích ngài ấy không?” Nàng hiểu rõ tính tình A Đào nhất, một nàng đào không câu nệ không thích bị kiểm soát nhưng nguyện ý bị hôn thư trói buộc thì chắc chắn rất thích thượng tiên. Nhưng cũng khó trách, dù sao thượng tiên ưu tú như vậy, tính tình tốt, lại còn đẹp trai nữa.

A Đào suy nghĩ một chút, nàng không biết như thế nào là thích. Nàng không nói nhiều, chỉ nói một câu: “Trên người nàng có hơi thở của Dạ Đàm...”

Hả?

Thước Dực ngớ người một lúc lâu mới phản ứng được, đột nhiên che mặt, một bên tai đỏ lên nói: “Ai nha, xấu hổ quá!”

Có điều A Đào là bạn thân nhất của Thước Dực, người thân duy nhất nên sẽ không gạt nàng. Vì vậy liền đỏ mặt nói chuyện tối qua cho A Đào biết, đêm qua Dạ Đàm đẹp trai dư thừa tinh lực đã quyến rũ nàng. Tuy Thước Dực đã từng

nhìn thấy gương mặt Dạ Đàm nhưng cho tới bây giờ nàng đều rất ngoan, buổi tối sẽ không ở bên ngoài quá muộn, nghỉ ngơi đúng thời gian, ngược lại chưa từng thấy lúc Dạ Đàm đẹp nhất. Đêm qua dưới ánh trăng, khi trông thấy gương mặt quyến rũ của Dạ Đàm, nàng bị mê hoặc, đợi đến khi nàng phản ứng lại thì Dạ Đàm đã đi vào rồi...

Thước Dực buông đôi tay ôm mặt xuống, thì thào nói: “Ta coi hắn là bạn tốt thế mà hắn lại muốn ngủ với ta, thật là quá đáng!” Tuy nói Dạ Đàm quá đáng nhưng lại không thấy nét tức giận nào, chỉ thấy tính nhõng nhẽo của nữ nhi trong nhà thôi.

Tuy A Đào quen biết Dạ Đàm không lâu nhưng nàng yên tâm nhân phẩm của hắn, nhìn vẻ mặt Thước Dực, có lẽ đêm qua chỉ giả bộ chối từ, do người tình ta nguyện thôi.

Nhìn dáng vẻ then thùng của Thước Dực, A Đào nhẹ cong môi, sau đó nghĩ tới gì đó liền đi tìm thượng tiên.

Đình Hòa đang nghiêm túc kiểm tra bài tập của các đệ tử, cầm trong tay chính là bài của A Đào. Hôm trước hắn tự mình dạy nàng viết. Chữ của nàng không đẹp bằng những đệ tử khác ở Cửu Tiêu các nhưng đã đẹp hơn chữ xiêu vẹo ngày xưa rất nhiều. Hắn xem một lúc, đang định cho điểm A thì nghe thấy tiếng cửa mở ra, có người đi vào.

Ngẩng đầu liền thấy A Đào.

A Đào đi tới cạnh hắn, mở miệng nói: “Ta có chuyện muốn nói với thượng tiên.”

Nàng có thể có chuyện gì? Nhất định là chuyện hôm trước hắn bảo nàng suy nghĩ, giờ nàng muốn nói gì đại khái hắn cũng đoán ra. Trong lòng Đình Hòa khó tránh khỏi mất mát, lạnh nhạt nói: “Chuyện riêng thì đợi đến khi học xong nói sau.”

Hắn cúi đầu tiếp tục chấm bài, thấy A Đào vẫn đứng cạnh, không nói chuyện cũng không rời đi.

Hương đào quanh quẩn thắm vào lòng người, làm rối loạn suy nghĩ.

A Đào hứng thú nhìn hắn, thấy bên tai hắn dần dần ửng đỏ, nàng mỉm cười chúm chím.

Đến khi Đình Hòa chấm đến bài cuối cùng, A Đào vẫn ở đây, hắn cầm bút lên, định chấm điểm thì nghe A Đào nói: “Trước kia lúc ta đến Đông Hải nửa năm, có rất nhiều nam tử khỏe mạnh, gia thế tôn quý thích ta...”

Nàng xinh đẹp như vậy, tất nhiên sẽ có rất nhiều nam tử thích nàng. Đình Hòa khẽ nhú mày.

Chợt nghe A Đào nói tiếp: “Nhưng ta không thích ai cả.”

Tay Đình Hòa cầm bút chợt ngừng, gương mặt ôn hòa, khẽ cong môi: “...Ừ.”

MẬT NGỌT HƯƠNG ĐÀO

Matcha Cookie
www.dtv-ebook.com

Chương 63

Gương mặt Đình Hòa như được tắm gió xuân, khóe miệng khẽ nhếch lên. Hắn chấm xong quyển bài tập cuối cùng rồi để qua một bên, sau đó mới ngẩng đầu, nói với A Đào: “Nàng khép cửa lại đi.”

*tắm gió xuân: vui vẻ, thoải mái, hớn hở.

A Đào cười, chậm rãi đi tới khép cửa gỗ lại.

Lúc nàng vừa xoay người thì chợt có một hơi thở mát lạnh tới gần, thượng tiên đột nhiên cúi người xuống, hơi thở nặng nề áp nàng trên cánh cửa. Lúc A Đào nâng chân vòng quanh hông thượng tiên thì hắn chỉ lẳng lặng tựa cằm vào vai nàng, ôm nàng trong lòng mà không có động tác khác.

A Đào luồn tay vào trong ngực thượng tiên.

Lúc này Đình Hòa mới giữ lại cái tay không đứng đắn của nàng, nói: “Đừng làm loạn.”

A Đào cười nói: “Nếu ta làm loạn thì sao?”

Hắn biết nàng là người không đứng đắn. Hắn không biết vì sao nàng chợt nghĩ thông suốt nhưng đối với hắn thì đây vẫn là chuyện tốt. Hắn thích nàng, nguyện ý bao dung nàng, vì nàng trả giá nhiều hơn cũng được nhưng không chịu nổi việc nàng không đáp lại.

Hắn nghiêng đầu hôn lên mặt nàng, không chút uy hiếp nói: “Trở về sẽ trừng phạt nàng.”

A Đào sờ lung tung người thượng tiên, ngược lại không sợ hấn trừng phạt. Vốn nàng không hiểu về tình yêu, chẳng qua hôm nay nhìn thấy Thước Dực nên mới hiểu ra tình cảm của mình, nhưng cũng có chỗ nàng chưa hiểu rõ. Nhưng có một số việc vô cùng rõ ràng, nàng cảm thấy vui khi ở cùng thượng tiên, thích thân mật với hấn, đối với hấn không giống với người khác.

Nàng luôn thẳng thắn, nếu đã nguyện ý sống cùng thượng tiên thì cũng không cần vòng vo thêm nữa.

Đệ tử mới nhập học ở Cửu Tiêu các sau nửa năm sẽ thi lý thuyết và thực hành, kiểm tra kiến thức mà các đệ tử đã học được trong nửa năm. Nếu qua bài thi này thì sẽ được thoải mái nghỉ ngơi trong một tháng tiếp theo, vì thế đệ tử mới sẽ nhẹ nhõm phần nào; nếu không qua thì sau khai giảng một tháng sẽ phải thi lại lần nữa. Lần thi lại này dễ dàng hơn, các tiên quân phụ đạo sẽ mở một mắt nhắm một mắt nhưng lại phải tốn không ít bạc. Đệ tử Cửu Tiêu các đều là những người tài giỏi, nếu bị thi lại thì cũng không phải chuyện tốt đẹp gì, dù không để ý đến bạc nhưng cũng phải chú ý đến mặt mũi.

Thời gian A Đào và Ngọc Quán ở Cửu Tiêu không nhiều, nửa năm nay phần lớn đều ở Đông Hải. Tuy rằng kiến thức và pháp thuật học được ở Đông Hải nhiều hơn Cửu Tiêu các nhưng cũng muốn ôn bài kỹ càng.

Ban đầu điểm yếu của A Đào là lý thuyết, nhưng giờ nàng đã tiến bộ nhiều, lại có thượng tiên tự mình phụ đạo nên phần thi này không còn là vấn đề nữa. Về thực hành, tu vi A Đào cao nên cũng không cần quá lo lắng.

Nhưng Đình Hòa vẫn nói với nàng: “Pháp thuật nàng tốt nhưng trong lúc kiểm tra phải biết đoàn kết hỗ trợ, đừng gây mâu thuẫn với các đệ tử khác cùng nhóm.”

Bài thi đầu tiên của đệ tử mới không phải là pháp thuật mà lại là nhân phẩm, trợ giúp lẫn nhau, có ý thức đoàn kết, bài thi này cũng chưa có nhiều vấn đề lớn.

Tính nàng như vậy, nếu không đoàn kết thì dù tu vi cao hơn nữa cũng không qua.

A Đào gật đầu, nói mình đã biết.

Hôm đó sau khi chia nhóm xong, Thước Dực và A Đào cùng đến Lưu Vân đài luyện tập pháp thuật. Kỳ thi sắp diễn ra nên các đệ tử Cửu Tiêu các luôn nỗ lực phấn đấu mỗi ngày, không để đến khi nước tới chân mới nhảy. Thước Dực vì chuyện với Dạ Đàm nên vẫn luôn thấy xấu hổ. Mỗi lần nhìn thấy hãn nàng đều đỏ mặt, không muốn ở cùng hãn nên cứ dính lấy A Đào, vừa hay để A Đào dạy nàng.

Dù Thước Dực không muốn gặp Dạ Đàm nhưng Dạ Đàm luôn muốn gặp Thước Dực. Trước kia lúc biết Thước Dực thích Lan Hoa đã lâu, trong lòng hãn thoải mái chút nào. Đêm đó Thước Dực lại không từ chối hãn, hãn nghĩ nàng chưa từng như thế với Lan Hoa, có lẽ trong lòng chưa nhận ra sức nặng của hãn mà thôi. Bởi vậy ngày nào hãn cũng chạy tới chỗ bọn họ, muốn cùng bọn họ luyện tập pháp thuật.

Thước Dực luống cuống, thở hổn hển nói: “Huynh là nam yêu, cả ngày ở cùng chúng ta sao được? Huynh không sợ người ta nói huynh ẻo lả sao?”

Dạ Đàm chỉ thích nhìn nàng cảm thấy hãn phiền nhưng bên ngoài lại bày ra dáng vẻ không biết làm sao, cười cười tiến tới bên tai nàng khẽ nói: “Ta có ẻo lả hay không, không phải nàng rõ nhất sao?”

Còn nói! Thước Dực bị hãn nói khiến cho mặt đỏ bừng, miệng há ra, ngây người. Trước kia nàng là một tiểu yêu nhút nhát, bây giờ mặc dù hoạt bát hơn nhưng rốt cuộc vẫn không nói lại được Dạ Đàm. Thước Dực liền chạy đến chỗ A Đào, cùng A Đào luyện tập pháp thuật.

A Đào liếc mắt nhìn nàng.

Lỗ tai Thước Dực ửng đỏ, luống cuống lăm bầm một câu: “Hãn thật là đáng

ghét.”

Bất quá Dạ Đàm vẫn đúng mực, hãnh thích trêu chọc Thước Dực nhưng không dám trêu chọc A Đào. Hãnh không đi tới mà đứng một chỗ chuyên tâm luyện tập, chỉ luôn len lén nhìn Thước Dực, lúc thấy nàng cũng nhìn mình thì hai mắt mở to, nụ cười càng rực rỡ.

Luyện tập một giờ thì dừng. Thước Dực nhớ tới một chuyện, hỏi A Đào: “Nàng lĩnh hôn thư với thượng tiên rồi vậy lúc nào tổ chức tiệc hỉ? Tuy bây giờ nàng không kém hơn nhiều lắm nhưng cuối cùng vẫn phải chính thức thông báo với tam giới.” Thượng tiên ưu tú như vậy nên nếu ở cùng nhau thì vẫn cảm thấy tủi thân cho A Đào.

A Đào không để ý tới những lễ nghi phiền phức này, nhưng có lẽ thượng tiên rất để ý. Nàng liền nói với Thước Dực: “Nhanh thôi, chắc khoảng cuối năm.”

Đúng lúc ấy là ngày nghỉ. Thước Dực vui vẻ nói: “Vậy... Vậy ta có thể đến không?”

Nếu A Đào gả cho nam tử khác, nàng thân là bạn thân nhất của A Đào nên nhất định phải đến, nhưng A Đào lại gả cho thượng tiên. Thân phận thượng tiên tôn quý, lúc đó tham dự tiệc cưới đều là những người danh tiếng lẫy lừng trong tam giới, nàng chỉ là một tiểu yêu ở Di sơn, nếu đến e rằng sẽ khiến A Đào mất mặt. Nàng đang thấp thỏm thì nghe A Đào nói: “Tất nhiên phải đến rồi.”

Theo ý thượng tiên, nàng không cha không mẹ, bây giờ Thước Dực như muội muội nên chính là người thân của nàng.

Thước Dực liền nở nụ cười.

Dạ Đàm nghe thấy cũng la hét muốn đi, Thước Dực liền nói: “Huynh đi làm cái gì? Huynh cũng không phải là người nào của A Đào.”

Dạ Đàm liền nháy nháy mắt với Thước Dực: “Ta là đệ muội.” (đệ muội =

em rồi)

Hả? Thước Dực sững sốt một chút, hiển nhiên còn chưa kịp phản ứng, đến khi thấy Dạ Đàm cười hì hì vẻ mặt muốn đánh đòn thì mới hiểu ra, không muốn nói chuyện với hắn nữa.

Ba người từ Lưu Vân đài đi ra liền tới bên hồ Bích Ba tìm Ngọc Quân. Mấy hôm nay Ngọc Quân thường xuyên tu luyện pháp thuật ở đây, vô cùng chuyên chú. Mấy người bọn họ đã mấy ngày chưa cùng ăn tối nên muốn gọi Ngọc Quân đến sạp hàng của Mạnh Cực tiên nhân ăn xiên nướng, nói chuyện thi cử.

Ngọc Quân lúc này lại không luyện tập pháp thuật, có năm sáu nam đệ tử Cửu Tiêu các đang vây quanh hắn, có người đẩy hắn, lúc thấy Ngọc Quân muốn đứng lên liền nhắc chân đá hắn. Tu vi Ngọc Quân tiến bộ không ít, nếu là một chọi một thì không biết ai thắng, nhưng nhiều người như vậy tất nhiên hắn không ứng phó được. Cuối cùng vùng vẫy không có kết quả, còn bị một nam tử cao gầy dẫn đầu đá vào ngực, ngã xuống đất.

Nam tử kia còn cười nhạo hắn: “Nghe nói các yêu ở Di sơn trời sinh tính tình phóng đảng, còn nhỏ nhưng đã bị đâm thành hoa hướng dương, ta chưa từng thấy đâu, không bằng hôm nay để ta được mở mang kiến thức nhé?”

Các đệ tử xung quanh cũng ồn ào theo.

Lúc bọn A Đào tới liền thấy một màn này. Thước Dực tức giận nói: “Bọn họ thật quá đáng!”

A Đào phản ứng nhanh, lập tức đến trước mặt năm sáu người kia, tay không đánh bọn họ. Những nam tử kia còn chưa kịp phản ứng thì đã phải nhịn đau từ dưới đất đứng lên, lúc định đánh trả A Đào thì thấy gương mặt nàng, liền biết nàng chính là phu nhân của Đình Hòa thượng tiên mà mấy ngày này luôn được nhắc đến. Biết Cửu Nguyên sơn không dễ chọc vì vậy đành ôm vết thương vội vã rời đi.

Thước Dực và Dạ Đàm đi tới đỡ Ngọc Quân dậy.

Ngọc Quân ngược lại không bị thương chỗ nào, dù sao ở Cửu Tiêu các kiêng kỵ nhất là đánh nhau, nếu Ngọc Quân bị thương thì chuyện này phiền toái rồi. Chẳng qua trang phục hăn hơi xốc xếch, trán có vết xước là do khi nãy giãy dụa trên mặt đất không cẩn thận bị thương. Hăn được bọn họ đỡ dậy, đôi mắt còn đầy tức giận, ngược mắt lên thấy A Đào đứng trước mặt, trong lòng chợt thấy khổ sở hơn lúc bị đám người kia bắt nạt nhiều.

Hăn không muốn A Đào cô nường thấy bộ dạng mình như vậy.

Ngọc Quân mấp má môi, khẽ nói: “Ta... Ta không sao, các người không cần lo lắng cho ta đâu.” Sau đó tránh tay Thước Dực và Dạ Đàm đang đỡ, từ từ xoay người đi tới khu học xá.

A Đào nhìn hăn.

Ngọc Quân cao gầy, làn da trắng nõn, diêm dạm nho nhã, pháp thuật trong nửa năm nay cũng rất tiến bộ nhưng tính tình đã thay đổi không ít.

Thước Dực muốn đi khuyên nhủ hăn nhưng bị Dạ Đàm kéo lại. Dạ Đàm nói khẽ: “Nàng đừng đi, để hăn yên tĩnh chút đi. Ta là nam nhân, có thể hiểu được suy nghĩ của hăn.” Nếu hăn rơi vào tình cảnh này thì cũng không muốn Thước Dực trông thấy. Dù sao đó cũng là nữ nhân mình thích.

Ba ngày sau là ngày thi của đệ tử mới Cửu Tiêu các, mấy tiểu yêu ở Di sơn được đặc biệt sắp xếp thành một nhóm, địa điểm thi ở Không Tang sơn. Không Tang sơn tương đối an toàn, Đình Hòa chỉ nhắc nhở A Đào cẩn thận mãnh thú ở đây, ngoài ra cũng không nhắc gì khác.

Đến Không Tang sơn liền thấy núi non hiểm trở, cỏ cây tươi tốt, phía bắc gần sông, phía nam là Tào Tích sơn.

Lan Hoa hiểu biết rộng nói với mọi người: “Nghe nói mấy vạn năm trước

Không Tang sơn là nơi ở của nữ đế quân, sau khi nữ đế quân kia biến mất thì dần dần không còn được như xưa. Người ta nói trên núi có Thần thú nên không có ai dám đến đây ở.”

Bề ngoài đồn Thần thú giống như trâu, mặt như hổ, tượng trưng cho thác lũ, nếu xuất hiện sẽ khiến thiên hạ xảy ra lũ lụt. Trước kia vị nữ đế quân hàng phục nó rồi để nó làm vật cưỡi, sau mấy vạn năm nó vẫn còn ở đây.”

Thước Dực hỏi: “Nữ tử cũng có thể là vua sao?”

Lan Hoa cười: “Chỉ cần có năng lực mạnh, tất nhiên là có thể.”

” Thật là lợi hại.” Thước Dực thích dáng vẻ cái gì cũng biết của Lan Hoa, ánh mắt lấp lánh nhìn hân. Dạ Đàm trông thấy nên vô cùng không thoải mái, kéo Thước Dực đi về phía trước.

Chỉ có Ngọc Quân đi tít phía sau, bởi vì hôm đó bị A Đào trông thấy nên hân không vui chút nào. Hân không yên lòng, lúc đi qua rừng cây thì chợt thấy bên cạnh có một cây trúc kỳ lạ, hân liền dừng lại nhìn kỹ hơn. Cây trúc này nhìn qua thì bình thường như những cây khác, lá cây nhỏ dài nhưng phía cuối lại hiện màu đỏ tươi, hân giơ tay lên hái.

“Đừng động vào.”

Ngọc Quân ngừng tay, nhìn Lan Hoa.

Thấy Lan Hoa đi tới, nói: “Đây là cây trúc đặc biệt, nếu ăn phải nó sẽ khiến người ta bị mê muội mất phương hướng, đến thần tiên cũng không ngoại lệ.” Lan Hoa am hiểu y thuật, tất nhiên hiểu rõ công hiệu những cây cỏ này, mỉm cười nhắc nhở, “Hôm nay chúng ta đến đây thi, phải cẩn thận mọi chuyện, đừng đụng vào thì tốt hơn.”

Ngọc Quân liền nói khẽ:” Ta biết rồi.”

Lan Hoa giờ mới tiếp tục đi về phía trước.

Ngọc Quân đứng tại chỗ, nhìn cây trúc bên cạnh, nghĩ tới điều gì đó, tay run run hái xuống mấy cái lá, lẳng lặng nhét vào trong tay áo rồi sau đó mới vội vã đuổi theo Lan Hoa.

Bạn nào muốn biết khi nào có chương mới thì có thể Like page Tiểu Sên của tớ, khi nào đăng chương mới tớ sẽ up lên đó.

MẬT NGỌT HƯƠNG ĐÀO

Matcha Cookie
www.dtv-ebook.com

Chương 64

Hôm nay bọn họ khá may mắn, đến Không Tang sơn không chỉ thấy được kì hoa dị thảo, mà còn gặp được Thần thú lợi hại trong truyền thuyết.

Tối đến, Lan Hoa Dạ Đàm phụ trách làm đồ ăn cho A Đào Thước Dược, tuy nói trong bọn họ thì A Đào có pháp thuật cao nhất, nhưng dù sao cũng là cô nương, thân là nam yêu đương nhiên phải có trách nhiệm chiêu cố nữ yêu rồi.

Thước Dược khó chịu Dạ Đàm cứ quẩn lấy mình, nhưng trong lòng vẫn thấy vui vẻ, nếu thực sự không muốn ở chung với Dạ Đàm thì thẳng thắn cự tuyệt là được rồi.

Tính nàng bảo thủ, lúc ở Di sơn các nữ yêu không có khái niệm về trinh tiết, nhưng nàng lại là nữ yêu bảo thủ vô cùng, không nghĩ trước khi thành thân đã làm chuyện kia. Vậy mà đêm đó Dạ Đàm cứ quẩn lấy nàng, lại chẳng nói một câu ‘sẽ chịu trách nhiệm’, trong lòng nàng cũng thấy khó chịu.

Thước Dực ngồi cạnh A Đào, thêm củ vào đống lửa.

Ba người đi tìm thức ăn nhanh chóng mang theo đồ ăn về, là trái cây rừng, ăn ngọt vô cùng. Mấy người đều là hoa yêu, ngày thường chỉ cần ăn món chay là được, nhưng a Đào mặc dù nguyên thân là thực vật nhưng lại không thịt không vui, trái cây làm món tráng miệng thì được, chứ làm bữa chính thì nàng không ăn được.

Nàng cũng không phải dạng nữ yêu nũng nịu thích ngồi chờ nam yêu đi kiếm đồ ăn cho mình, không nói hai lời liền đứng dậy vào rừng kiếm đồ ăn.

Thước Dực thấy Dạ Đàm ân cần đưa trái cây cho mình, phụng phịu nói: “Huynh không biết A Đào thích ăn thịt à .....

Dạ Đàm cũng không có cách nào, hắn không am hiểu săn thú, lúc đi vào rừng có thấy một con thú nhỏ, nhưng sợ Thước Dực chờ lâu đói bụng nên đành hái trái cây xong liền về. Cứ tưởng ăn qua loa đại khái là được, nào biết a Đào lại một mực muốn ăn thịt cơ chứ.

Dạ Đàm bèn nói: “A Đào chính là Đào yêu, sao lại khác người như thế, thích ăn thịt?”

Cái này sao nàng biết được chứ? Dù sao lúc quen biết a Đào thì a Đào đã thích ăn thịt rồi.

A Đào ngày thường không biết làm việc nhà nhưng cũng có chút tài săn thú, lát sau đã săn được một con chim trĩ, bụng lúc này cũng đói meo, chỉ muốn làm thịt nó nướng ăn đã.

Nhưng nhìn con chim trĩ trong tay mình còn ngậm con sâu, nghĩ tới chim non còn nằm trong tổ đợi nó, nghĩ ngợi một lát rồi thả nó đi.

Lại tìm một canh giờ nữa mới bắt được một con cầy hương, ra bờ sông làm thịt rồi nhóm lửa nướng.

Nướng chín năm sáu phần, a Đào liền xé một miếng thịt ăn thử, còn chưa chín, hương vị cũng không ngon.

Đình Hòa đứng nhìn từ xa, a Đào lần này đi vào rừng hắc không thể tham dự, nhưng lại không an tâm, bèn lén vào nhìn nàng. Lúc này thấy nàng nướng đồ ăn không chấp nhận được, đành bước đến trước mặt nàng, cầm lấy miếng thịt nướng nói: “Còn chưa nướng chín đã ăn, không hiểu chuyện bằng Đào Bảo nữa.”

Đào Bảo còn nhỏ đã biết đồ ăn cần phải nấu chín mới ăn được.

A Đào sừng sốt một lát, không ngờ thượng tiên lại ở đây, nhìn dáng vẻ hắc cần nhân, cười nói: “Thượng tiên có mang đồ gì ăn được không? Ta đói bụng.”

Mở miệng là hỏi đồ ăn... Đình Hòa bất đắc dĩ lấy gói thịt nướng mua ở thiên phố đưa cho nàng. Thấy nàng vừa cầm lấy đã định ăn, liền bảo nàng lại tảng đá gần đó, lấy khăn tay trải lên đá rồi bảo nàng ngồi xuống, nói: “Nàng ngồi đây ăn đi.”

Đưa cho a Đào gói thịt nướng xong, Đình Hòa đi qua vớt miếng thịt cây hương a Đào nướng đi, rửa sạch nửa con cây hương còn lại rồi đặt lên cây nướng.

Tay nghề Thượng tiên tốt, miếng thịt thoáng chốc đã thơm ngào ngạt, a Đào ăn hết gói thịt vẫn chưa no, lại ăn thêm gần nửa con cây hương nữa. Nàng ăn, thượng tiên lại đi ra ngoài săn thêm một con nữa, chuẩn bị sẵn lương thực ngày mai cho nàng, tránh lúc đói nàng lại ăn đồ chưa chín.

Đêm u tĩnh, hai người ngồi trên tảng đá, A Đào ăn thịt nướng.

Đình Hòa nhìn nàng ăn ngon như vậy cũng cảm thấy thỏa mãn. Hắc mặc dù là tiên quân dạy ở Cửu tiêu các, nhưng lại không phụ trách nhóm của a Đào. Nàng là phu nhân của hắc, tin này đến nay ai cũng biết, để tránh tị hiềm hắc cố ý không đi cùng bọn họ, mà dẫn một nhóm đệ tử khác đi.

Đình Hòa không thể ở lâu, chuẩn bị đồ ăn ngày mai xong xuôi gói lại thật kỹ, bỏ vào ngọc hồ lô cho nàng rồi chuẩn bị đi.

Vừa đứng dậy, A Đào liền nhảy lên người hân.

Đình Hòa lão đảo mấy bước, vũng vàng ôm lấy nàng, cúi đầu mỉm cười. Người thấy hương đào thơm ngát, liền muốn cúi đầu hôn nàng.

Lại cảm giác bụi cây cách đó không xa có hơi thở của người khác, hân dừng lại, đánh giá kia là ai xong mới tiếp tục hôn lên trán nàng.

Trong bọn họ chỉ có mình a Đào ăn thịt, lương thực thượng tiên chuẩn bị chỉ mình nàng ăn, tất nhiên dư dả.

Hôm sau a Đào cùng Thước Dực đi giữa, Dạ Đàm cùng Lan Hoa đi phía trước, còn Ngọc Quân đi cuối cùng.

Thước Dực đang nói với A Đào rằng Ngọc Quân gần đây ít nói hơn thì chợt nghe phía trước vang lên tiếng hét của Dạ Đàm, Lan Hoa, còn loáng thoáng cả tiếng của loài vật nào đó.

A Đào nghe xong cùng Thước Dực chạy qua.

Liền thấy trong rừng cây xuất hiện một con dã thú trông giống trâu, dùng sừng hất bay Lan Hoa, sau đó nhấc chân muốn giẫm lên Dạ Đàm đang nằm lăn trên đất.

Thước Dực không hiểu biết nhiều, nhưng nhìn thấy con dã thú này liền nhớ ngay tới lời Lan Hoa hôm qua nói, hét lên: “Là... là thần thú!”

Thần thú ở Không Tang sơn, hôm qua còn nói may mà không gặp, không ngờ hôm nay lại đụng phải.

Thấy Dạ Đàm sắp bị Thần thú giẫm lên, Thước Dực vội vàng chạy qua. A Đào lạnh lùng nhìn con Thần thú, sau đó nhảy lên cao, giơ nắm đấm đấm thẳng đầu Thần thú.

Khi chân Thần thú sắp giẫm lên người Dạ Đàm thì nắm đấm của a Đào đã đấm lên đầu nó, một đấm dùng bảy tám phần sức lực, trực tiếp đánh bay mảnh thú, làm người nó đập vào thân cây.

Đại thụ ầm ầm đổ xuống, Thần thú lăn trên đất.

Thước Dực đỡ Dạ Đàm đứng dậy, lo lắng hỏi: “Huynh không sao chứ?”

Dạ Đàm ho mấy cái, trên mặt có mấy vết trầy nhưng cũng không bị thương nặng, mà Lan Hoa bị Thần thú hất ra ngoài bị thương nghiêm trọng hơn.

Ngọc Quân vội đỡ Lan Hoa dậy.

Còn Thần thú kia, nó là bá chủ vùng núi này, xưa giờ đều uy phong lẫm liệt, nay bị đánh lén một quyền vô cùng tức giận, lỗ mũi thở phì phò. Nó đứng dậy, gồng mình, tiếng xương cốt rắc rắc vang lên, con dã thú bằng con trâu trong khoảnh khắc to lên gấp năm sáu lần, trông như một tòa núi vậy, từng bước đi về phía bọn họ.

Gần nó nhất là a Đào.

Ngọc Quân thấy dã thú ngày càng lại gần A Đào, hét lớn: “A Đào cô nương, cẩn thận –”, cũng vội vàng chạy đến chặn trước người Đào.

Còn chưa chặn được đã bị dã thú dùng định đầu hất văng.

Thước Dực trợn tròn mắt, buông Dạ Đàm ra, muốn chạy qua đứng chặn cho a Đào

Thước Dực còn chưa chạy tới đã thấy Thần thú kia xông đến trước mặt a Đào, cơ thể to lớn của nó càng khiến cho a Đào trở nên nhỏ bé. Chỉ thấy đôi

tròng mắt tối đen của mãnh thú trợn tròn nhìn a Đào, nhìn một lát xong tự dưng nước nở mấy tiếng, sau đó cúi đầu cọ cọ cánh tay a Đào.

Thước Dực chạy đến, sừng sốt: “Này...”

A Đào không thích người khác đụng vào nàng, dã thú cũng không ngoại lệ, lập tức giơ nắm đấm đánh vào đầu nó. Thần thú bị nàng đánh lão đảo lui mấy bước.

A Đào nhú mào lạnh lùng nói: “Cút!”

Thần thú ngẩn ra, mai mắt mờ mịt nhìn nàng chốc lát, sau đó nước nở chạy đi.

Trận chiến qua đi, Lan Hoa cùng Ngọc Quân bị thương một chút. Cũng may Lan Hoa tinh thông y thuật, chuẩn bị sẵn thuốc trị thương, uống xong đỡ hơn nhiều. Hắn cầm một viên thuốc đưa cho a Đào: “A Đào cô nương cũng uống một viên đi.”

A Đào vẫn chưa bị thương, có điều mãnh thú kia da dày thịt béo, ban nãy đánh nó hai cái tay cũng hơi đau nhức. Nhưng nàng lắc đầu nói: “Không cần.”

A Đào lợi hại, Lan Hoa cũng không miễn cưỡng. Thước Dực lại gần Lan Hoa, nói: “Lan Hoa sư huynh, huynh cũng cho Dạ Đàm một viên đi.”

Khuôn mặt trắng nõn của Dạ Đàm bị trầy mấy chỗ, thấy Thước Dực xin Lan Hoa thuốc trị thương cho hắn, phụng phịu nói: “Ta không cần mấy cái thuốc này.”

Ban nãy nếu không có a Đào ra tay thì cái mạng nhỏ của Dạ Đàm đã dâng cho mãnh thú rồi, Thước Dực vẫn còn sợ hãi, thấy hắn không chịu uống thuốc, nước mắt liền lăn chã rơi, hét lên: “Rốt cuộc huynh có uống không!”

Nàng trước giờ vẫn luôn mềm yếu nhỏ nhẹ, nói chuyện dịu dàng, đôi khi cãi nhau với Dạ Đàm thì chỉ mấy câu đã không nói lại hắn, cũng chưa bao giờ lớn tiếng như vậy. Dạ Đàm vừa thấy Thước Dực khóc liền hoảng, vội nói: “Haha

uống, tên kia, thuốc của Hoa Lan tình đưa cho ta hết đi, ta uống hết...” Nói xong cúi đầu cầm thuốc trong tay Thước Dực nuốt vào bụng, cười nói: “Ta thích uống thuốc mà.”

Thước Dực hít hít mũi, không thèm để ý đến hân, lau nước mắt bỏ chạy đến cạnh a Đào.

Ngọc Quân im lặng không nói một lời, chỉ liếc nhìn a Đào một cái.

Gặp phải mãnh thú, mọi người đều cảnh giác hơn, đến tối mới thả lỏng nghỉ ngơi. A Đào thích yên tĩnh, ngủ cách xa mọi người nhất. Lan Hoa bảo vệ Thước Dực, dù sao Thước Dực cũng là người yếu nhất trong bọn họ, còn Dạ Đàm sợ Lan Hoa nhân cơ hội chiếm tiện nghi Thước Dực, cũng ngồi nghỉ gần chỗ nàng. Ngọc Quân thì im lặng ngồi chỗ khác.

A Đào dựa vào gốc cây nghỉ ngơi, chợt nghe có tiếng động, mở mắt thấy có người tới: “A Đào cô nương, là ta.....”

Là Ngọc Quân.

A Đào “Ừm” một tiếng.

Ngọc Quân thấy đồng lửa trước mặt A Đào sắp tắt, liền bỏ thêm củi vào.

Hân nhắm mắt, khuôn mặt thanh tú bị đồng lửa chiếu đỏ rực, mi mắt thoáng run run, chậm rãi nói: “Trong rừng rất lạnh, lửa bị tắt thì không tốt đâu, ta trông đồng lửa giúp nàng, nàng cứ yên tâm nghỉ ngơi đi.”

A Đào biết 1 chút tính cách Ngọc Quân, cũng mặc kệ hân, nàng buồn ngủ muốn chết, nhắm mắt chuẩn bị ngủ.

Lát sau lại nghe Ngọc Quân nói: “Hôm nay a Đào cô nương chưa uống nước phải không? Ban này ta đi ngang bờ sông có lấy nước cho nàng, a Đào cô nương uống nước rồi hãy ngủ.” Nói xong đưa túi nước qua.

Túi nước nàng tưởng đã đánh mất từ lâu, không ngờ Ngọc Quân cầm giúp nàng.

A Đào cũng hơi khát, cầm lấy túi nước Ngọc Quân đưa, thản nhiên nói “Cám ơn”. Nàng cũng không nghĩ nhiều, ngửa đầu uống mấy ngụm rồi trả lại túi nước cho Ngọc Quân.

Ngọc Quân đứng dậy nhận lấy, đôi con ngươi đánh giá A Đào, thấy nàng xinh đẹp vô ngần, hương đào thơm ngát động lòng người, ngày thường mỹ mạo yêu kiều, nhưng gặp mãnh thú thì nàng còn mạnh mẽ hơn cả nam tử nữa.

Hắn nhìn A Đào, thấy a Đào mơ màng ngủ.

Lúc này chậm rãi đi qua, ôm nàng từ phía sau, ghé vào tai a Đào nói: “A Đào cô nương, ta thật sự thích nàng!”

MẬT NGỌT HƯƠNG ĐÀO

Matcha Cookie
www.dtv-ebook.com

Chương 65

A Đào cực ghét người khác động vào mình. Nàng phản ứng nhanh nhạy, nhưng coi Ngọc Quân là bạn nên không phải lúc nào cũng cảnh giác. Giờ phát hiện Ngọc Quân ôm chặt mình, lập tức giẫy ra, nhú mào nói: “Người đừng quá đáng!”

Ngọc Quân lão đảo lùi vài bước, kinh ngạc nhìn a Đào, không ngờ mị trúc lại không có tác dụng với nàng.

Hắn nhìn ánh mắt chán ghét của a Đào, nói: “A Đào cô nương, ta đã thích nàng từ lâu, ta biết mình không có thân phận tôn quý như Đình Hòa thượng tiên, nhưng tình cảm của ta là thật lòng, A Đào cô nương.....” Hắn nói xong tiến lên, muốn nắm tay nàng.

A Đào chán ghét lùi về sau mấy bước, lạnh lùng nói: “Ta và người không phải mới quen, tính ta thế nào hẳn người cũng biết. Ta không có tình cảm với người, người nói cái gì, làm cái gì đều không liên quan đến ta, ngược lại càng khiến ta chán ghét. Sau hôm nay chúng ta không còn là bằng hữu nữa, người cũng đừng làm phiền ta. Chắc người cũng biết ta không thích nói chuyện, chỉ thích ra tay.”

Lúc này còn nói nhiều với hắn như vậy chỉ vì hai người đã từng là bằng hữu. Nhưng tính cách nàng trước giờ vẫn vậy, lãnh đạm quyết đoán, không thích đôi co.

Ngọc Quân mím môi: “A Đào cô nương, nàng, nàng biết ta từng bị người khác nhục mạ nên mới...”

A Đào nhìn mắt hẩn ngẩn lệ nhưng trong lòng không thấy đồng tình, chỉ lãnh đạm nói: “Chuyện quá khứ của người ta cũng không muốn biết.” Ngọc Quân này ngày trước gặp phải chuyện gì, đối với a Đào cũng không quan trọng. Người yếu bị kẻ mạnh ức hiếp, giống như khi ở Di sơn nàng bị cả đám yêu quái đánh vậy, chẳng là gì hết.

Ngọc Quân không tin, bất đắc dĩ cười nói: “Nàng phải có ý đó nên mới lựa chọn nam nhân giống thượng tiên, nếu ta cũng giống ngài ấy...”

“Người sẽ không bao giờ giống hẩn được.” a Đào nói: “Ta chọn hẩn, vì ta thích hẩn.”

Đám người Thước Dực cách bọn họ không xa, nghe bên a Đào có động tĩnh, ba người đều đi lại. Thấy Ngọc Quân hai mắt đăm lẹ, lại nhìn a Đào lạnh lùng đứng đó, liền đoán ngay Ngọc Quân bày tỏ với a Đào bị cự tuyệt, dù sao Ngọc Quân ngưỡng mộ A Đào bọn họ đều biết.

Lan Hoa liền chạy đến cạnh Ngọc Quân, nói: “Mai vẫn phải tiếp tục hành trình, nghỉ ngơi sớm đi, có chuyện gì đợi thi xong rồi nói.”

Hẩn kéo Ngọc Quân, lại thấy Ngọc Quân cứ đứng lì tại chỗ, đành nửa kéo nửa lôi hẩn đi về.

Dạ Đàm cùng Thước Dực nhìn nhau, Thước Dực nghĩ nghĩ, đi qua nói với A Đào: “Nàng cũng đừng để ý, ngày thường nàng giỏi giang như vậy, nam tử thích nàng nhiều cũng bình thường thôi.”

A Đào thấy Ngọc Quân đi rồi, nàng buồn ngủ muốn chết, cũng không nói nhiều với Thước Dực nữa, một lần nữa nhắm mắt ngủ. Thước Dực biết tính nàng lãnh đạm, chuyện đêm nay Ngọc Quân kia chắc phải trằn trọc thức trắng đêm, còn đối với a Đào thì nó chẳng là gì. Thấy nàng nhắm mắt ngủ Thước Dực cũng an tâm, cùng Dạ Đàm quay về nghỉ ngơi.

A Đào tựa vào gốc cây, đóng lửa trước mặt lách tách cháy, có một thân ảnh

bước lại, vươn tay nhặt túi nước dưới đất lên.

Túi nước còn chưa đóng nút chặt, hơn nửa lượng nước đã chảy ra, bên trong có hai mảnh lá trúc đỏ rực.

Là mị trúc.

Đình Hòa cầm mảnh lá trúc trong tay, liếc nhìn a Đào đang say ngủ. Hắn tinh thông sách cổ, đương nhiên biết mị trúc như thế nào, lập tức đi qua gọi nàng: “A Đào.”

A Đào mở mắt nhìn thấy thượng tiên, thấy trong tay hắn còn mang theo gói thịt nướng, hôm qua nàng đã ăn nên biết thịt này ngon vô cùng, bèn giơ tay muốn lấy.

Trước đây mọi chuyện thượng tiên đều theo ý nàng, dù sao gói thịt này là để cho nàng ăn. Mà lúc này thượng tiên thoáng nhắc tay tránh khỏi tay a Đào, nói: “Nàng vừa nói, nàng... thế nào ta?”

Thịt nướng kia ban ngày đã sớm ăn hết, a Đào vẫn chờ hắn đưa đồ ăn cho nàng, lúc này lại không cho nàng ăn, nàng cũng không nói chuyện, duỗi tay muốn cầm lấy.

Đình Hòa gạt tay nàng đi, dịu dàng nói: “Nàng lặp lại lần nữa, ta liền cho nàng.”

A Đào cũng thông minh, thấy Đình Hòa không cho nàng, bèn ngẩng đầu nhìn hắn cười cười, thấy hắn cúi đầu nhìn mình liền nhanh chóng giơ tay giật lấy gói thịt.

Đình Hòa làm người chính trực, sao là đối thủ của nàng được? Hắn trơ mắt nhìn nàng lo mở túi giấy ra cầm thịt ăn.

Ánh mắt Đình Hòa trầm xuống, không nói gì nữa.

A Đào cầm thịt đang định ăn, lại thấy thượng tiên không nói gì, liếc hăn một cái. Thấy vẻ mặt hăn như vậy, nàng không vội ăn nữa, mở miệng nhẹ nhàng nói: “Trước khi gặp ngài ta không hiểu thế tục, không biết tình yêu, bây giờ mới hiểu một chút, đều là ngài dạy ta. Ngài bằng lòng kiên nhẫn dạy ta, ta cũng bằng lòng ở chung với ngài, dần dần có tình cảm, đây không phải chuyện thường tình hay sao?”

Trước đây không biết, chỉ cảm thấy mình thích ở chung với hăn. Bây giờ đã hiểu ra, đương nhiên biết vì sao mình lại thích ở chung với hăn.

Hăn là người dạy học, phải sớm biết chuyện này chứ.

Đình Hòa lặng lẽ đứng, gió đêm nhẹ nhàng phất qua vạt áo tung bay. Hăn nhìn nàng, khoe môi cong lên đầy dịu dàng. Nhìn hồi lâu, đợi nàng ăn xong ba miếng thịt nướng mới ngồi xuống cạnh nàng, giơ tay đưa mảnh lá trúc cho nàng xem: “Nàng có biết đây là gì không?”

A Đào đang ăn miếng thịt thứ tư, lại nghe thượng tiên nói: “Đây là mị trúc, trong tam giới chỉ Không Tang sơn mới có, người nào vô tình ăn phải trong thời gian ngắn sẽ bị mất lý trí, ý loạn tình mê. Cái này lấy trong túi nước của nàng, nàng đã uống nước kia rồi, có thấy khó chịu gì không?”

A Đào nói không cảm thấy gì hết.

Đình Hòa khẽ nhún mày, theo lý thuyết thì mị trúc này đối với thần tiên cũng có tác dụng, nàng chỉ là một Đào yêu nho nhỏ, phải nhanh chóng xuất hiện phản ứng mới đúng. Nhưng nhìn hai mắt nàng tỉnh táo, khẩu vị cũng tốt, trông không giống người bị mất lý trí chút nào.

Đình Hòa dặn dò: “Chuyện Ngọc Quân chờ chuyển đi kết thúc rồi giải quyết. mấy ngày tiếp theo nàng cẩn thận một chút.” Gã Cúc yêu kia muốn nhúng chàm thê tử hăn, hăn đương nhiên không thể khoanh tay đứng nhìn. Có điều chuyện này đợi thi xong rồi mới xử lý.

Hắn lại dặn dò thêm mấy chuyện, hỏi a Đào hôm nay có chuyện gì không, biết bọn họ gặp thần thú, liền nói: “Thần thú rất hung mãnh, nếu gặp phải đừng lấy cứng chọi cứng.”

A Đào cắn một miếng thịt nướng, quay đầu nói với thượng tiên: “Đúng là hung mãnh một chút, nhưng cũng không là gì, một quyền của ta đã đánh bay nó rồi.”

A Đào ở Di sơn gặp qua nhiều yêu quái, lợi hại nhất là Lang yêu, con thần thú này cùng lắm cũng chỉ bằng Lang yêu thôi.

Đình Hòa sửng sốt. Linh thú này chính là vật cưỡi của nữ đế Không Tang sơn, là mãnh thú từ thời thượng cổ, rất khó thuần hóa. Sau này nó bị nữ đế Không Tang sơn thu phục, cam chịu làm vật cưỡi cho nàng, nhưng cũng chỉ nhu thuận trước mình nữ đế thôi, đối với các tiên nhân khác nó đều hung dữ. Không Tang sơn có đầy kì hoa dị thảo, linh khí cực thịnh nhưng cả vạn năm nay không có tiên nhân nào dám đến đây xây phủ đệ, cũng vì ở đây có Thần thú trấn giữ, có thể thấy được mức độ hung mãnh của nó thế nào.

..... Đình Hòa cảm thấy, đám người A Đào hôm nay có lẽ gặp phải thần thú giả.

Liền nói: “Dù sao nàng cũng nên cẩn thận một chút.”

A Đào vừa ăn hết thịt nướng, nghe thượng tiên dặn dò bên tai liền giơ tay qua, lung tung mò lên ngực thượng tiên, cúi đầu tìm kiếm: “Để ta coi nào, ngoài thịt nướng thượng tiên còn mang theo đồ ăn nào khác không?”

Nàng sờ soạng người mình, tai Đình Hòa đỏ lên, khuôn mặt tuần lã thoáng ý cười, nắm tay nàng nói: “Mai còn phải dậy sớm, đừng nghịch. Đêm nay ăn thịt nướng đủ rồi, ta sẽ chuẩn bị lương thực ngày mai cho nàng, nàng cứ ngủ trước đi.”

Chờ thi xong bọn họ sẽ thành thân.

A Đào cũng không nghịch hăn nữa, buông thượng tiên ra, ngáp một cái nói: “... Được”. Nàng buồn ngủ muốn chết, bình thường đều ngủ trưa, mà bây giờ ban ngày đều phải đi trong rừng, ít khi được nghỉ ngơi.

Nàng dựa vào gốc cây ngủ, Đình Hòa nhìn nàng, cởi áo choàng nhẹ nhàng đắp cho nàng.

Trong rừng yên tĩnh, hăn giơ tay vuốt ve khuôn mặt nàng, hồi lâu mới nói: “A Đào, ta rất vui.”

Hôm sau A Đào tỉnh lại, mở ngọc hồ lô ra thấy bên trong đầy đồ ăn, đều là món thịt nàng thích, suốt đêm qua thượng tiên chuẩn bị cho nàng.

Lan Hoa nhìn thấy A Đào liền đi qua hỏi: “Đêm qua nàng ăn phải mị trúc, có chỗ nào không khỏe không?” Đêm qua hăn hỏi chuyện Ngọc Quán, ngoài ý muốn biết được chuyện này, nhưng khi đó a Đào đã nghỉ ngơi, không tiện đi hỏi. Sáng nay hăn vẫn không yên lòng, nên đến hỏi thăm xem sao.

Lại thấy sắc mặt A Đào hồng hào, tinh thần khỏe mạnh, không thấy chỗ nào bất ổn cả. Lan Hoa thì thầm nói: “Sao thần kỳ vậy .....

“Lan Hoa sư huynh, huynh đang nói chuyện gì với A Đào vậy?” Thước Dực sắp lại hỏi.

Lan Hoa đành cười cười nói: “Không có gì.”

Chuyện đã qua không nên làm âm ỹ lên làm gì, Thước Dực luôn bên vực A Đào, nếu nàng biết hôm qua Ngọc Quán không chỉ bày tỏ với A Đào mà còn giở thủ đoạn bỉ ổi thì chắc đoạn đường tiếp theo sẽ khó yên bình. Hăn cũng biết bài thi lần này không phải khảo nghiệm tu vi của các đệ tử mà là kiểm tra tinh thần đoàn kết. Chuyện này không nên cho Thước Dực biết thì hơn.

Lan Hoa không nói, A Đào không quan tâm, lại càng không chủ động nói với Thước Dực.

Mà Ngọc Quân tối qua xảy ra chuyện như thế, hôm nay đương nhiên không dám xuất hiện trước mặt a Đào, chỉ đi tít phía sau.

Dọc đường lại càng thêm im ắng, chỉ có tiếng Dạ Đàm Thước Dực thì thoảng nói qua nói lại thôi.

Chờ bọn họ đi tới một con sông thì bắt gặp con Thần thú hôm qua bên bờ đối diện. Dạ Đàm hôm qua chịu thiệt, lập tức kéo Thước Dực ra sau, khuôn mặt trở nên nghiêm trọng: “Mọi người cẩn thận!”

Nhìn thần thú kia có vẻ chờ ở bờ sông đã lâu, có thể hôm qua nó bị đánh, hôm nay cố tình đến báo thù. Dạ Đàm biết hẳn không phải là đối thủ của con Thần thú này, nhưng hôm qua một đám của A Đào cũng đánh bay nó được, trong lòng cũng không quá sợ hãi như trước. cho dù hẳn không bảo vệ nổi Thước Dực thì cũng có a Đào, tuyệt đối không để Thước Dực gặp chuyện không may. Chỉ cần Thước Dực không có việc gì là tốt rồi.

Thần thú bề ngoài giống con trâu, nhưng hình thể lớn hơn trâu rất nhiều, trên người có vằn như hổ, uy phong凛冽, khí phách hung mãnh.

Mọi người nín thở, quan sát con mãnh thú, a Đào cũng nhìn chăm chăm nó.

Thần thú từ bên bờ đối diện nhảy qua, Dạ Đàm định ra tay thì thấy Thần thú bỏ qua mình, chạy thẳng đến chỗ a Đào.

Tốc độ cực nhanh, hùng hổ lao tới.

Thước Dực vội vàng hét lên: “A Đào cẩn.....”

Hai chữ “Cẩn thận” còn chưa nói xong, chợt thấy dã thú hung mãnh lảng lảng đứng trước mặt a Đào, thấy a Đào giơ nắm đấm, nó theo bản năng nghiêng đầu né tránh, giống như rất sợ a Đào vậy, vô cùng thông minh.

Sau đó thận trọng bỏ thứ gì đó trong miệng xuống trước mặt a Đào.

Hử?

Mấy quả chín mọng từ trong lá sen lặn ra, thì ra mãnh thú ngậm lá sen, bên trong bọc bao nhiêu là trái cây.

Buổi trưa lúc nghỉ ngơi, Thước Dực lấy trong bọc quần áo của Dạ Đàm ra một quả chín, quả này lớn hơn mấy quả hai ngày nay bọn họ hái được, nhưng Thước Dực vẫn có chút không yên lòng, cẩn thận hỏi Lan Hoa: “Cái này... ăn được thật à?”

Ban nãy tưởng Thần thú đến trả thù chuyện hôm qua, không ngờ con mãnh thú to lớn kia lại ngoan ngoãn cẩn thận như hiến vật quý đưa trái cây cho a Đào, cũng không có hành động gì muốn đả thương bọn họ cả.

Mãnh thú này không làm hại gì bọn họ, đương nhiên bọn họ cần tiếp tục đi, nhưng nó lại cứ theo sau a Đào, a Đào không để ý tới nó, nó liền chạy lên trước quét hết chướng ngại cho bọn họ.

Lan Hoa mỉm cười gật đầu: “Yên tâm, loại trái này giống quả lê vậy, nhưng ngon ngọt hơn nhiều, có thể ăn.”

Thước Dực gật gù, quay đầu nhìn A Đào ngồi trên nhánh cây.

A Đào ăn trái cây, Thần thú kia thì ngồi xổm dưới tàng cây nhìn nàng, chân trước đặt trên ngực, miệng hừ hừ, Thước Dực nói nhỏ với Dạ Đàm: “Con mãnh thú này... trông giống con chó thật.”

Lan Hoa nghe vậy cười nói: “Thần thú này chính là vật cưỡi của nữ đế Không Tang sơn, vạn năm nay không có chủ nhân, có lẽ hôm qua a Đào hàng phục nó, nên hôm nay nó nhận a Đào làm chủ.”

Thước Dực cũng biết A Đào lợi hại, nhưng con quái vật lớn như vậy... a Đào không thích phiền phức, làm sao có thể đồng ý cho nó đi theo chứ?

Mặc dù Thần thú bị a Đào hàng phục, nhưng nó dù sao cũng là mãnh thú từ

thời thượng cổ, mới đầu mọi người không dám khinh thường, nhưng về sau thấy nó ngoan ngoãn kiếm ăn cho a Đào, bọn họ cũng được hưởng lây. Vả lại nó là thần thú trấn giữ Không Tang sơn, có nó hùng hổ đi trước, những con thú khác nào dám quấy rầy?

Thế là cả đường đi bọn họ bình an vô sự, thuận lợi ra khỏi núi.

Đội mọi người nhận được phiếu thông qua kiểm tra vẫn không thể tin, bọn họ chính là đoàn ra khỏi núi sớm nhất.

Ra khỏi Không Tang sơn, mấy người đều phải về Cửu Tiêu các, mà Thần thú kia vẫn bám theo a Đào không chịu rời, đáng vẻ muốn về nhà với nàng. A Đào thấy nó ngoan ngoãn, không còn hung tàn như lần đầu mới gặp, nhưng nhìn nó lớn như vậy vẫn không muốn dẫn nó đi theo.

Còn Thước Dực đã thay đổi cái nhìn về nó, khuyên a Đào: “Ta thấy nó ngoan như vậy... hay là, hay là nàng cho nó đi theo nàng đi?”

A Đào nhú mày, nếu là trước đây nàng ở 1 mình thì không sao, nhưng giờ trong nhà có đứa nhỏ, không tiện nuôi con mãnh thú lớn như vậy, liền nói: “Quá lớn.”

Thần thú ‘Ô’ một tiếng, quăng sáng lóe lên, cơ thể trong khoảnh khắc nhỏ đi một chút, bằng con lợn rừng.

A Đào sững sốt, hiểu được ý của nó, tiếp tục nói: “Vẫn quá lớn.”

Thần thú lại biến nhỏ đi một chút, cuối cùng nhỏ bằng con chó con, dẫm bốn chân ngăn ngừa chạy quanh a Đào, đến người nhát gan như Thước Dực cũng phải khen nó đáng yêu.

Thế này mọi người mới về Cửu Tiêu các.

Cửu Tiêu các đã sớm nhận được tin, lúc a Đào bước vào Đình Hòa liền đi ra đón nàng, nắm tay tiểu Đào Bảo.

Đào Bảo mấy ngày không gặp mẫu thân vô cùng nhớ, lập tức chạy đến ôm tay mẫu thân cọ cọ, đợi đến khi nhìn thấy con thú nhỏ đi sau mẫu thân liền tròn mắt hô lên: “A, con trâu nhỏ đáng yêu quá!”

A Đào thấy bé thích, liền xoa đầu bé, hiếm khi dịu dàng nói: “Ừ, mang nó về nhà, mỗi ngày tan học Đào Bảo có thể đi chăn trâu.”

Chương sau là kết thúc rồi ^^

MẬT NGỌT HƯƠNG ĐÀO

Matcha Cookie
www.dtv-ebook.com

Chương Cuối

Chương 66 Đại kết cục

Chuyển ngữ: Tiểu Sơn

Cùng trường Đào Bảo có không ít bạn nhỏ trong nhà đều nuôi chó nuôi mèo, là để tập cho đứa nhỏ biết thương yêu động vật. Đào Bảo cũng ham mộ lắm, nhưng phụ thân chăm sóc bé đã đủ vất vả rồi, không nên nuôi thêm sủng vật nữa. giờ thấy mẫu thân mang con trâu nhỏ đáng yêu này về cho mình, đương nhiên vui vẻ vô cùng.

Thế là cúi người ôm con trâu nhỏ vào lòng, bàn tay mồm mồm xoa xoa đầu nó: “Trâu nhỏ ngoan nha.”

Thân thú là bá chủ của các loài thú, cho dù ngày xưa là vật cười chớ nữ đế cũng chưa bao giờ bị đối xử như vậy. Nó cự quây muốn giãy ra, lại ngửi thấy mùi trên người tiểu nam hài, thoáng sửng sốt, sau đó ngoan ngoãn nằm im chớ tiểu chủ nhân vuốt ve, chỉ có lỗ mũi bất đắc dĩ hừ hừ.

Đình Hòa nhìn con trâu trong ngực Đào Bảo, khẽ nhú mày nhưng cũng không nói gì, chỉ đi cùng a Đào vào Cửu Tiêu các.

Lần này nhóm A Đào đi du hành thuận lợi quá mức, nhưng bọn họ đều không vi phạm quy định Cửu Tiêu các, không làm tổn hại gì hết, bình an ra khỏi Không Tang sơn. Xung Hư tôn giả xem tư liệu của bọn họ, nghi hoặc nói: “Sao kì lạ vậy...”

Theo lý thì bọn họ sẽ đi vào Không Tang sơn, sau đó sẽ gặp mãnh thú mà Cửu Tiêu các an bài để kiểm tra bọn họ, nhưng không hiểu sao các mãnh thú này đều chạy hết, bọn họ không gặp trắc trở gì ra khỏi núi.

Nhưng chuyện này muốn truy cứu thì cũng do lỗi của Cửu Tiêu các, không liên quan tới các đệ tử.

Xung Hư tôn giả đưa một lát, cuối cùng đóng dấu vào giấy cho họ, coi như thông qua khảo nghiệm. Nhưng trong danh sách được thông qua lại không có tên Ngọc Quân.

Xung Hư gọi Ngọc Quân lên.

Ngọc Quân này giờ im lặng đứng sấp, nghe Xung Hư tôn giả gọi mình mới bước lên trước.

Ngọc Quân thích A Đào, việc này các Tiên quân ở Cửu Tiêu các đều biết, cho nên mị trúc ở Không Tang sơn chính là khảo nghiệm dành cho Ngọc Quân. Mặc dù a Đào ăn phải mị trúc không có phản ứng, nhưng Ngọc Quân đã có dã tâm như vậy, làm ra hành động như thế nên coi như không qua được khảo nghiệm.

Xung Hư tôn giả nói: “Trò phạm sai lầm như vậy, còn muốn nói gì không?”

Xung Hư tôn giả ngày thường nghiêm khắc nhưng cũng yêu quý người tài, muốn tốt cho các đệ tử mà thôi. Giờ thấy Ngọc Quân như thế cũng thấy đáng tiếc. Ngọc Quân mím môi, nói: “... Đệ tử không còn lời nào để nói, cam nguyện chịu phạt.”

Xung Hư thân nhiên nói: “Thôi.....”

Ra khỏi phòng Xung Hư tôn giả, Thước Dực vẫn thấy mơ hồ, thì thầm nói với Dạ Đàm: “Có phải... nghiêm khắc quá không?” Nàng không biết chuyện mị trúc, chỉ biết tối hôm đó Ngọc Quân thổ lộ với a Đào, Xung Hư tôn giả không thích các đệ tử yếu đuối, nhưng lần này trừng phạt Ngọc Quân như thế quá nghiêm khắc rồi.

Bắt Ngọc Quân vào quân đội 5 năm, mà lại đến chỗ vô cùng nguy hiểm.

thuvienngontinh.com thuvienngontinh.com
Đó là nơi phong ấn các loài yêu ma ác thú, tiểu yêu bình thường làm sao chịu được?”

Dạ Đàm thông minh hơn Thước Dực, biết chuyện này phải có nguyên nhân nào đó bọn họ không biết, nhưng chỉ trấn an Thước Dực: “Cửu Tiêu các sắp xếp như vậy thì chắc chắn phải đảm bảo an toàn cho đệ tử, nàng yên tâm đi, chỉ 5 năm thôi mà.”

Thước Dực gật đầu, không nói nữa.

A Đào tính lãnh đạm, Ngọc Quân bị phạt vào quân đội với nàng cũng không ảnh hưởng gì hết, nàng chỉ cùng con trai chơi đùa với thần thú, vô cùng âm áp.

Về đến nhà, Đình Hòa nhìn Đào Bảo đang cầm cọng cỏ giơ cho Thần thú ăn, cái miệng nhỏ đỏ hồng: “Trâu nhỏ đói bụng rồi nhĩ, mau ăn đi, cỏ này non lắm đó.”

Con trâu nhỏ không há miệng ăn, mà quay đầu chạy qua chỗ khác.

Đào Bảo bèn cầm cỏ, xách ống quần đuổi theo.

A Đào ngồi trên băng đá ăn lê.

Lê ngon ngọt mọng nước, a Đào thích ăn. Nàng không giống các tiên nữ trên thiên giới, ăn lê đều không gọt vỏ, trực tiếp cắn luôn. Cái này Đình Hòa thượng tiên có thể chấp nhận, nhưng thấy a Đào chưa rửa đã ăn luôn, nhìn thấy là muốn thuyết giáo một tràng. A Đào thấy đây chỉ là chuyện nhỏ, có thượng tiên ở đó thì tùy tiện rửa sơ một cái, nếu không có thượng tiên thì cầm cắn luôn, lười rửa.

thuvienngontinh.com thuvienngontinh.com

A Đào ngồi nhìn Đào Bảo, cắn xong một quả lê rồi, thuận tay cầm quả khác lên cắn, chợt thấy thương tiên bước lại, nàng mới đứng dậy đi lại bồn nước cạnh đó rửa, lấy ống tay áo lau lau rồi mới cắn.

Đình Hòa thấy vậy, cũng không nói gì nữa.

Hắn ngồi xuống cạnh a Đào, nói: “Thần thú này tính tình cao ngạo, giờ lại tình nguyện đi theo nàng, thực sự không phải vì nàng thu phục nó... a Đào, bây giờ tu vi của nàng cao hơn trước, nhưng không thể sánh bằng Thần thú này.” Cho nên Thần thú này cam tâm tình nguyện thua nàng. Tuy Thần thú biến thành con trâu nhỏ nhưng Đình Hòa chỉ cần liếc mắt đã nhìn ra. Thần thú mặc dù bề ngoài giống trâu, nhưng nó không ăn cỏ, mà chỉ thích ăn thịt. Nó có thể trở thành bá chủ, đương nhiên phải có bản lĩnh.

A Đào nói: “Ý thượng tiên là...”

Đình Hòa lẳng lẳng nhìn nàng, nàng không có phản ứng với mị trúc Không Tang sơn, mà Thần thú lại tình nguyện theo nàng, có lẽ nàng liên quan tới Không tang sơn. Đình Hòa nói: “Trước đây ta từng hỏi nàng, nàng nói nàng từ nhỏ đã ở Di sơn nên ta cũng không nghĩ nhiều, nay xem ra ta cần phải điều tra lai lịch của nàng một chút.”

A Đào cắn lê “Ừ” một tiếng, nàng không quan tâm, thượng tiên thích điều tra thì cứ điều tra thôi.

Nghĩ tới chuyện gì, Đình Hòa dịu dàng nói: “Sắp tới lễ cưới của chúng ta rồi, mai ta với nàng về Di sơn một chuyến được không?”

thuyennngontinh.com thuyennngontinh.com
Di Sơn mặc dù bị phong ấn, nhưng dù sao cũng là nơi a Đào lớn lên, nay phải lập gia đình, đương nhiên phải về nhà mẹ đẻ.

Đào Bảo vừa nghe tới chuyện đi Di Sơn đã hào hứng vô cùng, cả đêm thu dọn đồ đạc, hôm sau theo Đình Hòa cùng A Đào về Di Sơn.

Sơn Trường vẫn cần mẫn dạy lớp đệ tử mới, thấy a Đào trở về liền giới thiệu với đám tiểu yêu: “Đây là sư tỷ của các con, giờ đang tu tiên ở Cửu Tiêu các.”

Đám tiểu yêu cũng biết chuyện trước đây có đệ tử giới được vào Cửu Tiêu các, mà a Đào không ở trong danh sách cũng được vào Cửu Tiêu các tu tiên, lại còn gả cho thượng tiên Cửu Trọng Thiên nữa, cả đám hâm mộ không thôi.

Sơn Trường là người a Đào kính trọng nhất, Đào Bảo ngoan ngoãn gọi một tiếng: “Sơn Trường gia gia.”

Tiếng gọi này làm Sơn Trường rơi lệ, ban đầu ông còn lo a Đào ở thiên giới không quen, ở Di Sơn không ai bắt nạt được nàng, nhưng đến bên ngoài có nhiều người giỏi hơn, sợ nàng phải chịu ức.

Thượng tiên theo a Đào đi đến chỗ ở trước đây của nàng, chính là ngôi nhà nhỏ đơn sơ kia. Đào Bảo đi vào, thấy trong nhà gỗ chỉ có bốn bức tường, vô cùng trống trải, liền đau lòng nói: “Mẫu thân vẫn luôn ở đây sao?”

A Đào nhìn tiểu tử kia nhú mày, nghĩ nghĩ một chút. Trước đây nàng tính tình mê mê, không có chỗ ở cố định, có khi ngủ trên cây, có khi ngủ sơn động, căn nhà nhỏ này là sau khi quen biết Thục Dược hai người mới cùng nhau dựng, bèn nói: “Không hẳn.”

Đào Bảo nghe mẫu thân nói không ở đây lâu, liền gật đầu: “Vây là tốt rồi.”

Đình Hòa sờ đầu con trai, Đào Bảo ngàng đầu nhìn hấn nói: “Mẫu thân trước đây sống khổ thật...”, Đình Hòa mỉm cười nói: “Vây sau này Đào Bảo phải cùng phụ thân chăm sóc tốt cho mẫu thân, được không?”

“Vâng ạ!” Đào Bảo vui vẻ nói.

A Đào không thích làm việc nhà, Đình Hòa cũng không cho nàng động tay, trong nhà thượng tiên cầm chổi quét rác, Đào Bảo xắn tay áo cầm khăn lau bàn, một lớn một nhỏ đều cẩn thận dọn dẹp. A Đào lẳng lẳng ngồi nhìn một lát, ban đầu nàng cũng không nghĩ nhiều, ngày xưa thượng tiên cũng toàn dọn dẹp nhà cửa, nhưng nhìn hai phụ tử bận rộn như thế, nàng cũng đứng dậy đi qua, cùng con trai lau bàn.

Đào Bảo còn bé nhưng Đình Hòa cũng không nuông chiều, mấy việc lau dọn bé đều biết. So với Đào Bảo thì a Đào còn luống cuống tay chân, cuối cùng Đào Bảo phải kiên nhẫn dạy nàng. Tiểu tử thấy mẫu thân vụng về như vậy, cười khanh khách nói: “Phụ thân bảo, nam tử tốt không để cho người mình thích làm việc nhà, sau này Đào Bảo có thể tử, cũng phải giống như phụ thân đối với mẫu thân vậy.”

A Đào cũng thấy đúng, gật đầu: “Phụ thân con nói đúng.”

Ở Di sơn mấy ngày, Đào Bảo ngày ngày lên núi chăn trâu, Đình Hòa phơi quần áo ngoài sân, a Đào từ trong nhà đi ra nhìn thấy bóng lưng cao lớn của thượng tiên, mấy việc phơi quần áo này không thích hợp với hấn. Nàng đi qua, khẽ nhảy lên lưng hấn.

Đình Hòa nghiêng người một chút, theo bản năng đỡ lấy nàng, mỉm cười nói: “Đồ ăn sáng để ở phòng bếp, nàng đã ăn chưa?”

A Đào gật gật đầu, đặt cằm lên vao hấn, môi khẽ cắn vành tai hấn. Đình Hòa cúi đầu nói: “Đừng nghịch.” Lại biết tính a Đào, càng không cho nàng nghịch, nàng càng làm tới.

Đang lúc Đình Hòa muốn giáo huấn nàng một trận, chợt thấy bên ngoài có bóng người, Đình Hòa mới buông A Đào xuống, đi ra tiếp người kia.

Người tới là Ly Chu thần quân.

Ly Chu thần quân diện mạo hiên ngang, chòm râu ngắn khiến hấn trông thành thực hơn. Đình Hòa không biết Ly Chu thần quân tại sao lại đột ngột tới Di sơn, có điều Ly Chu thần quân dẫn A Đào đến Đông hải tu hành, lúc về nàng tiến bộ không ít, tính a Đào như vậy, dạy nàng cũng không dễ dàng gì. Ly Chu Thần quân coi như là sư phụ của a Đào, nể mặt a Đào, Đình Hòa cũng khách khí với hấn hơn.

Thấy thượng tiên tiếp đón, Ly Chu thần quân vẫy tay nói: “Thượng tiên đừng khách khí, hôm nay ta đến đây là muốn nói với thượng tiên một chuyện.”

Đình Hòa nhìn Ly Chu thần quân: “Mời Thần quân nói.”

Ly Chu thần quân nói: “Ban này đi qua đây, ta thấy tiểu công tử nhà thượng tiên đang ở trên núi chần trâu. Nếu ta không nhìn lầm thì con trâu nhỏ kia chính là Thần thú của Không Tang sơn biến thành.”

Đình Hòa nói: “Đúng vậy, mấy ngày trước A Đào vào Không Tang sơn, có duyên gặp được con thú này. Trong sách cổ ghi lại nó tính tình hung mãnh, nhưng mấy ngày nay thấy nó hiền lành, không giống trong sách nói.”

Ly Chu thần quân đáp: “Vậy thượng tiên có nghĩ tới nguyên do không?”

Đình Hòa đương nhiên nghĩ hoặc, nhưng sắp tới lễ cưới, hắn còn nhiều việc khác cần quan tâm, nên chưa điều tra chuyện đó. Giờ nghe Ly Chu thần quân nói, Đình Hòa liền hỏi: “Thần quân nói vậy, hình như ngài biết nguyên nhân?”

“Ta biết.” Ly Chu thần quân liếc nhìn A Đào đang nằm ngủ trên cành cây, thấy váy áo nàng buông xuống, tư thái thân nhiên, mới nhìn Đình Hòa nói: “Đình Hòa thượng tiên có biết nữ đế đế quân Không Tang sơn?”

Đình Hòa gật đầu: “Có nghe qua.”

Không Tang sơn nữ đế đế quân là thân tộc thời thượng cổ, từ thuở khai thiên lập địa đã tồn tại, là người lớn tuổi nhất trong thân tộc tam giới. Nữ quân không có phụ mẫu, không tên không họ, chỉ nghe nói sau này có nữ danh là Yến Yến. Có điều trong tam giới không ai có tư cách gọi nữ danh của nàng.

Ly Chu thần quân dường như nhớ lại chuyện rất lâu trước đây, chậm rãi nói: “Đế quân tính tình tiêu sái, không thích bị quân thúc, cũng không màng thế sự, ai cũng nói người đột nhiên biến mất, nhưng lại không biết lý do thực sự... Khi đó các yêu quái ác độc đều bị nhốt ở Di sơn, nhưng yêu khí ngày càng mạnh, sắp không ngăn nổi nữa. Áp chế yêu khí Di sơn không phải chuyện dễ dàng, lúc đó thân tộc đã dần đi xuống, các tiên nhân có tu vi cao

thuvienngontinh.com thuvienngontinh.com
đều đã có thể nhí, lần này đi Di sơn chỉ sợ không còn mạng về nữa, ai cũng đo dự... Cuối cùng nữ đế quân Không Tang sơn lúc đó khoanh tay ngồi trên nhánh cây, nhìn các tiên nhân lưỡng lự bên dưới, chỉ nói một câu: “Ta đi.”

Khi đó Ly Chu thân quân vẫn là một đứa trẻ, chỉ thấy nữ đế quân tuyệt sắc nhẹ nhàng ngồi trên nhánh cây, mặc dù dung nhan tuyệt sắc, nhưng ánh mắt chỉ lạnh lùng không chứa một chút tình cảm. Lần này đi mạo hiểm tính mạng, nhưng đối với nàng chuyện này giống như chẳng là gì hết.

Phải có bao nhiêu hờ hững, không có gì vướng bận, mới dễ dàng mặc kệ tính mạng của mình như thế?

Tuy là thân tộc, lại là nữ đế quân duy nhất trong tam giới, nhưng xưa nay thân phận nữ tử đều kém hơn nam tử một bậc, ở thiên giới cũng vậy. Nhưng chúng tiên đều biết đế quân có bản lĩnh, cũng mặc nàng đi, cuối cùng đế quân trấn áp được yêu khí ở Di sơn, phong ấn Di sơn khỏi tam giới, nhưng nàng cũng tan hết ba hồn bảy vía, biến mất khỏi hậu thế.

Chuyện Di sơn có nhiều cách giải quyết, nhưng cuối cùng lại để nữ đế quân Không Tang sơn ra mặt, nam tử thiên giới cũng cảm thấy mất thể diện đại trượng phu, liền giấu việc này đi.

“Tiên nhân biết được chuyện này không nhiều, phần lớn đã không màng thế sự, ta hồi nhớ may mắn thấy được phong thái đế quân, ngày ấy gặp a Đào đã nghi ngờ, nhưng cũng không dám chắc.”

Đình Hòa nói: “Ý của Thần quân là.....”

thuvienngontinh.com thuvienngontinh.com
Ly Chu thần quân cảm khái nói: “A Đào chính là đế quân Không tang sơn vạn năm trước”

Sở dĩ được xưng là thần tộc, không đơn giản là vì có tu vi vượt bậc, mà vì mang trong mình huyết thống tôn quý được trời đất ưu ái, cho dù hồn phi phách tán thì chỉ cần có một tia tàn hồn cũng có thể tu luyện lần nữa, đến một ngày sẽ khôi phục lại phong thái trước đây.

Ly Chu thần quân nói: “Hôm nay nhìn thấy Thần thú kia, trong lòng ta mới chắc chắn. Ngày xưa đế quân không có ràng buộc, sống tiêu sái nhân nhả, nhưng cảm giác như còn thiếu thứ gì đó. Nay thấy lúc ngài ở cùng thượng tiên cười vui vẻ như vậy, ta mới hiểu ra có lẽ đó là điều mà ngày xưa ngài vẫn thiếu.”

Đình Hòa cảm thấy khiếp sợ, nhưng cũng có thể nhận, a Đào vốn không giống người thường, mà mãnh thú kia xưa nay chỉ nhận mình đế quân là chủ nhân, nay nó đi theo a Đào thì đã nói lên hết thấy. Hắn nói: “Đa tạ thần quân đã nói cho ta biết việc này.”

Ly Chu thần quân nói: “Ban đầu ta nghĩ chuyện này không nói cũng không sao. Nhưng mấy ngày trước nhận được thiệp cưới của Cửu Nguyên sơn, mới nghĩ cần đến đây một chuyến. Nếu đế quân quyết định gả cho Cửu Nguyên sơn, thượng tiên sau này cần che chở cho người nhiều hơn.”

Đình Hòa khẽ gật đầu, tiễn Ly Chu thần quân ra ngoài.

Nhìn Ly Chu thần quân đi rồi, Đình Hòa mới chậm rãi đến dưới gốc cây trong viện, nhìn a Đào nằm trên cành cây.

thuvienngontinh.com thuvienngontinh.com

Ở nơi trần đầy yêu khí như Di Sơn mà nàng có thể nhanh chóng trưởng thành như vậy, thì ra nàng vốn mang dòng máu thần tộc tôn quý. Sau này gả cho hần ở Cửu Trọng thiên, có lẽ không bao lâu sau nàng sẽ khôi phục lại....

Đang suy nghĩ, chợt thấy a Đào nhảy xuống.

Hương đào mê người, Đình Hòa ôm lấy nàng, thấy nàng thuận thế ôm cổ mình, liền mặt đối mặt nói: “Ban nầy thần quân nói cho ta biết thân thể của nàng, vô cùng bất ngờ, nàng có muốn biết không?”

A Đào lắc đầu: “Lúc trước ở Đông hải có xem một ít sách, nội dung cũng tương tự, cảm thấy không thú vị, cũng không muốn biết.”

Đình Hòa nói: “Ta không để ý lai lịch của nàng thế nào, nhưng nếu có thể giúp nàng có địa vị ở thiên giới, trong lòng ta vẫn vui mừng. A Đào, mặc kệ nàng là ai, thì nàng vẫn luôn là thế tử của Đình Hòa ta.”

A Đào cười cười. Nàng thích rõ ràng thoải mái, nhưng câu nói tình tứ yêu đương nàng không thích lắm, nhưng mấy lời này từ miệng thượng tiên nói ra nghe lại có cảm giác vui sướng. Nàng biết đến tình yêu, nhưng còn chưa hiểu rõ, vẫn đang từng bước học hỏi.

Nàng cười cười nói: “Ai cũng nói thượng tiên là người khiêm tốn tao nhã, nhưng... Ngày đó ngài nhìn lên ta tắm rửa, ra liền biết thực ra ngài không phải là người đứng đắn.”

Tại Đình Hòa ứng đó, biết nàng nói đến ngày hần mới đến Di sơn, lần đầu tiên hần gặp nàng không phải là ở học đường.

Nhưng ngày ấy hần không phải cố ý... Đình Hòa há miệng định giải thích, nhưng sau cùng nhìn nàng cười như vậy, cảm thấy không cần phải nói gì nữa.

Thế tử của mình, nhìn thì có sao đâu?

Đúng lúc đó chợt nghe tiếng trẻ con vui vẻ vang lên. Đào Bảo đã trở lại, nắm dây dắt trâu đập cửa ngoan ngoãn gọi: “Phụ thân, mẫu thân, Đào Bảo chặn trâu về rồi.”

[Mật nước hương đào – kết thúc chính văn]

[Còn một phiên ngoại nhỏ của Thược Dược và Dạ Đàm, cơ mà thấy không thú vị lắm nên thôi bỏ qua]

-----
*Tâm sự của Sên nhỏ ^^*

Chính thức hoàn truyện [Mật ngọt hương đào].

Cảm ơn bà Tác đã giới thiệu cho Sên truyện này & cùng Sên edit những chương đầu.

Cảm ơn bé Mèo đã edit chung với chị.

Cảm ơn mọi người đã theo dõi và kiên nhẫn chờ đợi <3

Yêu thương nhiều.

Sài Gòn, một ngày mưa.

Thứ 7 ngày 12/05/2018